

Original title LORD OF FIRE by Gaelen Foley
Copyright © 2001 by Gaelen Foley
Published by arrangement with The Ballantine
Publishing Group, a division of Random House, Inc.
All rights reserved

Translation Copyright © 2005, by Vyšná E.
Cover art © 2005, by Schwandner T.

Vydalo vydavateľstvo WIST, spol. s r. o., Martin,
ako 44. zväzok edície CAMEA

Tlač alfaPRINT, Robotnícka 1 D/10065, Martin

ISBN 80-8049-420-7

GAELEN FOLEY

Anjel môj

WIST 2004

Prva kapitola

Londýn, 1814

Lord Lucien Knight stál na matne osvetlenom balkóne a pozoroval preplnenú tanečnú sálu. Ostrý profil jeho tváre ešte zvýrazňovali tieňe mihotajúcich sa plameňov sviečok v svietniku umiestnenom v prievane. Pri pohľade na tohto vysokého elegantného muža si človek nebol na čistom, či patrí do sveta ľudí, alebo do sveta prízrakov. Svetlo svieč vytváralo okolo jeho vlasov čiernych ako žúžoľ prerušovanú svätožiaru a zdôrazňovalo machiavelliovskú prefikanosť jeho sivých očí.

Len trpezlivosť. Všetko je v najlepšom poriadku...

Dôkladne premyslená stratégia je základom úspechu, a on bol v tomto smere až puntičkársky pedantný. Zamyslene zdvihol k perám krištáľovú čašu s burgundským a skôr než sa napil, niekoľkokrát pôžitkársky vdýchol nosom lahodný buket vína. Zatiaľ nepoznal mená, a tobôž už nie tváre nepriateľov, ale cítil, že sa k nemu prikrádajú čoraz bližšie. Ako šakaly. Ale nech. On je pripravený. Rovnako ako je nastavená pasca s neodolateľnými vnadidlami. Naláka ich na hriešny sex, na šepot zmyselných sirén. S ich pomocou odhalí podvratnú protištátnu činnosť. Erotickým radovánkam neodolá ani špión.

Teraz už nemusí urobiť nič, iba vyčkávať a bedlivo pozorovať, čo sa bude diať.

Dvadsať rokov sa ťahajúce vojny s Napoleonom Bonaparte sa skončili na jar porážkou Francúzska, abdikáciou cisára a jeho exilom na ostrove Elba v Stredozemnom mori. Teraz bola jeseň a predstavitelia víťazných mocností sa zišli vo Viedni, aby podpísali mierovú dohodu o novom usporiadaní Európy.

Ale každý, kto má aspoň štipku politického myslenia, musí chápať, že pokiaľ Napoleona neinternujú na oveľa vzdialenejšom ostrove, napríklad niekde v Atlantiku, Európa nemá vyhrané, pomyslel si trpkosť. Elba je vzdialená od Talianska, čo by kameňom dohodil, a vo Francúzsku má cisár naďalej veľa vplyvných prívržencov, ktorým je

mier proti srsti. Po návrate kráľa Ľudovíta XVIII. bourbonského na francúzsky trón prišli o privilégiá udelené cisárom a určite kujú pikle, aby sa k moci vrátil ich ochranca.

Ako špičkový tajný agent britskej koruny dostal príkaz od ministra vnútra, vikomta Castlereagha, aby sledoval dianie v Anglicku až do chvíle, kým nebude mierová dohoda ratifikovaná. Jeho poslaním bolo zabrániť podvrátným silám vyvolať nepokoje.

Znovu si odchlipol z vína. V jeho sivých očiach sa zračilo odhodlanie, Len nech prídu. Len čo sa objavia, vysledím ich a zlikvidujem. Dokázal to už neraz.

Odrazu na opačnom konci tanečnej siene prepuklo prevolávame na slávu, ktoré sa šírilo ako požiar a o chvíľku zachvátilo celú sálu.

Zdá sa, že prichádza náš hrdina! pomyslel si Lucien ironicky, naklonil sa dopredu, lakťami sa oprel o zábradlie balkóna a s povýšeneckým úsmevom na perách pozoroval príchod svojho brata-dvojčata. Plukovník lord Damien Knight vkročil do salónu v tmavočervenej uniforme s vážnosťou a dôstojnosťou archanjela Michala, ktorý práve zabil draka. Trblietavý ligot zbrane a zlatých epoliet vytváral okolo neho žiarivú aureolu. Mračil sa, ale ani vážna tvár neodradila krdel obdivovateliek jeho druhov v zbrani, ale aj kadejakých pätolizačov, ktorí ospevovali vojnových hrdinov a prenasledovali ich na každom kroku. Len čo zastal, dav pochlebovačov ho okamžite obstúpil. Damien bol odjakživa miláčikom davu.

Lucien pokrútil hlavou a pery sa mu skrivili v sarkastickom úsmeve. Za povýšeneckým výrazom jeho tváre sa však skrývala bolesť. Akoby nestačilo, že si brat získal všeobecný obdiv svojimi hrdinskými činmi v boji, ešte sa čo nevidieť stane aj grófom. A to všetko iba preto, lebo je o pár minút starší než on.

Luciena nezhrýzala žiarlivosť či závisť ako skôr pocit krivdy, že ho opustil jeho najvernejší a najspoľahlivejší spojenec. Damien bol jediným človekom na zemi, ktorý mu naozaj rozumel. Prežili spolu tridsaťjeden rokov a všetci ich pokladali za nerozlučnú dvojicu. V období búrlivej, roztopašnej mladosti si vyslúžili prezývky Lucifer a Démon. Vyplašené matky varovali dcéry pred tými dvomi diablami. Ale bezstarostné dni plné smiechu a kamarátsťstiev boli nenávratne preč a preč bola aj ich vzájomná oddanosť, pretože on sa prehrešil voči Damienovej predstave

o vojenskej cti a odvážnom boji zoči-voči nepriateľovi.

Damien sa nikdy nezmieril s Jeho rozhodnutím spred dvoch rokov odísť do výzvedných služieb. Vysokí dôstojníci pokladali špionáž za nepoctivú činnosť nehodnú džentlmena. Podľa Damiena a jemu podobných neboli špióni o nič lepší než odporný hmyz. Na rozdiel od neho bol Damien rodený vojvodca. Kto mal možnosť pozorovať ho v boji s tvárou umazanou od krvi a strelného prachu, o tom vôbec nepochyboval. Ale oslavovaný plukovník by nebol dosiahol toľko víťazstiev, keby mu on neposielal tajné Informácie. Dodával mu ich napriek tomu, že tým riskoval vlastný život. Informoval ho o pozíciách nepriateľa, o jeho početnej sile a o pravdepodobnom čase útoku. Pýchu slávneho veliteľa určite zraňovalo vedomie, že bez informácií svojho brata-špióna by jeho sláva ani zďaleka nebola taká blýskavá.

Teraz už na tom beztak nezáleží, pomyslel si Lucien smutne. A na rozdiel od všeobecne panujúcej mienky len ja viem akáje doráňaná duša oslavovaného hrdinu,

„Lucien!“ ozval sa za ním znenazdania zadychčaný hlas.

Otočil sa a vo dverách uvidel zmyselne zvodnú postavu. Caro. „Drahá lady Glenwoodová,“ oslovil ženu a s úsmevom k nej vystrel ruku.

„Všade som ňa hľadala!“ Vlniac bokmi a šuštiac čiernym saténom, kráčala mu v ústrety. Okolo líc prifarbených rúžom jej poskakovali hnedé kučery. Úlisne sa usmiala, pričom odhalila sympatickú medzierku medzi prednými zubami. Chytila ho za ruku a dovolila mu, aby si ju privinul k sebe. „Je tu Damien -“

„Kto?“ spýtal sa jej, keď na chvíľu odtrhol pery od jej úst.

Zastonala pri jeho bozku a oddane sa k nemu privinula. Čierny satén jej šiat sa zmyselne klzal po bielom brokáte jeho elegantnej vesty. Včera v noci si vychutnávali potešenie z dotyku ich obnažených tiel.

Hoci dvadsaťsedemročná barónka nosila smútok za zosnulým manželom, Lucien pochyboval, že za ním vyronila čo i len jediná slzu. Pre ženu, ako je barónka Caro Glenwoodová, je manžel len prekážkou, ktorá jej stojí v ceste pri užívaní si rozkoší. Jej smútočné šaty mali taký hlboký výstrih, že takmer celkom obnažoval jej bujné poprsie. Čierna látka šiat pôsobivo kontrastovala s alabastrovou pokožkou a jej svieže červené pery mali presne tú istú farbu ako ruže, ktoré zdobili jej dohora

vyčesané, gaštano-vohnede vlasy. Po chvíli v snahe ukončiť bozk zaprela ruky o jeho hrud' a jemne ho od seba odtisla.

Líca mala zrumenené a v tmavých očiach víťazoslávny lesk. Lucien sa usiloval zamaskovať spokojný úsmev. Caro s predstieranou cudnosťou sklopila viečka a pohladkala klopne jeho čierneho fraku. Nepochybné uverila, že sa jej podarilo nemožné. Dosiahla to, čo ešte nikdy nedosiahla žiadna z jej rivaliek - ulovila obidvoch Knightovcov, a teraz ich môže poštvať proti sebe len preto, aby ukojila svoju samolúbosť. Pre túto dámičku to teda bude veľké prekvapenie!

Uvedomoval si, že to nie je práve najlepší nápad, ale nedokázal odolať pokušeniu trochu si s ňou pošpásovať. Zahľadiac sa na Caro, zmyselne si oblizol pery a vrhol sprisahanecký pohľad na protiľahlú stenu ponorenú do tmy. „Nikto nás tu nebude vidieť. Si za?”

Zasmiala sa kľokotavým hrdelným smiechom. „Ty nedočkavec! Dostaneš viac, ale až neskôr. Teraz chcem, aby sme sa išli zvítať s Damienom.”

Lucien nadvihol obočie. „Spolu?”

„Áno. Nechcem, aby si myslel, že pred ním máme čo skrývať.” Zvodne sa naňho pozrela spod privretých viečok a pohladkala jeho bielu hodvábnu náprsenku. „Musíme sa správať, akoby sa nič nestalo.”

„Pokúsím sa o to, ma chérie,” súhlasil potichu.

„Dobre. A teraz už poď.” Zavesiac sa mu popod pazuchu, tlačila ho k točitému schodištu, ktoré viedlo do tanečnej sály. Už samotná skutočnosť, že s ňou išiel bez najmenšieho zaváhania, ju mala varovať, že má niečo za lubom. „Sľubuješ, že mu nič neprezradíš?”

„Neprezradím mu ani slovo.” Nedodal však, že medzi dvojčatami býva také silné puto, že slová ani nepotrebujú. Dokážu sa dohovoriť aj bez nich. Stačí pohľad, smiech, mimika tváre. Predstava, že táto bezohľadná pôžitkárka sa pokúša dostať Damiena do manželských osídel, bola pre Luciena príšerná. Vojnový hrdina však mal opäť raz šťastie, pretože jeho nehodný brat ho prišiel zachrániť. A dnes má preňho mimoriadne dôležitú správu, a to, že Caro neobstála v skúške vernosti.

Lucien sklonil hlavu k jej uchu. „Predpokladám, že tento víkend pôjdeš so mnou do Revell Court?”

Uprela naňho nervózny pohľad. „Miláčik, vieš predsa, že nie som...

Nemôžem ti to sľúbiť naisto."

„Čože?" zavrčal a pomaly sa k nej otočil. Jeho zamračená tvár nevestila nič dobré. „Prečo nie? Chcem, aby si tam bola."

Pootvorila pery a vylúdila na tvári taký blažený výraz, akoby stačilo jediné jeho slovo a okamžite dosiahne vrchol extázy. „Lucien!" vydýchla afektované.

„Caro!" zasipel. Jeho nevrlá reakcia nebola sklamanou reakciou oddaného milenca. Vyprovokovala ho k nej vyponlivosť, tá istá, ktorá ho primalá nasadiť do hry krásne ženy pri odhalovaní špiónov a získavaní informácií.

„Ty si to vôbec nepochopil!" vyhrkla s oduťými perami. „Ja predsa chcem ísť s tebou. Ibaže dnes som dostala list od slečny Svätuškárký. Napísala mi -"

„Od koho?" spýtal sa nechápavo a pochybovačné na ňu zazrel. Pokiaľ ho pamäť neklamala, tak to bola postava z rozprávkového príbehu pre deti od Olivera Goldsmitha.

„Od Alice, mojej švagrinej," upresnila, ale namiesto bližšieho vysvetlenia prezývky nad ňou len mávla rukou. „Možno sa budem musieť vrátiť do Glenwood parku. Napísala mi, že na Harryho lezie nejaká choroba. Ak sa nevrátim domov a nepomôžem im s jeho opatrovaním, bude ma zodierať výčitkami. Ako keby som iba ja na celom svete vedela čo s tým malým sopliakom robiť." Po krátkej odmlke napajedene dodala: „Beztak iba stále reve."

„Má predsa pestúnku, nie?" pripomenul jej. On mal na pamäti, že Caro má so zosnulým manželom trojročného syna, ale zdalo sa, že ona si na to ani nespomenie. A práve to dieťa bolo dôvodom, prečo si ju chcel Damien vziať za ženu. Okrem skutočnosti, že prechovával zvláštne otcovské city voči dieťaťu, ktoré nikdy v živote nevidel, chcel manželku, ktorá mu porodí potomkov. Ako budúci gróf potreboval dedičov. Bohužiaľ, rýchlo sa ukázalo, že Caro ho nieje hodná, pretože až príliš ľahko podľahla jeho zvodom. Damien bude soptiť hnevom, keď zistí, akú ranu utržila jeho hrdosť. On by sa však nikdy nezmieril s myšlienkou, že jeho brat sa oženil so ženou, ktorá ho podvádza. Žena, ktorá je hodná stať sa manželkou jeho brata, musí odolať zvädzaniu iných mužov.

„Samozrejme, že má pestúnku. Ale Alice tvrdí, že potrebuje... práve

mňa," vysvetľovala znechutene.

„Ale aj ja ťa potrebujem, chérie," pripomenul jej vyčítavo, pričom sa na ňu ukrivdené usmial. Ktovie, či aj naša matka pociťovala podobné výčitky svedomia? Ich matka budila pohoršenie a vyvolávala škandály. Podarilo sa jej uloviť každého, koho si zaumienila dostať do postele. Vlastný otec dvojčiat, mocný markíz Carnarthen, nebol jej manželom, po celé roky však bol jej oddaným milencom. Markíz zomrel len nedávno a odkázal mu veľké panstvo a svoj smutne preslávený zámok Revell Court, ktorý sa nachádzal asi tucet míľ juhovýchodne od mestečka Bath.

Lucien sa chvíľu skúmavo prizeral Caro a odrazu si uvedomil pravú príčinu, prečo tak veľmi túži zabrániť Damienovi, aby sa s ňou oženil. Nemôže predsa pripustiť, aby jeho brat uviazol v osídlach ženskej, ktorá je rovnako skažená, ako bola ich matka. Prudko sa od nej odvrátil a vykročil po chodba. „Choď si domov k svojmu usmrkanemu decku," zašomral. „Ja si nájdem na potešenie niekoho iného."

„Ale, Lucien, ja predsa chcem ísť s tebou!" zvolala nešťastne a rozbehla sa za ním. Jej pohyb sprevádzalo hlasné šušťanie saténových šiat.

Lucien však kráčal po chodbe ďalej, ani sa neobzrúc. „Tvoj syn ťa potrebuje, choď za ním."

„Nie, nepotrebuje!" vyhrkla takým nešťastným hlasom, že Lucien sa voľky-nevoľky na ňu obzrel ponad plece. „Veď ma ani poriadne nezná. Visí na Alice."

„Naozaj?"

„Ako matka som úplne zlyhala."

S potláčaným hnesvom pokrútil hlavou. „Tak potom poď. Nenechajme Damiena čakať."

Caro sa mu zavelila popod pazuchu, aby ju odviedol do tanečnej siene v ústrety osudu.

V jasnom žiarivom svetle početných lustrov vyzerala tanečná sieň ako iné plesové sály. Takým dojmom však pôsobila len na tých, ktorí vôbec nič netušili. Ale Lucienovi mramorová dlážka vykladaná čiernobielymi dlaždicami pripadala ako obrovská šachovnica. Už dva roky budoval vo vyššej spoločnosti o sebe predstavu, že je dekadentným, neviazaným a skazeným šľachticom, a teraz nastal čas, aby si naplno

vychutnával plody svojho úsilia.

Spoza tejto masky si skúmavo obzeral dav hostí. Keďže všetky zmysly mal napäté, jeho pozornosti by neunikla ani myš. Možno sa udeje niečo, alebo sa objaví niekto, na koho ho upozornia. Nikdy nie je nič celkom biele alebo čierne, a práve preto nedôveroval nikomu. Z vlastnej skúsenosti vedel, že najväčší podvodníci a zradcovia sa napokon vykluli práve z tých najobyčajnejších ľudí. Čudáci a čímkoľvek výnimoční ľudia boli obvykle celkom neškodní. Mal rád všetkých, ktorí nepodľahli tlaku spoločnosti a odmietli sa prispôbiť bontónu. K jeho pestrým známostiam patrili ľudia so zlou povestou, čudáci, kadejakí pôžitkári či rebelanti, ale aj výstrední aristokrati.

Všetci tí pätolizači sa už nevedia dočkať, kedy budú môcť navštíviť Revesll Court, pomyslel si povýšenecky, reagujúc na túto ich — pochybnú poctu spoly úsmevom spoly úškrnom.

Spriahanecky žamurkol na vymaľovanú dámu, ktorá ho zdravila spoza roztiahnutého vejára.

„Vaša Zvrátenosť," zašepkala, zvädzajúc ho nielen očami, ale i celým telom.

Ukloniac hlavu, zašemotil: „Bon soir, madame." Po očku si všimol, že Caro ho žiarlivo pozoruje s pootvorenými perami. „Deje sa niečo, drahá?"

Nevšímajúc si svojich do zamatú odetých lichotníkov, klorí sa jej hlboko ukláňali, lišiacky sa naňho zahľadela, „Práve mi napadlo, ako by sa v tvojej blízkosti tvárila slečna Svätuškárika. Bolo by celkom zábavné pozorovať, či ju dokážeš zraziť z piedestálu moralizovania do bahna hriechu."

„Prived' ju. Urobím všetko, čo bude v mojich silách."

Sladko sa usmiala. „Tej by stačilo, aby si sa na ňu pozrel, a už by padla do mdlôb. Je to obyčajná naivná hus, hoci už má dvadsaťjeden." Caro sa odmlčala. „Ale pochybujem o tom, že by sa ti podarilo preniknúť do jej slonovinovej veže. Chápeš, čo tým chcem povedať?"

Ukosom sa na ňu pozrel. „Takže je panna?"

Na perách koketnej krásy pohrával posmešný úsmev. „Určite. Nemal by si to ľahké. Alice je rovnako čistá a nevinná, ako si ty zlý a skazený."

Nadvihnúc obočie, chvíľu nad jej slovami rozmýšľal, potom sa

rozhodol v téme pokračovať, pretože ho premohla zvedavosť. „To je skutočne taká svätica?"

„Občas je mi z nej až na vracanie," odvetila Caro, z času na čas kývnuc na pozdrav známym, ktorých stretali. „Nikdy neklebetí, nikdy neklame, nikdy sa nezasměje, keď utrúsím poznámku na margo nejakých nemožných šiat. Ženská márnivosť je pre ňu celkom neznámy pojem. A v nedeľu ešte nikdy nevynechala bohoslužbu!"

„Úprimnú sústrasť! Ako dokážeš žiť pod jednou strechou s takou stvorou?! Ako sa to volá?" spýtal sa neisto.

„Alice."

„Alice Montague?"

„Áno. Je sestra môjho nebohého manžela."

„Alice Montague," zopakoval zamyslene. Baranova dcéra, pomyslel si. Cnostná. Bez záväzkov. A vie to s deťmi. Tá žena by mohla byť dokonalou partnerkou pre Damiena. „Aké má vlasy?"

„V podstate blond," zamrmlala Caro nepresvedčivo, uhýbajúc pred jeho pohľadom.

Skúmavo sa jej zahľad do tváre a keď si všimol, že v očiach sa jej zraží žiarlivosť, v zreničkách sa mu roztancovali posmešné iskričky. „Čo znamená to v podstate?"

Chvíľu naňho mlčky zazerala. Nemala najmenšiu chuť .; baviť sa o svojej švagrinej.

„No tak, odpovedz!"

„Čo ťa je po nej!" odsekla podráždene.

„Som zvedavý. Akej farby má oči?"

Ignorujúc jeho otázku, ostentatívne odpovedala na pozdrav akejsi dáme s turbanom ozdobeným pávimi perami.

„No tak, Caro!" trval nástoľčivo na odpovedi. „Hádam by si nežiarlila na nejakú naivnú vidiecku hus?"

„Nebud' smiešny!"

„Tak v čom je problém?" vyzvedal vytrvalo, čím ju privádzal k zúrivosti. „Povedz mi, akej farby má oči."

„Modré!" vyštěkla netrpezlivo. „Ale sú bezduché."

„A tie vlasy?"

„Blond, trochu do červena. Načo to chceš vedieť?"

„No tak, urob mi po vôli!"

„Si strašne otravný. Ak to naozaj musíš vedieť, Alice má krásne blond vlasy s červenkastým nádychom, ktoré jej siahajú až po pás. Také ženy obvykle prirovnávajú k anjelom," dodala posmešne. „Ale neustále je špinavá od omrvínok z pečiva, ktoré Harry jedáva na raňajky. Je to nechutné. Už som jej stokrát povedala, že rozpustené vlasy dávno vyšli z módy, ale ona to púšťa jedným uchom dnu a druhým von. Jej sa páči chodiť ako divožienka. Už si spokojný?"

„Z tvojich slov usudzujem, že by bola hodná hriechu," zašepkal jej Lucien do ucha. „Čo keby som ju pozval do Revell Court namiesto teba?"

Caro sa urazene odtiahla a udrela ho čiernym čipkovaným vejárom.

Lucien sa škodoradostne zabával na jej žiarlivosti aj vo chvíli, keď sa zamiešali medzi dôstojníkov v červených uniformách.

„Drahá lady Glenwoodová!" prihovril sa jej s neprehliadnuteľnou dávkou sarkazmu. „Hľa, tu je môj slávny brat. Dobrý večer, Damien. Nieкого som ti priviedol." Nato si nevychované strčil ruky do vreciek čiernych nohavíc a ležérne sa začal pohojdávať na chodidlách, pričom mu na perách pohrával posmešný úsmev. Bol zvedavý, ako sa bude stretnutie vyvíjať.

Dôstojníci okolo Damiena si ho premerali pohľadným pohľadom, náhlivo sa s plukovníkom rozlúčili a ako predvídal, pobrali sa preč. Boja sa, aby ich česť nepoškodila moja spoločnosť, pomyslel si povznesené.

Damien sa odlepil od širokého stĺpa, o ktorý sa opieral, a meravo sa Caro uklonil. „Lady Glenwoodová, som rád, že Vás opäť vidím," vyražal zo seba slová príkrym hlasom vojenského veliteľa.

Prihovril sa jej, akoby dôstojníkom vysvetľoval najnovšiu stratégiu boja. Vôbec nevyzerá, že pozdravil dámu svojho srdca, premýšľal Lucien. Damien sa zúčastnil takmer každej väčšej bitky a keď sa vrátil domov, jeho oči boli chladné ako ľad. Bol poznačený krutými zážitkami a v spoločnosti sa správal ako lev v klietke. Luciena to veľmi trápilo, ale nemohol urobiť nič, aby mu pomohol, pretože brat sa s ním prakticky nerozprával.

„Verím, že sa dnes večer príjemne bavíte, lady Glenwoodová," pokračoval Damien vážnym tónom.

Caro sa usmiala. Jej úsmev bol zvláštnou zmesou trpezlivosti a

žiadostivosti. Lucien mal čo robiť, aby sa ovládol a nezačal komentovať bratovu strohú formálnosť. Damien dokázal jediným švihnutím šavle odňať nepriateľovi hlavu, ale keď sa ocitol v prítomnosti krásnej ženy, jeho oceľovo-sivé oči zneisteli a začal sa správať placho a rozpačito ako školák. Dámy z vyššej spoločnosti pokladal za krehké stvorenia a podistým sa bál, že by im svojím dotykom mohol ublížiť. Vojnový hrdina sa oveľa lepšie cítil v prítomnosti ľahkých žien, ktoré sa po nociach potulovali v okolí parku St.James.

Človeka poteší, keď vie, pomyslel si Lucien, krútiac nad tým hlavou, že jeho velebený brat má tiež svoje slabé stránky. Začudovane hľadel na Damiena, ktorý zúfalo hľadal nejakú tému na rozhovor.

„Ako sa má Harry?“ spýtal sa nečakane.

Lucien zatvoril na chvíľku oči a znechutene si pošúchal nos. Bratova neschopnosť komunikovať s opačným pohlavím ho vyvádza z miery. Mohol jej dať jasnejšie najavo, že mu ide len o to, aby získal matku pre svoje potomstvo? Žiadny kompliment, dokonca ani žiadosť o tanec.

Ani Caro nebola zjavne nadšená jeho otázkou. Fakt, že dala život dieťaťu, svedčil o skutočnosti, že už nie je najmladšia. Očividne sa potrápila nad odpoveďou, ale synovu chorobu vôbec nespomenula. V snahe zmeniť tému rozhovoru začala rozoberať nejakú inú banálnu záležitosť. Lucien, ktorý ich mlčky pozoroval, videl, že brat sa musí veľmi snažiť, aby dokázal venovať pozornosť jej prázdny tarianám.

„Táto spoločenská sezóna je príšerne nudná, nemyslíte? Tí najzábavnejší spoločníci sa buď vybrali na vidiek na poľovačky, alebo šli do Viedne -“

Lucien to bezduché trkotanie už dlhšie nevydržal. Objal Caro okolo pásu a pritísal si ju majetnícky k sebe. „Čo si myslíš o tejto krásnej žene, Démon?“

Caro, ktorá pri tom nečakanom pohybe stratila rovnováhu, mu klesla na hrud' a pohoršene zasípela: „Ale, Lucien!“

„Neprivádza ťa do pokušenia? Mňa teda áno, niekedy sa v jej prítomnosti už neviem ani ovládať,“ zapriadol veľavýznamne a žiadostivo ju pohladkal po boku.

Damien bol v šoku. Čo si to, dočerta, dovoľuješ? kričala jeho zamračená tvár. Podistým však vycítil, že ide o provokáciu, pretože vyčkával s reakciou a ostražito Luciena pozoroval. Vedel lepšie než

ktokoľvek iný, že pri jeho bratovi si človek nikdy nemôže byť na čistom.

„Nevyzerá dnes večer rozkošné? Nemal by si jej to povedať?”

Damien pozrel na Caro a potom na Luciena. „Vyzera.” Jediné slovo zadunelo z hlbky jeho hrude ako vzdialený hrom. Skúmavo si obzeral ženu pred sebou, akoby chcel preniknúť pod jej nervózny, cukrový úsmev. Nenarodil sa s darom empatie, ktorým oplýval Lucien, a preto nedokázal prekuknúť pretváрку.

„Pusťte ma, Lucien! Každý sa na nás pozerá,” zaúpela Caro stiesnene a pokúšala sa vymaniť z jeho objatia.

„A čo je na tom zlé, holubička? Ty túžiš po mojich objatiach len v tajnosti?” vyzvedal sladkasto, ale mocnými rukami aj naďalej zvieral barónkino telo.

Zmeravela a šokovane naňho vyvalila oči. Vyzerali ešte tmavšie, pretože tvár mala bielu ako krieda.

„Je najvyšší čas vyrukovať s pravdou von, drahá. Pokúšaš sa uloviť môjho brata, ale nepodarí sa ti to. Len sa priznaj cnostnému Damienovi, kde si strávila minulú noc.”

„Neviem, o čom rozprávate,” vyjachtala.

Damien ju prebodol pohľadom, ktorý ju takmer premenil na soľný stĺp, a škaredo zahrešil. Lucien sa potichu zasmial a dovolil Caro, aby ho od seba odstrčila a konečne sa vyslobodila z jeho zovretia.

„Damien, nepočúvajte ho, on klame!”

„Vy vy ste sa vyspali s mojím bratom?” zasipel zlostne a odstrčil od seba jej ruky.

„Ale ja... To nie je moja chyba! To on ma zviedol!”

„Nemáte v sebe ani štipku hanby, madam!”

So zúfalstvom v očiach sa otočila k Lucienovi. „Počul si, čo mi povedal? Nemôžeš dovoliť, aby sa so mnou takto rozprával!”

Odpoveďou jej bol krátky, zlovestný Lucienov smiech, znovu sa napil vína.

„O čo tu vlastne ide?” dožadovala sa vysvetlenia roztraseným hlasom.

„Caro, zlato, je tu niečo, čo som ti včera zabudol povedať. Damien sa ťa chystal požiadať o ruku.”

Barónke ovisla sánka. Chvíľu vyzerala, akoby sa nedokázala ani

nadýchnuť, potom sa očami premknutými sklamaním pozrela na Damiena. „Je to pravda?“

„Teraz už nemá zmysel, aby sme sa o tom bavili.“

„Je to pravda?“ naliehala.

„Chcel som, aby mal Harry otca, keď stratil vlastného.“ Damienov ľadový pohľad sa kízal po jej tele, až napokon spočinul na jej bokoch. „Je veľká škoda, že sa nedokážete krotiť, madam... Nemáte v sebe ani trochu morálky.“ Nahnevane zazrel na Luciena a zavrčal: „Mohli by sme spolu stratiť slovo medzi štyrmi očami?“

„Ako si želaš, brat môj.“

„Lucien... Nemôžeš ma teraz opustiť!“ vykrikla zdesene a bez najmenej hanby sa mu zavesila na rameno.

„Caro, drahá.“ Zdvihol jej ruku, pobožkal ju a potom jej ju pomaly pustil. „Damien má pravdu. Bohužiaľ si neobstála v skúške.“

„V akej skúške?!“ V ženiných očiach sa najprv zjavil záblesk poznania, ktorý vzápätí vystriedala zúrivosť. „Ty sviniár! Obidvaja ste pankharti! Presne tak, vy dvaja ste obyčajní pankharti!“

„To je predsa všeobecne známe, ma chérie,“ s úlisným úsmevom súhlasil Lucien. „Naša matka bola ešte skazenejšia, ako si ty.“

V prívale zúrivosti šmarila Caro do neho prázdny vínový pohár, ale vďaka pohotovému reflexu ho zachytil v letku a opatrne ho položil na podnos lokajovi, ktorý práve prechádzal okolo. Potom jej poslal vzdušný bozk a s okázalou dvornosťou sa jej uklonil. Zvrtol sa na päte a vykročil za bratom k východu z tanečnej siene.

Aj napriek viacročnému odcudzeniu dvojčatá zrovnali svoje kroky a bok po boku prešli cez susedný salón a potom veľkolepým schodištom na prízemie. Ľudia na nich prekvapene vypliešťať oči, ale dvojčatá si na podobnú pozornosť už dávno zvykli. Nevšímavo prešli okolo niekoľkých prepychovo zariadených salónov, v ktorých sa podávalo občerstvenie, do biliardovej herne.

Keď vstúpili do matne osvetlenej, bukom vyloženej pánskej svätyne, Damienovi sa jediným panovačným fľochnutím po prítomných podarilo miestnosť vyprázdniť. Lucien i škodoradosne pridržal dvere džentlmenom, ktorí ako napovel zahasili cigary v popolníkoch, aby sa čím skôr dostali von. Zostal po nich len štiplavý oblak dymu, vznášajúci sa nad štolami.

Lucien mlčky kývol hlavou na pozdrav poslednému mužovi, ktorý opúšťal miestnosť. Keď pri zatváraní dverí vrhol za ním obozretný pohľad, zistil, že Caro ich nasledovala až na prízemie. Vojsť do herne sa však neodvážila. Ruky v rukavičiach mala spustené pozdĺž tela a zaťaté v päste. Z jej tmavých očí sršali hromy-blesky. Krikľavo červené pery mala zovreté, akoby sama sebe musela brániť v ich častovaní obscénnymi prívlastkami.

Potichu sa zasmial a zatvoril dvere. Bol si istý, že keď sa porozpráva s Damienom, bez najmenších pochybností sa môže za ňou vrátiť a niekoľkými milými slovami celú záležitosť urovnať. A na víkend ju vezme do svojho zámku, ako pôvodne zamýšľal. A to napriek skutočnosti, že má choré dieťa. Práve to mu na nej pripadalo najodpornejšie. Caro bola skalopevné rozhodnutá zistiť za každú cenu, či jeho večierky v Revell Court sú naozaj také odviazané, ako sa o nich klebetí.

Až keď sa otočil, uvedomil si, že Damien ho uprene pozoruje. Stál naširoko rozkročený vo vyleštených hesenských čižmách s rukami prekríženými na hrudi. Impozantný a obávaný plukovník si nahnevane šúchal bradu. Lucien si uvedomil, že sa pred ním musí mať na pozore. Podíduc k najbližšiemu biliardovému stolu, natiahol sa ponad jeho zelený zamatový povrch a zobral do ruky vyleštenú čiernu guľu s ôsmimi bodkami. Rozkrútil si ju na prste a potom pozoroval, ako sa točí. Vyzeral ako diabol, ktorý pri hre so zemeguľou sadisticky uvažuje, na ktorý svetadiel má zoslať nejakú pliahu.

„Neuzavreli sme kedysi dohodu, že nikdy nepripustíme, aby sa medzi nás zamiešala žena?“ prísne sa naňho oboril Damien.

„Áno, na naše osemnásste narodeniny. Pamätám si na to veľmi dobre.“

„Tak prečo ju nerešpektuješ?“

Damien čakal na vysvetlenie, ale Lucien ho zlomyseľne ponechával v napätí.

„Odpovedz!“

„Teba sa to dotklo?“ nevinne sa spýtal samozvaný Richelieu, uprene civiac na brata. „Ale choď, to predsa nemôžeš myslieť vážne!“

„Samozrejme, že to myslím vážne!“ vybuchol vojnový hrdina.

Keď sa Damien rozkričal, celý regiment bojmi zocelených chlapov

sa triasol od strachu, ale Lucien na brata naďalej upieral spoly útrpný, spoly unudený pohľad. „Nemôžem sa ti ospravedlniť, keď nemám čo ľutovať.“

Damien s prižmúrenými očami zasipel: „Niekedy si myslím, že si stelesnením Zla.“

Lucien sa sardonicky zachechtal.

„Co za hru to vlastne hráš?“ vyprskol Damien a výhražné pristúpil k nemu o krok bližšie. „Nepochybné máš niečo za lubom. Chcem vedieť, o čo ti ide. Vysvetli mi to, lebo ťe zmlátim ako hada. Keby si nebol môj brat, vyzval by som ťa na súboj.“

„Kvôli Caro?“ spýtal sa Lucien a uprel naňho pochybovačný pohľad.

„Verejne si ma ponížil.“

„Práve naopak, zachránil som ťa pred ponížením. Mal by mi blahorečiť,“ odvrkol. „Teraz aspoň konečne vieš, aká je to potvora. Naozaj som si myslel, že ti preukazujem láskavosť!“

Damien zavrčal: „Priznaj sa, že si Caro zvedol len kvôli tomu, aby si sa mi pomstil a vyrovnal skóre.“

„Aké skóre?“ zopakoval s predstieranou nechápavosťou.

„Veľmi dobre vieš, o čom rozprávam. O grófskom titule.“

„Nebud' smiešny! Vôbec nestojím o ten tvoj poondiaty titul!“ vyštekol Lucien, pretože už pretiekol kalich jeho trpezlivosti.

Damien však ignoroval jeho slová a útočil ďalej: „Nemáš dôvod, aby si mi to zazlieval. Carnarthen ti predsa zanechal slušný majetok. Úprimne povedané, ani trochu sa mi nepáči, že sa do konca života budem musieť uspokojiť s oveľa menším príjmom, ako máš vďaka nemu ty. Titul však prijmem, a ty sa s tým budeš musieť vyrovnáť. Mimo chodom...“ odmlčal sa a zastal len krok od Luciena n prebodával ho tvrdým pohľadom. Odrazu ho premkol pocit, že hľadá do zrkadla plného nepriateľstva - také isté čierne vlasy, také isté pichľavé oči. Obidvaja boli príliš hrdí na to, aby si priznali, že každého z nich poznačila vojna.

„Pokračuj!“

„Dúfam, že nemáš v pláne zviest' každú ženu, o ktorú prejavím záujem, pretože druhý raz takúto urážku už nestrpím. Ani od teba nie.“

Lucien na brata dlho nehybne zazeral. „Vyhrázaš sa mi?“

Damien vydržal jeho pohľad. Napokon sa Lucien od neho odvrátil a rozčúlene si prešiel rukou po vlasoch. Začal sa zatrpknuto smiať. „Ty nafúkanec! Nemal som do toho pchať nos a mal som ťa nechať oženiť ťa s tou pobehticou. Potom by som sa už len škodoradostne prizeral, ako ťa podvádza s polovicou Londýna! Takže my dvaja sme skončili?”

Damien mykol plecou.

„V poriadku!” Lucien v zlomku sekundy štuchol čiernou guľou do najbližšej. Obidve s hlasným štrngotom vrazili medzi ostatné pestrofarebné gule, ktoré sa rozkotúľali po celom stole a viaceré z nich trafili do otvorov. Hrdo zdvihol hlavu a otočiac sa, vykročil preč z miestnosti.

Ani sa nemôžem diviť, že môj život sa dostal do závozu, pomyslel si s nevôľou, kým kráčal cez herňu ku dverám. Takmer dva a pol roka menil svoju identitu ako vlkolak zakaždým, keď dostal novú úlohu. Zjavoval sa v životoch ľudí a zasa sa z nich vytrácal. Nikdy nenadväzoval trvalejšie vzťahy. Teraz ho už nepozná ani jeho rodný brat - nepozná ho a ani ho nechce spoznať, pretože jev jeho očiach zákerným špiónom, podvodníkom a mužom bez cti. Je mužom, ktorý síce pozná pravidlá džentlmenského správania sa, ale ignoruje ich. Ak na ňom nezáleží už ani Damienovi, tak komu inému môže? Nikomu, uvedomil si a do jeho duše sa vkradla prázdnota. Cítil sa opustený ako prst.

„Ešte niečo, braček!” zakričal za ním Damien.

Lucien sa potočil s elegantnou povýšenosťou. „Áno?”

„Šíria sa o tebe nechutné reči.”

„A čo také?”

„Ludia hovoria, že si vzkriesil tajnú spoločnosť Carnarthenovcov na zámku Revell Court.”

„Nepovedz!” vyprskol posmešne.

Damien sa mu pohoršene vpíjal do očí. „Väčšina ľudí si myslí, že ide len o divoké pitky, ale niektorí tvrdia, že si oživil pohanský kult, ako bol kedysi Spolok pekelného ohňa.”

„Zaujímavé,” vyhlásil nezúčastnene.

„Tak je to pravda?” dorážal Damien.

Lucien sa na svoje dvojča smutne usmial, zvrtol sa a bez odpovede vyšiel z miestnosti.

Ranné slnečné lúče, prúdiace cez francúzske okná do útulného salónu v Glenwoode, zlátili záhradu grófstva Hampshire mäkkou žiarou jesene. Alice Montague si so zamračenou tvárou vybrala z dlhých vlasov omrvinku, ktorá jej tam zostala od Harryho raňajok, ale naďalej synovcovi spievajúc, ho hojdala v náručí.

Nepokojne blúdila hore-dolu po izbe a zakaždým, keď podišla k oknu s vysokým oblúkom, netrpezlivo vyzrela von. Čakala, že konečne zazrie koč Harryho matky. Aspoň v to dúfala.

Harry bol celý týždeň mrzutý a uplakaný. Keď napokon včera večer zaspal na dlážke v detskej izbe s prstom v ústach, uložila ho do postieľky a prikryla jeho drobné telíčko dekou. Potom sa pustila do šitia obleku pre pána Wembleyho, Harryho novú drevenú bábiku s pohyblivými končatinami.

Dnes ráno sa ukázalo, že Peg, ich stará pestúnka, mala pravdu. Malý barón Glenwood zobudil hlasným plačom celú domácnosť s telíčkom pokrytým kiahňami.

Už od rána bol nepokojný, dožadoval sa pozornosti a neprestajne mrnkal. Pred chvíľou konečne zdriemol v jej neruči, rozpáleným lícom sa opierajúc o jej prsník.

„Mama!"

„Príde, láska moja," zašepkala Alice a upokojujúco ho hojdala. „Už je na ceste domov."

„Vyrážky!"

„Ja viem, že máš vyrážky, srdiečko. Každý ich raz dostane. Aj ja som ich mala, keď som bola v tvojom veku." Uvedomovala si, že v najbližších hodinách sa jeho stav ešte zhorší.

„Tri."

„Áno, máš tri roky. Si veľmi bystrý chlapec," pochválila ho a ignorujúc bolesť v chrbte, nežne ho stisla. Bol už príliš ťažký na to, aby ho nosila na rukách, ale keďže bol chorý, dožadoval sa mimoriadnej pozornosti a ona nedokázala hľadiť na jeho utrpenie a neurobiť pre neho všetko, čo bolo v jej silách.

„Pozri!" zvolal Harry odrazu a zdvihnúc svetlovlasú hlávku, prstom ukazoval ponad jej plece do okna.

„Čo je?"

„Mama!"

Posadila si ho na bok, podišla k oknu a odhrnula záves.

Harry vzrušene gestikuloval a pritom sa na ňu po prvýkrát v tento deň zoširoka usmial, odhaliac drobné biele zúbky. Pre Alice bol jeho úsmev slniečkom, ktoré sa vynorilo spoza mrakov. S láskou hľadela do jeho očí modrých ako letná obloha, takže nevenovala pozornosť prichádzajúcemu koču. Keď sa Harry usmial, pripomínal jej brata Phillipa, a preto sa jej zakaždým nahrnuli do očí slzy.

„Mama! Mama!" začal kričať a divoko kopal nožičkami, naťahujúc krk, aby dovidel na blížiaci sa koč.

„Nepovedala som ti, že príde?" prihovárala sa mu, skrývajúc úľavu, pretože barónka nebola práve najspoľahlivejším stvorením. Caro sa zjavovala a zasa mizla podľa toho, ako sa jej zapáčilo. Pred tromi dňami ju písomne upozornila, že Harry nie je vo svojej koži, ale uráčilo sa jej prísť až dnes.

„Idem!" Chlapča sa vykrútilo z jej náručia a drobnými, krôčkami sa rozbehlo po izbe. V pastičke ešte stále zvieralo deku a ťahalo ju za sebou. Synovcov krik po chvíľke prerušili výkriky robustnej pestúunky Peg Tatovej, ktorá mu zahatala cestu.

Harryho radosť, že uvidí tú nádhernú krásne voňajúcu pani, svoju matku, jej takmer zlomila srdce. Tak veľmi túžil po jej láske... ale po pár dňoch, čo si na ňu Harry trochu privykol, pobrala sa zase do Londýna. Dieťa jej príchody i odchody citovo rozrušovali a Alice za to švagrinú veľmi odsudzovala.

Potichu si vzdychla a otočiac sa na podpätku, poobzerala sa po jasne osvetlenej, priestrannej izbe, kde trávievala väčšinu času. Mimovoľne sa zahľadela na veľkú, bohato zdobenú kľetku, ktorú zhotovila pred časom z trstiny pre kanárika a natrela ju nabiele. Pohľadom utkvela na okrúhlom stole, pri ktorom jej monotónne plynuli hodiny vidieckeho života v Glenwood parku. Zaoberala sa rozmanitými ženskými prácami, ako sa na slušne vychovanú dámu patrí.

Nemohla sa však zbaviť pocitu, že žije v izolácii a skutočný život jej uniká pomedzi prsty. Prenasledoval ju nepokoj, ktorý nevedela definovať. Niekedy bol taký intenzívny, že jej nedovolil zaspáť a prebdela celú noc. Na jednej strane ju tu držala láska voči synovcovi, no na druhej strane túžila ujsť z Glenwoodu a vyhovieť nástojčivej potrebe

zariadiť si vlastný život.

Najviac jej však zväzovala ruky skutočnosť, že Harry potrebuje niekoho, kto preňho bude citovou oporou a ktorý je s ním stále, a nielen vo chvíľach rozmaru. Keďže jeho matka sa z tejto povinnosti elegantne vyzula, ujala sa tejto role ona.

Vopchala si ruky do vreciek na zástere a čakala. Slnčné lúče jej zohrievali pokožku a žiarivo sa trblietali v jej zlatých, do červena hrajúcich vlasoch. V úsilí zbaviť sa napätia, ktoré ju neprestajne sužovalo, vystrela plecيا a všetku svoju pozornosť sústredila na vázu, do ktorej včela naaranžovala sušené hortenzie. Kvety zdobili stred stola, vedľa nich boli poukladané hodvábné meštekы - jej vianočné darčekы, ktoré ušila pre priateľky z Londýna a rôzne remeselnícke nástroje, aby boli v bezpečí pred Harryho dosahom. Posledný darček, ktorý chystala, bola zložito zdobená kazeta na šperky. Bola už takmer hotová. Všetky jej ručné práce boli malými umeleckými dielkami, ale hlboko v duši si uvedomovala, že aj tento koníček je pre ňu iba rozptýlením a hľadala v ňom len zabudnutie na nepokoj.

Keď počula, že koč už zastal pred kaštieľom, s potláčanou nevôľou podišla k oknu, aby barónke zakývala na privítanie. Ale keď vyzrela von, strhla sa od úľaku, pretože to nebola barónkina žltá brička.

Stál tam poštový koč. Okamžite si uvedomila, čo to znamená. Zbledla a rukou si zakryla ústa. List. Poslala obyčajný zdrap papiera, a sama nepríde! Jednoducho jej na synovi nezáleží. To poznanie ju najprv zmietlo, ale vzápätí sa jej zmocnil spravodlivý hnev.

Prižmúrila modré oči a na bledej oválnej tvári sa jej rozhostilo neobvyklé rozhorčenie. Vždy bývala veľmi pokojná a máločo ju dokázalo rozrušiť, ale toto bolo priveľa aj na takého pokojného a vyrovnaného človeka, akým bola. Zlosť ju celkom zmohla, hoci v kútiku duše ju Carino rozhodnutie ani neprekvapilo.

Ne, zastrájala sa nahnevane. Tentoraz ti to len tak ľahko neprejde, švagriňka. Nepripustím, aby si sa takto správala voči tomu úbohému dieťaťu.

Odhodlane zdvihla bradu, otočila sa a vybehla zo salónu. Pri vchodových dverách zaplatila poštárovi a zahľadela sa na úhladne poskladaný list. Potom si vymenila znepokojený pohľad s Peg, ktorá sa prišuchtala za ňou do haly, utierajúc si veľké, baculaté ruky do zástery.

Harryho pestúnka sa starala už o Phillipa a potom o ňu, keď boli malí. Bola skôr členom rodiny než slúžkou. Vynikala dobrosrdečnosťou, ale keď išlo o lady Glenwoodovú, bola dosť kritická. „Dúfam, že aj tentoraz si vymyslela nejakú dôveryhodnú výhovorku," zahundrala.

„To nie je list od Caro," povedala Alice napäto, hľadiac na list. „Je od pána Hattersleyho." Hattersley bol ich londýnsky majordómus v elegantnom mestskom sídle Montaguovcov na ulici Upper Brooke neďaleko námestia Grosvenor.

„Bože, dúfam, že sa nič nestalo!" zalomila rukami Peg, zvráštiac už aj tak vráskavé čelo.

Alice sa zmocnilo zlé tušenie. Už dlho sa obávala toho, že honba švagrinej za radovánkami sa jedného dňa skončí pohromou. „Kde je Harry?" spýtala sa stiesnene.

„Nellie ho umýva, aby bol pripravený na stretnutie s matkou."

Alice netrpezlivo prelomila pečať.

„Vážená slečna Montague," prečítala nahlas. „Váš list som dostal predvčerom. S poľutovaním Vás musím informovať, že lady Glenwoodová odišla včera z Londýna v spoločnosti lorda Luciena Knighta." Prestala čítať a ohúrené sa pozrela na Peg. „S Lucienom Knightom? Ale ja som si myslela, že má záujem o to druhé dvojča, o lorda Damiena... Vari rozum potratila?!" zaúpela. Okamžite pochopila, čo vyviedla tá nezodpovedná vrtkáva kráska. Práve keď sa jej podarilo natrafiť na slušného džentlmena, ktorý mal predpoklady byť Harrymu dobrým otčimom, všetko zbabrala útekem s jeho bratom!

Ešte stále mala v živej pamäti rozhovor, ktorý viedla so švagrinou pred dvomi týždňami. Vtedy sa Caro po prvý raz chvastala tým, že upútala pozornosť národného hrdinu. Zmienila sa aj o tom, že Damien má dvojča, ktoré vyzerá, akoby mu z oka vypadlo. Démon a Lucifer, tak ich vraj prezývajú vo vyšších kruhoch. Dobré si to pamätala najmä preto, lebo švagriná s ligotom v očiach dodala: Nikdy by som si nič nezačala s Damienovým bratom, tvrdila. Keď ho vidím, naskakujú mi z neho zimomriavky. A to hovorila záletná lady Glenwoodová, ktorú ešte nikdy nevydšiel žiadny muž!

„Čo ešte píše pán Hattersley?" vyzvedala znepokojená Peg.

„Nemám odvahu pokračovať v čítaní." Alice rozčúlene

zašibrinkovala listom. „Vybrali sa do vidieckeho sídla lorda Luciena, do zámku Revell Court, o ktorom sa šíria v okolí všelijaké reči. Lady sa má vrátiť až budúci týždeň. Zakázala rni podať Vám o tom informáciu, preto by som Vás prosil o diskretnosť. Nerád by som spôsobil nejaké nepríjemnosti. Prosím, poraďte mi, čo mám robiť. Váš oddaný služobník, J. Hattersley.“

Peg sa poškrabala po hlave, akoby jej to nešlo do hlavy.

Alice dlho mlčky upierala oči na dlážku a postupne sa v nej zdvíhala ďalšia vlna hnevu. Znechutene pokrútila hlavou. Stará žena ju pozorovala s obavami v očiach. Zlovestne prižmúriac oči, napokon jej vtlačila list do rúk a vychytila sa popri nej hore na schody. „Idem za ňou!“

„Kristepane, to nesmiete!“ vykrikla Peg.

„Musím. Toto jej nezodpovedné správanie musí konečne prestať.“

„Ale ten muž má povest' zhýralca a nikto ho tu nepozná! Ak sa chce lady Glenwoodová správať neviazaně, je to jej problém.“

„Môj tiež. Nesľúbila som Phillipovi na smrteľnej posteli, že sa o ňu a Harryho postarám? Tak ako Harry potrebuje matku, Caro potrebuje slušného manžela. Myslíš si, že ten chlap má o ňu seriózne záujem?“

Peg pochybovačne pokrčila plecami.

„Tiež o tom pochybujem. Dokonca sa odvažujem tvrdiť, že naletela a nechtiac sa stala obeťou nejakej nechutnej súrodeneckej stávk.“ Alice sa odmlčala. „Ak z toho vypukne škandál, utrpí tým aj povest' celej našej rodiny.“

„Ale Bath je ďaleko, drahé dieťa.“

„Je to odtiaľto len deň cesty. Cestu poznám. Bola som tam už niekoľkokrát.“ Úkosom pozrela na francúzske okno, elegantné a biele ako mreže na klietke pre kanárika. Odváža sa vyletieť do veľkého a nebezpečného sveta?

Úplne presne vedela, čo by jej povedal Phillip. Jednoznačne by jej rozhodnutie odsúdil. Pre brata bolo nemysliteľné, aby sa slušne vychovaná mladá dáma odvážila na cestu bez ochranného krídla príbuzného mužského pohlavia alebo gardedámy. Ibaže Alice v tejto chvíli nemala poruke nikoho. A musela konať rýchlo, pretože to bol jediný spôsob, ako zabrániť tomu, aby Carina bláznivá milostná aféra nespôsobila škandál.

Otočiac sa k znepokojenej pestúnke, začala nahlas uvažovať: „Počasie je dobré. Ak sa vydám na cestu hneď teraz, večer môžem byť na mieste a zajtra večer budeme s Caro späť doma. A všetko bude v poriadku," presviedčala ustarostenú starú ženu s predstieranou sebaistotou. „Mitchell bude kočirovať a Nellie mi bude robiť spoločnosť."

„Drahé dieťa," namietla Peg smutne, „aj vy, aj ja veľmi dobre vieme, že nám tu bude Caro zavádzať. O chlapca sa lepšie postaráme bez nej."

Práve vtedy vybehol Harry z chodby, ktorá viedla z kuchyne, a zavesiac sa Peg na sukňu, modrými očami sa vpil do Aliciných. „Kde je mama?"

Alice hľadela naňho s bolesťou v srdci. „Stratila sa, srdiečko," zašomotila vyháňavo a vymenila si s Peg veľa významný pohľad. „Ale ja viem, kde ju nájdem. Hneď sa tam vyberiem a privediem ti ju čo najrýchlejšie domov. Sľubujem."

„Idem s tebou!"

„Nie."

„Neliepaj sa na tetu," napomenula ho prísne Peg.

Alice pozorovala Harryho nešťastnú tváričku pokrytú červenými vyrážkami s čudným pocitom rozpoltenosti. Nevedela sa zmieriť s predstavou, že opustí dieťa v takejto ťažkej chvíli, aj keď len kvôli tomu, aby priviedla jeho ľahotársku matku. Na druhej strane bola presvedčená, že Caro sa nevráti domov, ak po ňu nepôjde osobne a neprinúti ju urobiť to, čo pokladá za správne. Vedela, že na Peg sa môže spoľahnúť a nemusí sa obávať o Harryho bezpečnosť. Za viac než šesťdesiat rokov opatrovala už Peg Tatová nejedno dieťa choré na kiahne, ba aj na oveľa horšie choroby, takže o nich vedela viac než miestny doktor.

„Nuž teda," uzavrela stará pestúnka, pohladiac Harryho po strapatých vlásokoch, „čím skôr pôjdete, tým skôr sa vrátite. Poviem Mitchellovi, aby zapriahol kone." Zohla sa, zobrala chlapča do náručia, niekoľkokrát si ho nadhodila a aby odvieďla jeho pozornosť od boľavých pupienkov, začala mu spievať pesničku.

Alice si nadvihla sukne a rozbehla sa do spálne. Bleskurýchlo si zbalila tašku, do ktorej vložila zopár kusov teplého oblečenia, ktoré bude potrebovať na noc, potom si vyzliekla zásteru i domáce šaty a

obliekla si cestovný kostým z tmavomodrého vlneného súkna. Mal úzke rukávy, ktoré boli na pleciach nariasené, a manžety i živôtik olemované saténovou stuhou.

Pred zrkadlom si pozapínala živôtik až ku krku. Pritom si znechutene všimla, že sa jej trasú ruky. V skutočnosti sa obávala dlhej cesty a strach jej naháňal aj Carin záhadný zvodca. Určite sa mu ani trochu nebude páčiť, keď vtrhne na Revell Court a vezme mu švagrinú z náručia. Nikdy síce nevynikala odvahou, ale kvôli Harrymu sa dokáže postaviť komukoľvek.

Natiahla si biele rukavice, kriticky si premerala svoj odraz v zrkadle a odhodlane vystrela plecيا. Som pripravená do boja. Len si vychutnávaj svoje neuvážené konanie, krásna Caro, pretože ti v tom čoskoro zabránim. A pokiaľ ide o vás, lord Lucien Knight, nezlaknem sa vás. S hlavou plnou pomstychtivých myšlienok zdvihla tašku a odhodlane vyšla z izby.

Druha kapitola

Nekonečne dlho - aspoň tak sa Alice zdalo - sedela v hrkotajúcom koči a jednou rukou sa pevne držala koženej slučky, aby udržala rovnováhu. Zámok sa im ešte stále nepodarilo nájsť. Žiarivý mesiac v splne ich viedol po hrboľatej ceste, vinúcej sa okolo močiarov - pripadal jej ako chudobná londýnska sirota s lampášom, ktorý za odmenu prevedie cudzinca tmavým mestom, ale ktorý vás môže aj oklamať a zaviesť rovno do brlohu zlodějov.

Netrepezlivo vyzerala von oknom. Obchádzala ju hrôza, že ich každú chvíľu v tejto nehostinnej pustatine prepadnú zbojníci. Zablúdili v pohorí Mendip Hills na hony ďaleko od ľudskej civilizácie. Koč sa opäť so škripotom kolies vyštvára do kopca pomedzi duby a brezy na pustú a drsnú pláň, ako je tá, cez ktorú práve prechádzajú, a potom sa s hrkotom poženú nadol popri prudko klesajúcich rokliach a zrázoch. Nahor a nadol, znovu a znovu.

Unavené kone sa z času na čas vzpínali a protestne pohadzovali hlavami. Situáciu ešte väčšmi sťažoval chladný októbrový vzduch presiaknutý nepríjemnou vlhkosťou. Nikto z posádky koča si netrúfal odhadnúť, ako dlho ešte budú blúdiť. Alice si bola istá len tým, že za všetky tieto strasti by mala Caro vykrútiť krk.

S vydesenou slúžkou si vymenili pohľady plné obáv, ale ani jedna z nich nevyslovila nahlas, čo si obidve mysleli - mali prenocovať v Bath.

Alice už začala uvažovať aj nad tým, či jej majiteľ hostinca Pump Room, kde sa zastavili na čaj, neklamal, keď tvrdil, že Revell Court je len pätnásť míľ na juhovýchod. Možno si to len nahovárala, ale zdalo sa jej, že keď sa ho spýtala, ako je to ďaleko, v jeho hlase zaznelo pohrdanie. Vzhľadom na nástojčivosť jej zámeru sa všetci traja jednohlasne zhodli, že v ceste budú pokračovať, hoci októbrové slnko už zapadlo. Verili, že tú vzdialenosť prejdú bez najmenších problémov za dve hodiny,

Teraz, keď tma z minúty na minútu narastala, si s hrôzou uvedomila, že ak sa im podarí nájsť Revell Court, budú tam musieť

stráviť noc a prijať pohostinnosť lorda Luciena Knighta. Samozrejme, za predpokladu, že im tú láskavosť vôbec ponúkne. Veď čo môže človek očakávať od muža, ktorý zviedol vlastnému bratovi nádejnú nevestu? Zostávalo jej len modliť sa za to, aby nebol natoľko neľudský, že by uprostred noci odmietol poskytnúť pocestným nocľah, pretože tak ona, ako aj jej sluhovia boli vyhladovaní, na smrť unavení a ubolení z celodenného trmacania sa po hrbolatých vidieckych cestách.

Pri spomienke na prežitú štrapáciu len pokrútila hlavou. Odkedy opustili Bath, koče, ktoré ich predbiehali, jej pripadali podivné. Predbehlo ich najmenej tucet záprahov niektoré luxusné, iné krikľavo farebné a ďalšie elegantné. Rútili sa závratnou rýchlosťou a zdalo sa, že cestujúci, sediaci v nich, sú buď šialení, alebo opití. Ich pasažieri, všetko dospelí muži i ženy, robili na nich nechutné grimasy, vyplazovali im jazyky, vykrikovali oplzlosti.

Vyzrela von oknom a zistila, že cesta klesá do ďalšieho tmavého údolia. S rešpektom si obzerala stromy, ktorých vysoké siluety čneli do tmavej oblohy. Mesiac osvetľoval aj majestátne vápencové bralá strašidelných tvarov, ktoré uprostred noci žiarili bĕlobou a naháňali človeku hrôzu. Cestu z jednej strany lemoval strmý skalnatý zráz, zatiaľ čo z druhej strany zívala čierna prázdnota hustého lesa. Posunula sa na okraj sedadla, aby dovidela do priepasti s hustým porastom stromov. Človeku sa z tej výšky krútila hlava. Keby som tam hodila kameň, určite by padal celú večnosť, pomyslela si. V úpornom úsilí pohľadom preniknúť čo najďalej odrazu zbadala v diaľke blikotajúce svetlo.

„Tamto je svetlo! Nellie, vidíš? Tamto, v údolí!“ Vzrušene ukazovala rukou. „Tamto!“

„Áno, vidím ho!“ vykrikovalo aj dievča a zatlieskalo. „Ach, slečna Alice, to musí byť Revell Court!“

Akoby šibnutím čarovného prútika obidve naraz ožili a zakričali na Mitchella, ktorý napäto sedel na kozlíku. Nadšene vykrikol aj on, keď v údolí uvidel oheň, ktorý pripomínal signalizačnú vatru.

„O desať minút by sme mohli byť tam!“ zakričal im.

Ešte aj kone pridali do kroku, akoby zacítili stajňu so senom. Alice cítila, ako sa jej do žíl vlieva nová energia. Náhlivo siahla do kabelky a vybrala z nej hrebeň, aby si upravila vlasy. „Po ničom netúžim viac ako

po teplej posteli," vyhlásila nadšene. „Dokázala by som spať až do obeda!"

„Posteľ? Keby len to! Už dve hodiny potrebujem ísť na záchod," zašepkalo dievča, zapínajúc si plášť ponad bujné prsia.

Alice sa zasmiala na jej úprimnosti.

Keď zišli do údolia, koč prehrkotal po drevenom moste ponad bystrú ríavu. Alice uchvátilo, že riečka rozihraná tiečkami odleskov mesačného svetla tryská priamo zo skaly. Voda padala v mohutnom prúde a peniac sa, vírila okolo skal, až zmizla pod mostom.

„Tamto je zámok!" odrazu zvolala Nellie, ukazujúc von druhým oknom.

Alice nedočkavo vyzrela von. Pred nimi sa týčila vysoká hrána z tepaného železa a na jej masívnych stĺpoch majestátne stáli sochy vzpínajúcich sa koni. Na dvore za nimi prudil čulý život. Sluhovia v béžovo-hnedých livrejach pobiehali po nádvorí a starali sa o koče návštevníkov.

Vyzerá to na veľký večierok, pomyslela si Alice stiesnene. Bola si istá, že väčšina z tých kočov ich dnes predbiehala na ceste. Múry zámku boli obrastené brečtanom. Táto tudorovská stavba z červených tehál bola postavená v tvare písmena U. Krídla symetricky vystupovali po obidvoch stranách vpred. Rady okien na ich stenách odrážali plamene šľahajúce z veľkého železného koša, ktorý stál na podstavci uprostred dvora dlážďeného kameňmi.

To je to svetlo, ktoré nás pozývalo už z diaľky, uvedomila si, uprene hľadiac na tancujúce plamienky. A odrazu sa jej zmocnilo silné tušenie, že ju tu čaká niečo, čo zásadne zmení jej ďalší život. Potom sa to mámenie zmenilo na hrôzu, pretože z tieňov sa vynorilo šesť ozbrojených strážcov - mohutných, hrozivých mužov v dlhých čiernych kabátoch. Približovali sa k ich koču, každý s puškou v ruke. Nevyberanými nadávkami kričali na kočiša, aby zastal.

Ani jeden z posádky koča neočakával, že ich privítajú ozbrojení strážcovia, ale keď neprestávali na Mitchella ziapať, že musí otočiť koč a odísť, Alicina zlosť vzrástla natoľko, že premočila strach. Vystúpila z koča a ponáhľala sa dopredu, aby sa postavila na obranu kočiša. Kožušinou lemovaný plášť sa jej pri náhlivej chôdzi vlnil okolo tela. Keďže po celodennej štrapácii bola hladná a podráždená, nemienila sa

zmieriť s takým surovým správaním sa sluhov. Nielenže ignorovala ich príkaz, aby sa vrátila do koča, ale najmenej štvrt hodiny sa plamenné s nimi hádala. Oháňali sa zoznamom hostí, na ktorom ona, samozrejme, nebola. A to bol len začiatok. Keď jej povedali, že ak sa chce dostať dnu, musí povedať heslo, vybuchla ako sopka.

„Tak počúvajte!“ oslovila ich s bojovne založenými rukami vbok. „Kašlem na vaše heslá, neprišla som sem kvôli večierku pre vybraných hostí, ale len preto, aby som odviezla domov lady Glenwoodovú! Je to veľmi naliehavé, pretože jej syn je vážne chorý. Vidím, že mi nerozumiete, a musím sa vyjadriť po lopate - lady Glenwoodová je milenkou lorda Luciena. Ak mi nedovolíte, aby som sa s ňou stretla, bude zúriť a všetku vinu zvalí na lorda Luciena a on zasa na vás. Naozaj to chcete? Počula som, že s vaším pánom je neradno ťahať sa za prsty.“

„Presne toho sa obávame. Podťe všetci sem!“ zvolal veliteľ na ostatných strážcov. Znechutene hromžiaci muži poodišli o niekoľko metrov od koča ďalej, aby sa poradili, čo urobia.

Alice cítila, že Mitchell a Nellie hľadajú na ňu plnú úzkosti, ale v úsilí zachytiť, ako sa situácia vyvíja, všetku pozornosť sústredila na strážcov. Bez Caro odtiaľto neodídeme, rozhodla sa a tvrdohlavo vztýčila hlavu.

„Tá malá má ale guráž!“ začula hovoriť veliteľa.

„Nie je jednou z nich. Nikdy v živote som ju tu nevidel,“ pridal sa ďalší.

„Jasné, že nie. Len sa na ňu pozri! Je to hotové neviniatko,“ zamrmľal veľký chlapík s jazvou na tvári. „Povedal by som, že by sme ju mali vpustiť.“

„Roztrhá nás v zuboch, ak ju vpustíme dnu bez toho, aby udala heslo!“

„Ale tvrdí, že je príbuznou jeho milenky!“

„Nemáme východisko,“ zasípel muž s jazvou. „Odskáčeme si to aj keď ju vpustíme ďalej, aj keď ju nevpustíme.“

Strážcovia lorda Luciena mali očividne pred svojim pánom posvätnú hrôzu. Obavy, že svojím odmietnutím by mohli nahnevať jeho milenkú, ich napokon prinútili, aby Alice spolu so sluhami vpustili k zámku. Popudilo ju, keď Nellie a Mitchella od nej oddelili a zaviedli ich do tej časti zámku, ktorá bola určená pre služobníctvo, ale

neodvážila sa už nič namietaf. Bolo jej jasné, že jej žiadosť by tak či tak zamietli. Statný strážca s jazvou ju zaviedol do zámku a zveril ju do opatery sivovlasého majordóma, ktorý sa predstavil ako Godfrey.

Zatiaľ čo strážca hovoril čosi do ucha majordómovi stíšeným hlasom, nazrela do temných miestností, ktoré susedili s bohato zdobenou vstupnou halou. Neosvetlené, ľudoprázdne izby ju zmiatli ešte viac.

Kde sú všetci hostia? vířilo jej hlavou. Prízemie bolo tiché a v priestranných salónoch nehoreli žiadne sviečky. Veľmi zvláštne, premýšľala. Na dvore videla veľa kočov a celú armádu sluhov a osobne prebehla očami po zozname hostí, a tak bola presvedčená, že lord Lucien zorganizoval na dnes nejaký večierok. Tak prečo zámok vyzerá ako bez života? Potom zachytila časť rozhovoru medzi majordómom a strážcom, ktorý ešte viac vydráždil jej zvedavosť.

„Dohliadnite na to, aby zostala vo svojej komnate. V žiadnom prípade nesmie ísť dolu do jaskyne Grotto.“

„Rozumiem. Ráno budem informovať Jeho lordstvo o príchode mladej dámy.“

Alice zdvihla hlavu a upreným pohľadom blúdila z jedného na druhého. Pán Godfrey si všimol jej kradmý pohľad. Zdvorilo sa jej uklonil.

„Tadiaľto, slečna Montague,“ vyzval ju srdečne. „Zavediem vás do vašej komnaty.“ Zobral svietnik, zdvihol jej tašku a viedol ju nahor po schodoch. Pozdĺž celého schodišťa boli na stĺpikoch zábradlia umiestnené sochy rytierov a svätcov. Nad prvým odpočívadlom visel veľký portrét zobrazujúci šľachtica v kabáte a náprsenke zo šestnásteho storočia. Mal prenikavé oceľovosivé oči, špicatú čiernu bradu a prefikáný úsmev. Zdalo sa, že ju po celý čas potmehúdsy pozoruje.

„Kto je to?“ spýtala sa s obavami hľadiac na portrét.

„To je prvý markíz Carnarthen, madam. Tento zámok dal postaviť ako svoje vidiecke sídlo.“ Pán Godfrey sťažka povzdychol, ale nepokračoval ďalej.

Kým Alice kráčala hore po vrzgajúcich drevených schodoch a potom po dlhej chodbe, rozhliadala sa vôkol seba, usilujúc sa preniknúť zrakom cez tiene. Po ďalších, oveľa skromnejších schodoch vyšli na druhé poschodie a prepletali sa labyrintom chodieb, až napokon zastali

na jednej z nich. Pán Godfrey vybral z masívneho kovového kruhu s desiatkami kľúčov jeden, odomkol dvere a otvoril jej ich.

„Vaša komnata, slečna. Dáte si večeru?“

„Áno, ďakujem. Som hladná ako vlk.“

V komnate ju upútal mäkučký perzský koberec, posteľ s baldachýnom a renesančná povala so štukatúrou. V kozube už horel oheň, akoby ju niekto očakával. Pán Godfrey chodil sem tam po komnate a keď pozapaľoval sviečky vo všetkých svietnikoch, z tmy sa vynorila masívna alžbětinská skriňa. Chvíľu si ju prezerala a potom sa znovu pozrela na majordóma. Dlhšie už nedokázala ovládať svoju zvedavosť.

„Pán Godfrey, išla už lady Glenwoodová do Grotto?“ spýtala sa zasnúvane.

Majordómus, ktorý zapalaľoval poslednú sviečku vo veľkom rozvetvenom svietniku nad kozubom, sa na ňu prekvapene obzrel ponad plece a neochotne prikývol: „Áno, slečna, pred chvíľou.“

„Je tam s lordom Lucienom?“

„Áno.“

Podmanivo sa naňho usmiala. „Môžem ísť za nimi?“

„Veľmi sa ospravedlňujem, slečna, ale to nie je možné.“

Sklopila zrak. Jeho odmietnutie ju neprekvapilo, ale odjakživa bola veľmi neodbytným stvorením. „Prečo nie?“ vyzvedala, akoby vôbec nič netušila.

„Pánovi by sa to veľmi nepáčilo. Zoznam hostí zostavil veľmi starostlivo.“

„Rozumiem. V takom prípade by som vás chcela požiadať, aby ste poslali po lady Glenwoodovú.“

„Pokúsím sa o to, ale hostia Jeho lordstva si neželajú byť vyrušovaní, keď sú v Grotto.“

„A to už prečo?“

„Neviem,“ odpovedal vyhýbavo.

Alice mu venovala úprimne obdivný úsmev. Ako pravý majordómus bol diskretný a lojálny voči svojmu pánovi. „Ďakujem, pán Godfrey.“

Na vráskavej tvári majordóma sa objavila úľava. „K službám, slečna. Onedlho vám prinesú večeru a víno. Tu je zvonček pre prípad,

že by ste potrebovali ešte niečo. Prajem vám príjemný večer," zaževal jej a s úctivou poklonou zatvoril za sebou dvere.

Len čo odišiel, Alice sa začala prechádzať po komnate, obzerajúc si všetky jej zákutia. Aké je to tu všetko zvláštne! premýšľala. Zabudla na únavu z celodenného drgáľania sa v koči, a premohla ju zvedavosť, taká typická pre mladosť. Po špičkách podišla k veľkej skrini a opatrne odtiahla petlicu. Pri otváraní drevené dvere hlasno zavrzgali do ticha. V útrobach skrine našla len jediný kus odevu. Keďže na prvý pohľad nebolo jasné, čo to vlastne je, vystrela ruku a dotkla sa hnedej vlnenej látky. Chvíľu si lámala hlavu nad tým, čo to je, až napokon v nej zvíťazila zvedavosť. Vybrala odev zo skrine a obzerala si ho pred kozubom.

Bolo to plášť, aký nosievali mnísi. Navidomoči bol celkom nový. Mal široké, nariasené rukávy a na chrbte veľkú kapucňu. Okolo pása visel dlhý opasok. Keď znenazdania začula na chodbe výbuch smiechu, uvedomila si, že popred jej dvere prechádzajú akísi ľudia. Aha, takže všetci hostia ešte nestihli odísť, pomyslela si. Len čo hlasy stíchli, ponáhľala sa ku dverám, aby zistila, čo sa deje. Na konci chodby zazrela niekoľko postáv odetýchých plástoch s kapucňou. V takých, aký našla ve skrini. Keď sa stratili v matne osvetlenej chodbe, zatvorila dvere a zamyslene si hrýzla peru. Podľa všetkého lord Lucien usporiadal maškarný bál. Napokon je to celkom pochopiteľné. Je koniec októbra a onedlho bude Halloween. Tvárou sa jej mihol mrak, prezrádzajúci nevôľu. Ako sa to už stalo nepísaným zákonom. Caro si bez zábran užíva, a jej zasa uniká život pomedzi prsty.

S pocitom nespravodlivosti si vyzliekla cestovný kostým a prezliekla sa do pohodlných šiat, ktoré mala na sebe rano. Potom si rozpustila vlasy a dôkladne si ich vykefovala. Zakrátko prišla slúžka s večerou.

Pohodlne sa usadila a pustila sa do hodovania. Priniesli mandľovú jej polievku, k nej teplý chlieb, hovädzinu na hutních a ako dezert marhuľový puding. Všetko to zapila pohárom burgundského vína.

Po večeri si ľahla na posteľ, aby si trochu odpočinula. Dlhé vlasy sa jej ako žiarivá riava rozprestrelí okolo tela, v ktorom sa jej z vína rozlievalo príjemné teplo. Položiac si ruky pod hlavu, hľadela do mihotavých plameňov v kozube a s narastajúcou netrpezlivosťou

čakala, kým pán Godfrey privedie Caro.

Keď stále nechodil, začala si robiť starosti. Možno zabudol na jej prosbu, alebo sa ju jednoducho rozhodol ignorovať. Svoju švagrinú poznala veľmi dobre. Ako obvykle Caro bude na večierku zasa piť a na úsvite ju bude tak bolieť hlava, že nebude spôsobilá vydať sa na dlhú cestu. Ak chcú byť doma do západu slnka, budú sa musieť vydať na cestu veľmi skoro.

V náhlom popude sa prudko posadila, pretože v nej dozrelo rozhodnutie. Musí ísť na večierok a vyhľadať Caro sama. Uvedomovala si, že v týchto jednoduchých šatách s rozpustenými vlasmi nemôže ísť do žiadnej spoločnosti. Plášť to však zakryje. Okrem toho, zdržím sa tam len pár minút, ospravedlňovala sama pred sebou svoje rozhodnutie. Len čo nájdem Caro, ihneď odídeme.

O chvíľku neskôr sa vykradla na chodbu. Z tváre zatienenej kapucňou tmavého plášťa svietili len jej modré oči. Nikým nepoznaná vykročila rovnakým smerom, akým sa pred chvíľou uberali ostatní hostia. Srdce jej od vzrušenia išlo vyskočiť z hrude. Posilnená vínom, ktoré jej dodalo odvahy, poberala sa za lákavým dobrodružstvom. Lutovala, že tu s ňou nie je jej priateľka Kitty Pattersonová. Určite by sa na každom kroku chichúňali ako školáčky, ale predovšetkým by pre ňu bola oporou. Len nerada si to priznávala, ale tento zámok, ktorý pripomínal labyrint, jej naháňal strach.

Chtiac-nehtiac teda vykročila za dobrodružstvom sama, blúdiac po matne osvetlených chodbách. Kým našla schodište, po ktorom ju priviedol pán Godfrey na poschodie, niekoľkokrát zabľúdila.

Keď sa zakrádala dolu schodmi, zazdalo sa jej, že na ňu starý markíz z portrétu nad odpočívadlom sprisahanecky žmurkol. Musela si zahryznúť do spodnej pery, aby zadržala nervózny smiech. Sama nemohla uveriť, že sa naozaj dala na niečo také riskantné.

Nikdy v živote netrafím späť, pomyslela si zúfalo.

Sluha v hnedo-béžovej livreji, stojaci pri schodoch v hale, na ňu uprel podozrievavý pohľad. Nenápadne si potiahla kapucňu do tváre ešte väčšmi, aby si celkom zatienila tvár.

„Do Grotto, madam?“ spýtal sa je zdvorilo. Chvalabohu ju nespoznal.

Prikývla. Rukou v bielej rukavici ukázal na chodbu vľavo. Napriek

nervozite a rozrušeníu začula, že pán Godfrey vo vedľajšom salóne hreší akéhosi sluhu, a tak pridala do kroku. Dúfala, že sa jej podarí dostať ku Caro, skôr než niekto zistí, že nie je vo svojej komnate.

Na konci chodby čakal ďalší sluha a znovu jej ukázal cestu. Tretí sluha jej otvoril drevené dvere a posunkom jej naznačil, aby pokračovala ďalej do čiernej temnoty za nimi.

„Tadiaľto, madam.“

Alice nervózne prikrčila k tmavému oblúku a vrhla podozrievavý pohľad na sluhu. To nemôže byť predsa pravda! Určite si zo mňa uťahuje! Ale muž mal na tvári stále rovnako úctivý a úslušný úsmev. A tak nespomalo nazrela dnu.

Za dverami boli úzke schody, ktoré zrejme viedli do vínnych pivníc pod Revell Court. Keď sa zrazu z útrob zámku ozvala salva smiechu, s uspokojením si uvedomila, že to je naozaj cesta do Grotto. Vrodená opatrnosť ju nabádala, aby sa vrátila, ale zavrátilo ju odhodlané rozhodnutie nájsť Caro. Hlboko sa nadýchnuc, dodala si odvahy a vkročila dnu.

Na schodoch zacítila závan chladného a vlhkého vzduchu, ktorý v nej evokoval predstavu lepkavého bozku žabieho princa. Pridržajúc sa zábradlia, pomaly zostupovala do vlhkej temnoty. Len čo zišla nadol o pár schodov, začula akýsi zvuk, pripomínajúci chrčivé dýchanie. Tento zvuk jej bol povedomý, ale napochyťro jej nenapadlo, čo to môže byť.

Kým zišla na hlinenú dlážku pivnice, nebolo po smejúcich sa ľuďoch, ktorých počula predtým, ani chýru, ani slychu. Narazila tam len na ďalšieho úslušného sluhu, ktorý od zimy prešlapoval z nohy na nohu, pri zívajúcom listí jaskyne.

Od strachu ju obľial studený pot. Čo je to vlastne za človeka, s ktorým sa zaplietla moja pochabá švagriná? premýšľala stiesnene. Caro jej opísala Luciena Knighta ako svetaskúseného ľahťikára, ktorý pracuje na ministerstve vnútra a ovláda sedem jazykov. Prečo má však okolo svojho zámku rozostavenú ozbrojenú stráž, ktorá sa dožaduje udania hesla a prečo sa večierok koná v podzemí? Uvedomovala si, že by sa mala vrátiť, ale ten neznámy zvuk ju lákal ísť vpred. S divoko tlčúcim srdcom vošla do jaskyne.

Lampáše visiace na stenách osvetľovali stalaktity, ktoré pripomínali veľké dračie zuby. Zmobilizovala odvahu a kráčala ďalej a čím hlbšie

penikala do útroh jaskyne, tým bol len záhadný zvuk silnejší. Až keď zacítila omamnú vôňu krištálovočistej vody, odrazu pochopila, čo to bol za zvuk bol to šum podzemnej rieky.

Keď koč prechádzal po drevenom moste, všimla si predsa vodopád, vytekajúci zo skaly, jej domnienka sa potvrdila, len čo zahla za roh, pretože sa ocitla rovno pri riekou. A konečne zazrela aj ľudí - sluhov, ktorí pomáhali hosťom zahaleným v plášťoch nastúpiť do dvoch gondol. Na prove každého člna horel lampáš, osvetľujúci trblietavú ónyxovú hladinu podzemnej rieky.

Jeden zo sluhov kývol na Alice. „Poponáhľajte sa, madam! Ešte sa zmestíte!"

Alice, ktorej bilo srdce v hrudi ako splašené vtáča, chvíľu váhala. Uvedomila si, že ak nastúpi do gondoly, nemusí sa jej naskytnúť ďalšia príležitosť, aby z tohto nebezpečného dobrodružstva vycúvala. Kým však otáľala, začali na ňu nespokojne pokrikovať pasažieri z člna. Správali sa rovnako grobiansky, neokrôchane a netrpezlivo ako cestujúci z kočov, ktoré ich predbiehali cestou sem.

„Ponáhľajte sa!"

„Na čo čakáte, ženská?"

„Nestojte tam ako drevo. Už beztak meškáme!"

Len tvrdohlavosť jej zabránila v zbabelom úteku. Neodvážila sa ani len pomyslieť na to, čo by na jej správanie povedal Philip. Napriek tomu pridala do kroku a keď nastupovala do člna, prijala sluhovu pomoc a chytila sa ho za ruku. Len čo si Alice sadla, prievozník odstrčil dlhou tyčou gondolu od brehu a namáhavo veslujúc, viezol nedočkavú posádku do útroh vápencovej jaskyne. Nohy obuté v črievičkách si schovala pod seba a ruky si upäto zložila do lona.

„Poriadne meškáme," nespokojne zahundral ktosi za jej chrbtom.

Alice sa obzrela ponad plece. Úzkosť sa stupňovala, ale teraz už bolo príliš neskoro.

„Vykášli sa na to," blabotal opito muž, sediaci vedľa nej. Svojou zavalitou nízkou postavou a plešatou hlavou pripomínal farára Tučka z povestí o Robinovi Hoodovi. Mokrý, zablatený hnedý plášť mal nedbalo stiahnutý nad veľkým bruchom. „Prídeme o rituál, ale ja osobne som prišiel kvôli večierku."

Aký rituál? začudovala sa v duchu, premeriavajúc si ho s

narastajúcimi obavami v očiach. Muž bol taký opitý, že ledva vládol udržať otvorené viečka.

„A ako je to s vami, zlatko?“ obrátil sa na ňu. „Ste kňažkou lásky, alebo veriacou?“

Alice naňho vypleštila ustráchané oči a odtiahla sa od neho čo najďalej. Nemienila sa púšťať do rozhovoru s neznámymi ľuďmi, a už vonkoncom nie s mužmi, ktorí holdujú alkoholu. Okrem toho sa bála prezradenia. Nepotrebovala, aby niekto postrehol, že nemá ani len predstavu, o čom to hovoria.

Opilec si ju obzeral mútnymi očami. „Tu ma volajú Orpheus,“ predstavil sa.

R vyslovoval veľmi ostro a samohlásky preťahoval ako Američan, čo bolo zvláštne, pretože Británia a Spojené štáty viedli medzi sebou vojnu. V novinách sa objavovali správy, že britské lode blokujú záliv pri New Orleanse. Od roku 1812 sa to stalo už niekoľkokrát. Zrazu preletel ponad jej hlavu netopier. V úľaku sklonila hlavu a ovinula si ruky okolo pliec. Vzápäť si uvedomila, že by sa mala oveľa viac báť Orphea než netopierov, pretože ten sa medzitým pritisol k nej a na jeho tvári sa rozhostil žiadostivý výraz.

„Vy ste tu nová, však? Plachá ako srnka a mladá ako kuriatko! A tie krásne modré oči!“ bľabotal roztúžene, položiac jej ruku na stehno.

Cúvla pred ním tak prudko, že sa gondola rozhojdala „Pane?!”

Orpheus odtiahol ruku a posmešne vyprskol: „Len sa nebojte. Modroočka! Poznám pravidlá. Najprv si vás musí vychutnať Draco.“ Odmlčiac sa, vytiahol z plášte fľašku a otvoril ju. „Na Draca, Argusa aj Prospera - majstra ilúzie a kráľa lží v jednej osobe! Vôbec nepochybujem o tom, že si s vami užije.“

Alice naňho neveriaco hľadela. „Kto?“ vyrazilo z nej nekontrolovane.

„No predsa Lucifer, kto iný?“

Nešťastná Alice naprázdno preglgla. Srdce jej bilo tak prudko, až sa jej zdalo, že jej vyskočí z hrude. Prievozník navigoval medzitým gondolu k zvažujúcemu sa brehu. Najradšej by zostala sedieť v čline. Vystúpiť z neho jej pripadalo veľmi neprezieravé. Ostatní cestujúci však nedočkavo vyskakovali na breh v radostnom očakávaní. Len čo vystúpili, náhlili sa k nízkym schodom vytesaným do vápenca a po

nich zbehli k nízkym oblúkovitým dverám.

„Tak už poďte, Modroočka! Neotáľajte toľko!" Orpheus ju schmatol za rameno a ťahal za sebou.

Pri pohľade na reliéf, zdobiaci dvere, ju myklo od hrôzy. Predstavovala rozosmiateho nahého Priapa, keltského boha plodnosti, s impozantné veľkým prirodzením. Na perách mal prst, akoby chcel všetkých, ktorí prekročia prah týchto dverí, zaviazať k mlčanlivosti.

„Vyzerá ako ja, nemyslíte?" spýtal sa Orpheus s hurónkym smiechom. Vzápätí muž pred nimi otvoril dvere.

Spoza dverí k nim dolahla hudba a šum hlasov. Tá hudba ju prekvapila. K jej ušiam doliehal chrámový spev i i bubny, ktorých súzvuk podčiarkoval cimbal a monotónne kvílenie exotických orientálnych nástrojov. Z čiernej tmy za otvorenými dverami sa vyvalila vôňa kadidla.

„Poďme, poďme, Modroočka!" zvolal na ňu Orpheus žoviálne.

Alice si uvedomovala, že je bláznovstvo nasledovať ho do tej tmy. Vo vzduchu cítila hrozbu nebezpečenstva, ale nebolo návratu - niekde tam je aj jej švagrína, a preto sa rozhodla ísť ďalej. Ak sa Caro do niečoho namočila, musí ju z toho bahna vytiahnuť. Dávala si pozor, aby jej tvár zostávala v tieni kapucne. Zmobilizovala všetku svoju odvahu a nasledovala tučného Američana.

Pohľad, ktorý sa jej naskytl v jaskyni, jej celkom vyrazil dych. Dokázala na to všetko len nehybne hľadiť ochromená a užasnutá. Na tento moment nezabudne po celý zvyšok života. Tento medzník rozdelí jej život na dve polovice, na jej naivnú existenciu pred návštevou zámku Revell Court a po nej. V zlomku sekundy sa jej otvorili oči a zistila, že existuje aj iný svet - svet erotických tajomstiev.

Svet Luciena Knighta.

Do Aliciných nozdier opäť udrela prenikavá vôňa kadidla. Všade uprostred žiarivých stalaktitov sa mihotali plamienky sviečok. Zápasila so šokom, aby si zachovala čistú hlavu. Pred očami mala grotesknú, orgiastickú scénu, ktorá jej pripomínala peklo na obrazoch Hieronyma Boscha. Akoby odrazu jeden z nich ožil. Zvuky hudby ju začali hypnotizovať, uspávali jej pozornosť a otupovali zmysly.

Aspoň jedna vec jej však už bola jasná. Toto celkom určite nebol maškarný ples.

„Tak už poďte," zašepkal Orpheus nedočkavo a ťahal ju po schodoch vytesaných do pórovitého vápenca.

Zostupovali do obrovskej podzemnej jaskyne, v ktorej sa hemžili ľudia v hnedých plášťoch. Všetci upierali zbožné pohľady na obrovského draka s vycerenou papulou. Drak bol vytesaný do vápenca s umeleckou precíznosťou, detailne každá šupinka. Zobrazený bol v plazivej polohe, ktorá je pre jaštery typická. Na miestach očí mal zasklené otvory, žiariace dočervena. Samotná papula mala výšku dospelého človeka a z jej čiernej hĺbky vystrekoval gejzír vody padajúci do jazierka, ktoré jej pripomenulo bazény v kúpeľoch Bath. Dno malo vydláždené mozaikou a brehy obkolesené voľne stojacimi korintskými stĺpmi, ktoré tam pokojne mohli zanechať aj starovekí Rimania. Para z prírodného horúceho prameňa vystupovala z nozdier draka do výšky a evokovala pocit, že každú chvíľu začne chrliť oheň.

Alice ešte nikdy v živote nevidela toľko nahých tiel. Možno za to vďačila láske k umeniu, ale sama bola prekvapená, že jej šok i morálne rozhorčenie sa rýchlo pominuli a vystriedala ich zvedavosť. Hoci mnohí ľudia sa už nahí kúpali v jazierku, viacerí boli stále oblečení a tváre mali ukryté v tieni hnedých kapucní. Niektorí mali na tvárach masky, aby ich nikto nemohol spoznať, ale zdalo sa, že všetci do jedného sú pohrúžení do diania, odvíjajúceho sa pred ich očami na chrpte plaza, ktorý bol akýmsi javiskom.

Dominantnou črtou javiska bol kamenný oltár, pred ktorým stál mladý muž. Vysoké, chudé telo mal zahalené do kňazského rúcha. Ruky mal spustené pozdĺž tela a monotónne predspevoval niečo v neznámom jazyku. Na jeho jasný, prenikavý hlas zúčastnení ľudia v pravidelných intervaloch odpovedali. Znelo to, akoby si robili posmech z bohoslužieb.

Len čo zostúpili zo schodov a Orpheus sa začal okamžite pretláčať pomedzi prúdiaci dav ľudí, potľapkala ho po pleci. „Hľadám lady Glenwoodovú!" zakričala cez dunenie bubnov. „Nepoznáte ju?"

„Len žiadne mená, Modroočka!" Zamračil sa a znepokojme sa vôkol seba poobzeral, akoby sa chcel ubezpečiť, či ju niekto nepočul. Keď potom sklonil hlavu blízko k nej, odrazu si uvedomila, že už vôbec nepôsobí podguráženým dojmom. „Nikdy tu nespomínajte skutočné mená," varoval ju. „Vidím, že ste tu naozaj celkom nová! Nie,

nepoznám tú ženu. Teraz poďte za mnou a s nikým sa nepúšťajte do reči, lebo si narobíte problémy."

Alice sa zháčila, ale poslúchla ho a kráčala za ním pomedzi dav ľudí. V duchu odhadovala, že je tam prinajmenšom sto ľudí. Prezerala si more tvári okolo seba, aby našla Caro, zatiaľ čo Orpheus hľadal pre oboch voľné miesto. Napokon zostali stáť a otočili sa k javisku.

Hlas mladého kňaza bol čoraz hlasnejší. Ľudia mu jednodhlasne odpovedali. Nerozumela ich slovám, ale cítila, že očakávanie narastá. Mladý muž vyriekol niekoľko bizarných zaklínacích formuliek a otočiac sa k ľuďom, zdvihol ruky. Rýchlosť jeho nezrozumiteľných slov a výška lebo nosového tenoru narastali spolu so vzrušením. „Vee-nce-ay mil-sit dren-sa-il, Draco!"

Len čo vyriekol meno hlavného predstaviteľa kultu, rozozvučali sa bubny. V stojanoch po bokoch javiska sa rozhoreli ohne, pretože kňazovi asistenti naliali na žeravé uhlíky olej. Chór a monotónne mrmlanie stíchli, ale bubny pokračovali ďalej.

Ľudia okolo nej začali skandovať: „Draco! Draco! Draco!"

Na konci javiska sa prudko otvorili dvere, v ktorých sa objavila vysoká, mohutná postava muža, ktorý vykročil na javisko.

Alice stála ako prikľncovaná a v nemom úžase civela na výjav, odohrávajúci sa pred jej očami. Tvár muža bola zakrytá kapucňou, ale na rozdiel od ostatných bol jeho plášť ušitý z čierneho hodvábu. Vlnil sa mu okolo nôh pri každom kroku. Muž s dôstojnosťou a vznešenosťou čierneho pantera kráčal do stredu javiska. Od lesklej tkaniny jeho plášťa sa odrážali blikajúce plamene. Zdalo sa, že ho obľizujú a maznajú sa s ním. Keďže plášť mal vpredu rozopnutý, bolo mu vidieť čierne nohavice, čižmy a voľnú bielu košeľu s nariaseným výstrihom, ktorý odhaľoval jeho mohutnú hrud'. Zastal a otočil sa k davu. Keď zdvihol obe ruky, aby dav utišil, pod rukávmi plášťa sa objavili bielej krajkové manžety. Nedokázala od neho odtrhnúť pohľad.

Hoci oči a vrchnú polovicu tváre mal zahalené kapucňou, fascinovane hľadela na jeho hranatú bradu a plné pery. Keď prehovoril, jeho zvučný bas, vznášajúci sa ponad dav, naplnil celú jaskyňu. Bol to hlas prirodzeného! vodcu. „Bratia a sestry!"

Ľudia nadšene odpovedali na pozdrav.

„Dnes večer sme sa tu zišli, aby sme v našej skazené hriešnej

spoločnosti privítali dvoch nových členov."

Dav privítal jeho urážky s nadšením a pozdravnými výkrikmi. Na vodcových perách sa zjavil posmešný úškrn.

„Najprv ich zasvätia starejší ako vás všetkých pred nimi."

Po krátkej odmlke pokračoval: „Nech sa ukáže, či si členstvo v našej spoločnosti zaslúžia. Pristúpte dopredu, nováčikovia, aby ste sa mohli zúčastniť na obrade!" Na to si stiahol kapucňu a odhalil tvár s vášnivou, satanskou krásou.

Alice v očarení zatajila dych. Znenazdania ju naplnila nepríjemná predtucha. Toto je Lucien Knight. Stačil jej jediný pohľad a vôbec nepochybovala o tom, že to je on.

Mal odvážne, aristokratické črty sebavedomého dobrodruha a striebřité oči, ktoré sa trblietali ako diamanty. Nádherné čierne vlasy zvýrazňovali jeho slnkom opálenú pokožku a žiarivý biely úsmev.

Potom sa na javisku objavili dve nahé ženy a kolenačky sa k nemu blížili. Alice takmer vykrikla. Ach, Bože, len nech to nieje Carol! Ženy sa prikrčili pri jeho nohách a Alice takmer omdlela úľavou, keď videla, že ani jedna z nich nie je jej švagriná. Draco položil každej z nich na hlavu ruku a začal ich zariekavať tým istým nezrozumiteľným jazykom, ktorý pred chvíľou používal kňaz hrišneho kultu. Ženy stonali a po celý čas ho hladkali. Alice pozorovala, ako sa ich ruky pohybujú po jeho tele, akoby sa ho nevedeli nasýtiť. Nespútaná zmyselnosť panujúca v jaskyni sa začínala zmocňovať už aj jej nevinného tela. Nedokázala odtrhnúť oči od nádherného, hrišneho milenca svojej švagriny. Nečudo, že ho prezývajú Lucifer, pomyslela si.

Je stelesneným pokušením.

O chvíľku skončil so zariekavaním a modlitbami a skloniac sa, každú zo žien pobožkal na čelo. Ženy hľadali jeho ústa, ale tú rozkoš im s krutým potešením odmietol. Potom im bledý mladík obliekol biele plášte a odviedol ich preč.

Dráčovi verní boli čoraz nepokojnejší. Alice s narastajúcimi obavami pozorovala ľudí okolo seba. Začínali vytvárať páriky, ale aj iné, exotickjšie kombinácie. Tu i tam sa objímali, bozkávali, vyzliekajúc sa z hnedých plášťov. Zdalo sa, že rituál prijímania sa skončil.

Odrazu ju vytrhol z fascinovaného pozorovania tučný Orpheus, ktorý ju chytil za rameno. Na smrť ju vydesil. „Pobožkajte ma,

Modroočka!" dožadoval sa rozmarne. Po okľúhlej, červenej tvári mu stekali kvapky potu.

Vytrhla sa mu s výkrikom: „Dajte mi pokoj!"

„Čo robíte drahoty, akoby ste boli ešte panna!"

Pokúšal sa ju pobožkať, ale ona ho zo všetkých síl odstrkávala od seba. Konečne vulgárne zanaďoval a napajedene ju pustil. Potom sa zamiešal do davu a nechal ju napospas osudu.

Alice bola otrasená. Odhrnula si z tváre vlasy, potom sa poobzerala okolo seba a napokon v zúfalej snahe nájsť Caro sa postavila na špičky. Keď ju nikde nezahliadla, pustila sa pomedzi ľudí. Hudobníci znovu spustili monotónnu, omamujúcu hudbu. Pri každom kroku počula medzi ľuďmi nejaký iný jazyk. Uvedomila si, že sú tam ľudia o všetkých kútov Európy, ktorí čoraz viac popúšťajú uzdu svojej neviazanosti.

Plášte padali na zem.

V jazierku sa smiali nymfy a satyrovia a súbežne sa zaplňali aj tmavé hnízdočká lásky vytesané do stien jaskyne. Erotické výjavy rozkvitali okolo nej ako exotické kvety. S úžasom hľadela na ženu s maskou na tvári, bičujúcu muža, ktorý mal ruky spútané nad hlavou priviazané o jeden z korinských stĺpov. Zakaždým, keď ho udrela po obnaženom chrbte jazdeckým bičíkom, jeho telo sa myklo a muž vykrikol od rozkoše. Ostatní ľudia sa tomuto divadlu prizerali.

O pár krokov ďalej si všimla dve ženy, ktoré sa vášnivo bozkávali. Kam jej oko dovidelo, zhýralci jeden druhému robili veci, o akých sa jej ani len neprisnilo.

Bolo jej jasné, že ešte dlho bude mať čo robiť, aby sa s tým vyrovnala. Na to však bude čas neskôr, teraz musí všetku pozornosť sústrediť na svoju úlohu - nájsť Caro a odviesť ju z tohto semenišťa hriechu domov k Harrymu.

Spomienka na synovca posilnila jej odhodlanie. Začala sa znovu predierať pomedzi ľudí, tentoraz oveľa agresívnejšie, ignorujúc erotické radovánky, či už nevinné, alebo zvrátené. Nevšímala si ani obscénne návrhy, ktoré jej robili neznámi muži, keď okolo nich prechádzala. Napokon sa prebojovala až k okraju jazierka.

Para, stúpajúca z vody, jej zvlhčila kučery okolo tváre, keď v prítmí sledovala tváre kúpajúcich sa. Po niekoľkých minútach si uvedomila, že

jej švagriné medzi nimi nie je. Odvaha ju takmer celkom opustila. Pritisla si ruku na čelo.

Bože, určite sa niekde miluje s Lucienom Knightom... Vrhla kradmý pohľad na javisko. Svätlovlasý muž bol ešte stále tam, ale Draco zmizol.

Zamračila sa a ruky jej bezvládne ovisli pozdĺž tela. Najradšej by sa démonickému milencovi svojej švagrinej vyhla. A už vonkoncom nemala chuť rušiť ich milostné hry. Nech! pomyslela si odhodlane. Hodí na Caro jej plášť a ak to bude nevyhnutné, vyvedie ju odtiaľto hoc aj za ucho. Rozhodnutá prehľadať všetky zákutia a tmavé miesta v jaskyni sa otočila a...

A vrazila do obnaženej, svalnatej mužskej hrude.

Rovno pred jej očami visela voľná biela košeľ a v hlbokom výstrihu sa leskla zamatová pokožka. Z takejto dôvernej blízkosti videla každý sval na jeho bruchu i opálenej hrudi. Tak tak že neochutnala slaný pot ktorý sa mu leskol na pokožke. Srdce mala takmer v krku pretože si v zlomku sekundy uvedomila, kto pred ňou stojí. V tej chvíli nebola schopná žiadneho úsudku. Myšlienky sa jej rozutekali ako kurence, medzi ktoré vbehla líška.

Bože, nie! zaúpěla a od strachu sa jej podlomili kolená. Bojazlivo zdvihla oči a mierne zakloniac hlavu, zahľadela sa do striebřistých, posmešných očí Luciena Knighta.

Tretí kapitola

Len chvíľu predtým sa Lucien zamiešal medzi hostí a pozoroval všetko, čo sa kde šuchlo. Na tvár si nasadil masku nonšalantnosti, ale všetky zmysly mal v strehu. Poruke mal piatich mladých, vyškolených agentov, ktorí mu pomáhali zvládnuť celú operáciu. Štyria z nich si rozdelili celé Grotto a Talbert využil svoje herecké nadanie a zahral sa na kňaza.

Okrem nich tu mal Lucien aj šesť krásne stavaných kňaziek lásky, z ktorých každá veľmi dobre poznala svoje povinnosti - nanútiť agentom zo zahraničia čo najviac vína, ponúknuť im svoje služby a ženskými zbraňami znich vylákať čo najviac informácií.

Muži i ženy sa s nenútenou ľahkosťou zamiešajú do davu, vymámia z hostí čo najviac informácií a keď sa večierok skončí, podajú mu hlásenie. On sám sa prechádzal po Grotto a nastraženými ušami sa snažil zachytiť akúkoľvek zaujímavú informáciu.

Žiadny muž sa však nedokáže venovať výlučne svojej práci - najmä ak v jeho blízkosti vládnu bezuzdné sexuálne bakchanálie. A jemu už začínala vrieť krv v žilách. Potreboval nejakú ženu, a to čo najskôr. Ale nie Caro z ťažko pochopiteľného dôvodu sa s ňou počas dlhej cesty kočom z Londýna do Revell Court nekonečne nudil. Práve uvažoval, že si vezme jednu z nových členiek - alebo trebás aj obidve - keď si všimol to neznáme dievča.

Ako jedna z mála hostí bola stále oblečená. To bola prvá vec, ktorou upútala jeho pozornosť. Zdalo sa mu, že s ňou čosi nie je v poriadku. Keďže jej tvár zakrývala kapučňa, nevedel, kto to je, ale inštinkt mu našepkával, že k nim nepatrí.

Osobne sa poznal s každým, kto mal povolený vstup do jaskyne a vedel o všetkom, čo sa tam dialo. Nejaká naivka by sa predsa nedokázala prešmyknúť cez všetky jeho bezpečnostné opatrenia!

A keď ešte zistil, že je sama, zbystril zrak i sluch a šiel v jej stopách, kým sa placho predierala pomedzi ľudí. Nevedomky rozbúrila všetky jeho inštinkty.

Odrazu zatúžil pozrieť sa do jej tváre zblízka. Jeho srdce sa pustilo do divokého cvalu a zmocnila sa ho túžba po rozkoši, po vášnivom splynutí dvoch tiel. Vzápätí si s bolestnou trpkosťou uvedomil, že to, čo skutočne potrebuje, v jeho svete neexistuje. V jeho svete sa tak ako všetko ostatné, aj láska len predstiera.

V tomto svete márne túžil ocitnúť sa v náruči ženy, ktorá by ho objímala, akoby bol jediným mužom na svete. Chcel sa milovať až do bezvedomia a celý sa rozplynúť v zbožňovania hodnom ženskom tele, aby aspoň na chvíľku zabudol na osamelosť, ktorá ho prenasledovala.

Vzdialenosť medzi nimi sa každým krokom zmenšovala. Pri prenasledovaní si labužnícky vychutnával neuvedomelé vábenie jej chôdze a z pôvabného pohojdávania oblých bokov celé jeho telo zaplavovalo príjemné teplo. Ako sa približovala k jazierku, v mysli sa mu vynárali predstavy, že si vyzlečie plášť a uvidí ju, ako ju stvoril Všemohúci. Ona však zostala nehybne stáť a obzerala sa, akoby niekoho hľadala. Preletelo mu hlavou, že keď ju už dobehol, tak sa jej zmocní a ak to bude nevyhnutné, vezme si ju trebás aj násilím. Keď precitol zo snenia, stál už tesne za ňou, ale stále nevedel, čo urobí.

Keď k nemu ustrašene spod záhybov kapucne vzhliadla, uvidel tie najmodrejšie oči vo svojom živote. S takým kobaltovomodrým odtieňom sa stretol doposiaľ v živote iba raz - vo vitrážových oknách katedrály Chartress. Zahľadiac sa do modrej hĺbky jej očí, nevedomky zabudol na ľudí, ktorí ich obklopovali. Kto si? pýtali sa jeho oči. Nahlas nepovedal jediné slovo, ani si nepýtal od nej dovolenie. So sebaistotou muža, ktorý má právo na každú ženu v jaskyni, uchopil ju za bradu. Nežne, ale rozhodne. Keď sa jej dotkol, podskočila a preľaknuto naňho vypleštila oči.

Keďže jej reakcia ho nielen prekvapila, ale aj poriadne zmiatla, jednou rukou jej zdvihol tvár k mihotavému svetlu lampáša a druhou jej odhrnul kapučnu. Potom zostal stáť ako obarený, pretože jeho očiam sa naskytol pohľad na krásu, akú ešte nikdy nevideli.

Okrem obdivu k jej kráse chvíľu nebol schopný vnímať nič iné. Mimovoľne zatajil dych v obave, že by sa tá vidina mohla rozplynúť. Dlhé blond pramene jej vlasov žiarili ako prvé slnečné lúče na úsvite a jej veľké, vystrašené, nadpozemsky nádherné oči v ňom vyvolávali dojem, že je anjel, ktorý zletel z neba. Chvíľu si tým bol taký istý, že

takmer podľahol očakávaniu, že spod hnedého plášťa vykuknú poskladané striebřisté krídla. Jej vek odhadoval tak na osemnásť, nanajvýš dvadsať. Toto stvorenie bolo priam ztĚlesnením panenskej krásy a čistoty. Pri pohľade na ňu mu bolo okamžite jasné, že sa ešte nemilovala s mužom, hoci to jej prítomnosť na tomto mieste vylučovala.

Jej hebká saténová pokožka vo svetle sviečok žiarila a plné príťažlivé pery v ňom prebúdzali túžbu, ktorá v jeho žilách šumela ako najsladšie šampanské. Také búrlivé pocity naposledy zažil za mlada. Zdalo sa mu, že odvtedy uplynula celá večnosť. V subtlínej tvári sa zračila inteligencia, neohrozenosť a odvaha, ale bola v nej zamaskovaná aj zraniteľnosť, ktorá ho zabolela v srdci, lebo zo zkušenosti vedel, že všetko nevinné je odsúdené na zánik. Stelesnenie čistej mladosti hľadájúcej pravdu, pomyslel. Ak sem prišla zápasiť s drakom, tak už nad ním zvíťaila. Svojím nevinným modrým pohľadom prebodla jeho čierne srdce. Nedokázal sa ubrániť dojmu, že svojimi očami ho dokáže preniknúť skrz-naskrz. Desilo ho to, ale na druhej strane ho to aj očarovalo. Keby len...

V nasledujúcej chvíli jeho očarenie pominulo a ako šibonutím čarovného prútika sa vrátil do reality.

Dobrotivý Bože, vzdychol si v duchu otrávene, to je presne ten druh zbrane, ktorú by proti mne použil Fouché!

Prstami zovrel jej tvár mocnejšie, takmer až bolestivo, pretože si uvedomil, že aj nevinnosť sa dá predstierať. Všimol si zdesenie v jej očiach, ale bolo mu to jedno. „Pozrimeže, koho to tu máme?“ zasipel.

„Pustite ma!“

So satyrským úškrnom sa vysmial jej snahe vymaniť sa mu. Pri zápoleení sa rukami zaprela o jeho hrud' a pokúšala sa oslobodiť z jeho pevného zovretia. A vraj krídla?! pomyslel si opovržlivo. Na výsosť bol znechutený sám sebou tým, že sa nechal vyviesť z miery, že na ňu vyvaľoval oči ako zamilovaný panic. Jediná vec, ktorú tento anjel ukrýva pod plášťom, je dýka, ktorú mu na Fouchého príkaz má vraziť do srdca.

V duchu zúril, že ho prelстила jeho vlastnou zbraňou, aj keď len nakrátko. Nechcel spôsobiť veľký rozruch, lebo medzi hosťami bolo vela agentov zo zahraničia. Jeho hostia sem prišli z habsburského

dvora, Neapolu i Moskvy.® Dokonca si tu všimol aj bruchatého amerického agenta® Koola Greena, ktorý bol špecialistom na prekrúcanie prav®dy, aj keď priam bila do očí.

Musí ju odviesť do pozorovateľne, aby sa dozvedel, kto to vlastne je a pre koho pracuje.

V presvedčení, že pod plášťom ukrýva zbraň, jej zovrel za®chrbtom zápästia a pritisol si ju k sebe.

Alice sa vrtela a krútila, pričom podchvíľou narážala, o jeho telo. „Pustite ma!"

Zmyselne sa zasmial, keď sa bokom nechtiac oprela o jeho slabiny. „To sa mi páči," zamrmľal spokojne, pridržajúc si jej štíhle telo čo najdlhšie pri sebe.

„Ste hrozne nevychovaný, pane... Prestaňte s tým!" zasípela. „To bolí!"

Sklonil k nej hlavu a zblízka sa jej zahľadel do očí. „Čo keby sme spolu išli niekam do súkromia, krásavica?" navrhol jej so skrytou hrozbou v hlase.

Okamžite s ním prestala zápasiť a uprúc naňho užasnuté modré oči, tvár jej zrumenela. Vzápätí však prudko zbledla, pretože ju bez upozornenia zdvihol zo zeme a prehodil si ju cez plece. Zatiaľ čo jednou rukou ju stále držal za zápästia, druhou ju chytil okolo pásu, aby sa mu nevyšmykla.

Aj keď bol jej výkrik prenikavý, vo virvare, vládnucom všade vôkol nich, si ho nikto nevšimol. Hostia sa ďalej hlučne bavili a ak to, že ju unášal ako divoch, zrejme pokladali za súčasť hry.

Lucien s ňou zamieril do súkromia pozorovateľne, z ktorej sledoval dianie v jaskyni. Nachádzala sa za žiarivými očami draka.

Plece pod jej bruchom bolo pevné ako skala a sálala z neho horúčava ako z pece. Jej predstava o svete bola v tej chvíli otrásená morálnym úpadkom hostí a jej zmysly vyšinuté skutočnosťou, že ju unáša démonický pán tohto sídla. Ľudia, ktorí mu tleskali a prevolávali mu na slávu, sa nepochybné domnievali, že si ju vybral len z jedného jediného dôvodu. Bála sa čo i len pomyslieť na to, že by mohli mať pravdu.

Jej protesty, hrozby i prosby zostávali nepovšimnuté. Usilovala sa ho kopnúť a keď si konečne uvoľnila ruky, začala ho mlátiť aj päťami,

kam ho začiahla, ale nemalo to ani najmenší účinok. V zúfalej snahe oslobodiť sa ho dokonca potiahla za čierne vlasy, ale dosiahla len to, že ju plesol rukou po zadku.

„Ako sa opovažujete?“ V rozhorčení jej telo zmeravelo a v očiach ju začali páliť slzy. Jeho úder však ublížil viac jej hrdosti než jej telu.

„Prestaňte ma ťahať za vlasy, lebo dostanete po holej riti!“

Vulgárna vyhrážka v nej prebudila vzdor, následkom čoho ju zaplavila ďalšia vlna rozhorčenia. Tento muž, kto údajne hovorí siedmimi jazykmi, je podľa všetkého aj majstrom vulgarizmov! Ešte nikdy v živote nebola taká rozčulená ako teraz. Nedokázala sa zmieriť s tým, že je uväznená v jeho mocných rukách. Bezmocnosť nenávidela. Presnejšie povedané, nenávidela jeho. Kiežby bol jej brat ešte nažive! Phillip by ho bez milosti prevrátil guľkou. Najprv mu zhanobil manželku, a teraz aj sestru!

Kým kráča k obrovskému, do skaly vytesanému drakovi, Alice s ním na chvíľu prestala zápasiť. Keďže si uvedomilaj že fyzicky ju poľahky premôže, rozhodla sa ušetriť sily na boj, ktorý ju čaká tam, kam ju nesie. Ak si chce zachovať nádej, že presvedčí tohto netvora, aby ju nezneuctil, bude musieť zmobilizovať všetok svoj dôvtip.

Strážca v dlhom plášti Dráčovi otvoril dvere ukryté pod lušlerovou labou. Len čo lord Lucien cez ne prešiel a keď sa za ním zatvorili, hudba i veselie davu sa stlmili. Mocne sa zaprela rukami o jeho pás a pokúšala sa otočiť, aby videla pred seba.

„Kam ma to nesiete?“ vyjachtala roztraseným hlasom.

„Vari to neviete?“

V panike z jeho posmechu ho začala päťami mlátiť po chrbte. Ale bez účinku. Bez zaváhania vystupoval po úzkych točitých schodoch, vytesaných do kameňa. Z jeho rázneho kroku usúdila, že nepozná únavu. Hore na schodoch mu ďalší strážca otvoril iné dvere. Tým, že mu visela cez plece, ju zbavoval posledných zvyškov dôstojnosti. Zrazu sa ocitli v matne osvetlenej a prehriatej kupolovitej miestnosti. Bol v nej diván, drevený stolík s dvomi stoličkami a dve oválne okná s tmavočervenými vitrážami, z ktorých bol výhľad do útrob Grotta a na jazierko s teplou vodou. S úžasom si uvedomila, že sa nachádzajú v hlave draka.

Keď sa sklonil a postavil ju na nohy, vyštekol: „Nehýbte sa!“

Jeho príkaz však padol na neúrodnú pôdu, pretože už pred ním ustrašene cúvala, akoby videla samotného diabla.

Lucien siahol do záňadria a vytiahnuť pištoľ, chladnokrvne jej namieril medzi oči. „Prikázal som vám, aby ste sa nehýbali.“

Zostala stáť ako vraštená do zeme a nechápavo civela do hlavne pištole. Žalúdok sa jej zovrel od hrôzy.

„Odobzdajte mi svoje zbrane!“ zasipel.

„Prosím?“ zašepkala, pričom prestrašenými očami blúdila z hlavne pištole do jeho tváre a naspäť. Miestnosť bola ponorená do zlovestnej červenej žiary drakových očí, ktorá osvetľovala črty Dracovej tváre, zdôrazňujúc jeho aristokratický nos a hranatú čeľusť. Jeho tmavé vlasy vyzerali ešte černejšie a boli popretkávané hodvábnymi tieňmi. Zo sivých očí žiarila sebaistota, ale aj svojvôľa. Rázne k nej pristúpil.

„Vy teda nemienite poslúchať?“ vyriekol zamatovým hlasom, z ktorého však zaznievala hrozba. „Ako chcete, chérie. Asi vám väčšmi vyhovuje, keď vás vlastnoručne prehľadám... Urobím to viac než ochotne. Vyzlečte si plášť!“

„Pane?!”

Netrpezlivo kývol pištoľou a zaburácal: „Vyzlečte si ho!”

Zahľadiac sa do jeho tvrdých očí, si bleskurýchlo spočítala, že nemá zmysel vzdorovať bláznovi, ktorý ju ohrozuje zbraňou. Trasúcimi sa prstami si rozviazala opasok plášťa a keď si ho stiahla z pliec, zostala pred ním stáť v jednoduchých bavlnených šatách, do ktorých sa prezliekla po príchode do zámku.

Lucien si ju so spaľujúcou nedočkavosťou premeriaval očami. „Hodte to na dlážku!”

Tentoraz ho poslúchla na prvé slovo.

„Ruky hore!”

„Mýlite sa -” -

Keď varovne prižmúril oči, radšej zatvorila ústa a splnila jeho príkaz. Lucien zastrčil zbraň do koženého puzdra ukrytého pod košeľou a pristúpil k nej, položil jej ruky na pás. Najprv ju prehmatával pozdĺž bokov, potom prešiel za ňu a skúsenými rukami začal prehľadávať každý kúsok jej tela. Zdesene vykrikla, spustila ruky a začala sa krútiť, aby sa vyhla jeho dotyk. Surovo uchopil jej zápästia a znovu jej zdvihol ruky nad hlavu.

„Odporúčam vám, aby ste so mnou spolupracovali, mademoiselle!" zasipel nepriateľsky.

„Nie som ozbrojená!" vybuchla, pričom jej tvár nadobudla farbu červenej pivónie.

„Čušte a stojte nepohnute, lebo vás vyzlečiem donaha! A musím sa priznať, že by som to urobil s nesmiernym potešením."

Od strachu takmer prestala dýchať. Nebesá, do akej šlamastiky sa to len dostala? Kiežby radšej zostala v komnate! Napriek tomu, že horko-ťažko držala jazyk za zubami, kým sa jej dotýkal veľkými rukami, snažila sa stáť celkom nehybne, nebrániť sa a neuhýbať.

„Musím uznať, že ste mimoriadne zvodná," začal po čase zamyslene, „ale predsa len ma uráža, že poslali takú amatérku. Alebo chcú, aby som vás zlikvidoval?"

„...Ala... nemám predstavu, o čom hovoríte, pane!" vyhrkli Alice rozhorčene.

„Samozrejme, že nie. Mali by ste si lepšie premyslieť, ako rozhráte toto kolo, mademoiselle, pretože ja sa v takých citlivých dušiach, ako ste vy, vyznám veľmi dobre. Viem, prečo vás poslali. Máte ma opiť, zviešť a len čo zaspím, prebodnúť ako biedneho červa."

Šokovane zalapala po dychu.

Perami sa takmer dotýkal jej ucha a rukami ju dráždivo hladkal po bruchu. „Zdá sa mi však, že tá noc s vami by mi stála za to." Keď vzápätí zovrel do dlaní jej prsníky, vykrikla, ale v úmysle vytrhnúť sa mu narazila na jeho pevnú hrud'. Srdce jej od zmätku, vzrušenia a strachu išlo vyskočiť z hrude.

Hrud' sa jej v zrýchlenom rytme prudko zdvíhala a klesala, pričom sa jej prsníky zabárali do Knihgových dlaní čoraz hlbšie. Hrdlo jej zovrel strach, takže nedokázala zo seba vydať ani hláska. Vnímala len horúčosť jeho rúk, ktoré ju pálili aj cez tenkú tkaninu šiat a roznecovali v jej tele žeravé plamene. Mohutné ramená sa okolo nej ovinuli ako liana a pritíslo sa na ňu jeho štíhle telo. Zozadu sa jej do stehien vbárali jeho kolená a jej hlava spočívala na širokej hrudi ako na tvrdom vankúši.

„Škoda," zašepkal. „Myslím, že by sme si dokonale rozumeli."

Pri jeho slovách sa jej telom prevalila vlna zvláštneho vzrušenia. V nasledujúcej sekunde od nej odstúpil a pokračoval v prehľadávaní. Keď

sa sklonil a rukami jej vklzol pod sukňu, srdce sa jej roztrepotalo ako splašené vtáča.

„Co to robíte?"

„Len toto." Pomaly postupoval po nohe v pančuche nahor, kde sa prstami zakvačil do podväzkového pásu a po obvode prehmatol celé jej stehno. Alice zacítila v podbrušku vlhké teplo. Od poníženia jej líca blčali ako fakle.

„Ako sa voláte?" spýtal sa, zľahka sa dotýkajúc jej kolena.

Podlomili sa jej kolená a zakrútila hlava. Napadlo jej, že by sa mala začať brániť alebo ho prekabátiť, ale kým sa jej dotýkal, nedokázala rozmýšľať. Jej rozpalená pokožka reagovala na jeho dotyky so šokujúcou citlivosťou. Cítila poníženie z toho, že vlastné telo ju zrádza. Od vzrušenia i rozčúlenia sa celá chvela. On sa však vôbec neponáhľal.

„Vaše meno, ma chérie."

„Alice," precedila cez zaťaté zuby. „Dajte tie ruky preč!"

V neblahom tušení zdvihol hlavu a zmeravel. „A ďalej?" „Alice Montague. Prišla som po svoju švagrinú, aby som ju pred vami zachránila!"

V sivých očiach sa mihlo zdesenie. Vzpriamil sa v celej svojej výške a neveriaco jej hľadel do tváre. Alice musela zakloniť hlavu, aby mu videla do očí. Bol oveľa vyšší než ona a pleciami mal dvakrát také široké.

„Vy ste Alice Montague?"

„Vari som to nepovedala dosť jasne?"

Zlovestne prižmúril oči a pochybovačné jej uchopil prameň vlasov, aby si ich prezrel zblízka.

„Au!" záúpela, keď ju jemne za ne potiahol. „Pusťte ma predsť!"

„Mlčte!" zasipel varovne. Dlho skúmal farbu jej vlasov a keď ich potom nečakane rýchlo pustil, ako blýskavá riava jej sklzli na chrbát. Na to si bojovne založil ruky vbok a nahnevane na ňu zazeral.

„Co sa stalo?" V prívale strachu začala cúvať.

„Vy ste naozaj Alice Montague?"

„Nič iné som vám nepovedala."

„Carina švagriná?"

„Áno."

„Tá, ktorá sa stará o jej syna Harryho?" zamrmľal so satyrským

úšklabkom.

„Áno! Zmienila sa vám o mne?"

Prižmúrené Lucienove oči v jej mysli evokovali predstavu vlka, ktorý si vyhladované premeriava svoju korisť. „Dočerta s vami. Alice Montague! Ako ste sa sem dostali?" zreval nečakane.

Jeho výbuch ju tak zaskočil, že od strachu mimovoľne opodskočila. „Nekričte na mňa," hlesla sotva čujne.

Vyčkával na jej vysvetlenie s hrozbou v očiach.

Alice sa už spamätala a rozhodla sa, že pred ním nedá najavo svoj strach. „Už som vám predsa povedala, že som sem prišla kvôli tomu, aby som odviedla Caro domov. Vaše stráže sa ma pokúšali odohnať, ale, našťastie, sa mi ich podarilo presvedčiť, že mám naliehavé poslanie. Majordómus mi sľúbil, že Caro privedie do komnaty, kam ma ubytoval, ale keď dlho nechodil, tak som sa ju pustila hľadať na vlastnú päsť. Domnievala som sa, že je tu nejaký maškarný ples."

Prekvapene nadvihol ľavé obočie. „Maškarný ples?"

„Áno."

Na prvý pohľad sa zdalo, že sa na jej omyle zabáva, ale jeho úsmev nebol ani trochu veselý. „Dúfam, že si uvedomujete, že vaše slová si môžem veľmi ľahko overiť. Stačí, keď som sem nechal priviesť Caro, a okamžite zistím, či ste skutočne tou osobou, za ktorú sa vydávate."

„Budem vám nesmierne vďačná, ak to urobíte. Musela som absolvovať cestu cez tri grófstva, aby som sa sem dostala," povzdychla si unavene. „Jej syn je vážne chorý."

Po jej slovách z Knightovej tváre okamžite zmizla irónia. „Co je s ním?"

„Má kiahne," odpovedala mu pohotovo, hoci ju prekvapilo, že poznal chlapcovo meno a prejavil o dieťa záujem, „Ustavične narieka za mamou," dodala. Ešte stále sa predným mala na pozore, ale už sa trochu uvoľnila. „V nasledujúce dni to s ním bude určite ešte horšie. Vyspal sa len dnes ráno."

„Cesta sem musela byť pre vás náročná. Ale môžem vás ubezpečiť, že kiahne nie sú až taká vážna choroba."

„Sú... ak má pacient len tri roky," namietla rozčúlene.

„Mne to nemusíte vysvetľovať!" vyprskol. Pokrútiac hlavu, sa zvrtol a zamieril k stolu pod očami draka. Odsunul spoza neho jednu zo

stoličiek a pokynul jej rukou, „Sadnite si," vyzval ju, potom podišiel ku dverám a otvoril jej. „Nájdite lady Glenwoodovú a okamžite ju sem prived'te!" prikázal dvom urasteným chlapom oblečeným do čiernych plášťov, ktorí držali stráž pri dverách.

Alice poslušne klesla na stoličku. Po jeho príkaze sa jej značne uľavilo. Roztrasené ruky si zložila do lona, nohy uchovala pod stôl a s obavami pozorovala, ako zatvára dvere. Na chvíľu zostal pri nich stáť so sklonenou hlavou a jej sa naskytol pohľad na lúče červeného svetla tancujúceho po jeho širokom chrbte. Vzápätí sa otočil a unavene sa o prel o dvere.

Zastrčil si ruky do vreciek a mlčky na ňu hľadel z bezpečnej vzdialenosti. Keď si spomenula na dotyk jeho rúk na stehnách, zahanbene sklonila hlavu, aby sa vyhla jeho prenikavému pohľadu.

„Slečna Svätuškárika," zašomral posmešne.

V zlomku sekundy zmeravela a zdvihla k nemu zamračenú tvár. „Nepáči sa mi, keď ma tak volajú."

„Počul som, že ste hotová svätica."

„V porovnaní s kým? S Caro?"

Cynický úškrn na jeho tvári sa po tomto detskom odvrknutí zmenil na úprimný smiech. „Dnešný večer musí byť pre vás úžasným dobrodružstvom. Nemám pravdu?"

„Skôr by som to nazvala utrpením."

„No napriek tomu ste neklesli na duchu," skonštatovala s potutelným úsmevom a vykročil smerom k nej.

S každým krokom, ako sa k nej približoval, Alicino srdce tíklo mocnejšie a mocnejšie. V hĺbke duše znovu pocítila zdvihnutý prst osudu. Naskočila jej husia koža.

Zastal tesne pri nej. Na úrovni očí mala jeho driek opásaný koženým opaskom. Vzhliadnuť do jeho tváre sa všal neodvážila. Líca jej ovanula horúčosť, sálajúca z jeho tela. Znenazdania jej pohľad utkvel na veľkej vypukline na jeho nohaviciach, ktorá bola taká prekvapujúco veľká, že ju nemohla prehliadnuť. Keď sa jej napokon podarilo odtrhnúť od nej pohľad, samu seba preklínala za to, že takto nehanebne vyvaľuje oči na prejav jeho vzrušenia. Ale úsilie nemyslieť na dôkaz jeho mužnosti bolo márne.

Keď znovu zobral do ruky pramienok jej vlasov a pomalu si ho

preplietal pomedzi prsty ako saténovú stuhu, vyskočila, ako keby ju uštipol had. Nepáčila sa jej trúfalosť s akou sa jej dotýkal. V prívale hnevu k nemu zdvihla oči ale jeho hypnotizujúci pohľad ju v momente odzbrojil.

Keď prehovoril, jeho hlas sa stíšil na intímny šepot, ktorým by dokázal vylákať z jej duše aj tie najskrytejšie tajomstvá. „Svätica Alice Montague, prezradte mi, čo s myslíte o tom, čo ste tu dnes videli?”

Odmietavo pokrútila hlavou a zapýriac sa, sklopila oči k zemi. „Neviem.”

Rázne ju uchopil za bradu, aby ju prinútil hľadiť mi do očí žiarivých ako krištál. „Vzrušuje vás to?”

Jeho otázka ju šokovala. Nedokázala zo seba vydať ani hlásku, a natôž už mu nedokázala odvrknúť, že na tak neprístojnú otázku mu nemieni odpovedať.

Skôr ako sa zmohla na slovo, Knight pokračoval: „Neklamte!” zavrátil ju tichým, zamatovým hlasom. Ešte stále ju držal za bradu, aby nemohla uhnúť pred jeho orlím zrakom. Vpíjal sa do jej tváre, akoby sa jeho prenikavé oči dokázali prevrtať až do jej duše a odhaliť tajomstvá o ktorých sa nikdy nikomu nezmienila. Ako keby odhalil jej túžby ukryté až na jej dne. A ako keby to všetko prijímal s láskyplnou nežnosťou a porozumením. „Povedzte mi to!” naliehal. „Chcem si pripomenúť, aké to bolo, keď som bol rovnako nevinný ako vy.” Odmlčiac sa, očakával jej odpoveď, ale ona zaryto mlčala. „Nikdy ste nevideli, ako sa ľudia milujú?”

Alice naňho civela s doširoka vypleštenými očami. Tlkot srdca cítila až kdesi v krku. Napokon pozbierala odvahu a pokrútila hlavou, Lucienova tvár prekvapujúco znežnela.

Hľadel na ňu s očividným dojatím. Ešte nikdy nevidela v očiach nejakého muža toľkú osamelosť. Pri pohľade do nich sa celá rozochvela a keď jej zdvihol ruku a priložil si k perám, po tele sa jej znovu rozlialo štekľivé vzrušenie.

V zápätí ju nežne pobožkal na dlaň a priložil si jej ruku na svoje pevné brucho. Spomedzi pier sa jej vydral tichý vzlyk a to nielen preto, že pokladala za neprístojnosť robiť takéto veci, ale z toho, že ju ohúril kontakt jej dlane s pokožkou na jeho pevnom bruchu.

Roztrasené vyjachtala: „Pane...” Namiesto jasného hlasu sa však

ozval len akýsi priškrtený šepot, ktorý zapríčinil, že jej protest bol úplne nepresvedčivý.

„Psst, Alice, vo vašich očiach vidím túžbu. No tak! Ved' Vás neuhryznem. V tejto jaskyni je všetko dovolené. Vaša zvedavosť je... celkom prirodzená.“

Váhavo pozrela na svoju ruku, ktorá vyzerala na jeho upálenej pokožke príliš biela a krehká. Zahryzla si do pery. Jasne si uvedomovala, že sa zahráva s ohňom, ale v duchu musela uznať, že tento muž je krásny. Vďaka mimoriadnej vnímavosti sa v jedinom okamihu v jeho tvári odzrkadľovali desiatky pocitov, a v nasledujúcej chvíli mal na nej nepreniknuteľnú masku. Hoci sa neopovážila pohnúť ani prstom, aby sa dôvernejšie oboznámila s jeho telom, ruku neodtiahla, len fascinovaná sledovala rytmus jeho rýchleho pulzu.

„Veľmi prudko vám bije srdce,“ vyhrkla napokon, zdvihnúc oči k jeho tvári.

Pohladkal ju po šiji, prstami jej nahmatol cievu a spokojne oznámil: „Aj vám.“

Dobrotivý Bože, ako veľmi túžila, aby ju pobožkal! Zatvoriac oči, s pôžitkom si vychutnávala dotyky jeho nebezpečných rúk na svojej šiji, hoci ju rozum napomínal, že každá sekunda tejto zakázanej rozkoše predstavuje hrozím. Bolo čírym šialenstvom povzbudzovať ho, ale jeho dotyk bol neodolateľne nežný.

Keď znovu otvorila oči, naskytl sa jej pohľad na bolestnú túžbu v jeho tvári, pripomínajúcu agóniu. Rýchlo šibla pohľadom po jeho vzdúvajúcej sa hrudi a štíhlom páse. Vzápätí cez priliehavé čierne nohavice znovu uvidela presvedčivý dôkaz jeho vzrušenia. Očami ju vyzýval, aby sa ho dotkla. Len čo si s hrôzou uvedomila, že ona túži po tom istom, zacítila divoký tlkot srdca. Zdvihla hlavu a ich pohľady sa stretli. Chvíľu na seba mlčky hľadeli s blčiacimi tvármi. Po niekoľkých sekundách začal posúvať jej ruku nižšie a nútil ju dotýkať sa každého svalu na svojom bruchu. Alice zalapala po dychu.

Znenazdania sa ozvalo klopanie na dvere a vytrhlo ich z omámenia práve vo chvíli, keď mala ruku už na jeho bruchu. Nečakaný zvuk nemilosrdne vrátil Alice späť do skutočnosti. Dobrotivý Bože, čo to robím? v duchu zastonala a vytrhla si ruku z jeho zovretia, akoby sa popálila. „Ste príliš trúfalý, pane!“

„A vy sa červenáte," odvetil pohotovo, okúzlujúco sa ná ňu usmial a išiel otvoriť dvere.

Zmietal ňou hnev, pretože nenachádzala vysvetlenie pre svoje správanie. Zahanbene si schovala do lona ruku, ktorá ešte stále horela túžbou. Nikdy predtým nič podobné nezažila. Stískala kolená pevne k sebe a pokúšala sa pripomenúť vlastnému telu, že ohrozuje jej zdravý úsudok i česť. Predtým, než prišla do tohto hniezda neresti, nepokladala Luciena Knighta za žiadnu hrozbu. Fyzická túžba pre ňu nikdy nič neznamenali. Ukradomky naňho pozrela! lebo ju premkla zvedavosť, prečo neotvoril dvere. Stál pri nich s rukou na kľučke a so sklonenou hlavou. Potom sí uvedomila, že zápasí s vlastným telom a pokúša sa ho skrotiť.

Akoby vycítil jej pohľad, obzrel sa ponad plece a zahľade sa na ňu s neskrývanou túžbou. Chvílu ani jeden z nich nedokázal prehovoriť, pretože ich telami zmietali búrlivé pocity, ktoré v nich vyvolávala vášeň, priťahujúca ich k sebe neodolateľnou silou.

„Mám prísť dnes v noci za tebou?" šepol.

Otázka ju zaskočila a vrátila do reality. Odtrhnúc oč neho pohľad, s prudko bijúcim srdcom vyhrkla: „Nie!"

Bože na nebi, čím skôr nájde švagrinú a odíde z tohto hriešneho miesta, tým lepšie. Hneď ráno sa vrátia do Glenwood parku a ona zabudne na všetko, čo tu dnes večer videla. Aj na tohto muža: Najmä naňho.

Z úvah ju vytrhol spoly podráždený, spoly utrápený povzdych, potom cvakla kľučka a dvere sa otvorili.

Do pozorovateľne vtrhla Caro a hodila sa mu okolí krku. „Miláčik!"

Alice užasnuto hľadela na pestovanú a povýšeneckú barónku, ktorá bola teraz neupravená a vyzerala opitá. Vlasy mala mokré od kúpania v jazierku, spod hnedého plášťa je vykúkalo obnažené biele plece. Tak vášnivo sa tísila na Luciena, že si ju vôbec nevšimla.

„Nechýbala som ti? Ako to, že si ma nepotreboval, ty darebák?" Bez toho, aby počkala na odpoveď, sahla mu rukou do rozkroku a skúsene ho hladkala tam, kde sa Alice hanbila aj pozrieť. „Ziarlil si? Mal by si," hŕešila ho a prihluple sa smiala. „Takmer som tam dolu prišla o rozum, začínam byť od toho úplne závislá! Ale vymyslela som geniálny plán. Rozhodla som sa, že v sebe nazhromaždím vzrušenie, ale to najlepšie si

nechám pre posledného - pre teba."

Alice uviazol pozdrav v krku. Šokovane pozorovala švaginu, ako sa obtiera o Luciena a vykladá nohu na jeho bok. Rozpustilo strčila ruku do jeho rozhalenej košeľe a pritiahla si ho ešte bližšie.

„Zober si ma, Lucien," šepkala roztúžene a hryzla mu do něho.

Alice si zakryla rukou ústa. Nebesá! Už sa vôbec nečudovala Lucienovmu výsmechu, keď mu tvrdila, že prišla kvoli tomu, aby Caro pred ním zachránila. Aká je nechutná! Uvedomila si, že v skutočnosti by mala zachraňovať Luciana, lebo ho barónka čo nevidieť zožerie.

Knight si odkašlal a odtiahol jej ruky zo svojho tela. „Lady Glenwoodová, je tu niekto, kto by sa s vami rád rozprával." Na to sa otočil a ukázal na Alice. Na tvári mal nezaujatý výraz diváka, sledujúceho zápas v póle. Zračila sa v ňom aj utajovaná zvedavosť, čo bude nasledovať.

Len čo Caro zbadala Alice, bujará veselosť sa jej okamžite vytratila z tváre a vystriedal ju studený pot na čele. Napochytr si začala upravovať vlhké, rozstrapatené vlasy. Alicina prítomnosť ju očividne vyviedla z miery. „Alice?! Kde sa tu berieš?"

Alice si v tej chvíli tajne želala, aby sa pod ňou otvorila zem a pohltila ju vo svojich útrobach. V Lucienových sivých očiach sa síce mihol náznak súcitu, ale ani jediným slovíčkom sa nepokúsil zmierniť jej napätie. Posledný pilier jej rodiny sa rúcal priamo pred jej očami a zdalo sa, že on sa na tom dokonca zabáva. Prečo som len nezostala doma s Harrym. Aspoň by som sa nič nedozvedela o zhýralosti a neviazanosti jeho matky!

„Harry má kiahne," vyhrkla konečne. „Musíš sa vrátiť domov."

Caro na ňu mlčky civela vytřeštěnými očami. V zlomku sekundy jej spadla maska z tváre a odrazu sa zdalo, že sa na seba pozerá do bolestne pravdivého zrkadla Alicinými očami. V rozpakoch sa otočila k Lucienovi, akoby chcela nájsť pomoc u neho. Ten stál nehybne s rukami vbok a mlčky na obe hľadel.

Zrazu sa Caro v návale zúrivosti s tvárou znetvorenou od hnevu oborila na Alice: „Ako si sa sem opovážila prísť?!" Vzápätí sa rozbehla k samozvanej záchrankyni, akoby jej chcela vyškríabať oči, ale Lucien ju schmatol za rameno a zabránil jej v tom. „Vyhoď ju odtiaľto! Ako si mohol dovoliť, aby sem prišla? Prísahám, Alice, že ak z tvojich úst

začujem jediné slovo výčitky, vyhodím ťa z Glenwood parku! A nikdy viac neuvidíš Harryho!"

„Upokoj sa!" prikázal jej Lucien odmerane.

„Pusti ma!" zvriskala Caro a kým ju ťahal späť ku dverám a odovzdal ju strážcom, častovala ho nespočetnými nadávkami.

„Lady Glenwoodová si vypila trochu viac, ako znesie. Odveďte ju do jej komnaty a zamknite ju tam!" prikázal strážam.

„Ty pankhart! Ty zloduch! Pustite ma, vy svine!" škriekala Caro na eskortu. „Neopováž sa ma kritizovať, ty Svätuškárka!" vyštěkla na Alice, zápasiac so strážcami, ktorí sa ju pokúšali spacifikovať. „Myslíš si, že máš právo nado mnou ohrňať nos? Ak to chceš vedieť, prinútil ma to robiť a prinúti aj teba! Len potom uvidíš, že nie si o nič lepšia než ja! Ukáž jej to, Lucien! Ukáž jej, čo dokážeš! Aspoň jednu vec dokážeš tak dobre ako Damien!"

Lucien jej zatresol dvere rovno pred nosom tak mocne, že sa otriasli v pántoch.

Alice, ktorá bola v šoku, si schovala tvár do dlaní. Hrozoilo, že sa každú chvíľu rozplače. Lucien stále mlčal. Hoci k nej stál otočený chrbtom, cítila, že jeho mocným telom lomcuje bezmocnosť a zúrivosť. „Je opitá. Hanbí sa, preto tak vyvádza." Keď Alice neodpovedala, otočil sa k nej a zľahka ňou potriasol. „Ste v poriadku?"

„Už ani neviem, prečo som sem vlastne prišla," zašepkala. Brada sa jej triasla ako malému dieťaťu a oči mala plné slz. Zo všetkých síl s nimi zápasila.

„Mám vám to pripomenúť, slečna Montague?"

Po lícach jej stekali potôčky slz a zrazu sa jej z hrdla ako horská riava začali hrnúť slová: „Pretože som bratovi na smrteľnej posteli sľúbila, že dám pozor na Harryho i na ňu - a toto mám namiesto jej ďakujem! Robí všetko preto aby mi zničila život! Milujem svojho synovca, ale -" zarazila sa uprostred rozhorčeného prúdu slov, sklonila hlavu a nešťastne sa rozplakala. Po chvíli si trasúcimi sa rukami utrela slzy a zlostne pozrela na Luciena, pretože si uvedomila, že všetko je jeho vina. „Čo ste jej urobili?" osopila sa naňho. „Povedala, že ste ju prinútili! Čo to bolo?!"

„Spôsobila si to sama," vyhlásil tvrdo.

„Prečo ste sa zamiešali do jej vzťahu s vaším bratom? Prečo ste ho

zničili? Prečo?"

„Nevidíte, ako sa správa? Urobil som to, aby som ho ochránil.“

„Lord Damien je predsa dospelý!“

„To je pravda, ale ženám vôbec nerozumie.“

„A vy áno?“

„Väčšinou.“

„Tak kde potom máte manželku? Kde je žena, ktorá vás má rada?“ šplechla mu do tváre nemilosrdne.

Alicine kruté slová ho tak vyviedli z rovnováhy, že sa na chvíľu pozabudol a predviedol sa jej taký, aký bol pod svojou chladnokrvnou maskou - stratený a vystrašený, zúfalý a túžiaci po láske. Niekoľko sekúnd na ňu hľadel nešťastným pohľadom a potom sklopil oči. „Nijakú nemám.“ V jeho hlase už nebolo najmenej stopy po predchádzajúcej irónii.

„Presne to som si myslela.“ Keď si uvedomila, že ho svojimi tvrdými slovami zranila, zmocnili sa jej výčitky svedomia. Napochytró si utrela slzy a pokúsila sa o prívětivejší tón. „Láska ľudí dokáže zmeniť. Úplne. Keby ste tých dvoch nechali na pokoji, možno by sa Caro vďaka Damienovi zmenila k lepšiemu. A Harry mohol mať nejakú životnú istotu, otca, ktorý by z neho vychoval čestného muža.“

V Lucienovej hranatej tvári sa súčasne objavili pocity hnevu i viny. „Ja za to nenesiem zodpovednosť! Môj brat je ve zlom duševnom stave a okrem toho... Panebože!“ vyprskol posmešne, „Hádám mi len nechcete dávať lekcie o láske? Čo vy už o nej viete? Stavím sa hoc aj o svoj zámok, že vás ešte žiadny muž ani nepobozkal!“ Nato bez akéhokoľvek náznaku varovania k nej pristúpil, drsne ju zovrel do náručia a skôr než sa stihla spamätať, prisal sa perami na jej ústa.

Drsný, spaľujúci dotyk jeho perí zatlačil do pozadia všetky jej romantické predstavy o sladkých bozkoch nežných milovníkov. Ľavú ruku jej zaboril do vlasov a pravou si ju pritískal k sebe. Divoko ju bozkával, akoby ju chcel celú pohltiť. Akoby si tým bozkom uplatňoval na ňu majetnícke právo. Svojou nástojčivou žiadostivosťou jej vyrážal dych.

Nepresvedčivo ho od seba odtískala, ale on jej chabé pokusy ignoroval. Strčil jej koleno medzi stehná a prinútil ju rozkročiť nohy. Mimovoľne sa ho pridržovala, aby nespadla, a omámené sa ponárala

do sálajúceho tepla jeho svalnatého tela. V úsilí odmietnuť nebezpečnú rozkoš, ktorú jej dával ochutnať sa pokúšala odvrátiť od neho, ale nedokázala predným ukryť svoju túžbu, a už vonkoncom nemala sily brániť sa.

Napokon na odpor rezignovala. Rozochvené pootvorila oči. Lucien zastonal a okamžite zosilnil svoje zovretie. A Alice sa odovzdane oddala jeho objatiu.

Po chvíli bozk ukončil, ale jeho ústa zostali v jej tesnej blízkosti. Čelom sa oprel o jej hlavu, tlačiac sa prudko hrudou na jej prsníky. Na vlhkých perách cítila teplo jeho dychu a na ramenách hľadanie jeho rúk.

„A čo vy, Alice?“ zašepkal prerývané. „Kto má rád vás?“

Neisto zdvihnúc k nemu viečka, stretla sa s jeho roztúženým pohľadom. „Veľa... ľudí.“

„Kto?“

„Do toho vám nič nie je.“

„Ja som vám odpovedal, tak odpovedzte aj vy mne.“

„Napríklad môj synovec Harry,“ vyhrkla v rozpakoch.

„To je predsa dieťa!“

„Aj dieťa je človek!“

„Dnes v noci prídem za vami.“

„Zošaleli ste? Pustite ma!“ Vykrútila sa z jeho zovretia a cúvajúc pred ním, háňkou si ťúchala ústa. Pri pohľade na to, ako si zotiera jeho bozky, v jeho očiach vzbĺkli peľové plamene. Vyzeral tak rozčúlene, že si chvíľu nebola istá, či ju nepotrestá. Hnev, zrkadliaci sa v jeho hranatej tvári, ale aj túžba v hĺbke jeho očí ju desili.

Napokon prešiel popri nej ku dverám a prstami luskol jnu strážcu, stojaceho pred nimi.

„Postarajte sa, aby sa slečna Montague v poriadku vrátila do svojej komnaty.“

„Áno, pane,“ s úctivým úklonom povedal strážca. „Nasledujte ma, prosím.“

Alice vrhla na Luciena rýchly pohľad. Ten ju uprene pozoroval nepriateľskými očami, ktoré ju však ani spoločne neznepokojovali tak ako zlomyseľný úškrn, v ktorom sa mu zvlhli pery.

„Zbohom, pane,“ pozdravila sa, zmobilizujúc posledné zvyšky trúfalosti. Ak bude mať aspoň trochu šťastia, zajtra ráno na úsvite

odídu z tohto semeníša hriechu a už nikdy sa s ním nestretne.

Lucien si strčil ruky do vreciek a nespúšťajúc z nej oči, plecom sa oprel o rám dverí. „Dobrá noc, chérie.”

Prudko sa zvrtila. Cestou ku dverám cítila na chrbte jeho páliaci pohľad. Vo chvíli, keď mala vykročiť na úzke točité schody, posledný raz sa obzrela ponad plece na Luciena. Zahalený v tieni stál na tom istom mieste a upieral na ňu oči, v ktorých tancovali vypočítavé plamienky.

Američan Rollo Greene, ktorý bol v Grotto známy ako Orpheus, si zotrel z plešatého temena hlavy pot. Hrudník mu pri dýchaní namáhavo dvíhal, pretože vypil príliš vína a zažil príliš veľa vzrušenia. Budem mať z pekla šťastie, ak mi v tejto horúčave nezlyhá srdce, pomyslel si. Odtrhnúc pohľad od nahého dievčaťa, tancujúceho obďaleč, zahľadel sa na Luciena Knighta, ktorý sa vracal z tajnej skrýše v hlave vápencového draka. Pred necelou polhodinou si všimol, že tam odniesol na pleciach tú nádhernú modrookú nymfu. Takže sa stalo presne to, pred čím Modroočku varoval.

A bola to bleskovka, dodal v duchu, s úšľabkom na tvári pozorujúc hostiteľa, ktorý sa už zamiešal medzi hosti. Nemalo cenu trápiť sa nad tým, že sa mu to dievča nepodarilo presvedčiť k bozku. Pokiaľ išlo o ženy, sotva sa mohol porovnávať so šarmantným a urasteným Lucienom Knightom, zato v šikovnosti a prefíkanosti ho predčí. Už i roky medzi nimi vládalo profesionálne porozumenie, hoci Každý z nich stál na opačnej strane barikády. Rollo ako leden z mála ľudí vedel, že obdivovaný diplomat lord Lucien Knight je aj špičkový britský agent, známy pod krycím menom Argus alebo Prosper. Nepriateľskí agenti sa pred ním triasli od strachu a pri zmienke o ňom bledol závisťou dokonca aj najlepší Napoleonov špión Claude Bardom.

Veru tak, on a Lucien rozhodne neboli úhlavnými nepriateľmi, v minulosti si niekoľkokrát vymenili tajné informácie, ale neboli ani priateľmi. Vedel, že Lucien ním pohŕda pre jeho americkú pragmatickosť a nedostatok vybraných spôsobov. Na druhej strane jeho zase štvala Lucienova intelektuálna nadradenosť a aristokratická nadutosť.

A dnes večer si s pôžitkom vychutnával skutočnosť, že vie o niečom,

o čom vševedúci a všemocný lord Knight nemá ani potuchy.

Chystá sa mimoriadne závažná akcia. A on, agent Rollo (Sreene, v nej zohrá kľúčovú úlohu. Možno nie je ani taky šikovný na to, aby v intrigovaní predčil Luciena Knighta a jemu podobných, ale aspoň dokázal pripraviť pôdu pre niekoho, kto je Lucienovi rovnocenným súperom. Ba možno je o triedu lepší.

Až myšlienka na muža, ktorý sa mal čoskoro objaviť v Londýne, ho prinútila odtrhnúť oči od tancujúceho dievčaťa. Len čo si uvedomil, aká úloha ho čaká, skúmavo si začal prezerať dav. Jeho pohľad utkvел na urodzenom mladíkovi, ktorého služby si chcel kúpiť.

Bol to Ethan Stafford, mladší syn grófa zo Staffordu. Priam ideálne sa hodil na zrealizovanie jeho zámeru. Mal peknú tvár, okolo ktorej mu poletovali zlatisté kučery, dobrú výchovu a poznal každého z vyššej spoločenskej vrstvy. Naproti tomu nikto z londýnskej smotánky nemal ani tušenia o tajomstve Ethana Stafforda - že hazardné hry ho pripravili o všetku hotovosť.

Keďže otec ho už odmietol ďalej podporovať, Ethan sa vyhýbal verejnej potupe len tým, že vykonával rôzne služby pre pochybné živly. Medzi takéto postavy patrila aj úžerník, ktorý mladíka odporučil Rollovi.

Stafford, našťastie, nebol ešte celkom opitý, keď sa pretlačil do jeho blízkosti. Stál v spoločnosti niekoľkých mladých mužov, ktorí zaujato pozorovali, ako zamaskovaná lady bičom privádza k poslušnosti ďalšieho masochistického otroka.

„Prepáčte, pane!“ Len čo Stafford otočil hlavu, Rollo stíšeným hlasom pokračoval: „Počul som, že máte záujem o väčšiu hotovosť.“

Mladý muž okamžite zbystril pozornosť. Keď mu Rollo i povzbudzujúco kývol hlavou, Stafford sa pustil za ním.

„Do uší sa mi dostali referencie, že ste spoľahlivý človek. Jednému z mojich priateľov ste už párkrát preukázali priateľskú službu.“

„O čo ide?“ spýtal sa ho Stafford potichu a podozrievavo sa Rollovi zahľadel do tváre.

„Asi o týždeň príde do Londýna môj dobrý priateľ z Pruska, ktorý bude potrebovať, aby ho niekto uviedol do spoločnosti. A tiež aby ho sprevádzal po meste.“

„A to je všetko?“ vyzvedal Stafford pochybovačne.

Rollo sa schuti rozosmial. „Áno, chlapče, to je všetko.“

„Koľko mi zaplatíte?“

„Tristo libier. Ale nepokúšajte sa licitovať. Navyše nedostanete ani penny.“

„Tristo libier?“ zamyslene zopakoval Stafford. „V čom je háčik?“

„Neexistuje žiadny háčik,“ odvrkol Rollo vecne. „Moji priateľ, ktorý je veľmi bohatý, chce zanechať v londýnskej spoločnosti čo najlepši dojem. Keď nadíde čas, skontaktujem sa s vami. A pamätajte si, nikomu ani muk.“ Aby to zdôraznil dôležitosť diskretnosti tejto služby, priložil si prst na ústa. V tejto pozícii ešte viac pripomínal Priapa z reliéfu na dverách jaskyne.

Stafford prikývol a vrátil sa k priateľom.

Len čo sa Rollo otočil, všimol si Luciena, ktorý sa len kúsok od neho rozprával v hlúčiku ľudí. V zlomku sekundy sa rozhodol zmiznúť, ale Lucien ho už zbadal a venoval mu pobavený úsmev.

„Dnes večer pracujete mimoriadne usilovne,“ zatiahol spevavým basom.

„Prišiel som sem kvôli ženám, priateľu,“ namietol Rollo s nevinným smiechom. „Vaše večierky sú jediným miestom na zemi, kde sa môžem zadarmo napiť a užiť si so ženami.“

Lucien sa povznesené uskrnul. „Úspešnú poľovačku, Orpheus.“

„Aj vám.“ Rollo chvíľu pozoroval, ako sa zdraví so svojimi hosťami, ktorí mu celkom neskrývane prejavovali zbožnú úctu, a potom si zhlboka povzdychol. Cítil sa ako človek, ktorého práve vyňuchal vlk a ktorý mu len zázrakom unikol. S pocitom dobre vykonanej práce prevrátil do seba ďalší pohár vína a vybral sa hľadať ženu ktorá by už bola natoľko opitá, že bude ochotná poslúžiť mu.

Už takmer svitalo, keď Lucienovi ľudia odviekli z podzemia posledných flámenderov. Strážcovia odetí do čiernych plášťov zdvíhali zo zeme opilcov, ktorí tam zaspali, a odnášali ich do hostovských izieb. Lucien sa medzitým stretol v pozorovateľni so svojimi ľuďmi. Usadení na diváni i v kreslách popíjali kávu a diskutovali o práci. Navzájom si vymieňali informácie, ktoré sa im podarilo v noci získať.

Lucien stál opretý o stenu pri okne s purpurovým sklom a s rukami prekríženými na hrudi postupne počúval hodnotiace správy svojich podriadených. Nedokázal sa však poriadne sústrediť, lebo v

myšlienkach sa neustále vracal k Alice Montague. Na jednej strane po nej túžil, na druhej strane ho nepredstaviteľne rozčuľovala.

Ako sa opovážila utrieť si ústa po mojom bozku? Čo si vlastne tá Svätuškárika o sebe myslí? A prečo ju nedokážem vypudiť z mysle? Ako je možné, že jeho, Luciena Knighta, priťahuje panna s očami plachej srnky? To dievča je stelesnený mravokárca. Nečudo, že svojou prudériou privádza Caro do zúrivosti. Jej povýšenecké slová ho ešte stále dráždili. Láska mení ľudí, Lucien. Naozaj ich mení. Laska?! pomyslel si pohrdavo. Ale aj napriek tomu si uvedomoval, že Alice Montague obdivuje a má pred ňou rešpekt. Jej čistý pohľad a charakter znepokojovali jeho cynickú dušu. Táto osôbka stelesňovala čestnosť, ktorú už celé roky neokúsil.

Je nebezpečná, naozaj je nebezpečná, rozjímal horúčkovo. Pre jeho chápanie sveta predstavovala hrozbu. Život ho zbavil všetkých ideálov a ilúzií - a predsa by bol ochotný zaplatiť akúkoľvek cenu, len aby našiel niekoho, kto by ho dokázal presvedčiť, že sa oplatí veriť v mravné hodnoty.

Je naozaj taká cnostná a počestná? posmieval sa v duchu sám sebe. Existuje vôbec taký človek? Odpovedal si, že určite nie je taká dokonalá, ako si o sebe namýšľa. Nechcel jej ublížiť, ale aspoň ju poriadne vystrašiť a dokáže jej, že pravdu má on. Dokáže jej, že slečna Svätuškárika je rovnako hriešna ako všetci ostatní. Trochu ho hrýzlo svedomie, ale bolo oveľa jednoduchšie zraziť jej hrebienok, ako sa - celkom zbytočne - pokúsiť pozdvihnúť vlastnú dušu na úroveň jej vznešeného majestátu.

Hlavou mu preletela znepokojujúca myšlienka. Čo ak ju podrobíš skúške, a ona v nej obstojí? Čo ak ti dokáže, že sa mylíš?

Znenazdania ho zo zamyslenia vytrhol Mare. Podal mu zoznam zahraničných agentov, ktorí sa zúčastnili na večierku. Spojenci Anglicka boli zastúpení celkom slušne - Rusi, Rakúšania, Prusi, Portugalci. Len vďaka obrovskému seba-zapretiu sa mu aspoň na chvíľku podarilo vyhnúť spomienky na Alice Montague z hlavy a sústrediť sa na zoznam.

Takzvaný Poriadok draka bol kontrašpionážny nástroj, ktorý sa vyvíjal od šestnásteho storočia, od čias kráľovnej Alžbety a jej prefikáneho poradcu Walsinghama. Tento šľachtic bol otcom anglickej

špionáže a osobným priateľom j jeho predka, markíza Carnarthena. Prezliekanie do mníšskych plášťov a orgie vznikli už v tých časoch. Sexuálne radovánky priťahovali dobrodruhov a delikventov, a tí boli vďačným „materiálom“ pre špiónov. Prefíkaní agenti dokázali objaviť spoľahlivých spojencov medzi vyvrhelmi spoločnosti i zneuznanými dušami a dokázali ich zmanipulovať, pre svoju vec. Často boli ich obeťami dôverčiví ľudia, ktorí sa dostali do finančnej tiesne, alebo sa pomocou nich votreli do vyšších spoločenských kruhov.

Lucienovi pomocníci, ktorí vystupovali pod prezývkami Sever, Juh, Východ, Západ, a Talbert, hrajúci kňaza, mali okolo dvadsať a všetci pochádzali z dobrých rodín. Mladí muži sa zaplietli do davu nielen preto, aby vykonávali dozor nad pridelenými časťami jaskyne, ale súčasne hrali neposedných, horkokrvných mladíkov, akých agenti vyhľadávali pri organizovaní sprisahania. Všetci boli Lucienovi veľmi oddaní a pretože neexistoval žiadny výcvik pre agentov kráľovskej koruny, po skončení vojny sa rozhodol, že ich naučí všetko, čo vie on sám.

Presne tak ako to kedysi urobil jeho otec - markíz Carnarthen, ktorý mu tiež odovzdal svoje skúsenosti. Vďaka svojej mladosti a idealizmu sa títo mladíci horlivo vrhali do plnenia úloh, hoci ich upozorňoval, že je to nebezpečná a nevďačná robota. Zvolili si ju práve kvôli túžbe po dobrodružstve, pretože v tomto prostredí bol človek neustále vystavovaný nebezpečenstvu. Stretnutie sa pomaly chýľilo ku koncu bez toho, aby získali nejaké závažné informácie.

„Je tu ešte jedna vec,“ ozval sa zrazu Západ - Mare Skipton, ktorý mal na starosti západnú časť jaskyne.

Lucien potlačil zívnutie. „Áno?“

„Odpočul som rozhovor jedného z ruských agentov... Ako sa to len volá...?“

„Leonidovič?“

„Áno, jeho. Jednému Rakúšanovi povedal, že Claude Bardou je nažive a že momentálne pracuje pre Američanov.“

Lucien cítil, ako mu tuhne krv v žilách. V zlomku sekundy sa mu z tváre vytratila všetka krv a na chvíľu mu dokonca prestalo biť srdce. „Nažive?“ podarilo sa mu dostať zo seba. Musel zmobilizovať všetky sily na to, aby jeho otázka vyznela nenútene. „Ako je to možné?“

„Leonidovič podotkol, že to môže byť len klebeta," odvelil Mare, pokrčiac plecami. „Ale hovorí sa, že Bardou len z inscenoval svoju smrť pri požiari a v skutočnosti ušiel do Ameriky."

Táto šokujúca novinka zasiahla Luciena celkom nečakane a spôsobila mu priam fyzickú bolesť. Okamžite sa mu pred očami zjavila vetrom ošľahaná tvár Íra Patricka Kelleyho a začala ho prenasledovať ako duch. Rýchlo sklopil oči a založil si ruky v bok, sa otočil, aby pred svojimi podriadenými ukryl svoje zdesenie.

Bodaj by to parom uchytil! Pred niekoľkými mesiacmi na mu ťažilo, keď počul, že Bardou zahynul pri požiari v Paríži. Dokonca si pripíjal na odchod toho diabla zo sveta najlepším portským, aké mal v zámorských pivniciach, ľutoval len to, že Bardou nezomrel jeho rukou.

Steward Kyle, ktorý mal na starosti východný sektor jaskyne, obdivne zapískal. „Bardou je legenda. Ak ponúkol svoje služby Američanom..." Pri tejto odvážnej myšlienke sa odmlčal.

„Spomínate si na príbeh rodiny obchodníka z Vestfálska, ktorú zmasakroval, pretože ich podozrieval zo sprisahania proti Napoleonovmu bratovi kráľovi Jérômovi?" pridal sa do diskusie so zachmúrenou tvárou Mare. „Samotný diabol zasial do jeho hlavy semeno podozrenia."

„To by už stačilo!" umlčal ich Talbert. „Sú tu dámy."

Marc a Kyle sa nechotne ospravedlnili dievčatám, ktoré sa tvárili dosť stiesnene, ale Lucien im nevenoval pozornosť. Žalúdok mu zvieral krč a celé jeho telo zalial studený pot. Nenápadne si utrel spotené dlane do nohavíc a v snahe skoncentrovať sa, začal sa prechádzať po miestnosti z kúta do kúta.

Claude Bardou bol francúzskym agentom, ktorého poznali aj pod krycím menom Triton. Nepochybné bol najlepším mužom Fouchého, jeho tajnou zbraňou a pravou rukou. Mladí ľudia prítomní v miestnosti nemali ani tušenia o tom, že on a Lucien majú spolu nevyrovnané účty.

Krvavé účty.

Lucien nikdy nepovedal Damienovi ani Castlereaghoovi, ani inej živej duši o tom, že pred rokom a pol, na jar v roku 1813, padol do francúzskeho zajatia. Tajil pred svetom, ako nemilosrdne ho vtedy Bardou mučil. Pri úteku z väzenia zabil dvoch Bardouových ľudí a v súčasnosti žili už len dvaja ľudia, ktorí vedeli o jeho strašnom utrpení.

Jedným z nich bol Bardou, ktorý mu tú bolesť spôsobil, a druhým on.

Až neskôr zistil, že Bardou mal prísny príkaz od Fouchého, podľa ktorého nesmel zanechať na jeho tele viditeľné jazvy. Ten sviniar bol však neuveriteľne vynaliezavý v zjazvovaní najhlbších zákutí jeho duše. Lucien sa domnieval, že má už všetko zlé za sebou a že sa mu podarilo na útrapy zabudnúť. Uľavilo sa mu najmä po správe o Bardouovej smrti. Ale keď počul, že žije, všetka bolesť sa okamžite vyplavila na povrch. Nočná mora bola na svete a opäť jej musel čeliť. Kvôli nej sa v priebehu niekoľkých sekúnd dostal do stavu, v ktorom sa dokázal riadiť len živočíšnou nenávisťou. Znovu upadol do psychického rozpoloženia, v ktorom žil pred útekom. Hlavou sa mu preháňali spomienky presiaknuté nenávisťou a po tele sa ako jed šírila nenávisť. Prisahám, Patrick, zaprisahával sa v duchu, že ak je ten bastard naozaj ešte nažive, tak ňa pomstím!

Je možné, že ak Bardou žije, pracuje pre Američanov, pomyslel si a od nervozity si začal pri chôdzi šúchať šiju.

Od roku 1812 zúrila medzi Britániou a novým štátom, ktorý vznikol zo vzbúrených anglických kolónií, vojna. Diplomati oboch strán sa už takmer dva roky v nizozemskom meste Gent márne pokúšali dohodnúť, ale zatiaľ nič nedosiahli. Boje pokračovali. Napoleon medzitým utrpel porážku a špióni, akým bol Bardou, sa nemohli vrátiť do h rancúzska, lebo obnovená monarchia ich pokladala za zradcov. A víťaní neboli ani v celej víťaznej spojeneckej Európe.

Amerika bola jediným miestom, kde mohli nájsť Napoleonovi špióni azyl a kam sa mohli uchýliť, ak túžili pokračovať v boji proti Británii. Prezident Spojených štátov Madison, vracajúci sa do Washingtonu - lepšie povedané do zvyškov hlavného mesta, pretože ho v auguste 1814 vypálili britské vojská - určite s radosťou privítal mužov s takými schopnosťami, aké mal Bardou.

Keď sa Lucien otočil k prítomným, jeho tvár sa premenila na mramorovú masku a chladným hlasom začal chrliť príkazy: „Najprv to musíme overiť. Kyle, choď do hosťovského krídla a priveď Rolla Greena. Ak je to pravda, určite o tom bude vedieť. Za peniaze prehovorí.”

„Rollo Greene odišiel, pane. Už pred niekoľkými hodinami. Viem o všetkých odchádzajúcich hosťoch,” ozval sa Kóbert Jenkins, ktorý

kontroloval južný sektor.

Z Lucienových úst vyletela kľatba. Špičkoví agenti sú ako rozmarné mačky, ktoré si človek musí získať. Keď si neželali, aby ich niekto spoznal, dokázali sa neuveriteľne rýchlo vypariť. Platilo to najmä o agentoch, ktorí pracovali na dve strany, ako Rollo Greene, pretože žili v neustálom strachu pred pomstou strany, ktorú zradili.

„Chceš, aby sme sa za ním pustili a chytili ho? Stavím sa, že mieri späť do Londýna," navrhol Mare.

Lucien o jeho návrhu dosť dlho uvažoval. „Chodte za ním. Talbert, ty zostaneš tu a spolu so mnou vypočuješ Leonidoviča. Vy štyria ho prenasledujte, ale ak ho nedostihnete na Wells Road, vráťte sa nazad. Mohla by to byť pasca."

„Pasca?" nechápavo zopakoval Mare.

„Ak je Bardou v Londýne, nesmieme ho zbytočne provokovať. V každom prípade presne o týždeň zorganizujeme ďalší večierok. Ak Greena nedostihnete, na budúci večierok celkom iste príde. Dovtedy sa pokúsime overiť informácie o Bardouovom zmŕtvych vstaní z iných zdrojov. A teraz chodte!"

Keď všetci opustili pozorovateľňu, poslal Talberta, aby priviedol Leonidoviča. Na chvíľu zostal sám so svojimi démonmi. Prekliaty Claude Bardou!

V očiach sa mu usídlil neprítomný výraz. S hlbokým povzdychom si sadol, lakťami sa oprel o jednoduchý drevený stôl a zakryl si oči. Bože, ako veľmi chcel zabudnúť na minulosť! Ale aj keď zatvoril oči, stále videl pred sebou tmavú diery, v ktorej ho dlhé týždne trápili hladom a mučili. Ešte cítil v ústach pachut' krvi po Bardouovom vynaliezavom mučení. Najprv ho spútal remeňmi a potom mu vytrhol dva zuby ako trest za to, že odmietal prezradiť svojich druhov. Ale fyzická bolesť nebola ničím v porovnaní s hanbou, ktorú prežíval zakaždým pri spomienke na to, že Bardou z neho napokon dostal informáciu, kde sa skrýva Patrick Kelley.

Lucien sa zachvel od hanby a pocitu viny. Mal pocit, že sú vyryté v jeho duši ako hlboká brázda. Jeho otec mu poodhalil tajomstvá diplomacie, ale všetky zručnosti, ktoré potreboval ako špión, v ňom vypestoval nebojácny Ír. Mučili ho tak dlho, kým padol do blúznivého polovedomia, v ktorom im napokon prezradil, kde sa Kelley skrýva.

Kým sa mu podarilo ujsť, bolo už príliš neskoro, aby Íra varoval. Dodnes sa umáral výčitkami, pretože Kelley sa mu už nikdy neozval a nikdy viac ho nikto nevidel.

„Pane?“

Otvoril oči plné utrpenia, ktoré sa všemožne pokúšal potlačiť, a zvedavo sa obzrel ponad plece. Vo dverách stála Lily, najkrajšia z jeho najatých kňažíek lásky, a vyzývavo sa opierala o stenu.

„Potrebuješ niečo?“ spýtal sa jej chladne.

„Zdá sa, že vás niečo trápi. Myslela som, že by ste uvítali ženskú spoločnosť,“ zapriadla a zvádzajúc ho pohľadom, prstami si vyzývavo hladkala pokožku nad čipkovaným výstrihom šiat. Po chvíľke sa odlepila od steny a krútiac bokmi, vykročila k nemu.

Niekoľko minút sa na nej popásal pohľadom. Lenže jeho túžba po Alice bola taká intenzívna, že by ju žena jej druhu nikdy nedokázala uspokojiť. „Lily, ty krásna pokušiteľka,“ oslovil ju s okázalou ležérnosťou, „dobré vieš, že nikdy nemiešam pracovné záležitosti so súkromnými.“

Líškavo ho objala okolo krku a pokračovala v zvádzaní: „Sám často hovorievate, pane, že pravidlá sa vymýšľajú kvôli tomu, aby sa porušovali.“

„Ale nie, keď ide o moje pravidlá, moja zlatá.“

„Nech sa už stalo čokoľvek, určite ti dokážem pomôcť. Lahnite si a dovoľte mi, aby som vás potešila.“ Nežne ho pobožkala na líce a zašepkala: „Bude to zadarmo.“

Lucien však sedel nepohnute a na jej nežnosťky vôbec nereagoval. Darmo ho bozkávala a hladkala. Keď zatvoril oči, znovu mal hlavu plnú Alice Montague. Láska ľudí dokáže zmeniť. Celkom. Keby ste tých dvoch nechali na pokoji, možno by sa Caro vďaka Damienovi zmenila k lepšiemu, vynorili sa mu v mysli jej slová. Dočerta, kto už len v týchto časoch verí v lásku? pomyslel si skepticky. V tej chvíli mu udurela do nosa Lilina vôňa. Pižmový pach potu prekryval nepríjemne sladký parfum. Chápal, že človek je ochotný ponížiť sa len preto, aby ho niekto v noci držal v náručí, ale odmietal túžiť po niečom, čo neexistuje. Láska je pre básnikov a nádej pre bláznov.

Keď ho Lily začala pokušitelsky hladit cez nohavice na intímnych miestach, jeho telo síce zareagovalo, ale duša sa naďalej zmietala v

zúfalstve. Zrazu mu sex bez lásky nestačil.

Zovrel jej ramená a odtisol ju nabok. Potom vstal z kresla a zamieril k oknám za jej chrbtom. „Priviedol som si milenkú z Londýna.”

Lily na to nepovedala nič, o chvíľu však začul šuchot jej sukne a tlmený dupot jej krokov dolu schodmi. Znovu sa ocitol sám. Zamyslene hľadel cez červené okná na vznešené antické stĺpy a trblietajúcu sa hladinu jazierka. Hovorilo sa, že voda v ňom je liečivá, ale jemu ešte nikdy nepomohla. Prekrížil si ruky na hrudi, sklonil hlavu a snažil sa vzchopiť, pretože dnešná noc sa ešte neskončila. Keby sa dnes mal deliť s nejakou ženou o posteľ, musela by to byť Alice Montague. Lenže ona by ho určite odmietla. Kto vás má rád? vynorila sa v jeho mysli jej deprimujúca otázka. Nikto, Alice, odpovedal jej v duchu. Mučivé ticho preťal jeho hlboký povzdych. A nikto ma ani naozaj nepozná.

Len čo sa Talbert vrátil s Leonidovičom, vypočuli ho, ale nedozvedeli sa nič nové. Keď končili výsluch, zjavil sa v miestnosti Mare aj ostatní. Obišli naprázdno - Rolla Greena nedostihli. Na úsvite sa rozišli. Mladíci sa vrátili do ubytovne pri stajniach a Lucien do ticha spiacего zámku.

O niekoľko minút vkročil do svojej spálne a prechádzajúc popri oknách orientovaných na východ, si pretiahol cez hlavu košeľu. Len čo v matnom svetle úsvitu zo seba postrhával všetky kusy odevu, zvalil sa na posteľ. Bol príliš unavený na to, aby sa zapodieval hygienou. Uvažoval, že si zdriemne aspoň zo dve hodiny, ale len čo zatvoril oči, zjavila sa mu pred nimi odporná tvár Clauda Bardoua. A keď sa mu neskeril do tváre on, tak sa naňho vyčítavo usmieval Patrick Kelley.

Vzápätí mučivé predstavy vypudil z jeho mysle obraz pôvabnej Alice Montague. Jeho dušu oblažoval jej plachý úsmev ešte aj teraz, po toľkých hodinách, čo ju nevidel. Z celej jej bytosti vyžarovala neposkvrnenosť a skromnosť, ktoré ho fascinovali. Roztúžene spomínal na hodvábný dotyk jej stehien, na uchvacujúcu horúčosť a poddajnosť jej prsníkov. Úplne živo sa rozpamätal na údiv v jej očiach, keď vychutnával jej horúce, panenské ústa. Áno, je to stelesnená nevinnosť, skonštatoval. Vedomie, že sa jej dotýkal na miestach, ktorých sa ešte nikto iný nedotkol, ho nesmierne tešilo. Rovnako ako skutočnosť, že bol prvý, kto ju bozkával.

V márnom očakávaní oslobodzujúceho spánku civel na plafón. Po

dlhom rozjímaní sa napokon v jeho mysli zrodil rafinovaný plán. S každou pribúdajúcou minútou sa črtal pred jeho vnútorným zrakom zreteľnejšie. Prudko sa posadil, pretože ho premkol pocit, že ho príliv vzrušujúcich myšlienok zagniavi.

Nie! Bolo by to voči nej nespravodlivé. Ten plán bol zlomyseľný, odporný, nehanebný. Ale niečo podobne monštruózne sa v jeho mysli nezrodilo po prvýkrát. Ktorý na smrť vyhľadovaný muž by sa dokázal vzdať hostiny?

Alice Montague mu už nikdy nedá príležitosť, aby si ju získal. O tom ani trochu nepochyboval. Keby sa s ňou stretol v slušnej spoločnosti, nepochybné by ho nemilosrdne odmietla ako každá správne vychovaná mladá dáma. Panebože, veď ho pozná len ako Draca, hlavného predstaviteľa pohanského kultového rituálu. A keby sa jej snažil dvoriť vo všetkej počestnosti, Caro, jej žiarlivá švagriná, by ho nikdy nepripustila do jej blízkosti. Najmä nie po tom, čo sa udialo dnes večer. A čo je ešte horšie, v Londýne by sa stretla s Damienom, v porovnaní s ktorým by dopadol veľmi zle. A to by určite znášal ešte ťažšie.

Ohúrený nástojčivosťou, s ktorou ho prenasledoval jeho rafinovaný plán, klesol späť na matrace a založil si ruky pod hlavu, zahľadel sa do tmy. Odváža sa urobiť takú podlosť?

Bude na mňa nahnevaná. Nebude sa jej to páčiť, ale, koniec koncov, je to jej vina, dovodilo jeho horšie ja. To ona vstúpila na zakázané územie, votrela sa tam, kam nepatrila. Vtrhla do jeho domu, do jeho života a teraz odtiaľ to neodíde, pokiaľ jej to nedovolí. Vedel, že plánuje odísť skoro ráno, ale v žiadnom prípade jej to nemienil dovoliť. Uvedomil si, že ho k nej priťahuje akási tajomná sila, ktorá je zrejme len fyzickou túžbou, ale možno sa za ňou skrývajú hlbšie city.

V úvahách otočil hlavu na vankúši a cez okno spálne sa zahľadel na vzdialené záblesky úsvitu nad horizontom. Zlatisté ranné zore mali rovnakú farbu ako jej vlasy.

Štvrtá kapitola

Alice spala ako zabitá - dlho, hlboko a nepamätala sa, že by sa jej niečo snívало. Keď sa konečne zobudila, zostala nepohnute ležať v posteli, voňajúcej po levanduli. Ležiac so zatvorenými očami, len veľmi neochotne sa vracala do prítomnosti. Na viečkach ju hladkali snečné lúče. Keď otvorila oči a zbadala neznáme prostredie, zľakla sa. Vzoprela sa na lakte, kým sa nerozpamätala, kde vlastne je. Keď si na všetko spomenula, s hlbokým stonom si znovu ľahla a zaborila tvár do vankúša.

Prvý človek, na ktorého si spomenula, bol Lucien. So zaťatými zubami zahнала myšlienky na tohto diabla so sivými očami. Nechcela myslieť ani naňho, ani na minulú noc, ani na skazenosť hostí a nemravnosti odohrávajúce sa v jaskyni. Už nikdy si nepripustí ani jedinú myšlienku na tú sodomu-gomora. Ujde pred všetkou tou hrôzou domov do Glenwood parku a zabudne, že také miesto vôbec existuje. Pri predstave, že nasledujúcich pätnásť hodín strávi uväznená v stiesnenom priestore koča so zhýralou a nezodpovednou švagrinou, sa zachvela.

Len čo spoza okna začula ruch, posadila sa, skĺzla z postele a pobehla k oknu. Spoza závesu pozorovala koče rozjarených hostí, ktorí sa poberali jeden za druhým z Revell Court.

Prudko sa zvrtila od okna, pričom jej myslou prebleskla znepokojujúca myšlienka. Koľko je vlastne hodín? Ak sú títo zhýralci už hore a vracajú sa domov, musí byť už pred obedom! Ručičky hodín na rímse potvrdili jej obavy. Jedenásť hodín! zaúpela zhrozene. Z toho vyplýva, že spolu s Caro i sluhami sa vydajú na cestu neskoro a dorazia až potme. Jedinou útechou bolo, že kočiš cestu v okolí Glenwoodu pozná na rozdiel od tunajších kopcov.

Rozbehla sa do kúpeľne, kde si naliala vodu z džbánu do porcelánového umývadla. Pritom ju po celý čas neprestajne prenasledovali spomienky na Luciena. Odhodlaná čím skôr naňho zabudnúť špliechala si tvár ľadovo studenou vodou. Ten muž je

prefíkaný, nebezpečný a zlý.

Čo ako sa snažila, jeho správanie nedokázala pochopiť. V Londýne sa o ňom hovorilo ako o požívačnom diplomatovi, ale sotva ním naozaj bol. V jej očiach bol nebezpečný ako had, elegantný ako panter a prefíkaný ako líška. A keď chce, pomyslela si, zatiaľ čo jej niekoľko kvapiek vody stieklo po krku do priehlbinky medzi prsníkmi, dokáži byť neodolateľne šarmantný a okúzľujúci.

Pri tejto myšlienke ju mimovoľne striaslo. Napochytro si poutierala tvár i krk a z tašky vytiahla čistú spodnú bielizeň. Keď si naťahovala hodvábne biele pančuchy a upevňovala si ich na podväzok, mimovoľne si spomenuť na jeho ruky, ktoré sa tak dráždivo dotýkali jej stehien. Všetmožne sa snažila vypudiť z mysle tieto nemorálne spomienky a zo všetkých síl sa pokúšala upriamiť myšlienky na chudáka Harryho, ktorý určite netrpezlivo vyčkáva, kedy sa vrátia domov.

Pri spomienke na to úbohé dieťa zrýchlila svoje pohyby, obliekajúc si tmavomodrý cestovný kostým. Pritom sa v duchu modlila, aby sa už nikdy nestretla s Lucienom. Ani tu, ani v Londýne. V tejto spoločenskej sezóne dovŕši už dvadsiaty druhý rok, čo je pre ženu najvyšší čas na vydaj. Znamenalo to, že sa bude musieť rozhodnúť, ktorého zo svojich dlhoročných nápadníkov konečne omilostí, prijme jeho ponuku a vydá sa za neho.

Keď sa včera večer na ňu Lucien obrátil s otázkou, kto ľúbi ju, zabudla na všetkých svojich obdivovateľov. Vedela, prečo zabudla, že vôbec existujú. Jednoducho popri ňom upadli do zabudnutia. Teraz opäť zahнала tú znepokojujúcu myšlienku z hlavy. Vopred ľutovala každú ženu, ktorá sa za neho vydá.

Každý z jej troch nápadníkov bol príjemný, úprimný mladý džentlmen, pochádzal z dobrej rodiny a mal pred sebou sľubnú kariéru. A všetci traja jej svorne dvorili v intenciách slušnosti už štyri sezóny, odkedy sa po prvýkrát objavila v spoločnosti.

Roger vynikal bystrosťou, Tom odvážnosťou a Freddie zábavnosťou. Malo to len jeden háčik - a to, že v hĺbke svojho srdca túžila po mužovi, ktorý by bol bystrý, odvážny, aj zábavný, vlastne chcela toho oveľa viac. V duchu im želala, aby ich Boh žehnal za to, že s ňou majú takú trpezlivosť a vydržali tak dlho čakať, pre ktorého z nich

sa rozhodne.

Ale jej nevelký záujem o nápadníkov nebol jej jediným problémom. Neustále ju mrazila hrozivá skutočnosť, že nemôže ponechať Harryho napospas Caro. Nikdy by nedokázala opustiť synovca a zveriť ho do starostlivosti sluhov, a to bez ohľadu na to, že Peg bola veľmi dobrá a starostlivá pestúnka. Dieťa potrebuje vyrastať v rodine, aby dospelo na poctivého človeka. Svedčila o tom jej osobná skúsenosť. Ak sa Caro nezačne správať voči synovi ako ozajstná matka, nikdy nebude môcť opustiť Glenwood park a vydať sa. Zostane starou dievkou a nebude mať vlastné deti, ktoré by mohla milovať. Utrápené si povzdychla, klesla na stoličku pred zrkadlom a začala si vypínať vlasy do uzla. Spustených nechala len zopár kučier, ktoré ju štekli na šiji.

Keď sa znenazdania ozvalo klopanie na dvere, zdvihla hlavu a zahľadela sa na odraz dverí v zrkadle. „Vstúpte!”

Na jej výzvu sa dvere otvorili a do komnaty vstúpilo buclaté, veselé dievča, ktoré jej prinieslo raňajky. Len čo odhrnula papierový obrúsok, pred jej očami sa objavilo rozvoniavajúce sladké pečivo a hrianky s džemom a medom, zopár kusov ovocia a kus miestneho syra čedar. Pri pohľade na ružu umiestnenú vedľa strieborného príboru sa jej oči rozžiarili nespútanou radosťou. Pod stonkou s trnmi si všimla odkaz napísaný na papieri, poskladanom do trojuholníka a zapečatenom kvapkou červeného vosku.

Okamžite po ňom siahla. Slúžka jej medzitým nalievala čaj. Rozlomila pečať a roztrasenými rukami lístok prestrela. Pri čítaní v duchu počula Lucienov hlboký hlas.

Dobré ráno, Alice!

Príďte za mnou do knižnice, len čo sa naraňajkujete.

Váš oddaný L. K.

Takže príkaz! Keď sa to tak vezme, mohla to tušiť. Jeho panovačnosť ju rozčúlila, ale pri predstave, že ho znovu uvidí, sa s ňou začal krútiť celý svet. So srdcom trepotajúcim sa od strachu a od vzrušenia prečítala tých pár slov aspoň päťkrát. Čo odo mňa ešte chce? rozmýšľala, pričom si vnucovala myšlienku, že je naňho nahnevaná. Nemala by som sa na jeho odkaz vykašľať?

Bola taká rozrušená, že nemohla do seba takmer nič dostať. Slúžka jej podala šálku s čajom, ale tak sa jej triasli ruky, že niekoľko kvapiek

sa vylialo na tanierik a takmer si obľiala šaty. Nasilu zjedla kúsok hrianky s džemom. Napokon si voľky-nevoľky musela sama pred sebou priznať, že je zvedavá a že ho celkom rada ešte naposledy uvidí. Len pred chvíľou dúfala, že z Revell Court vyklážne nepozorovane, netušiac, že jej to Lucien nedovolí. A možno sa mi chce len ospravedlniť za šokujúce návrhy, ktoré mi predostrel včera večer. Alebo, premýšľala so smutným úsmevom, sa ma pokúsi ešte raz pobozkať?

Napokon sa odhodlala vyhovieť jeho žiadosti. Tak či onak, onedlho z tohto nerestného dúpäťka odíde. A okrem toho hrdosť by jej nedovolila, aby sa pred ním ukrývala ako zbabelec.

Len čo dojedla a napochytró si vydrhla zuby, vrhla letmý pohľad do zrkadla. Vzápätí sa zamračila, pretože si všimla, že jej líca horia očakávaním. Upravila si vlasy a potom požiadala buclaté dievča, aby ju odprevadilo do knižnice.

O pár minút už kráčala labyrintom chodieb na poschodí k hlavnému schodištu. Z portrétu nad odpočívadlom markíz Carnarthen pozoroval hŕstku hostí, ktorí sa motali po hale a pripravovali sa na odchod. Majordómus Godfrey s pol tuctom sluhov pobiehali hore-dolu a snažili sa vyhovieť ich posledným požiadavkám.

Dvaja svalnatí, ozbrojení strážcovia odetí v čiernych plášťoch stáli meravo ako sochy v protiľahlých kútoch a dozerali na poriadok.

Zdalo sa, že návštevníci podzemných orgií za denného svetla predsa len pociľujú niečo ako hanbu a jeden pred druhým si schovávali tváre pod širokými klobúkmi. Dámy si stiahli závoje, aby úplne zahalili svoje tváre.

Markíz z portrétu nad schodmi sa na všetko pobavene uškŕňal, akoby im chcel potutelným úsmevom naznačiť, že nech sa ukrývajú, ako chcú, on aj tak pozná všetky ich tajomstvá.

Kým kráčala za slúžkou do knižnice, rozčúlené hašterenie podráždených hostí postupne tíchlo.

Alžbětinská nádhera zámku za denného svetla ju ohúrila. Nesmelo nazrela do každej komnaty, okolo ktorej prechádzali. Všetky miestnosti boli vykladané dubovým drevom, steny mali natreté krémovou farbou. V kúte stáli vysoké renesančné kachle a pestrofarebné, rokmi vyblednuté koberce, spod ktorých vykúkali tmavošedé žulové dlaždice. Cez veľké okenné tabule prúdilo dnu slnečné svetlo a tancovalo po

masívnom nábytku, dýchajúcom patinou rokov, vrhajúc svetielkujúce odlesky na staré tapisérie, zobrazujúce scény z poľovačiek na jelene a sokoliarske výjavy.

Pochmúrna atmosféra zámku bola na hony vzdialená od vzdušnej jednoduchosti Glenwood parku, ktorého izby boli vymaľované pastelovými farbami a boli v nich pohodlné dívány a kreslá. Mohutnosť Lucienovho domu pôsobila na ňu napodiv upokojujúco. Páčila sa jej jeho vôňa - vôňa kože a včelieho vosku, ktorým natierali drevo, i štiplavá vôňa tabaku.

Slúžka zastala pred zatvorenými dverami na konci hlavnej chodby. „Tu je knižnica, slečna," povedala potichu a úctivo sa uklonila.

„Ďakujem," kývla jej hlavou a siahla na kľučku. V ostat nej chvíli si spomenula na lekciu, ktorú dostala včeni v noci, že je lepšie nevkráčať tam, kam človeka nepozvali, a tak zaklopala.

Srdce jej splašene poskočilo, keď sa zvnútra ozval Lucienov hlas: „Vstúpte!"

Odhodlane vystrela plecيا a otvorila dvere. Naskytl sa jej pohľad na mužskú postavu, stojacu v opačnom kúte miestnosti.

Ležérne sa opieral o knižnicu pri okne a listoval v útlej knižke viazanej v koži. Vo vlasoch čiernych ako žúzoľ sa lesklo dopoludňajšie slnko. Všimla si, že ich má vlhké po raňajšom kúpeli. Nespúšťajúc z neho oči, urobila váhavo dva kroky do miestnosti.

Ohúreně si uvedomila, že jeho vzhľad sa celkom zmenil. Dnes ráno bol oblečený s neformálnou eleganciou lorda, ktorý si vychutnáva voľné chvíľky na vidieku.

Mal na sebe sako bordovej farby, spod ktorého vykúkala hodvábná vesta a košeľa s viazačkou a na nohách sa vynímali žltohnedé obťahnuté nohavice. Hlavu mal sklonenú nad knihou a neprestal do nej hľadieť, ani keď vošla.

Vyviedlo ju z miery, keď si všimla, že dlhými prstami hladká koženú väzbu knihy. Napriek tomu, že jeho krásne ruky boli veľké a veľmi mocné, predsa len pôsobili nevýslovné nežne.

V okamihu jej hlavou prebleskla sladká, no zároveň desivá spomienka na to, ako kížali po jej stehnách.

„Chceli ste sa so mnou rozprávať, pane?" spýtala sa odmerane. Jednu ruku mala pre istotu stále na kľučke.

*„Pod', ži so mnou a bud' láska moja!
Novými očami objavme kúzlo potešenia
v zlatistom piesku, v krištál'ovej bystrine,
v trblietavom zákutí, v hodvábanej hladine.“*

Alice prekvapene zažmurkala. „Prosím?!”

S odzbrojúcim úsmevom pokračoval hlbokým hlasom:

*„Očari nás šepotajúcej riečky stuha striebristá,
žiarou tvojich očí miesto lúčov slnca hriata.
V tej rieke budú plávať pstruhy láskou zmámené, v nádeji,
že zvädzať ťa im bude dovolené.
A keď ťa znavenú unášať bude prúd dravý,
v priehradnej bystrine každúčký pstruh hravý,
túžobne zamieri k zvodným krivkám tvojim,
loviac on teba, než ty jeho robiť otrokom svojím.“*

V rozpakoch sa jej líca sfarbili rumencom, takže v zlome sekundy bola rovnako ružová ako ruža, ktorú jej poslal, hoci čo sa však trochu spamätala, uprela naňho odzujúci pohľad.

„Zatvorte dvere, Alice.“

Poslúchla ho a s rukami založenými za chrbtom obozretné vykročila k nemu. On medzitým pokračoval v čítaní:

*„A ak ty, láska moja, stelesnenie všetkých krás,
sťa hviezda žiarivá slnka i mesiaca zatieniš jas
a ak sa raz budem musieť zaobísť bez ich svitu,
nebudú mi chýbať, veď svetlom mojím budeš ty tu.“*

Naozaj očakáva, že mu na to naletím? „To je Andrew Marvell?”

„Nie.“

„Christopher Marlowe?”

„Triafate vedľa, dievča. Je to John Donne a tá báseň sa volá Návnada. Môžem pokračovať?” spýtal sa jej s predstieranou

rozmrzenosťou.

„Ak sa vám chce...”

Je síce ničomník a nevychovanec, ale svojím spôsobom je zábavný, skonštatovala v duchu.

*„Nech ostatní krehnú pri udiciach,
nech dokrvavia si nohy na ostrých lastúrach,
nech na tie rybky úbohé útočia zradnými muškami,
či prikradnú sa k nim so zákernými sieťami...”*

„Zákernými sieťami?” zopakoval zadumane, krútiac hlavou.

„To je trefné.”

„Je to dobré,” pripustila. Nato neistými krokmi podišla až k nemu, ponad jeho plece nazrela do knihy a nahlas prečítala ďalší verš:

*„Nech ruky odvážlivca krutého
vyrvú ryby spiace z hniezda vodného,
a návnady hodvábne - tí zradcovia sveta tichého -
oklamú oči zvedavé tvora mlčanlivého.
Ty však -”*

Prerušiac ju, úkosom si ju premeriaval.

*„Ty však nemusíš uchýliť sa k ľstivému podvodu,
pretože pre mňa ty stelesňuješ vábnu návnadu.
A každá ryba, čo uloví sa nedala, žiaľ,
múdrejšia oveľa je, než som ja.”*

S úsmevom zdvihla oči od knihy a uprela ich na jeho tvár. Prichytila ho, ako na ňu prenikavo hladí sivými očami, ktoré sa ligotali ako hladina jazera sčerená vánkom. Bojujúc s jeho uhrančivým pohľadom, celkom zabudla na to, že stojí pri ňom príliš blízko. Dokonca tak blízko, že cítila teplo jeho tela a silu jeho príťažlivosti. Na chvíľu ju premkli obavy, že skloní hlavu a znovu ju pobožká. Neuvedomila si, že zatajila dych, až kým ju zo snenia nevytrhlo hlasné a rázne zaklapnutie knihy.

Lucien ju chytil za ruku a skôr než sa nazdala, galantne sa dotkol

perami jej hánok.

„Alice, verím, že ste si dobre oddýchlí." Zastrčiac si jej ruku popod pazuchu, odvedol ju od okna k divánu.

„Celkom dobre, ďakujem." V snahe upokojiť sa zhlboka sa nadychovala, lebo si uvedomovala, že srdce jej trepoce v hrudi ako splašené vtáča. Navyše ju nepríjemne zaskočilo sklamanie z toho, že nepokračoval v odvážnych návrhoch zo včerajška. „A vy, pane?"

„Lucien," poopravil ju s dôverným úsmevom. „Verím, že formality už máme za sebou. Sadnete si, drahá Alice?"

„Ďakujem." Pripadalo jej nezmyselné zapodievať sa tým, že ju oslovuje krstným menom, hoci to v danej situácii nepokladala za vhodné.

Tak či onak sa tu už nezdrží dlho a ak Boh dá, už ho nikdy v živote neuvidí.

Len čo jej však prebleskla myslou táto myšlienka, zmocnil sa jej akýsi nevysvetliteľný smútok.

Nervózne si sadla na okraj divána. Lucien si nadvihol cípy saka a sadol si oproti nej do kresla. Ležérne sa oprel o vysoké kožené operadlo a skúmavo si ju obzeral. Odvrátila hlavu, pretože si uvedomila, že je celkom sama v prítomnosti nebezpečného muža. Nemala poruke ani gardedámu, ani slúžku, ba dokonca ani Caro, ktoré by ju mohli chrániť. Povešť mnohých slobodných dievčat utrpela kvôli oveľa menším prehreškom. Ibaže teraz je v Lucienovom bezbožnom svete, kde zvyčajné pravidlá neplatia.

„Chceli ste sa so mnou rozprávať," pripomenula mu.

„Áno." Oprel si bradu o dlaň a priateľsky sa na ňu usmial.

Zdvorilo čakala, kým jej oznámi dôvod, prečo ju požiadal o stretnutie, ale on len na ňu mlčky civel.

„Tak teda?"

Opäť žiadna odpoveď. Znovu sa usmial, oprel sa lakťom o opierku na kresle a dva prsty si priložil na pekne formované ústa. Jeho pohľad ju znervózňoval, a tak radšej odvrátila hlavu. Zopäla si ruky v lone a začala prejavovať okázalý záujem o elegantne zariadenú miestnosť. Okolo si stieny dlhej knižnice boli police s knihami a v pravidelných rozstupoch veľkoplošné okná, siahajúce od zeme až po povalu. Zdalo sa jej, že bronzové busty na podstavcoch ju i Luciena pozorujú a

šepkajú si o nich. Na okamih sa jej podarilo zbaviť napätia, keď sa jej pohľad zatúlal na olejomaľby, tapisérie a brokátové tapety na stenách.

Lucien z nej po celý čas nespúšťal oči. Uprela nervózny pohľad na šachový stolík, kde niekto zanechal ebenové a slonovinové figúrky uprostred hry, potom na ornamenty na orientálnom koberci, ale napokon to už nevydržala a vyhrkla: „Pane, uvedomujete si, že na mňa neslušne zízate?”

„Prepáčte." Ležérne si vystrel pred seba dlhé nohy a pohodlne si ich prekrížil. „Neviem, čím to je, ale ste ešte zvodnejšia, ako som si vás uchoval v pamäti."

V rozpakoch zmeravela, hrdo zdvihla hlavu, ale potom sa jej do tváre nahrnula všetka krv. „O čom ste sa chceli so mnou rozprávať? Odpustite mi, že vás súrim, ale veľmi sa ponáhľam."

„Bol som na vás zvedavý, Alice. Bol by som nesmierne šťastný, keby sme v našej známosti pokračovali."

Alice zovrela srdce. Chvíľu naňho mlčky hľadela a napokon sklonila hlavu. „Pri všetkej úcte, pane, to nie je možné."

„Ste krutá!" zvolal, ale vôbec sa nezdalo, že by ho jej odpoveď prekvapila. „A prečo nie?"

Alice naňho uprela útrpný pohľad. „Naozaj to neviete?"

„Vari chcete poprieť, že medzi nami existuje mimoriadne silná príťažlivosť?"

Jeho otvorená otázka, ktorú vyslovil absolútne nenútene, jej vyrazila dych, takže niekoľko sekúnd sa nezmohla na slovo. „Naozaj si nahovárate, že ak sa vám podarilo zviest' Caro, budete mať úspech aj u mňa?"

„Myslíte, že mi dokážete odolať?" odpovedal jej protiotázkou, pričom sa v jeho sivých očiach objavili pobavené záblesky.

Chvejúc sa rozčúlením a namáhavo lapajúc po dychu, vyskočila na rovné nohy. Chcela odísť z knižnice so vztýčenou hlavou, ale Lucien k nej vystrel ruku a chytil ju za zápästie. Alice sa k nemu obrátila a rozhorčene vyhrkla: „Pustite ma! Vaše spôsoby prekračujú všetky medze slušnosti! Návrhy, ktoré mi predkladáte, spôsob vášho života... Správate sa škandalózne, urážlivo a... navyše ste mravne skazený!"

„Ja viem, ja viem. Vari nechápate, že potrebujem pomoc, anjel môj? Je predsa nad slnko jasnejšie, že polepšiť ma dokáže len tá

najcnostnejšia žena v celom kráľovstve."

„Polepšite sa sám! Ak ste ma sem zavolali len preto, aby ste sa so mnou zahrávali, dovoľte, aby som vám oznámila, že s vami nechcem mať nič do činenia. Skutočne -" V úmysle vytrhnúť sa z jeho zovretia trhla rukou, ale čím viac sa snažila, tým pevnejšie ju držal. „Ak budem mať smolu a stretnem sa s vami na verejnosti, budem sa tváriť, že vás vôbec nepoznám!"

„Vyhrážate sa mi tým najkrutejším trestom," vyhlásil s predstieranou vážnosťou, ale oči mu šibalsky žiarili. „Je jasné, že sa musím polepšiť. Ale ako? Počkajte... Dostal som nápad."

„Čím to je, že ma to vôbec neprekvapuje?"

Sadol si pred ňu a zdvihol k nej úprimnú tvár. „Možno by vaša dobrota a láskavosť mohli mať na mňa obrodzujúci vplyv. Možno by som sa dokázal zmeniť vďaka vášmu pôsobeniu. Čo ste to povedali včera o láske?"

„Mohla som si domyslieť, že nebudete mať žiadne zábrany zneužiť proti mne moje vlastné slová."

„Boli predsa pravdivé, nie? Nechcete ma zachrániť, Alice? Ženy sa ma vždy pokúšali zachraňovať, ale ani jedna z nich nebola úspešná. Dúfal som, že sa o to pokúsite vy."

Uprela naňho priamy a rozhodný pohľad. „Toto sú veľmi lichotivé ale, odvažujem sa dodať, aj nie veľmi originálne poklony, knieža temnôt. Ja nie som naivná samaritánka. Vy vôbec netúžite po tom, aby ste sa zmenili. A pokiaľ ide o lásku, viac o nej vie vlk v lese, ako budete o nej kedy vedieť vy... napriek tomu, že ste inak veľmi bystrý. A teraz, ak ma ospravedlníte -"

„Zmením sa kvôli vám, ak ma dokážete presvedčiť, že sa oplatí veriť v dobro a ak mi ukážete dôvod, pre ktorý sa mi oplatí byť dobrým."

Po týchto slovách si znenazdania priložil jej ruku na oholené líce. „Naučte ma to, Alice. Som ochotný počúvať a prijímať vaše rady. Ujmete sa ma?"

Alice tentoraz vydržala jeho pohľad a v hlbke duše začala nebezpečne váhať. „Je od vás veľmi kruté, že sa so mnou takto zahrávate," vyrazila napokon zo seba odsudzujúce.

„Myslím to vážne."

Chcela odtiahnuť ruku, ale jeho zovretie bolo neúprosné. Pootočiac

tvár, aby jej mohol vtlačiť do dlane bozk, privrel na niekoľko sekúnd dlhé mihalnice.

„Nemyslite si, že prichádzam za vami len s prosbou a s prázdnyimi rukami. Aj ja by som chcel pomôcť vám, Alice." Nato otvoril oči a naliehavo sa na ňu zahľadel. „Ste ešte príliš mladá, aby ste si to uvedomovali, ale ja úplne presne viem, aká budúcnosť vás čaká."

„Čo nepoviete?" vybuchla posmešne.

„Videl som to už najmenej stokrát. Urobia z vás to isté, čo ostatných slečien. Ale ja dokážem ochrániť vašu nádhernú dušu. Ste uväznená v zlatej klietke a ani o tom neviete, ale ja vás vyslobodím. Dovoľte, aby som vás zobral pod svoje krídla. Nedovolím, aby vás premenili na ďalšiu krásnu, ale prázdnu figúrku vyzdobenú volánikmi a francúzskym hodvábom. Vy si nezaslúžite taký nudný osud. Na to ste pridobrá."

Jeho slová ju šokovali. Akoby nazrel do hĺbky jej duše a poodhalil jej najtajnejšie zákutia. Hľadela naňho, akoby jej počaril. „Čo vlastne odo mňa chcete?"

„Presne to isté, čo chcete aj vy sama, miláčik," ubezpečoval ju, pričom ju nežne hladkal po ruke, aby jej dodal pocit istoty. „Obidvaja túžime po niekom, kto nás akceptuje takých, akí sme."

„A aký vlastne ste?" vyhrkla roztraseným hlasom.

„Zostaňte so mnou a zistíte to sama."

„Čo to vidím?" prerušil ich znenazdania jedovatý hlas odo dverí. „Dohadujete si ohlášky? Už ste si vybrali kostol a dohodli termín?"

„Caro?!" Alice si vytrhla ruku z Lucienovho zovretia a v nasledujúcej sekunde sa jej do tváre nahrnula všetka krv. Srdce jej išlo vyskočiť z hrude.

Lucien Knight ich pozoroval so stoickým pokojom.

„Dostala som odkaz, že mám sem prísť. Dúfam, že nevyrušujem," pokračovala barónka uštipačne. Znovu bola dokonale upravená a elegantne oblečená, každučký vlások na svojom mieste. Len pod očami mala čierne podkovy a ani nadmerné množstvo rúžu na lícach nedokázalo zakryť bledosť jej pokožky. „Ochotne by som sa vrátila neskôr, keď ukončíte dôverný rozhovor medzi štyrmi očami, ale môj syn čaká. Alice, si pripravená na odchod?"

„Idem -"

„Neponáhľajte sa tak, Alice." Lucien vstal. Prejavý citového poryvu sa z jeho tváre už vytratili a nahradila ich maska arogancie a svetáckej sebaistoty. Sivé oči sa premenili na zrkadlá, dokonale ukrývajúce jeho pocity. „Lady Glenwoodová, poďte ďalej a sadnite si. Zavolať som vás sem obidve preto, aby som s vami prediskutoval veľmi dôležitú záležitosť."

Takže pozval do knižnice aj Caro? čudovala sa Alice, a kým kráčal v ústrety barónke, otočila sa k nemu.

„Áno, naozaj to vyzerá tak, že ide o niečo dôležité," vyprskla Caro.

„Verím, že sa budete správať, ako sa sluší a patrí na dámu, madam." Lucien uchopil barónku za lakeť a doviedol ju ku kreslu oproti divánu.

Len čo si sadla, nenávisťné zazrela na Alice. Potom sa oprela lakťom o opierku na kresle a prstami si bezmyšlienkovite začala masírovať ubolenú hlavu. Bola priam učebnicovou ukážkou človeka, trpiaceho následkami neviazanosti a nestriednosti v pití. Tak ti treba, pomyslela si Alice, premeriavajúc si ju pohľadom plným vzdoru.

„Slečna Montague, sadnite si tiež, prosím." Zostal stáť medzi nimi ako krotiteľ medzi tigricami so vzpriamenými plecami a hlavou zdvihnutou dohora. „Som si vedomý toho, že chcete čo najskôr odísť. Budem teda stručný." Na Lucienových perách sa zjavil diabolský úsmev. Otočil sa a ležérnym krokom prešiel k neďalekému šachovému stolíku. „V ostatnom čase ma prenasleduje túžba po ženskej spoločnosti," začal. „Preto som po dlhých úvahách napokon dospel k istému rozhodnutiu, ako to vyriešim."

Sklonil hlavu a sústredene si prezerajúc šachovnicu, čiernym jazdcom vyhodil bielu kráľovnú. Keď odložil slonovinovú figúrku nabok, pozrel na Caro, potom na Alice a stroho im oznámil: „Odísť dovoľm iba jednej z vás."

Obidve ženy naňho nechápavo vypleštili oči.

„Prosím?" užasnuto vyrazila zo seba Caro, keď sa po dlhom mlčaní zmohla na slovo.

Alice sedela nehybne ako socha, pretože ju premklo zlé tušenie. „Čo tým chcete povedať?"

Zaľhadel sa na ňu s predstieranou srdečnosťou bez toho, aby čo i len mihol okom. „Ako som povedal, jedna z vás môže odísť. Druhá tu na nejaký čas zostane ako moja spoločníčka a bude sa starať o moje

rozptýlenie. Tu na vidieku je život strašne jednotvárný a nudný. Ponechám na vás, aby ste sa rozhodli, ktorá z vás zostane. Takže, ktorá pôjde domov k Harrymu a ktorá zostane v mojom zámku so mnou?"

Šokovaný výraz na Alicinej tvári Luciena pobavil, ale podarilo sa mu zachovať vážnosť. V tej chvíli mu bolo celkom jedno, že jeho rafinovaný plán je hanebný a presahuje to všetky medze. Keď sa už raz rozhodol, nemienil cúvnuť.

S vypätím vôle potlačil pobavený úsmev. Nastala chvíľa, keď zistí, či to anjelsky vyzerajúce dievčatko je skutočne také ideálne, ako sa tvári. Presne vie, ako ju polapí do pasce - nápomocný mu pri tom bude sľub, ktorý dala bratovi na smrteľnej posteli a s ktorým sa mu včera tak nepiezieravo zdôverila a jej oddanosť k synovcovi.

Samozrejme, že touto skúškou ju nútil k veľmi ťažkému rozhodnutiu. Bol to spoľahlivý spôsob, ako zistiť, aká vlastne je a ako sa správa vo vypätých situáciách. Ak sa rozhodne sebecky a vyslobodí sa od neho aj napriek tomu, že Harry túži po matke, alebo ak sa ho pokúsi prekabátiť, tak sa jej tajomné kúzlo pominie. Jeho duša i srdce sa zbavia očarenia a nechá obidve ženy bez ďalšieho vyjednávania odísť.

Ale ak sa obetuje a bude riskovať neblahé dôsledky -svoju povesť a svoju cnosť - tak potom si ju nechá po svojom boku, aby si ju ctíl a aby ho očistila jej nevinnosť. Nech to už skončí tak či onak, on v každom prípade len získa. Bol hrdý sám na seba, že dokázal vymyslieť niečo také geniálne.

Obidve ženy ešte stále naňho ohúrené civeli.

„Ty si ale diabol!“ zasipela napokon Caro, akoby jej naháňal hrôzu.

S okázalým nezaujmom na ňu uprel oči a potom obrátil roztúžený pohľad na Alice. „Tak kto to bude, Caro, alebo vy?“

Alicine obrovské oči hlboké ako modrý oceán naňho bezradne hľadeli. Prísny uzol ešte väčšmi zdôrazňoval aristokratické črty jej tváre - vysoké čelo, vysoké líčne kosti, rozhodnú bradu a labutiu, vznešenú šiju. Lucien jej zvodným pohľadom naznačil, že ak sa rozhodne zostať, jeho záujem o ňu bude čisto sexuálny. To by ju malo vyľakáť, pomyslel si. Naivná nádej ho robila nemilosrdným.

„Určite len žartujete, pane,“ vyjachtala Alice.

„Nie, myslí to celkom vážne,“ ubezpečila ju Caro, krútiac hlavou. „Poznám tie zlovestné záblesky v jeho očiach. Posadol ho zrejme

samotný diabol, ktorý sa neuspokojí, kým nedosiahne svoje."

„Tak ako?" naliehal.

„To je absurdné!" Alice rozhorčene vyskočila na nohy, oči jej stmavli od strachu a bola biela ako krieda. „Poď, Caro, ideme preč."

„Sadnite si, slečna Montague!" oboril sa na ňu Lucien prísne. „Neodidete odtiaľto na základe vlastného rozhodnutia. To si vyhodte z hlavy! Mali by ste mi byť vďačná za to, že jednej z vás dovoľm odísť, pretože som v pokušení nechať si vás tu obidve. Ale kto by sa potom staral o chudáčika Harryho?"

„Lucien, prestaň s tou hrou!" Caro prudko vstala a zabodla zrak do jeho tváre, akoby z nej chcela vyčítať, čo má vlastne za lubom. „Môj syn je chorý. Musím ísť k nemu."

„Čo také sa stalo, že sa odrazu chceš o neho starať?" Pohrdavo si ju premeral. „Povedz to Alice! V jej moci je dovoliť ti odísť domov."

„Tak o ňu ti ide! Lucien, veď ona je ešte panna!"

„Ak to bude jej vôľa, tak ňou aj zostane."

„Tento rozhovor je nenáležitý a neslušný! Pane, sám veľmi dobre viete, že ani jednu z nás tu nemôžete držať proti našej vôli. Veď by to bol únos! Mohli by sme vás dať zatknúť!"

„Ja by som to nebrala tak vážne, moja milá." Caro si prekrížila ruky na hrudi a posmešne si Alice premerala. „Lord Lucien ťa len skúša. Nie si prvá, a nebudeš ani posledná. Trúfam si tvrdiť, že by ťa veľmi rád mravne skazil. To je presne to, v čom si tento darebák voľká - pokúša ľudí, snaží sa objaviť ich slabé stránky a potom ich bez milosti zničí. Nezníži sa k tomu, aby ti ublížil, ale ak zaváhaš a potkneš sa, je ti amen."

„No tak, no tak, Caro, nie si na mňa trochu pritvrdá?" zahundral Lucien s predstieranou dotknutosťou.

„Viem, prečo to robíte," vyhlásila Alice rozochveným hlasom a nebojácne k nemu pristúpila. „Chcete ma potrestať za to, že som bez dovolenia navštívila Grotto. Ale ja naozaj nemienim nikomu rozprávať o vašom hriešnom kulte! Napokon - komu by som to aj hovorila? Prepadla by som sa od hanby pod čiernu zem, keby som mala o tom rozprávať!"

„Nikdy by mi ani vo sne nenapadlo, aby som vás za niečo trestal, Alice," namietol pokojne. „Veď nie som váš rodič ani váš manžel!"

Pri ostatnom slove ju striaslo. „Nemôžete ma prinútiť, aby som tu zostala. Harry potrebuje -“

„Harry potrebuje svoju matku!“ prerušil ju rázne.

„Ale on potrebuje aj mňa!“ vyhrkla. Navidomoči mala čo robiť, aby zachovala pokoj. „Pane, ak vám tak veľmi záleží na našom priateľstve, môžete ma navštíviť v Londýne...” Uprostred vety ju umlčal Lucienov uštipačný smiech.

„To nie je celkom to, čo som mal na mysli, ma chérie.“

„Ale mňa to v spoločnosti celkom znemožní!“

„Ale no tak, Alice, nebuďte taká melodramatická! Nikto vás nechce znemožniť a ani ohroziť vašu povesť. Môžem sa pochváliť tým, že som majster nad majstrov v uchovávaní v tajomstiev. Nikto sa nikdy nedozvie, že ste tu boli somnou. Na to vám dávam svoje slovo.“

„Vaše slovo, Draco? Chcete ma rozosmiať?“ V rozčúlení ukázala rukou na dvere s úmyslom podporiť svoj argument. „Všetci tí ľudia v hale ma videli. Čo ak pôjdu do Londýna a vykričia do celého sveta, že som tu?“

„Tak po prvé, nikto z nich nejde do Londýna. Každý z nich sa uberá vlastnou cestou do svojho vidieckeho sídla. Mohli by ste vedieť, že spoločenská smotánka trávi jeseň na poľovačkách. A po druhé, keby vás náhodou aj spoznali, nikto z nich netúži po tom, aby sa hovorilo o jeho pobyte v Revell Court o nič menej ako vy. A moje služobníctvo striktné dodržiava povinnosť mlčanlivosti. Nemáte sa čoho báť.“

„Nerobte to, Lucien! Prosím vás. Dobre viete, že je to nemožné,“ modlikala s plačom na krajíčku.

„A prečo? Myslíte si, že ma zaujíma, čo sa o mne hovorí medzi smotánkou?“ vybuchol. Odrazu ho celkom opustila trpezlivosť, pretože jej odmietanie sa ho bolestne dotklo. „Život je príliš krátky na to, aby som sa prispôboval hlúpym spoločenským pravidlám. Beriem si od života, čo chcem, a teraz chcem, aby tu jedna z vás zostala. Tak si, dočerta, už vyberte!“

V šoku naňho hľadela so spoly bezmocným, spoly začudovaným výrazom na tvári.

Jej pohľad vydržal len v nádeji, že jej jeho oči pripomenú, ako sa oddávala jeho náručiu a ako mu pootvorila svoje hebké pery, aby mohol prehĺbiť bozk. A keď v nej prebudil vášeň, začala mu bozky

opäťovať.

S bledou tvárou sa od neho odvrátila a vykročila ku dverám. „Idem domov k Harrymu, a vy mi v tom nemôžete zabrániť. Lady Glenwoodová, poďte, odchádzame.“

„Strážam som vydal príkazy,“ upozornil ju Lucien ľahostajne, hoci mal celé telo napäté od vzrušenia. „Nedovolia vám odísť bez môjho súhlasu.“

Caro zostala stáť na mieste. Lucien na ňu vrhol rýchly pohľad a potom sa pustil za svojou korisťou. Jeho žiadosť jednoznačne neodmietla, nepožiadala Caro, aby tu s ním zostala, ako viac menej očakával. Očividne sa chcela vyhnúť tomu, aby sa musela rozhodnúť pre niektorú z ponúknutých možností, ako keby v hĺbke duše tušila, že jej samaritánska povaha ju prinúti urobiť dobrý skutok. Fascinovane pozoroval jej štíhlu postavu, ako vykračuje po neosvetlenej, dláždenej chodbe k vstupnej hale.

Pri vchodových dverách jej zastali cestu dvaja z jeho strážcov, odetí do čiernych plášťov.

„Pustite ma!“ rozkričala sa na nich, ale muži nepohli ani, brvou, nieto že by sa rozostúpili.

„Tak už ste sa presvedčili, že som hovoril pravdu?“ vyškieral sa Lucien, zostupujúc zo schodišťa k nej.

Prudko sa k nemu zvrtila s tvárou skrivenou od zlosti i a s rukami zaťatými v päsť. „Keby žil môj brat, určite by vás vyzval na súboj!“

„Život je pre živých, chérie.“

Zúfalo naňho pozrela a naliehavo vyhrkla: „Prečo mi to robíte?“

Najprv ho pichlo pri srdci a potom ho zaplavil trápny pocit, akoby stál pred ňou celkom obnažený. Zdalo sa mu, že prenikla do jeho najhlbšej prapodstaty a odhalila jeho skryté myšlienky. Pred jej pátravým pohľadom sa bránil tým najarogantnejším úsmevom, akého bol schopný. „Pretože ma to teší. Prestaňte uhýbať pred tou dilemou. Caro, alebo vy?“ Okázalo vytiahol z vrecka hodinky a uprel na ne pohľad. Je načas vsadiť všetko na poslednú kartu. „Ak sa nerozhodnete do desiatich sekúnd, nechám si vás tu obidve a chudák Harry si bude musieť poradiť sám.“

„Choďte dopekla! Nemusím vás vôbec poslúchať!“ Nato sa rozbehla po inej chodbe, ale znovu jej zahatali cestu strážcovia. Otočiac sa,

vzkypela hnevom: „Odvolajte ich!”

„Nie.”

„Nemôžete ma tu väzniť!”

„Ak ste sa chceli stretnúť s charakternejším človekom, mali ste sa vybrať do Damienovho domu. Desať... Deväť... Osem...”

„Caro!” Alice sa otočila k švagrinej, ktorá medzičasom prišla za nimi. „Tvoj priateľ sa načisto zbláznil! Je neprístupný akýmkoľvek rozumným argumentom! Musíš tu zostať!”

A je to tu! pomyslel si Lucien v prílive bolestného sklamania, ktoré sa usiloval maskovať posmešným úškrnom.

„Sama si povedala, že Harry volá mňa, milá Alice. Veď len preto si sem prišla, nie? Ako jeho matka by som mala byť v chorobe pri ňom.”

„To si práve teraz musela objaviť, že si starostlivá matka?” skríkla rozhorčene.

„Ako sa opovažuješ ma osočovať? Ja svojho syna milujem. To len ty robíš problémy. Vždy stojíš medzi nami!”

„Sedem... Šesť...” počítal Lucien ďalej, rozkročmo stojac kúsok od nich.

Alice sa postavila zoči-voči barónke a rozhorčene vypískla: „To je nezmysel! Vyparila si sa z domu a celkom ni zabudla, že existuje. Keby nebolo mňa, to dieťa by nemalo nikoho!”

„Päť... Štyri...” Kiežby sa bol niekto odvážil vmietnuť toto obvinenie do tváre svojej matke, keď sme boli s Damienom v Harryho veku, preblesklo hlavou Lucienovi. Možno by sme dopadli lepšie.

„Je nehanebné, ako zaobchádzaš s tým dieťaťom,” zápalisto pokračovala Alice. „Zamyslela si sa niekedy nad tým, ako trpí, keď si len tak zmizneš? Ak pre niečo plače, tak len preto, že ho opúšťaš, kedy si zmyslíš. Nechápeš, že mu veľmi chýbaš?” Na tvári sa jej zjavilo bolestné napätie, akoby si uvedomila význam vlastných slov až potom, keď ich vyslovila. V podstate si nimi pílila pod sebou konár.

Prekvapený jej bojovnosťou Lucien spomalil odpočítavanie. „Tri...”

Caro tiež hľadela na Alice užasnutými očami, potom kajúčne sklonila hlavu a povedala: „Tak dovoľ, aby som to dieťa mala aspoň raz iba pre seba. Tentoraz budem iná, sľubujem.”

„Tie tvoje sľuby!” zvolala Alice zatrpknuto.

„Svoj sľub dodržím,” slávnostne vyhlásila Caro. „Dva...”

Nasledovala dlhá pauza, počas ktorej Alice pozorovala svoju švagrínú podozrievavými očami.

„Jeden.“ Lucien zaklapol vreckové hodinky. Tiché cvaknutie zaznelo v napätom tichu, ktoré zavládlo v chodbe, ako výstrel z dela.

Lucien zatajil dych.

„Tak dobre,“ kapitulovala Alice takmer nečujne. „Zostanem teda ja.“ S bojovnosťou v očiach sa otočila k nemu tak nečakane, že sotva stihol ukryť bláznivú radosť. „Ale ak vztiahnete na mňa ruku proti mojej vôli, bez zaváhania na vás podám žalobu. Ak tak veľmi túžite po škandále, tak ho môžete mať.“

Rýchlo sa spamätal z prekvapenia a na tvári sa mu pomaly rozprestrel spokojný úsmev. Celý jeho svet sa v zlomku sekundy prevrátil naruby a srdce mu jásalo. Musel si však priznať, že má dočinenia s dôstojným protivníkom. „Beriem do úvahy, že ste ma varovali.“

„Ty? Ty nemáš rešpekt pred zákonom,“ vyprskla pohrdavo Caro a zničujúco naňho zazrela. „Ak sa ti opováži ublížiť, Alice, nebudeme strácať čas vysedávaním na policajnej stanici, pôjdeme rovno za Damienom.“

Zmienka o bratovi ho zaskočila. Výhražne sa na Caro zamračil. Pred očami sa mu mihol obraz Damienovej prísnej tváre. Neopováž sa to dievča zadržiavať! Zistil si, čo si potreboval vedieť a teraz ju nechaj odísť, znel mu v ušiach bratov hlas. Lucien vedel, že by mal poslúchnuť bratov príkaz. Vedel, že je to jediná správna možnosť, ako vycúvať z tejto situácie. Čo ako bol poznačený životom, ktorý viedol, stále dokázal rozoznať, čo je správne a čo nie. Rovnako ako Damien. Predstava, že by mohol Alice stratiť, ho však desila. Ako ju môže nechať odísť práve teraz, keď sa presvedčil, aká je čistá? Nedokázal vyriechnuť slová, ktoré by ju vyslobodili z jeho moci.

Alice Montague bola v jeho očiach najvzácnejší klenot. Čestná, bezúhonná, nedotknutá. Jej by možno dokázal po nejakom čase aj dôverovať. Prehľadal už pol sveta, aby našiel takéto stvorenie. Teraz ju má na dosah. Ako by mohol dovoliť, aby mu preklzla pomedzi prsty?

Nedokáže to urobiť. Nedovolí jej odísť. Chvíľami sa ho zmocňovala bezdôvodná, bláznivá radosť, no keď sa vzápätí spamätal, nechápal, čo vlastne robí. Maj rozum! vystríhalo ho jeho lepšie ja. Máš pred sebou

ťažkú úlohu. Nie je snáď Bardou nažive a na slobode? Ona ťa bude len rozptyľovať.

Ale na druhej strane to boli práve správy o Bardouovom zmŕtvychvstaní a hrôzostrašné spomienky, ktoré ho tak oslabili, že zatúžil po čistej bytosti. Nedokázal už tej psychickej záťaži čeliť sám. Od chvíle, keď sa zahľadel do tých krásnych modrých očí, ho posadla spaľujúca túžba po tomto nevinnom stvorení. Len raz v živote zažil podobné zúfalstvo, vtedy, keď mu Bardouovi muži dva dni odmietali dať v tej tmavej diere, kde ho väznili, čo i len kvapku vody.

Teraz však nie je väzňom a môže konať slobodne. Môže sa pokúsiť o svoju záchranu a využiť všetky prostriedky, aby dosiahol svoj cieľ. Aj keby to malo znamenať, že bude zatratený, je pripravený zahodiť aj posledné zvyšky svojej cti. Ak ju získa, ak získa jej srdce a dušu, tak mu to stojí za to.

Aby upokojil hryzúce svedomie, rozhodol sa, že ak sa mu ju nepodarí získať do týždňa, dovolí jej odísť. Bol však dostatočne prefikáný a rozhodol sa žiadať viac, aby mohol prejavíť veľkorysosť a ustúpiť.

„O dva týždne môže odísť domov. Proti jej vôli sa jej ani jediný raz nedotknem.“

„Dva týždne!“ vykrikla Alice rozhorčene. „To v žiadnom prípade! Nanajvýš jeden deň!“

„Desať dní.“

„Dva dni!“

„Bude to zábava, chérie. Zostaňte aspoň osem dní.“

„Tri dni, a ani o hodinu dlhšie!“

„Tak teda týždeň - a sľubujem, že vás budem zvädzať veľmi galantne,“ ponúkol jej s hriešnym úsmevom.

„Týždeň?“ zúfalo zopakovala Alice.

„Radšej jeho návrh prijmi, milá moja, pretože keď si Lucifer niečo zaumieni...“ Caro si významne vzdychla.

Alice jej úlisné slová tak podráždili, že sa na ňu zlostní oborila: „Vidím, že sa skvelo zabávaš!“

Caro mykla plecami. „Nežiadala som ťa, aby si sem chodila.“

Alice nemohla uveriť vlastným ušiam. „Prišla som, aby som ti pomohla!“ vykrikla pobúrené.

„Ale podarilo sa ti dosiahnuť pravý opak. Obidve si nás dostala do veľmi neprijemnej situácie.“

„To ty si tu mala zostať!“

„Možno áno, možno nie.“ Caro zdvihla oči k stropu, aby dala najavo, že starostlivo volí svoje ďalšie slová. „Ak mám byť úprimná, musím povedať, že mi neprejavuješ patričnú úctu, ktorá mi náleží, keďže som staršia a plním úlohu tvojej gardedámy. Strašne ma to rozčuľuje. Pravdu povediac, neviem si predstaviť, že by bol niekto iný než Lucien Knight vhodnejší otvoriť ti konečne oči. Na smrť ma unavuje, keď vidím, s akým opovrhnutím chodíš okolo mňa a tváriš sa ako svätica. Domnievaš sa, že si oveľa lepšia než ja, ale uvidíme, či ti neovisne hrebienok, keď sa ťa tento zhýralec nabaží.“

„Ty... ty... ty si ešte skazenejšia než on!“

„Naozaj? Milá moja.“ pokračovala Caro povznesené, „nezabúdaj, kto ti poskytuje strechu nad hlavou a dáva ti jesť.“ Šibla posmešným pohľadom po Lucienovi. „A pokiaľ ide o teba, drahý Lucien, dobre viem, že sa rád zahrávaš so životmi iných ľudí. Ale bola by som rada, keby sme si jednu vec dohodli vopred.“

Otočil sa k nej so širokým úsmevom. „Co také, ma chérie?“

„Ak otehotnie, oženiš sa s ňou.“

Lucienovi pohasol úsmev na perách. V ušiach mu hučalo od návalu krvi do hlavy. Chvíľu uprene pozoroval Caro, schovávajúc sa za masku drzej ľahostajnosti. „To je celkom rozumný návrh,“ uškrnul sa. Samého ho šokovalo, že ani na okamih nezaváhal.

Zato Alice tá možnosť navidomoči vydesila. Zalapala po dychu a Lucien sa zlakol, že stratí vedomie. Zrazu sa však zvrtila, zdvihla sukne a pustila sa na útek. Vybehla po schodoch popri portréte, z ktorého sa na ňu vyškieral zakladateľ rodu Carnarthenovcov. V jeho sivých očiach, rovnakých ako Lucienových, tancovali diabolské ohníčky, akoby chválil svojho potomka: Výborne, chlapče!

Caro si pohrdavo premerala Luciena a povznesené si zdvihnúc sukne, vykročila ku dverám, aby privolala koč.

Lucien si vopchal ruky do vreciek a zahľadel sa na schody, po ktorých ušla Alice. V kútiku duše jasal nad svojím úspechom, prekvapený, že mu úskok vyšiel.

Piata kapitola

Alice bežala celou cestou až do svojej komnaty, zabuchla za sebou dvvere, zamkla ich a potom ich zabarikádovala stoličkou. Srdce jej išlo vyskočiť z hrude. Rukami si prešla po vlasoch a nervózne sa začala prechádzať hore dolu po komnate.

Toto predsa nemôže byť pravda! Čo budem teraz robiť?

„Dočerta!“ vykrikla, pričom sa jej do očí začali tlačiť slzy rozhorčenia. Vzápätí podišla k posteli a bezhlavo začala mlátiť do vankúša v predstave, že to je tvár samolúbeho Luciena Knighta. Krutý, nemilosrdný, zlomyseľný človek! Potom sa chvíľu prechádzala po komnate, kým napokon zostala stáť, čelom opretá o stĺpik posteľe a snažila sa znovu nadobudnúť duševnú rovnováhu. Ako mohol urobiť niečo také škandalózne? Ale veď je Draco, predstaviteľ hriechneho kultu! Hlavou jej vírili tisíce otázok. Ak otehotnie, oženiš sa s ňou... Oženiš sa s ňou... Tie hrozné slová jej zneli v ušiach znovu a znovu ako umieráčik. To je celkom rozumný návrh! Ale komu sa to zdá rozumné? pomyslela si zlostne. Áno, jedného dňa by chcela mať dieťa, ale rozhodne nie s pánom podsvetia!

Keď začula pod oknami hrkotanie kolies koča, zdvihla hlavu a rozbehla sa k oknu, kde sa rukami oprela o parapetnú dosku a vyklonila sa von. Skľúčene pozorovala, ako jej koč prechádza popod železnú bránu zámku Revell Court. Mitchell sa po celý čas znepokojene obzeral ponad plece. Pokúsila sa mávaním upútať jeho pozornosť, ale on ju už upriamril na cestu pred sebou. Ktovie, čo tá zradkyňa Caro vymyslela, aby vysvetlila jej neprítomnosť?

Vystrašenými očami hľadel z okna, až kým koč neprešiel po drevenom moste ponad rieku, potom sa vyštveral do kopca a tam jej zmizol z dohľadu.

Zostala nehybne stáť na mieste a pomaly sa ponárala do hlbokého ticha, ktoré sa v Revell Court rozhostilo po odchode posledných hostí. Zmĺkol hovor hostí a chodby obrovského zámku zívajú prázdnotou. Po tudorovskom obydlí sa nehučne pohybovala len armáda sluhov.

Okrem nich v ňom bol len Lucifer a ona. Pri tejto myšlienke sa striasla.

Stiesnena sa obzerala vôkol seba, šuchajúc si ramená. Znenazdania si uvedomila, ako veľmi jej chýba Harryho džavotanie. Dokonca ešte aj jeho najhoršia nálada a plač by pre ňu boli oveľa prijateľnejšie než toto čudesné ticho. Sadla si na posteľ a oprela si čelo o stĺpik. V úvahách si rukami objala kolená a rozhodla sa, že sa ani nepohne z komnaty, kým ten sivooký diabol nestratí o ňu záujem. Ak bude mať trochu šťastia, možno sa jej podarí ujsť.

Odrazu sa na chodbe ozval akýsi hluk. Pozrela na dvere spálne a srdce jej zamrelo v hrudi. Ťažké kroky pretínali ticho v nemilosrdnom, pravidelnom rytme, približujúc sa k jej dverám. Uvedomila si, že sa pred ním nemôže zamykať naveky. Potichučky zliezla z postele a napochyť sa poobzerala po zbrani, ktorou by v prípade potreby mohla brániť svoju časť. Po špičkách prešla ku kozubu a zobrala do ruky kutáč. Niekoľkokrát sa ním skúšobne zahнала a potom sa zakrádala k zabarikádovaným dverám, pretože kroky už boli celkom blízko. Keď na ne potichu zaklopal, zatajila dych.

„Alice, drahá, poďte von, rozumne sa porozprávame!“ lákal ju zamatovým hlasom.

Mimovoľne zovrela kutáč v spotených rukách ešte mocnejšie. „Chodte preč! Nechcem vás ani vidieť!“

„No tak, viem, že sa hneváte, ale -“

„Hnevám?“ vyštěkla a povzbudená istotou, že sa k nej nemôže dostať, pristúpila ku dverám. A keby sa mu to náhodou nejakým zázrakom podarilo, tak toho podliaka z celej sily ovalí po hlave. „Slovo hněvat sa ani zďaleka nevystihuje moju náladu! Čo si mám o vás myslieť? V jednej chvíli mierite na mňa pištoľou, a v druhej recitujete báseň!“

„Myslel som, že poéziu máte rada.“

„Veľmi dobre viete, že o to tu teraz nejde. Osobujete si právo rozhodovať o mojom živote, a ešte čakáte, že sa vám budem plaziť pri nohách?“

„To je veľmi dráždivá predstava -“

„Ako sa opovažujete žartovať?“ vykrikla, pričom jej tvár od zlosti úplne očervenela.

Opäť sa rozhostilo ticho.

Spoza dverí začula jeho rozmrzený povzdych. „To sa tam mienite ukrývať celý nasledujúci týždeň? To ste taký zbabelec?“ spýtal sa jej tónom, v ktorom rezonovala nuda.

„Je mi úplne ukradnuté, čo si o mne myslíte, vy podliak! Nezostanem tu týždeň.“

„Takže chcete ujst... Ak ste taká odvážna a nebojíte sa ma urážať, anjelik, aspoň by ste mohli vyjsť a povedať mi to pekne do očí.“

„Ha-ha-ha!“ vyprskla jedovato. „Myslíte si, že som blázon a že vám naletím na tento trik? Je mi nad slnko jasnejšie, o čo vám ide. Len čo otvorím dvere, znásilníte ma!“

„Tak prírr!“ namietol rozmarné. „Ešte nikdy v živote som sa žiadnej ženy ani prstom nedotkol proti jej vôli. Alebo sa bojíte práve toho? Že to nebude proti vašej vôli? Že ma budete chcieť?“ prihovárал sa jej medovým hlasom.

„Vaše správanie je šokujúce, pane! Musíte predsa vedieť, že vami z hĺbky duše pohrdam!“

Na jej slová Lucien zareagoval len povzneseným smiechom, Napokon si rezignovane povzdychol: „Ako myslíte... Ale majte so mnou zľutovanie, Alice. Poďte von, nepohryziem vás. Alebo ešte lepšie, vpusťte ma dnu.“

„Sem?!“ Po jeho trúfalom návrhu zalapala po dychu. Oni dvaja, a sami v spálni? Ako jej môže navrhnúť niečo také? Za koho ju má? Svojim nápadníkom nedovolila ani len to, aby sa dotkli jej obnaženej ruky.

Nedovolí Lucienovi Knightovi, aby jej dvoril, ani keby ju o to prosil na kolenách.

„Poďte von, drahá Alice. Sľubujem, že budem slušný,“ vytrvalo ju prehovárал cez dubové dvere. Alice na ne zlostne gánila. „Pôjdeme sa prejsť. Už nebude veľa takých teplých a snečných dní, ako je dnešný. Mali by sme to využiť a poprechádzať sa pred západom slnka. Listy už hrajú všetkými farbami jesene, tráva je stále zelená a obloha modrá ako vaše oči. Neláka vás to?“

Zďaleka nie tak ako váš hlas, pomyslela si rozochveně, pretože jeho zamatový šepot bol pre ňu neodolateľným pokušením.

„Tu sme slobodní, Alice. Absolútne slobodní.“

Slobodní? Lucienov nečakaný výrok ju zaskočil. Čo tým myslí?

Zmobilizuj sa v duchu všetky sily i odvahu na zápas s jeho lákadlami, obzrela sa k oknu. A vtedy jej nebesá vnukli nápad. „Ak by ste mi požičali koňa, možno by sme si mohli zajazdiť?" navrhla.

„To je ale prefíkaný návrh, anjelik," hrešil ju so smiechom. „Ak vám dovoľím vysadnúť na koňa, vytrieľite rovno do Hampshire ako na dostihoch Royal Ascot."

Alicina tvár sa pretiahla od sklamaní, ale napriek tomu sa pri tej predstave neubránila úsmevu. Pokrútila hlavou nad svojou zradnou túžbou, pretože jedna polovica jej ja naozaj chcela byť s ním. Keďže ju zahnal do úzkych, rozhodla sa, že sa bude dôsledne pridržať pôvodne vytýčenej línie odmietania. „Mám na srdci niečo, čo by som vám rada povedala. Niečo, čo sa týka nášho včerajšieho rozhovoru."

„Vážne?"

„Áno. Rozprávali sme sa o ľuďoch, ktorí nás majú radi. Spomínate si?"

„Ale iste. Zhodli sme sa na tom, že ich nie je veľa."

V zamyslení oprela kutáč o stoličku a oči sa jej bojovne rozžiarili. „Zabudla som vám však povedať, že mám celý huf ctiteľov, ktorí sú do mňa bláznivo zamilovaní."

Po tejto presne mierenej rane sa rozhostilo napäté ticho.

„Ani trochu nepochybujem o tom, že je to pravda," ozval sa napokon odmeraným hlasom.

Alice sa vífazoslávne usmiala. Bola rada, že sa jej konečne podarilo nahlodať jeho sebaistotu. Konečne ho podpichla aj ona! „Patrí k nim Roger Manners, synovec vojvodu Rutlanda. Už trikrát ma požiadal o ruku. Má toľko vynikajúcich charakterových vlastností, že ich ani nedokážem všetky vymenovať. Jeho krásne tmavé oči ma vždy dokážu obmäkčiť. Ďalej sa o mňa uchádza Freddie Foxham, blízky priateľ vplyvného a zámožného Beau Brumella. Je ohromným znalcom módy a je s ním vždy zábava -"

„Tak to sa naozaj máte čím chváliť!"

Nemienila sa vzdať a pokračovala: „A Tom de Vere, ktorý vyhráva každú poľovačku na líšky. Moji nápadníci mi sú verní od prvého večera, ako ma uviedli do spoločnosti. To sú praví džentlmeni. Oni by sa nikdy neznižili k tomu, aby ma niekde držali proti mojej vôli."

„Pretože po vás netúžia tak ako ja!" odsekol a v prívale

neovládateľnej zlosti buchol päšťou do dverí.

Alicine oči sa od úžasu rozšírili a srdce jej na chvíľu prestalo biť. „Ale aspoň mi nedávali nemravné návrhy!"

„Ale čo? Ako je potom možné, že ste ani jednu z ponúk tých slušných džentlmenov neprijali?"

Napochytro sa pokúšala vymyslieť nejakú uštipačnú odpoveď. Estivý Lucien ju však predbehol, keď sa znežneným hlasom pokúsil podlomiť jej odhodlanie vytrvať v odmietaní. „Ja viem prečo. Pretože vy chcete viac. Intuitívne ste vycítili, že tí vyobliekaní fafrnkovia nedokážu oceniť vašu skutočnú hodnotu. Žiadny muž, ktorý by si uvedomil, aký ste vzácny a výnimočný šperk, by neváhal urobiť to isté, čo som urobil ja. Áno, dokonca vás tu aj držím proti vašej vôli - ak to tak chcete nazývať - keďže je to jediný spôsob, ako sa môžem pokúsiť získať si vaše srdce. Nežiadať odo mňa, aby som to ľutoval, lebo ja to nikdy neolutujem. Odomknite dvere. Prisahám, že sa budem správať slušne."

Len čo zmĺkol, Alice sa bezradne zviezla na stoličku, ktorou zabarikádovala dvere. Lakťom sa oprela o operadlo, bradu si vložila do dlane a smutne hľadela von oknom na malebnú, nádhernú jesennú prírodu.

Slobodná...

„Mýlite sa a ubližujete mi, ak sa domnievate, že môj záujem o vás je len fyzický," pokračoval. „Chcem vedieť, o čom premýšľate, čo očakávate od života... o čom snívate." Po ďalšej odmlke dodal: „Chcem, aby ste mi dôverovali."

„Ako vám môžem dôverovať, keď ste ma tak nehanebne skompromitovali?"

„Neublížil by som vám a ani by som nedovolil, aby vám ublížil niekto iný. Viem, čo robím."

„Ste sebecký."

„To mi vyčítajú odjakživa," namietol netrpezlivo. „Ale keby ste ma poznali - keby ste mi na to dali príležitosť - možno by ste časom pochopili, prečo som taký."

Sklonila hlavu a dlho mlčala. „Nechcem vás spoznať," vyriekla potichu. Ale len čo tie slová vyslovila, uvedomila si, že nepovedala pravdu.

„Chápem," hlesol nešťastne.

Bolešť, ktorú prezrádzal jeho hlas, ju bodla v duši. V tej chvíli si spomenula na sklamanie, ktoré sa mu včera večer mihlo tvárou, keď si zotrela z perí jeho bozk. Uvedomila si, že ho nielen nahnevala, ale aj zranila. A teraz to podľa všetkého urobila znovu. Znenazdania pocítila výčitky svedomia.

Trápilo ju to, ale nedokázala sa ospravedlniť, že to tak nemyslela.

Prečo sa vlastne pred ním ukrývam? položila si v duchu otázku a unavene si pritlačila dlaň na čelo. Zbabelosťou nič nevyrieši. Nespráva sa voči nemu korektne, pretože mu nehovorí pravdu. Od prílivu nervozity jej začalo zvierať žalúdok. Samu seba hřešila za svoje pocity, ale v kútiku duše ju vzrušovala predstava, že sa s ním znovu stretne a budú sa rozprávať. Pochybovala, že by bola v diskusii rovnako úspešná ako on, ale určite by sa mu vyrovnala aspoň hrdosťou. A znenazdania jej napadlo, že je nielen rovnako hrdá, ale aj rovnako osamelá.

Vstala zo stoličky, začala sa prechádzať a nervózne si mädlila ruky. Nespôsobilá som si to sama? Nepovzbudzovala som ho snáď niečím? lámala si hlavu. Možno áno, včera večer predsa podľahla jeho bozku bez najmenšieho odporu.

„Alice?"

Prudko sa otočila ku dverám, pričom sa jej rozvlnil len sukne. „Áno?" ozvala sa s predstieranou bezstarostnosťou.

„Viete, čo držím v ruke?"

„Nie."

„Hádajte?"

„Vidly?" zavtipkovala v úmysle vyvolať v ňom hravú náladu, s ktorou za ňou prišiel.

„Nie," odpovedal vážne. „Kľúč od vašej komnaty."

Jeho slová jej vyrazili dych.

„Nepřinutě ma ho použít."

„Vy máte další klíč?"

„Uhm."

Neisto pristúpila ku dverám, pretože strach jej ako železnou obručou zvieral hrdlo. „Blufujete!"

„Chcete sa presvedčiť?"

„Nie!" Bože, pomôž mi! Prilepená chrbtom k stene uvažovala, že

bude musieť urobiť, čo od nej chce. Koniec koncov, sľúbil, že sa jej proti jej vôli ani nedotkne prstom. Nemala na výber, len mu uveriť. Ak si chce zachovať akú-takú dôstojnosť, bude musieť vyjsť z komnaty a postaviť sa mu zoči-voči. Celé jej telo sa chvelo od návalu vzrušenia, keď rázne odtiahla stoličku a položila ruku na kľučku.

Ukryje pred ním svoj panický strach, ale predovšetkým skutočnosť, že ju priťahuje. To potešenie mu v žiadnom prípade nedopraje.

Pozbierala všetku odvahu, otvorila dvere a prebodla ho zlostným pohľadom.

Ležérne sa opieral o stenu pri jej dverách a len čo sa v nich objavila, okúzlujúco sa na ňu usmial. „Tak tu ste, moja bojovná amazonka. Nezabudnite si plášť, anjel môj. V týchto končinách býva veľmi nestále počasie.“

„Naozaj chcete ísť na prechádzku?“ prekvapila sa. „Tak sa teda poďme prechádzať! Som tu len na pár dní. Mali by ste si ich poriadne vychutnať, pretože keď toto moje väzenie skončí, prisahám, že ma už nikdy viac neuvidíte.“ Odstrčila ho a vykročila po slabo osvetlenej chodbe.

„Naozaj môžem vychutnať všetko, čo chcem, Alice?“ podpichol.

Nevenovala mu jediný pohľad a kráčala ďalej.

Keď ju o chvíľku dobehol, mal v rukách jej plášť lemovaný kožušinou. Zastala a dovolila, aby jej pomohol pri obliekaní. Hoci sa neprestávala mračiť, milo sa usmieval a vôbec ju už nepodpichoval.

Lucien ešte nevlastnil Revell Court dostatočne dlho na to, aby stihol skultivovať zanedbané zámocké záhrady, a už tobôž nie lesy, ktoré priam volali po očistení a ošetrovaní, inak povediac, vytrhnutí ich z lona prírody. Opravy ako sol vyžadovali aj tajne. Celé panstvo zdivočelo už počas posledných rokov života markíza Carnarthena. Staral sa o svoje panstvo sám, keďže nedôveroval nikomu natoľko, aby si najal správcu a zveril mu ho do opatery.

Bok po boku kráčali po terase do záhrady. Burina, brečtan a zlatobýl zarástli kvetinové záhony, tiahnuce sa okolo kamennej balustrády. Okolo machom zarastených schodov rástli modré hortenzie, vyššie než Lucien. Zišli k okrúhlej fontáne. Dve holubice, ktoré sedeli na jej múriku, protestne hrkútajúc, odleteli.

Alice zostala stáť pri lesklej vodnej ploche a s obdivom sa zahľadela

na lekna, ktoré sa pomaly, ako v spánku, pohojdávali na plytkej vode ako nežné plachetnice. Hľadela na ten malebný obraz, akoby si ho chcela navždy vryť do pamäti.

Na rozdiel od nej mal Lucien oči len pre ňu. Pozoroval, ako sa vietor pohráva s jej pramienkami vlasov, ktoré uvoľnil spod rozkošného klobúčika.

Dlhé zvlnené zlaté vlasy, modré oči, belostná pokožka, anjelská čistota a pokoj mu pripomenuli Botticelliho obraz Zrodenie Venuše.

„Nepôjdeme ďalej?“ prihovoril sa jej potichu.

Prestala si obzerať krehké lekna a otočila k nemu tvár. „Vaša záhrada je krásna.“

Pokrčil plecami a obzrel sa okolo seba. „Je zanedbaná.“

„Áno, ale má v sebe akúsi tajuplnú krásu, ktorá ma fascinuje. Škoda, že tu nemám farby.“

Lucien prekvapene nadvihol obočie. „Vy maľujete, slečna Montague?“

Zdráhavo sa usmiala. „Všetci to o mne vedia.“

Potichu sa zasmial, pretože ho aj tento objav potešil. Ako inak? Tie štíhle ruky, ten prenikavý pohľad. Vášň, skrytá pod zdanlivo chladným, zdržanlivým zovňajškom, to všetko svedčí o umeleckom nadaní.

„A čo maľujete najradšej?“ spýtal sa, keď prechádzali okolo tisov, ktoré boli kedysi ostrihané do tvaru ihlanov, ale teraz z ich korún šľahali nové výhonky, takže tvorili groteskné hybridy kultivovaných tvarov s prírodnými.

„Najradšej kreslím tváre.“

„Naozaj?“

„Najviac sa mi daria portréty kreslené uhl'om, ale rada mám aj akvarely.“

Nečakane sa k nej otočil. „A čo krajinky? Viem o krásnom výhľade na toto údolie, ktorý by určite potešil vaše umelecké oko. Je to asi míľu od tiaľto. Zvládnete to?“

So záujmom prikývla. „Som zvyknutá na dlhé prechádzky.“

„Výborne! Tak teda poďme!“ Viedol ju k oblúkovej klenbe v prerastenom živom plote, ktorú vytvárali ružové kríky, von zo záhrady do poľa ležiaceho úhorom smerom k lesu. Na chvíľu zastala, aby sa

nadýchla jemnej vône posledných tohoročných ruží. Nadchýnala sa ich krásou a prstami v rukaviciach sa dotýkala krehkých kvetov.

Lucien, len silou vôle krotiac svoje nadšenie, odtrhol jednu z ruží, zbavil ju trňov a podal jej ju. Prijala ju bez slova, na okamih sa mu zahľadela do očí, potom sa otočila a vykročila vpred. Lucien zostal stáť a hľadel za ňou. V duchu sa modlil, aby neurobil žiadnu chybu.

Na modrej oblohe sa v neskorom popoludní preskupovali belostné oblaky, tvoriac bizarné tvary. Obdivovali vysokú trávu sčerenú jesenným vánkom a počúvali spev škovránkov a laptušiek. Lucien zamieril k chodníku, ktorý sa vinul cez ticho šepkajúci les. Napadané lístie tancovalo vo vetre v rovnako nadšenom návale radosti, aký pociťoval on, keď pozoroval Alice, roztopašné poskakujúcu zo skaly na skalu, keď zdolávala plytký potok.

Minúty neúprosne plynuli ako váľajúce sa kocky domina. Z letiaceho času sa mu krútila hlava. Len veľmi pomaly sa Alice začala voči nemu správať srdečnejšie.

Keď sa spolu rozprávali o počasí, ukazovali si kvety, kríky alebo celé malebné zákutia, častejšie sa naňho usmievala. Kde tu zazreli na stromoch šantiace veвериčky, v kríkoch bažanty, ba dokonca aj jeleňa v spoločnosti plachej lane, ako sa mihli tmavnúcim lesom a zmizli v húštine.

Viackrát ju prichytil pri tom, že naňho hľadá dlhšie, než bolo nevyhnutné. Keď ju pozoroval v mäkkom svetle jesenného podvečera, očarený medenou bohatosťou jej vlasov, malo to naňho zvláštny, upokojujúci účinok. Cítil sa ako človek, ktorému konečne ustúpila horúčka a pociťuje príliv obrodzujúcich síl. Ovládla ho nádej, že sa jedného dňa vráti do normálneho života a okúsi prosté ľudské šťastie. Vedel však, že choroba jeho duše sa len tak ľahko nevzdá a žiarlivo ho bude držať vo svojich pazúroch.

Znevrady sa nad ich hlavami vytvoril zhluk oblakov, ktorý sťa hrozivý príznak vrhol krajinu do pochmúrneho šera. Najradšej by Alice zovrel do náručia, aby ju chránil, pokým tiene nezmiznú, ale neurobil to. Ešte bolo príliš skoro. Odstrčila by ho. Jasne si uvedomoval, že z komnaty vyšla len preto, lebo sa utiekol k hrozbe, že si sám odomkne. Nechcel riskovať, že ju znovu vyľaká.

Slnko sa pomaly kotúľalo na západ ako spadnutá minca. Deň sa

chýlil ku koncu a rok pomaly tiež. Túto skutočnosť mu pripomenula vôňa napadaného lístia, ktoré im ňušľalo pod nohami, keď stúpali po strmom lesnom chodníku. Keďže stoj čo stoj chcel dosiahnuť, aby mu začala dôverovať, schoval svoju netrpezlivosť za priateľský úsmev, keď k nemu otočila hlavu.

„Tak kde toľko trčíte, vy slimák?" posmievala sa mu. Ostrý vzduch a namáhavá chôdza jej sfarbili líca do červena.

„Slimák?"

„Vlečiete sa ako slimák. Čo robíte? Počítate skaly pod nohami?" podpichla ho, znovu sa otočila a nadvihnúť si sukne, pokračovala svižne vo výstupe. Neuvedomila si, že tým energickým pohybom si odhalila lýtka.

„Len sa kochám pekným výhľadom," podpichol ju so smiechom a vychutnával hojdavý pohyb jej dievčenských bokov. Ale keď ho takéto pozorovanie priviedlo na nebezpečné myšlienky, predbehol ju a prevzal vedenie. „Dúfam, že udržíte so mnou krok, bažant. Ak zaostanete, prídete o prídél."

„Prečo bažant?"

„Tak sme v armáde hovorili nováčikom. Švihnite si, už sme takmer na mieste. Prídeme práve včas, aby sme videli západ slnka."

„Aj vy ste vari bojovali?" vykrikla, ponáhľajúc sa za ním.

„Päť rokov."

„Žartujete!"

„Bol by som rád, keby to bol len žart."

„Vy, a na bojisku?!" vyprskla do smiechu. „To si vôbec neviem predstaviť. Rozhodne nie ste typ, ktorý sa dokáže podriaďiť príkazom. V ktorom regimente ste slúžili?"

„V sto tridsiatom šiestom."

„Aha," zamumlala, uprúť naňho pochybovačný pohľad.

„Nebol to práve ospevovaný regiment," zahundral a podal jej ruku, aby jej pomohol vystúpiť na kmeň spadnutého stromu, ktorý ležal krížom cez chodník.

„Damien chcel bojovať, a nie sa ponevierať po Londýne v elegantnej uniforme. Ale ubezpečujem vás, že mne by to bolo dokonale vyhovovalo."

„Narukovali ste spolu?"

Prikývol. „Po prvýkrát sme bojovali v Dánsku pod velením markíza Carnarthena, odkiaľ nás prevelili na Pyrenejský polostrov.“

Alice sa zasmiala, akoby mu neverila. „A akú hodnotu ste dosiahli?“
„Kapitána.“

„Kapitán Knight!“ zopakovala po ňom a znovu vybuchla do smiechu. „Kúpili ste si tú hodnotu, alebo ste si ju vyslúžili v boji?“

Jej otázka ho spoly zaskočila, spoly urazila, na napokon sa len zasmial. „Nie ste trochu drzá?. Ubezpečujem vás, že j som si tú hodnotu zaslúžil svojimi činmi. Rád by som vás informoval, že sme spolu s Damienom velili elitným oddielom, ktoré útočili na krídlach. Bol som -“

„Nie, nič nehovorte, budem hádať.“ Poklopkávajúc si prstom po pere, pobavena si ho obzerala. „Vy určite nepatríte k členom kráľovskej granátnickej gardy. Granátnici sú veľkí, silní, svalnatí muži, ktorí sú nasadení do bitky ako prví. Aspoň som to počula.“

Prekvapene nadvihol obočie.

„Nie!“ vyhlásila napokon. „Určite ste boli kapitánom ľahkej pechoty. Pešiaci musia byť rýchli, inteligentní a dobrí strelci.“

„Ako ste to uhádli?“

„Trochu sa v týchto veciach vyznám,“ zašemetila, potom sa otočila a pokračovala v chôdzi. Navidomoči bola pyšná, že uhádla.

Lucien hľadel za ňou s úsmevom na tvári. Uvedomil si, že si ho celkom podmanila. „Odkiaľ to všetko viete?“

„Od brata. Slúžil v štyridsiatom treťom,“ odvetila hrdó.

„Preslávený štyridsiaty tretí,“ zvolal Lucien, na ktorého to urobilo značný dojem. „Počul som, ako statočne lord Glenwood bojoval pri Vittorii. Bol to odvážny muž a vynikajúci dôstojník.“

„A dobrý brat,“ dodala potichu. „Aj vy ste bojovali pri Vittorii?“

„Nie, odišiel som z armády rok predtým - po bitke pri Badajoze.“

„Badajoz,“ zašomrala si popod nos a tvár jej zväžnela. „Phillip spomínal, že to bola najstrašnejšia bitka počas celej vojny na Pyrenejskom polostrove.“

Lucien nevedel, koľko jej toho brat povedal. Keď mu o chvíľku súcitne položila ruku na rameno, mlčky na ňu hľadal, uvedomujúc si, že po prvýkrát sa ho dotkla sama od seba.

„Kapitán Lucien, prečo ste odrazu tak zväžneli?“ zašepkala.

„Bola tá bitka pre vás veľmi ťažká?“

„Bola ťažká pre každého," odvetil a myknúc plecom sa od nej odvrátil, pretože ho podráždilo vlastné dojatie. Mimovoľne uprel oči do temného lesa a pokúšal sa vypudil' z mysle spomienky z bojiska na valiaci sa čierny dym, ktorý na zlomky sekúnd zazrel snáď tisíc mŕtvych tiel v tmavočervených uniformách pod múrmi starej španielskej citadely. Mesto sympatizujúce s Francúzmi utrpelo zdrvivú porážku a muselo sa podrobiť britskej armáde. „Najhoršie nebolo ani tak obliehanie mesta, ale to... čo nasledovalo potom," vyhrkol jedným dychom. Zahľad sa na m i a potichu sa spýtal: „Rozprával vám o tom brat?"

Alice z neho nespúšťala smutné oči. „Niečo mi spomínal, ale pokračujte."

„Za normálnych okolností vojak o takýchto veciach nerozpráva pred dámou."

„Chcem to vedieť."

„Kým sa mesto vzdalo, utrpeli sme také veľké straty, že vojaci boli od strachu úplne zúriví. Vyvádzali ako šialenci. Hoci to boli naši civilizovaní vojaci, musím priznať, že sa správali ako zvery. Plienili mesto, rabovali, znásilňovali ženy, vraždili civilistov. Nám dôstojníkom trvalo tri dni, kým sme znovu získali nad nimi kontrolu." Očami sa vpíjal do jej tváre, aby sa ubezpečil, či ju nevydšil. V Alicinej tvári sa síce zračilo pobúrenie, ale v žiadnom prípade sa nechystala upadnúť do mdlôb. A on potreboval o tom hovoriť, potreboval to konečne dostať zo seba. „Napochytro sme postavili šibenice a najhorších násilníkov obesili. Potom som odišiel z boja, pretože som bol presvedčený, že musí existovať aj menej surový spôsob boja."

„Prešli ste do diplomatických služieb?"

Lucien mlčky prikývol.

Zamyslene si ho obzerala. „Obdivujem vás za to rozhodnutie," vyhlásila nečakane. „Som si istá, že mnohí z vašich priateľov vás pre vaše rozhodnutie odsúdili, ale diplomatické rokovania sú oveľa civilizovanejšia forma riešenia sporov než vojna. Musíte mať mimoriadne silnú vôľu, keď ste dokázali ignorovať verejnú mienku. Lutujem, že rovnaké rozhodnutie neurobil aj môj brat. Večná škoda, že nemal takú silnú voľu ako vy... Chcete vedieť, prečo Phillip narukoval?" pokračovala po krátkej odmlke.

„Vy mi môžete povedať čokoľvek," povzbudil ju. Hrýzli ho však výčitky svedomia, pretože jeho pôsobenie v diplomatických službách bolo len zásterkou pre špionáž a on ju v tom omyle nechal. Jej kompliment si nezaslúžil. Vôbec sa nesprával mierumilovne, ale s tým sa jej nemohol priznať. Keby vedela pravdu, určite by ním začala pohrdať, tak ako Damien. Aj ona by sa od neho odvrátila, a to nechcel riskovať. A okrem toho, je to veľmi nebezpečná informácia. Skrátka a dobre, bude oveľa lepšie, ak zostane v nevedomosti.

„Caro netaktnými poznámkami neraz spochybnila odvahu môjho brata," poznamenala smutne, pričom sa v jej jemnej tvári objavili stopy trpkosti. „V skutočnosti jej išlo len o to, aby sa jej pratal z cesty a ona si mohla slobodne užívať. Bohužiaľ, Phillip neprekukol jej podlosť. A tak si jej urážky zobral k srdcu a odišiel."

Lucien pokrútil hlavou. „Muži sa v mene svojej hrdosti dopúšťajú mnohých bláznovstiev," pripustil s ľútosťou v hlase.

„Zo Španielska sa vrátil ako invalid s príšernými ranami, ktoré mu hnisali. Peg a ja - Peg je naša stará pestúnka, ktorá sa teraz stará o Harryho - sme ho opatrovali dňom i nocou, ale tušili sme, že sa z toho nevystrábi. Phillip si to uvedomoval tiež, ale mal aspoň to šťastie, že sa dožil narodenia Harryho a nezomrel rovno na bojisku."

„Boli ste si veľmi blízki?"

Prikývla. „Spojila nás najmä skutočnosť, že ako deti sme prišli o rodičov."

Lucien spozornel a zahľadel sa jej do tváre.

Alice odvrátila hlavu, aby nezbadal slzy v jej očiach. „Trápil sa tri týždne, než zomrel. Mal len dvadsaťdeväť."

„Je mi to veľmi ľúto," zašepkal súcitne.

Dlho naňho mlčky hľadela, akoby chcela uhádnuť, čo si naozaj myslí. Napokon sa smutne usmiala: „Radšej to neľutujte. Keby bol Phillip nažive, určite by vás vyzval na súboj."

„Ale čo?" uškrnul sa, keď sa od neho otočila a vykročila rezkým krokom vpred.

S pocitom viny ju dobehol a potom ju navigoval k vrcholu kopca. Vyliezol na vápencovú skalú, ktorá čnela z vrcholu. Ako odmena za namáhavý výstup sa im naskytol ohromujúci výhľad do údolia, ktoré pod ohnivou záplavou lúčov slnečnej gule, chystajúcej sa zapadnúť,

hralo všetkými farbami.

Prudký vietor, ktorý sa prehnal nad ich hlavami, mu zstrapatil vlasy a roztopašné sa zaprel do čierneho plašia, ktorý sa okolo neho zavlnil.

„Len sa pozrite!“ teatrálnie rozhodil ruky, keď sa o chvíľku objavila vedľa neho s lícami rozpálenými po námahe. „Dedičstvo po mojich predkoch!“

Otočil sa a podal jej ruku. Bojazlivo sa naklonila nad priepasť, potom sa chytila podávanej ruky a podišla k nemu. Pritiahol si ju bližšie k sebe.

„Ach, Lucien, to je veľkolepé!“ zašepkala očarene, kochajúc sa nádherným výhľadom na kopce zaodeté do celého spektra farieb od jantárovo žltej cez gaštanovo hnedú, lirdzavo oranžovú až po tmavočervenú.

„Nehovoril som?“ usmial sa, zahľadiac sa na jej nežný profil a belostnú pokožku, osvetlenú oslepujúcim slnkom, potom znovu uprel pohľad na údolie, aby ho neprichytila, ako ju pozoruje. „Kým budem žiť, nepochopím, prečo som práve ja prišiel k tomuto panstvu, ale nech je to, ako chce, cítim sa ako kráľ.“

Žmúriac do slnka, Alice prehodila: „Nevedela som, že markíz Carnarthen je v príbuzenskom vzťahu s vašou rodinou.“

„Nie je,“ odvrkol ľahostajne. „Aby som sa vyjadril presnejšie, rod Carnarthenovcov už neexistuje. Vymrel, amen. Titul zanikol, keď so smrťou desiateho markíza vymrela legitímna vetva rodiny.“

„Existuje aj nelegitímna?“

Roztiahol ruky. „Ja.“

V údive vypleštila oči a zakryla si prstami ústa. „Ach! Je mi ľúto -“

„Nemáte čo ľutovať,“ prerušil ju, pobavený jej rozpakmi. „Mojím otcom bol Edward Merion, posledný markíz z Carnarthenu. Bol to svojský chlapík, ale ja som hrdý na to, že v mojich v žilách prúdi jeho krv, hoci to možno znie neuveriteľne. Carnarthenove majetky vo Walese a dve ďalšie panstvá pripadli po jeho smrti korune, ale na moje veľké šťastie na Revell Court koruna nemala nárok, a tak ho mohol odkázať, komu chcel. Vyzeráte, akoby vás to šokovalo.“

„Nuž... Áno! Myslela som, že vaším otcom bol vojvoda z Hawkscliffu!“

„Presne to mám napísané v rodnom liste,“ poznamenal vecne a

pokrčil plecami. „Ale, samozrejme, nie je to pravda.“

„Takže ste... Iavoboček.“ Ostatné slovo zašepkala.

Uškrnul sa. „A čo je na tom? Je to rovnako dobrá rodina ako ktorákoľvek iná. Mne je úplne jedno, kam patrí. Rod pochádza z oblasti Snowdon. Carnarthenovci sa odjakživa pyšnili waleskými koreňmi. Otec mi povedal, že našimi predkami boli keltskí druidovia a Vikingovia. Veríte tomu?“

Pochybovačné sa naňho pozrela. „Myslím, že si to všetko len vymýšľate.“

„Je to pravda, ako že sa volám Lucien. Povedal matke, že Damien a ja sme klenotom našej rodinnej vetvy. Určite viete, že dvojčatá sú magické bytosti.“

Váhavo naňho hľadela, akoby sa nevedela rozhodnúť, či mu má veriť, alebo nie.

„Damien a ja sme verili povesti, ktorú sme počuli, keď sme boli malí, že ako dvojčatá sme neporaziteľní. Verili sme, že nikto a nič nám nemôže ublížiť, ak je ten druhý nablízku. To bol jediný dôvod, prečo som vstúpil do armády. Bol som si istý, že Damiena by zabili, keby som nebol pri ňom. Ale keď som z nej napokon odišiel, ukázalo sa, že sa dokáže o seba postarať aj sám,“ dodal so smiechom, akoby mu ich odcudzenie vôbec nehrálo do srdca.

Ešte stále sa zdalo, že Alice si nie je istá, či si z nej uťahuje, alebo nie. „A vy ste zdedili viac od druidov, alebo bojovníkov?“

„Ale veď to je jedno, chérie,“ vysvetľoval jej s lišiackym úsmevom, zdvihol si jej ruku k perám a zľahka ju pobožkal na hánky. „Ale aj tak je ťažké uveriť tomu, že naša matka sa vybrala sem do Grotto, stretla nášho otca a -“

Tok jeho slov prerušil jej výkrik. Vytrhla si ruku. Keď k nej prekvapene vzhliadol, oči mala veľké ako čínske tanieriky. „Vaša matka bola v Grotto?“

„Bohužiaľ. Ale na druhej strane, keby tak neurobila, dnes by som neexistoval. Kto vie, aký by som bol? Naša mama, krásna vojvodkyňa Georgiana, bola divoká, vášnivá žena s pochybnou povestou, nech Boh dá pokoj jej hriešnej duši. Ale vždy každému otvorene povedala, čo si myslela a bola úprimná aj voči sebe samej. Bola veľmi životaschopná, to sa jej nedá uprieť.“

Alice ešte stále naňho zmätene civela.

Naklonil sa k nej a stíšil hlas do sprisahaneckého šepotu: „Dobre, drahá slečna Montague, prezradím vám ešte jedno naše rodinné tajomstvo, hoci by som bol ešte pred chvíľou prisahal, že to vedia všetci príslušníci vyššej spoločnosti. Len v žilách môjho najstaršieho brata Róberta, ktorý je teraz vojvodom z Hawkscliffu, a mojej malej sestry lady Jacindy prúdi krv Hawkscliffovcov. Všetci ostatní sme kukučie mláďatá. Georgianin manžel nás vyhlásil za svojich len preto, aby sa vyhol škandálu. Nechcel priznať, že mu vlastná žena nasadila parohy. A nie raz.”

Dlho naňho uprene hľadela a snažila sa pochopiť, čo jej práve povedal. Napokon sa od neho otočila. „Myslím, že je čas na návrat,” povedala pochmúrne.

Úsmev sa z jeho tváre vytratil. Strčil ruky do veľkých, hlbokých vreciek na plášti a zahľadel sa na špičky čiernych topánok. „Pohrdáte mnou, lebo som bastard?”

„Nie, ja -”

„Ale áno, je to tak. Vidím vám to na tvári.”

„Nie, Lucien, nie je to tak. Ja... ja som len v rozpakoch.”

Zbystril pozornosť a ukradomky sa na ňu pozrel.

„Neviem, čo si mám o vás myslieť,” povedala jednoducho. „Nepochybné vám to spôsobuje bolesť a ponížovalo vás to po celý život. A predsa sa smejete. Nerozumiem tomu. A nie som zvyknutá na takéto intímne rozhovory, najmä nie s mužom, ktorého takmer vôbec nepoznám.”

„Alice,” otočil sa k nej a zahľadel sa jej do očí. Naschvál držal ruky vo vreckách, hoci by ju najradšej zovrel v náručí. Jeho pohľad bol veľmi vážny a veľmi zraniteľný. „Prosím vás, odpusťte mi, že som vás priviedol do rozpakov. Naozaj som to nemal v úmysle. Ale rád sa s vami rozprávam.”

Neisto sa usmiala. Vietor sa pohrával s pramienkami jej blondätých vlasov.

Opätoval jej úsmev, pomaly vybral ruku z vrecka a nežne jej odhrnul vlasy z tváre. Usmiala sa o niečo srdečnejšie a líca sa jej sfarbili do ružová.

„Kto to dokáže vysvetliť?” pokračoval. „Sú ľudia, ktorých očlovek

pozná celý život, a predsa má stále pocit, že ich pooriadne nespoznal. Ale sú výnimky..." Nedokázal odolať pokušeniu a lahučko prešiel hánkami po jej líci. Modré hĺbky jej očí sa zachveli, ale nepovedala nič. Starostlivo načúva la každému jeho slovu s ktorými sa človek jedného dňa stretne a okamžite má pocit, akoby ich poznal celý život."

Vydržala jeho pohľad a naklonila hlavu, aby uhla pred jeho dotykmi. „Kolkým ženám ste to už povedali?"

Urazene na ňu zazrel, hoci vedel, že si to zaslúžil. „Nezahrávam sa s vami," namietol. „Možno by som to bol kedysi urobil, ale videl som umierať toľko ľudí a bol som svedkom toľkej bolesti, že teraz chcem už len..." Hlas sa mu zlomil.

„Čo, Lucien? Čo chcete od života?"

Uprel ubolené oči na jej pery. Prstami sklzol z líca na jej bradu a naklonil jej hlavu dozadu. Pristúpil ešte bližšie a než zatvoril oči, zazrel v jej modrých hĺbkach víriť túžbu i zmätok. Zľahka sa dotkol ústami jej perí. Pomaly ju zovrel do náručia a zachvel sa blahom, lebo pocítil, ako sa mu jej grációzne telo oddáva. Pootvorila pery a dovolila mu, aby vklzol jazykom do jej teplých, medovo sladkých úst. Držal jej tvár v rukách a vpíjal sa do jej úst, vychutnával ju s nehou, prameniaccou z jej nevinnosti. Objímali sa rovno na okraji strmého zrázu.

„Prosím," zastonala a pokúsila sa otočiť hlavu. Líca mala červené ako ruže a oči modré ako nebo.

„Pozri na mňa." Chytil jej bradu do dlane a prinútil ju pozrieť sa do jeho roztúžených očí. „Neublížim ti. Nikdy by som ti neublížil," zašepkal. „Radšej by som umrel."

„Prečo ma bozkávaš?"

„Pretože nedokážem vydržať, kým ma budeš bozkávať ty."

Aj keď sa ešte stále nevyrovnala so svojim väznením, jej priama odpoveď zaskočila aj ju samu. „To naozaj očakávaš, že ťa budem bozkávať?"

„Či to očakávam? Nie. Či po tom túžim? Áno." Lenivo sa na ňu usmial.

„Každým kúskom svojho tela."

Spýtavo naňho hľadela a zmietala sa medzi vzrušením a panikou. „Ale... ja neviem ako."

„Ale áno, vieš," namietol pošepky.

Neodtiahla sa. Najprv uprela oči na jeho ústa a potom sa mu znovu zahľadela do očí. Naklonil hlavu tak blízko, že cítil na perách jej dych, nežný a teplý, celkom iný ako ostrý, studený vietor.

O chvíľu začala napodobňovať jeho pohyb a naklonila hlavu opačným smerom. Sklopila viečka, keď sa perami ocitla v tesnej blízkosti jeho úst. „Neviem ako,“ namietla znovu takmer nečujne, potom sa oprela rukami o jeho plecia, zatvorila oči a ľahučko ho pobožkala. Bolo to ako dotyk anjela.

Lucien stál celkom nehybne a naplňala ho taká radosť, že by radšej zomrel, ako dovolil, aby sa to skončilo. Objala ho okolo krku a pobožkala ho znovu, tentoraz rozhodnejšie. Objal ju okolo pásu. Bola váhavá, opatrná, ale jej prsia sa vzrušene dvíhali blízko pri jeho hrudi a oči boli plné zmyselnosti, keď sa do nich zahľadeli. Znovu sklopila viečka a keď si ho priťahla ešte viac k sebe a špičkou jazyka vkĺzla do jeho úst, zabudol na celý svet.

Bol ako v tranze. Celkom sa poddal jej vôli a netúžil po ničom inom, len po tom, aby splnil každý jej rozmar. Zastonala, keď sa vnorila hlbšie do jeho úst a zaborila prsty jeho vlasov. Hladkala ho rukami po brade, po krku, dotýkala sa jeho náprsenky a celkom ho vyviedla z miery. Nebol v stave rozumne rozmýšľať. A potom z ničoho nič prestala a odtiahla sa od neho.

Keď k nej znovu vystrel ruky, oprela dlane o jeho hrud' a držala ho od seba na dĺžku ramena. „Nie.“ Oči jej horeli kobaltovým ohňom a vystríhali ho pred nerozumným krokom. Pery mala vlhké a opuchnuté, líca ružové. „To už stačí,“ vydýchla.

Prefíkanosť a úskočnosť, ktorými sa preslávil, ho celkom opustili a jeho intrigánsku myseľ zatienila žiadostivosť. Opitý jej nehrou, nedokázal vymyslieť nič, čím by si ju k sebe pripútal. Pustila ho, sklonila hlavu a neistým krokom kráčala od neho preč.

„Alice!“

Kráčala však ďalej, schádzajúc po chodníku do tienistého lesa. Nehybne stál na mieste a chvíľu si poštipkával líca, dúfajúc, že sa mu tým podarí pozbierať zvyšky zdravého rozumu. Prešiel si rukou po vlasoch a napokon sa potichu rozosmial. Cítil sa ako opitý. Dobrý Bože, vôbec nepredvídal, že sa niečo takéto stane! Pustil sa za ňou do lesa, do ktorého sa už vkradol súmrak.

„Alice!"

Nedočkal sa odpovede. Dokonca ani nezostala stáť.

„Počkaj!"

Len nahnevane mávla rukou. Musel pobehnúť, aby ju dostihol, ale keď sa k nej pridala, nevšímala si jeho spýtať pohľad. Tmavomodrá sukňa sa jej ovíjala okolo nôh a plieskala vo vetre. Nespomalila však a vytrvalo kráčala ďalej.

„Alice?"

„Držte sa odo mňa čo najďalej."

Všimol si, že očervenela a uvedomil si, že je zahanbená vlastnou žiadostivosťou a túžbou po ňom. Na tvári sa mu rozhostil spokojný úsmev. „Drahá Alice, nemáš žiadny dôvod na to, aby si -"

„Nútiš ma, aby som porušila sľub, ktorý som dala bratovi. Prisahala som mu, že sa postarám o Harryho. Cítim sa zaňho zodpovedná."

Chytil ju za ruku a prinútil zastať. Prudko sa otočila k nemu. „Alice, neblázni," naliehal, ale potom si všimol v jej očiach strach. Nebála sa jeho, mala strach zo svojich vlastných pocitov. Nebola pripravená na vášeň... aspoň nie na vášeň s ním.

„Toto nie som ja! Nemienim byť bezmocnou hračkou v mužských rukách -"

„Ja veľmi dobre viem, že nie si, Alice. Už som ti raz povedal, že som voči tebe celkom úprimný. Nikdy v živote som nič nemyslel tak vážne ako toto. Alebo ťa láká práve moja úprimnosť?"

„Ty ma desíš! Staráš sa len sám o seba a o svoje rozkoše! Uvedomuješ si, aký si sebecký? Si schopný to vôbec pochopiť?"

Vytrhla sa mu zo zovretia. „Ak nie, dovoľ, aby som ti pripomenula, že ma tu držíš proti mojej vôli. Prinútil sa ma k tomu. Nechcem tu byť a nenechám sa vtiahnuť do vzťahu s... s úbohým pôžitkárom, ktorý túži len po bezuzdných radovánkách!"

Prudkým pohybom si vytrhla z gombíkovej dierky bielu ružu, ktorú od neho dostala, hodila ju na zem a chcela sa rozbehnúť preč.

„Som strašne sám, Alice."

I jeho samého prekvapila úprimnosť toho priznania a ohúrila aj Alice. Zostala stáť a opatrne sa obzrela ponad plece. Za chrbtom mal vlastný dlhý tieň, tiahnuci sa po vysychajúcej tráve. Telo mal strnulé a jeho oči boli plné smútku. Mal pocit, že stojí pred ňou celkom

obnažený. Musí ju prinútiť, aby ho pochopila.

„Naozaj to nechápeš?“ Snažil sa ovládnuť prosebný tón vo svojom hlase, ale nedokázal pred ňou schovať svoje zúfalstvo. „Potrebujem... vlastne ani sám neviem, čo potrebujem. Viem len tolko, že som strašne sám. Opustený, nemilovaný.“

Tak. A je to vonku!

Celú svoju dušu jej vydal na milosť a nemilosť. Vydrl jej pohľad. Videl, že sa celá chveje, že zápasí sama so sebou, ale nezlomila sa.

Pohrdavo vyslovila svoj ortieľ: „To ma vôbec neprekvapuje.“

Jej slová zapôsobili naňho ako poriadne zaucho. Sklopil oči.

Alice sa zvrtila na päte a náhlila sa preč.

Šiesta kapitola

O dve hodiny vyrazil Lucien na svojom andalúzskom vinníkovi popod zámockú bránu z Revell Court a ponoril na do čiernej veternej noci. Najprv zaduneli údery kopýt po drevenom moste, potom sa kôň hnal dlhými skokmi po rovnej ceste, až sa napokon, trochu spomaliac, pustil hore do kopca.

Lucian sedel sklonený v sedle a v rukách pevne zvieral uzdu. Vietor mu strapatil vlasy a koňovi hrivu. Les okolo neho bol plný nočných zvukov. Konáre praskali a suché lístie šušťalo vo vetre. Kôň sa plašil, nepokojne frkal a pohadzoval hlavou.

Miestni ľudia si šušťajú, že po nociach, ako je táto, sa túlajú po kraji zlí duchovia, uvedomil si Lucien. Jeho duša bola rovnako tmná ako bezmesačná noc. Oceľovosivé oblaky, ktoré vietor preháňal po oblohe ako stádo obrovských tmavých oviec, narušovali pokoj noci a majestátny svit hviezd. Mrazivá noc a rýchly cval vraníka otupili ostrie bolesti a zmiernili hnev, ktoré stále prechovával v duši, a schladili aj vášeň, zmietajúcu jeho telom. Alicine slová mu ublížili, napriek tomu celý rozochvený vyčkával, že vyjde z komnaty. Poneviera sa po zámku, neschopný sa sústrediť, až kým mu komorná nepovedala, že slečna ju požiadala, aby jej večeru doniesla do komnaty.

Uvedomil si, že sa tam mieni znovu zabarikádovať a pripraviť sa na jeho obliehanie. Ibaže on obliehanie z duše nenávidel. Nenávidel ho preto, že počas vojny bol neraz svedkom dobývania miest a tam sa naučil, že obliehanie sa vždy skončilo katastrofou. Hlad ju sotva prinúti, aby kapitulovala, a nemal najmenšiu chuť doprosovať sa jej. Tá predstava sa mu z duše protivila. Ešte stále mal kľúč a mohol ho použiť, ale také víťazstvo by sa sotva dalo pokladať za čestné. Pohrdala by ním ešte viac. Začínal si uvedomovať, že tento zápas nemôže vyhrať, ak použije jednu zo svojich obvyklých úskočných metód.

Spomalil koňa, lebo vycítil, že vraník už stratil počiatočný výbušný nával energie, ktorú potreboval uvoľniť, keď sa konečne dostal zo stajne na slobodu.

Ako predvídal, žrebec spomalil a stal sa poddajnejším. Lucien ho vďačne potľapkal po zamatovej šiji. Veľmi dobre chápal výstřednosti zvieráťa a ono zasa rozumelo jemu. Pomalým poklusom sa vynorili z lesa na otvorenú planinu.

Po ďalšej polhodine jazdy sa mu pred očami vynoril cieľ cesty - osamelý hostinec pre pocestných, známy pod menom George's Head, ktorý stál na úpätí ďalšieho kopca. Bola to solídna obdĺžniková budova s bridlicovou strechou a oknami s bielymi okenicami. Široko-ďaleko bol vychýrený najlepším čapovaným pivom, ale Lucien ho nemienil navštíviť kvôli chutnému moku, ale ako svoju tajnú schránku. Vybral si ho jednak pre jeho výhodnú polohu, jednak vďaka spoľahlivosti a diskretnosti hostinského Gusa Morgana. Doručovali mu sem inštrukcie od lorda Castlereagha, a on mu posielal svoje odpovede.

Čím viac sa približoval k hostincu, tým viac bol v strehu. Telo mal napäté a v prípade potreby bol v okamihu schopný tasiť meč alebo siahnuť po pištoli, ktorú mal schovanú v kabáte. Už dávno sa naučil žiť s tým, že nepriateľskí agenti mu môžu na každom kroku nastaviť nejakú pascu.

Keď vošiel na dvor, poobzeral sa okolo seba a keď nenašiel nič podozrivé, zosadol z koňa. Morganov syn sa už ponáhlal k nemu, aby sa mu oňho postaral.

Cestou do hostinca si sťahoval čierne jazdecké rukavice. Jeho pohyby boli pokojné a nenáhlivé, ale oči mal bystré a tvár sústredenú.

Keď sa priblížil ku dverám, zaznel výbuch smiechu podgurážených zákazníkov a zacítil vôňu pečenej diviny.

Otvoril dvere a vkročil do matne osvetleného, zadymeného výčapu s nízkou povalou. V tom okamihu v miestnosti zavládlo hrobové ticho.

Jediným pohľadom preletel po skromnom zariadení a zákazníkoch. Sedelo tu asi dvadsať miestnych sedliakov. Veľmi dobre vedeli, kto prišiel. Hľadeli naňho s bážňou v očiach, akoby sa pred nimi objavil samotný diabol. Rázne zatvoril za sebou dvere a pomaly kráčal k pultu, kde Gus Morgan leštil koncom flakatej zástery poháre a ukladal ich na policu. Majiteľ hostinca bol mohutný, svalnatý chlapík s červenými lícami a na plešatej hlave sa mu leskli kvapky potu. Oprel sa mocnými ručkami o pult a keď sa k nemu priblížil, kývol mu hlavou na pozdrav.

Bol to obvyklý postup, ktorý už obidvaja dôverne poznali.

„Môžem vám ponúknuť pivo, pane?“ spýtal sa Gus Morgan.

Lucien prikývol a potom si sadol na okraj stoličky pri výčapnom pulte. Sedel mierne natočený, aby mal výhľad na celú miestnosť i na dvere.

Kým Morgan držal v ruke kohútik a čapoval nápoj, Lucien sa opieral lakťom o pult. Po chvíli postavil hostinský cínový korbel' s vysokou čiapkou peny pred neho. Priložil si korbel k perám, vychutnávajúc silný nápoj.

Sediaci sa pomaly spamätávali z prekvapenia, začínali voľnejšie dýchať, ale hovorili pološeptom. Morgan odišiel do kuchyne, aby dal príkazy kuchárovi a po niekoľkých minútach sa vrátil. Lucien si zamyslene vzdychol a zahľadel sa do piva. V tej chvíli ľutoval, že nepatrí k zákazníkom, ktorý sa dokážu zdôveriť so žiaľom a túžbou po žene hostinskému.

Ak človek žije s vedomím, že na každom kroku naňho číha smrť, nemá veľmi na výber, a ak mu život ponúkne nejakú láskavosť, jednoducho po nej siahne. Možno to bolo od neho nerozumné, ale chcel, aby ho Alice akceptovala bez akýchkoľvek výhrad a podmienok. A to aj napriek lomu, že pre ľudí je Draco, predstaviteľ pohanského kultu, muž, ktorý z nej urobil na týždeň väzňa vo svojom zámku. Len ak ho bude ľúbiť navzdory jeho najhorším stránkam, bude jej môcť prezradiť svoje tajomstvá a vložiť svoj život do jej rúk.

Položil prázdny korbel' na pult. „Vynikajúce pivo, Morgan.“

Odlesk svetla na Morganovej plešatej hlave sa posunul, keď polichotený prikývol. „Áno, pane, mám to najlepšie pivo v celom západnom Anglicku.“

„Čo je dnes na jedálnom lístku?“

„Sedliacka fašírka, pane.“

Neprejavil radosť, hoci hostinského odpoveď znamenala, že mu prišla depeša. Morgan obvykle odpovedal, že má rybu a zemiaky, čo znamenalo, že neprišlo nič.

„Donesiem vám ju, pane?“

„Nie, ďakujem.“ Postavil sa, uvedomujúc si, že zákazníci si ho naďalej potajomky obzerajú. Hodil na pult pár mincí a vykročil ku dverám, naťahujúc si rukavice. Vykročil do veternej noci posilnený

pivom a zvedavý na správu. Prešiel po dvore do nájomnej stajne, otvoril vráta a kráčal po matne osvetlenej uličke k boxu, v ktorom sa Morganov syn ešte stále pokúšal spriatelieť s jeho vraníkom.

„Hľadá ťa otec, chlapče," povedal mu a podal mu mincu ako odmenu za to, že sa mu postaral o koňa.

„Ďakujem, pane!" Chlapec sa uklonil a prešmykol sa okolo neho, aby sa vrátil do hostinca.

Lucien potľapkal koňa po šiji a skontroloval mu výstroj, o chvíľku sa dvere na stajni znovu otvorili a vošiel Morgan.

„Mimoriadne dobré pivo, Morgan." Prijal podávaný list, usmial sa a vložil hostinskému do ruky miešok s dvadsiatimi zlatkami.

Plešivý muž úslužne sklonil hlavu. „Som rád, že som vám mohol poslúžiť, pane."

„Ďakujem, to je na dnes všetko."

Morgan znovu prikývol a ponáhľal sa späť do hostinca. Všetko prebehlo veľmi diskrétno a hladko.

Lucien zdvihol poskladaný list s voskovou pečatou k oknu. Oblaky sa práve v tej chvíli rozostúpili a prepustili pár mesačných lúčov. Na tvári sa mu rozhostil spokojný úsmev, keď prečítal spiatočnú adresu: Španielsko. Meno odosielateľa bolo Sanchez - to bolo jedno z mnohých krycích mien jeho starého priateľa padre Garcíu.

Až do dnešného dňa Lucien nevedel, či je padre Garcia naozaj kňaz. Niektorí tvrdili, že v skutočnosti je andalúzsky gróf, ktorý sa volá Santiago a jeho manželka je dokonca príbuzná španielskeho kráľa. Lucien vedel o ňom len toľko, že je statočný bojovník za slobodu. Padre Garcia a jeho skupina drsných partizánov pomáhali Britom v boji proti Napoleonovi v úsilí vyhnúť okupantov z krajiny. Jeho informácie boli vždy mimoriadne užitočné. Pri spomienke na nebojácneho Španiela sa spokojne usmial, strčil si list do vrečka a vyviedol koňa do noci.

Vonku za oknami spálne zavýjal studený vietor. Sen však omotal Alice do svojich hodvábnych pavučín, takže ho nepočula.

Každý dočervena rozpálený uhlík v kozube sa v tom sne premenil na krvavočervenú ružu. Znovu sa ocitla v jaskyni, ale na brehu podzemného jazierka stáli len oni dvaja: Lucien a ona. Jeho svalnaté stehná a štíhle boky boli pod jej rukami ako teplá oceľ. Hladkala ho po

stehnách a bozkávala mu ploché brucho. On ju zatiaľ veľkými, nežnými rukami láskal po pleciah a po vlasoch. Pod rukami cítila jeho mužnosť tvrdú ako skala, schovanú pod obtiahnutými čiernymi nohavicami. Vedela, že po nej túži a tešilo ju to.

Sen poodhalil jej najtajnejšie myšlienky, nepočula žiadne zvuky, okrem Lucienovho naliehavého šepotu: Daj mi to. Buď moja!

Áno, odpovedala mu a telo sa jej zachvievalo túžbou. Áno, budem tvoja.

Pod hnedým plášťom bola celkom nahá a priam bolestivo vzrušená. Dotyk drsnej vlny na jemnej pokožke jej prekážal a najradšej by sa bola vyzliekla. Trpezlivo však vyčkávala a posievala jeho hrud' i brucho ľahkými bozkami, pretože vedela, že čoskoro uspokojí jej túžbu. Keď sa dotkol jej pliec a nežnejú zdvihol, stretla sa s jeho pohľadom.

Z jeho sivých očí sálala taká znepokojujúca a naliehavá žiara, že sa náhle zobudila.

Zmätené vykrikla a s búšiacim srdcom sa posadila. Komnata bola ponorená do tmy. Pokožku mala rozpálenú a panenské miesto v jej lone zvlhnuté od túžby. Preglgla a pomaly sa vracala do skutočnosti.

Ach, Bože! zastonala a plná hanby si obidvomi rukami zakryla tvár. Hlavou jej naďalej vírili necudné výjavy z erotického sna. Prešla si rukou po vlasoch a pokúšala sa získať kontrolu na vlastným telom.

Musím sa odtiaľto dostať... Ak sa mi to nepodarí a to čo najskôr - budem sa správať rovnako necudne ako Caro.

Levanduľová vôňa postelnej bielizne a hebkosť prikrývky dráždili jej nenaplnenú túžbu, a tak ju odhodila a vstala z tepla postele. V kozube tleli už len posledné uhlíky, ale chladný vzduch pôsobil upokojujúco na jej vzrušené telo.

Po dlhom spánku vysmädla, pobrala sa k písaciemu stolíku, kde nechala podnos v večerou. Dopila čaj od večere. Na jazyku zacítila cukor, ktorý zostal na dne šálky, a okamžite sa zachvela, pretože si spomenula na Lucienove ústa.

Nemalo zmysel čokoľvek zapierať. Túžila po tom odpornom chlapovi, túžila po jeho tele i po jeho duši. Hriechnosť jej túžby ju desila ako najhoršia nočná mora.

Som strašne sám... Opustený, nemilovaný, povedal jej, a ona ho odvrhla. Zachovala sa ako zbabelec. Keby to bol ktokoľvek iný na svete,

nikdy by sa nesprávala voči nemu tak chladne. Natahoval k nej ruku s takou úprimnosťou, že jej vyrážala dych, a žiadal ju, aby ho ľúbila. Bolo to horšie, ako keď hľadela do hlavne jeho pištole.

Položila šálku späť na podnos a potom si unavene sadla a načúvala hvízdaniu vetra, ktorý sa dobyjal dovnútra škárami v oknách. Sklenené tabule protestovali, keď do nich nahnevane metal opadané listy. Z oblohy začali padať prvé ťažké dažďové kvapky, tmavé oblaky však ešte neuvolnili chladný jesenný dážď v jeho plnej sile. Cítila však, že čoskoro príde búrka. Tlak v ovzduší neustále narastal.

Dúfala, že Luciena, ktorého videla za súmraku odchádzať, lejak nezastihne. Len čo si uvedomila, že naňho znovu myslí, zmocnila sa jej úzkosť. Schovala si tvár do dlaní a zúfalo zažmúrila oči.

Bolo to povážlivé, ale viac sa hanbila za svoje kruté správanie než za svoj hriešny sen alebo bozk na skalnej vyhládke. Obvinila ho, že sa s ňou zahráva, ale veľmi dobre vedela, že tichým, úpenlivým pohľadom ju žiadal o niečo oveľa hlbšie než len o telesné radovánky. Potreboval niečo, čomu nerozumela, a nechápala ani vlastnú túžbu vyhovieť jeho prosbe.

Pritisla si kolená k hrudi, objala ich rukami a zamyslene sa zahľadela na tlejúce uhlíky v kozube. Už, si vôbec nebola istá tým, čo je správne a čo nie. Nemohla sa zbaviť pocitu, že mu dlhuje ospravedlnenie, čo ako to bolo absurdné. Nedlhuje mu vôbec nič! Drží ju tu predsa proti jej vôli.

Povzdychla si nad spontánnym rozhorčením, ktoré ju ovládlo, len čo si uvedomila, čo od nej očakáva vlastná hrdosť aj spoločenská etiketa. Vôbec to nebolo to, čo v tejto chvíli cítila.

Ubíjali ju výčitky svedomia, ale nie pre jej nemravné správanie. Trápilo ju, že zranila jeho obnažené city a klamala o vlastných. K Lucienovi Knightovi ju priťahovala akási neznáma sila, ktorej nedokázala vzdorovať.

V diaľke zadunel hrom a vzápätí sa spustil prudký lejak. Vstala zo stoličky a nepokojne sa začala prechádzať po slabo osvetlenej komnate. Zostala stáť pri kozube a kutáčom prehrabala pahrebu, až kým sa z obhorených polienok neroztancovali oranžové, modré a zelené plamienky. Práve v tej chvíli začula na dvore dupot konských kopýt. Odložila kutáč, prebehla k oknu a vyzrela von práve vo chvíli, keď

Lucien vcváľal popred bránu na veľkom čiernom tátošovi.

Dvor matne osvetľoval oheň v železnom koši, statočne vzdorujúc dažďu, ktorý sa ho usiloval udusiť. V nemom obdive hľadela na lesknúcu sa Lucienovu i koňovu siluetu v sliepňavej žiare plameňov. Lucien bol oblečený do čierneho a v jeho tvári sa zračila osamelosť a smútok. Neuvedomoval si, že ho niekto pozoruje, zoskočil z koňa, podal uzdu paholkovi a zastavil sa, aby s láskou potľapkal zviera a poďakoval mu. Alice to gesto chytilo za srdce.

Dážď bol čoraz hustejší a búšil o dlažobné kamene. Lucien odmietol dáždňik, ktorý mu ponúkol lokaj a rozbehol sa hore schodmi.

Keď jej zmizol z dohľadu, oprela si čelo o studené okno a s rozochveným žalúdkom si pripustila, že sa do Luciena zamilovala. Pozorovala paholka, ako odvádza jeho koňa. Okno sa po chvíli zahmlilo od jej dychu, a tak sa otočila do miestnosti a zahľadela sa do pahreby.

Lucien je opäť doma. Nastal čas, aby sa znovu začala znepokojovať. Použije kľúč, aby sa vkradol do jej komnaty? Na druhej strane však pochybovala o tom, že by túžil po ďalších krutých slovách na svoju adresu. Dočerta, prečo tu má trčať sama? Chce byť s ním. Mal pravdu, keď jej povedal, že nie je slobodná, pretože sa neodváža urobiť to, po čom naozaj túži. Bojí sa toho, čo sa môže stať. Bojí sa túžby, ktorú v nej prebudil. Neverila, že v zamatovej tme noci, pri intímnom šepote dažďa a jeho zvädzaní sa dokáže správať, ako sa na dámu patrí.

Roztúžené telo ju ľakalo a samu seba presviedčala, že by mala ujsť. Mala by vymyslieť spôsob, ako mu uniknúť, hoci má okolo seba armádu ostrážitých služobníkov a strážcov, ktorí sú rozmiestnení okolo celého sídla.

Lucien Knight je mimoriadne nebezpečný muž, ale napriek tomu dokáže rozospievať jej srdce tak, ako sa to žiadnemu inému nepodarilo. Dokázala by ho odmietnuť len kvôli tomu, že nedodrжал pri dvorení konvenčný postup? Konvenční muži ju predsa vždy nechávali chladnou.

Napokon sa podvolila naliehaniu svojho rozumnejšieho ja. Počká do rána. Veď aj diabol so sivými očami by sa mal v nedeľu správať slušne.

Vrátila sa do postele, schovala sa pod prikrývku, ale dlho nedokázala zaspať. Ležala s otvorenými očami, hľadela do okna, po

ktorom stekali potôčiky dažďa, a čakala na zajtrajšok.

Lucien precválal popod bránu do Revell Court chvíľu potom, čo sa rozpršalo. Ťažké dažďové kvapky mu plieskali do tváre a máčali odev. Sklonil pred lejakom hlavu a pevne si pridržal plášť, aby Garciov list schovaný vo vrecku vesty ochránil pred rozbesnenými živlami. Len čo vybehol po zámockých schodoch, otvorili sa pred ním dvere.

Vyzliekol si premočený kabát a podal ho majordómovi. „Budem vo svojej kancelárii, Godfrey. Nech ma nikto nevyrušuje.“

„Áno, pane," uklonil sa majordómus.

Lucien prebehol cez halu, vyšiel hore schodišťom na poschodie a labyrintom chodieb sa pobral k úzkym, dreveným schodom, ktoré viedli do podkrovia zámku Revell Court.

Nad jeho hlavou bubnovali na strechu prúdy lejaka a vietor zavýjal. Vyhradil si malú časť tohto zaprášeného, smutného priestoru nad izbami služobníctva ako svoju tajnú pracovňu. Odomkol dvere a šmátral okolo seba po kresadle. Zapálil sviečku vo svietniku. Len čo sa plamienok rozhorel, zatvoril dvere a zamkol ich. Pretože jeho práca bola prísne tajná, nikto, dokonca ani oddaný majordómus Godfrey, sem nesmel vstúpiť pod žiadnou zámienkou, ani.; len poutierať prach na knihách, ktoré to už zúfalo potrebovali.

Sadol si k stolu, vytiahol Garciov list a zlomil pečať.

Pozrel na papier a pobavene sa uškrnul nad priateľovou vynaliezavosťou. Garcia zakódoval správu ako urgenciu; nezaplateného účtu v penzióne. Pod majiteľovou nahnevanou urgenciou stáli tri stĺpce čísel, v ktorých bolo ukrytej tajomstvo zakódovanej správy. Každé číslo či už dátum, množstvo alebo suma, korešpondovali s číslom strany v Biblii, ktorú mu kedysi Garcia venoval. Čísla označovali stranu, konkrétny riadok a slovo. Mená agentov sa líšili od i ostatných čísel tým, že boli zakrúžkované. Napríklad zakrúžkovaná jednotka označovala pápeža, dvojka Napoleona, trojka anglického kráľa Juraja, štvorka princa regenta, päťka ruského cára Alexandra, a tak ďalej.

Pretelet pohľadom po všetkých číslach a zbledol, keď našiel zakrúžkované číslo sedemdesiatsedem. Každý agent mal tiež svoje číslo - on bol dvadsaťdvojka. Hoci nepoznal spamäti čísla všetkých agentov, dobre vedel, že sedemde-siatsedmička patrí Claudovi Bardouovi.

Text, v ktorom sa majiteľ hotela señor Sanchez sťažoval, že mu ešte stále nezaplatil za položky, ktoré počas pobytu v španielskom penzióne poškodil alebo skonsumoval, bol len kamufláž.

Lucien ponoril pero do atramentu a začal listovať v stránkach Biblie podľa toho, ako ho viedli Garciove čísla.

Keď napísal slová, ktoré zodpovedali jednotlivým číslam, stačilo už len text preložiť z latinčiny do angličtiny.

Zdravím, milý priateľu,

dúfam, že tento list Vás zastihne pri plnom zdraví. Dovoľujem si Vás upozorniť, že Claude Bardouje nažive. Dozvedeli sme sa, že zhromaždil malú skupinu svojich verných. Pokiaľ ide o ich poslanie, moje zdroje si protirečia. Jeden tvrdí, že má v úmysle zaútočiť na Viedenský mierový kongres, druhý, že organizuje skupinu, ktorá má oslobodiť Napoleona z Elby. Musíme byť pripravení na obidve možnosti.

Nech Vás Boh opatruje,

Garcia.

Lucien sa oprel o stoličku, súchajúc si bradu. Pohľad mu stvrdol. Jeho hlboký výdych rozkmital plameň sviečky. Garcia sa nezmienil o možnosti, ktorú im prezradil Leonidovič. Vôbec nespomenul, že Bardou teraz pracuje pre Američanov. A potom ver rečiam z tretej ruky! pomyslel si.

Zdvihol pero a začal formulovať depešu agentom v Taliansku a v Rakúsku. Predstava, že Napoleon sa dostane z ostrova Elba späť do Francúzska bola veľmi znepokojujúca, ale nebezpečenstvo, hroziace mierovému kongresu vo Viedni, ho znepokojilo ešte viac, pretože tam boli aj štyria členovia jeho rodiny.

Jeho najstaršieho brata Róberta, nového vojvodu z Hawkscliffu, vymenovali za jedného z Castlereaghových pobočníkov. Róbert si vzal so sebou aj manželku Bel, aby si spolu s ním vychutnala veľkolepé bály sprevádzajúce mierové rokovania. Bola s nimi aj ich sestra lady Jacinda a jej spoločníčka Lizzie Carlislová, Róbertova chovanica a v podstate ich druhá sestra. Srdce mu prudko búchalo, keď šifroval správu

Castlereaghovi a potom Róbertovi o hroziacom nebezpečenstve.

Len čo boli oba listy hotové a zapečatené, začal premýšľať o možnosti skontaktovať sa s ruskou špiónkou Sophiou Voznesenskou. Chcel zistiť, čo vie o novom poslaní Bardoua, a či nezistila, kde sa teraz zdržiava. Tmavovlasá kráska bola jedným z najnebezpečnejších stvorení, ktoré kedy pracovali pre ruského cára Alexandra. Počas vojny bolo jednou z jej hlavných úloh zviazať Bardoua, aby získavala informácie o jeho aktivitách.

Od uzavretia Tilsitského mieru, počas celého päťročného spojenectva Ruska s Francúzskom, Bardou a Sophia pracovali spolu. Hoci sa následne obe mocnosti ocitli na znepriatelených stranách, Sophia si získala Bardouovu náklonnosť. Bola tvrdá a nemilosrdná agentka, nebola už schopná uniknúť pred nárokmi, ktoré si na ňu tvrdý Francúz uplatňoval. Lucien to vedel, pretože sa svojho času s ňou zaplietol aj sám.

Napokon pokrútil hlavou a rozhodol sa, že ju nevyhľadá. Bolo by to príliš nebezpečné. Bardou bol tou ženou ako posadnutý a neraz sa správal kvôli nej ako žiarlivý Othello. A okrem toho jej nikdy celkom nedôveroval.

Mal by ísť za Alice, aby našiel útechu v jej náručí. Ako veľmi túžil po tom, aby si mohol vykúpať dušu v jej čistote, v jej nevinnosti, v jej upokojujúcej nehe. Ibaže dnes ten plavovlasý anjel roztrhal na franforce posledné ilúzie i o tom, že jeho utrpenie skončí a že aj on má právo na krajšiu budúcnosť. Zahľadel sa do plameňa sviečky. Má predsa svoju hrdosť. Počká, kým príde za ním sama.

Rozvírená hmla halila londýnsku panorámu do vlhkého oblaku, keď Američan Rollo Greene nervózne vyčkával na prístavnom móle, neďaleko Westminsterského mosta. Konečne zazrel v hmle sliepňavé svetlo blížiacej sa plachetnice, nejasne sa odrážajúce od tmavej hladiny Temže.

Pozrel na hodiny. Presne podlá plánu.

Stiahol si klobúk nižšie na oči a v tej chvíli bol rád, že vo vychádzkovej palici má schovanú dýku. Okolité sklady, pivovary a skládky stavebného dreva boli ponorené do ticha a strašidelných tieňov.

Koč čakal neďaleko, ukrytý v tieni. Loď sa približovala k nemu, napredujúc pomaly proti prúdu. Už začínal rozoznávať stožiare a rybárske siete. Keď posádka zakotvila, navlhčil si pery a pokúšajúc sa ovládnuť nepokoj, vyčaril na tvár typický bezstarostný americký úsmev.

Ten mu však okamžite zamrel na perách, len čo sa z hmly vynorila masívna mužská silueta, stojaca na proxe lode s cigarou medzi zubami. Muž musel merať vyše šesť stôp a vážiť najmenej sto kíľ. Špička cigary zažiarila v tme červeným plamienkom zakaždým, keď si z nej potiahol. Potom sa rybárska loď rozhojdala, pretože obor prekročil zábradlie a s prekvapujúcou ľahkosťou zoskočil na mólo. Myknutím pleca si posunul remeň brašny, aby mu nespadla.

Rollo nervózne preglgol, keď sa nepriateľsky tváriaci svetlovlasý obor priblížil k nemu. Pri chôdzi mierne pokrívkaľ. Prinútil sa vykročiť k Francúzovi, odhodlane vzpriamiac hlavu. Silený úsmev zotrval na jeho perách aj vo chvíli, keď ho oslovil: „Monsieur Bardou, predpokladám?”

Obor si ho pohrdavo premeral. Oči mal vodnaté, ale pichľavé. Rollo sa uklonil. „Som Rollo Greene, pane. Páni vo Virgínii rozhodli, že vám mám asistovať.”

Bardou uprel pohľad na Rollovu vychádzkovú palicu, akoby okamžite pochopil, že má v nej ukrytú zbraň. Ale nezdalo sa, že by ho to znepokojilo. Vybral si cigaru z úst, vydýchol obláčik dymu a potom hodil ohorok na mólo.

„Máte moje papiere?” spýtal sa hlbokým, skřípavým hlasom. Jeho francúzsky prízvuk bol oveľa výraznejší, ako Rollo očakával.

Počul, že Bardou je pôvodom sedliak, ale uprostred revolučného virvaru koncom osemnásteho storočia sa mu podarilo vyšvihnúť sa na spoločenskom rebríčku a dokonca získal aj pomerne slušné vzdelanie. Rollo dúfal, okrem vzdelania si osvojil aj spôsoby džentlmena - pruského džentlmena. Anglická aristokracia bola dosť dôverivá a nechala sa ľahko prekabátiť, najmä ak človek povedal, že je v príbuzenskom vzťahu so slávnym pruským - generálomálom Blúcherom. Ten sa významne pričínal o Napoleonovu porážku.

„Všetko je v poriadku, pane. Teraz nastúpite do koča a pôjdeme do hotela. Objednal som pre vás apartmán v Pulteney - najlepšom hoteli v

celom Londýne. Býval v ňom dokonca aj cár počas minuloročnej návštevy."

Bardou vrhol naňho nedôverčivý pohľad, potom si obozretne poobzeral koč zvonku a než do neho nastúpil, nazrel do dnu.

„Musí to byť zvláštny pocit ocitnúť sa na nepriateľskej pôde," poznamenal Rollo plynulou francúzštinou, len čo sa dal kočiar do pohybu. Na to vytiahol fľašu vína a dva poháre, opatrne do nich nalial zlatistý mok a jeden podal Bardouovi. „Z vášho domova. Zaobstaral som ho na vašu počesť. Len si dajte," ponúkal ho s úsmevom. „Naši priatelia vo Virgínii by ma sotva pochválili, keby som vás otrávil, pán Bardou. Som váš oddaný služobník."

Bardou si váhavo zobral pohár a počkal, kým sa Rollo napije. „Zabezpečili ste mi novú totožnosť?"

„Samozrejme, pane. V londýnskej spoločnosti budete vystupovať ako barón Karl von Dannecker z Pruska. A našiel som aj mladého šľachtica, ktorý je ochotný uviesť vás do najvyšších kruhov."

„Peniaze?"

„Sú na účte. Nezabudol som na nič."

Kým koč prechádzal po Westminsterskom moste, Bardou so záujmom vyzeral von oknom. „A čo Sophia? Ešte stále žije v Londýne?" spýtal sa už očividne pokojnejšie.

„Pred týždňom som ju videl vo Vaxhalle. Je stále rovnako krásna," s obdivom skonštatoval Rollo.

„Čo je Vaxhall?" spýtal sa ho Bardou pochmúrne.

„Záhrada radostí. Je tam divadlo, tanečná sála, fontány. Zavediem vás tam. Je to mimoriadne interesantné miesto."

„So Sophiou tiež rátam," pokračoval Bardou. „Krásna žena je vždy... užitočná."

Rollo sa zamračil. Clauda Bardoua si najala vplyvná skupina rozhnevaných džentlmenov - plantážnikov, priateľov prezidenta Madisona, ktorí sa chceli červenokabátnikom pomstiť za vypálenie Washingtonu. Hoci boli americké pokladnice následkom britskej blokády takmer prázdne, hrdí virgínski vlastenci sa cítili takí ponížení tým, že im vypálili ich novučičké hlavné mesto, že za Bardouove služby platili z vlastného vrecka, ktoré im dve storočia naplňali drinou africkí otroci. Rollo si nedokázal ani len predstaviť, čo by povedali jeho

chlebobarcovia, keby sa dozvedeli, že Bardou si zobral na pomoc ďalšieho agenta.

„Pán Bardou, pri všetkej úcte, vaša odmena už bola stanovená. Myslíte, že madam Voznesenská bude súhlasiť s nezištnou pomocou?"

„Sophia urobí všetko, čo jej prikážem." Po tom, ako sa mu Bardou zahľadel do očí, Rollo aj bez ďalších slov pochopil, že najlepšie urobí, ak sa zachová rovnako ako Sophia. Znovu si odpil dúšok vína.

Bardou si opäť premeral svojho pomocníka nevraživými svetlomodrými očami. Žoviálny Američan navidomoči zbledol. Asi bude najlepšie zmeniť tému, povedal si v duchu. „Kde ste sa naučili po nemecky?" spýtal sa neobratne.

„Vo Vestfálsku. Istý čas som bol zodpovedný za ochranu kráľa Jérôma."

„Ach, ak ma neklame pamäť, to je Napoleonov malý brat?"

Bardou prikývol a znenazdania na Rolla vyrukoval s nečakanou otázkou: „Poznáte lorda Luciena Knighta?"

Rollo sám nevedel, prečo sa rozhodol klamať, ale keď mu jeho šiesty zmysel radil niečo urobiť, vždy ho poslúchol. Pokrútil hlavou. „Niečo som o ňom počul, ale osobne ho nepoznám. Prečo sa pýtate?" Mihotavé svetlo pouličných lúč, okolo ktorých prechádzal koč, chvíľami osvetľovalo jeho tvrdú tvár.

Znovu zavládlo nepríjemné ticho. Rollo si v rozpakoch odkašľal. Rýchlo pochopil, že nemá klásť zbytočné otázky, ale vôbec sa mu to nepáčilo. Napokon pozbieral posledné zvyšky odvahy a jedným dychom vychrlil: „Pán Bardou, kedy sa dozviem podrobnosti o vašom pláne?"

Kým prechádzali okolo Westminster Abbey, Bardou uvažoval nad odpoveďou. „Pätnásť rokov vernej služby," zamrmľal napokon, „a teraz sa nemôžem vrátiť domov, lebo by ma postavili pred súd a popravili. A pritom som neurobil nič zlé, len som oddane slúžil svojej vlasti. Viete si predstaviť, čo asi cítim, pán Greene? Porážka má veľmi trpkú príchuť. Preto ju doprajem ochutnať aj týmto namysleným, arogantným Angličanom."

„Tak, tak." Nuž, to si sa elegantne vyhol odpovedi, pomyslel si Rollo, ktorý na rozdiel od Bardoua neprechovával voči Angličanom žiadnu zášť. V Londýne pôsobil už dva roky a hoci bol dušou

vlastencom a ako každý Američan odsudzoval blokádu i vypálenie Washingtonu, Angličanov si napriek tomu celkom obľúbil. Koniec koncov, aj jeho predkovia pochádzali z Anglicka. Odjakživa mu chutila anglická strava, najmä pivo, a páčili sa mu Angličanky.

Bardou si znovu odchlípol dúšok vína. „Vašou prvoradou úlohou bude zohnať výbušniny. Ak by sa niekto vypytoval, povie, že pracujete pre firmu, ktorá chystá stavbu nového mosta a ten starý treba vyhodiť do vzduchu. Objednáte liadok. Jeho množstvo určím, keď si pozriem ciele.“

„Takže vy už máte vybraté ciele?“ vyhrkol prekvapene. „A môžete mi prezradiť, ktoré sú to?“

Namiesto odpovede sa Bardou naňho len chladno usmial.

Siedma kapitola

Slúžka prišla ako včera. Alice už bola oblečená a nedočkavo čakala na raňajky. Ibaže namiesto podnosu s jedlom jej buclatá slúžka priniesla odkaz, že jej už nebudú jedlo nosievať do komnaty.

Ach, ták, pán sa teda rozhodol, že ma zlomí hladom, preblesklo pobavené Alice myslou. Nemohla sa už dočkať toho, aký bude šokovaný jej poslušnosťou a dobrou náladou.

Vedno so slúžkou vkročili do vstupnej haly, kde ju zverila do starostlivosti majordóma, stojaceho pri dverách.

„Zavediem vás k Jeho lordstvu, slečna." Nato jej s úctivým úklonom otvoril vchodové dvere. „Tadiaľto."

„Je vonku?"

„Jeho lordstvo trénuje vo svojej telocvični. Robieva to pravidelne každé ráno," odpovedal zdvorilo. „Mám slečnej priniesť kabát?"

„Je to ďaleko?"

„Nie, slečna."

„Tak pôjdem tak, ako som."

Mlčky prikývol a nasledoval ju. Chladné, ale slnečné októbrové ráno bolo plné príslubov. Pociťala závan studeného vzduchu a mimovoľne si pošúchala ramená. Keď prehovorila, pred ústami sa jej vytvoril obláčik pary. „Čo trénuje?"

„Šerm a box."

„Box?!" Panebože, slušne vychovanej dáme bontón pred sa zakazuje vstupovať do mužskej svätyne. Keďže je nedeľa ráno, mala by ísť do kostola, a nie do telocvične, patriacej k slobodnému mužovi!

Majordómus na ňu uprel súcitný pohľad. „Jeho lordstvo nariadilo, aby vám prestreli práve tam."

Lucien jej zasa hodil rukavicu. Akoby ju lákal ako myš kúskom syra poznávať nové, hoci aj s príchutou škandalóznosti. Najprv sa hnevala, ale potom odhodlane mykla plec a sama pred sebou si priznala, že horí zvedavosťou uvidieť svet, ktorí ostatné mladé dámy nezazrú ani len kútikom oka. Bez ďalších otázok kráčala za sluhom. Viedol ju po

štrkom vysypanom chodníku, ktorý sa vinul okolo zámku. Záhradníci už usilovne pracovali, zarovnávali ozdobnej tvarované kríky a strihali brečtan, ktorý sa plazil po stenách zámku. Keď kráčala spolu so sluhom okolo nich, pečlivo jej dvíhali na pozdrav klobúky. Zišli z chodníka a kráčali po zvažujúcej sa ceste, ktorá pokračovala cez ešte stále zelenú lúku, na ktorej sa pásli kone, a ďalej okolo rozľahlého poľa ďateliny. Bola už dávno pokosená a pohrabaná do stohov, pripomínajúcich malé pevnosti. Stromy lemujúce cestu hrali všetkými farbami jesene.

Vánok k nej priniesol vôňu stajní. Blížili sa k rozľahlému hospodárskemu komplexu, ktorý bol postavený z červenej tehly ako zámok.

Niekoľko Lucienových koni vystrčilo hlavy cez otvorené okná, akoby tie ušľachtilé tvory chceli zistiť, kto to prichádza. Prežúvali seno a s výrazmi priateľskej konskej zvedavosti ich pozorovali.

V ohrade uvidela paholka, ktorý cvičil Lucienovho čierneho žrebca. Držal ho na dlhom lane. Alice zostala stáť, aby sa pokochala pohľadom na krásne zviera. Svaly mu hrali po celom tele a zdalo sa, že sa pri každom skoku priam vznáša. Ohúrená vznešenou nádherou zvieraťa len veľmi neochotne opustila miesto pri ohrade a kráčala za sluhom k ďalšej budove strednej veľkosti s obrovskými oknami. Ešte než sluha otvoril dvere, začula nepríjemné rinčanie zbraní.

Mužský hlas s cudzím prízvukom vykrikoval v pravidelných intervaloch príkazy a jeho strohosť len zdôrazňovala ticho a pokoj skorého rána. Majordómus otvoril dvere o pridržal jej ich. Zaváhala, ale keď nazrela dnu a pohľad jej spočinul na bohato prestretom stole, na ktorom už bolo pripravené sladké pečivo a ligotavý strieborný čajový servis, začali sa jej v ústach zbierať slinky. Návnada! Zmysel pre bontón ju naliehavým hlasom žiadal, ale nevošla dnu, ibaže ona už bola rozhodnutá, že prekoná hanblivosť, ktorú jej okolie, ba dokonca aj Caro, omylom pokladali za cnosť. Jediný, kto dokázal prekuknúť jej pretváрку, bol Lucien. Dodala si odvahy a vošla do telocvične. Usilovala sa pôsobiť rovnako nenúteným dojmom, akoby práve vošla do londýnskeho modistva.

Počerný majster šermu a päť mladíkov, ktorí trénovali spolu s Lucienom, sa jej smerom ani nepozreli. Asi ich dopredu upozornil, že príde a že si ju nemajú všímať. Dokonca ani on sám sa nenechal jej

príchodom rušif. Len na kratučký okamih zazrela jeho tvár a sústredené sivé oči. Na korde sa mu zajagal odraz lúčov ranného slnka.

Dávala si pozor, aby nikomu nevškročila do cesty a celá nesvoj sa presúvala popri stene k stolu, kde na ňu čakala hostina. Kým si postojacky nalievala z kohútika čaj majordómus jej úctivo odsunul stoličku. Robila všetko, čo bolo v jej silách, aby vyzerala nenútene, akoby jej strach a nervozita vôbec nezvierali žalúdok. Kiežby sa nečervenala! Nasypala si do šálky cukor a silou vôle dokázala, že sá jej ruka prestala triasť. Zdvihla šálku s tanierikom a so zdvorilým výrazom na tvári sa otočila k džentlmenom, aby pozorovala ich tréning. Ale len čo zbadala Luciena, podlomili sa jej kolená a sťažka dosadla na stoličku.

Ak vkladá do tréningu toľko zápalu a krutosti, tak aký je v skutočnom boji? pomyslela si. V miestnosti sa ozýval štrngot čepelí. Počerný španielsky majster ustúpil nabok, ale neprestal vydávať úsečné príkazy. Lucien sa pohyboval ako elegantný tanečník, zachádzajúc až na okraj vlastných možností. Piatí mladí muži, ktorí trénovali spolu s ním stáli v rovnomerných rozostupoch v kruhu okolo neho a on držal každého z nich v strehu, podnikal výpady na každého z nich a rýchlosťou blesku ustupoval, takže zdalo, že nikdy nie je ani k jednému z nich otočený chrbátom.

Tiekol z neho pot. Obtiahnuté čierne nohavice mu obopínali svalnaté nohy a mizli vo vysokých čiernych čižmách. Cez voľnú bielu košeľu mal oblečenú ochrannú koženú vestu. Remienky upnuté na bokoch štíhleho pásu zdôrazňovali jeho širokú hrud'. Alice si vôbec neuvedomovala, že ho pozoruje so zatajeným dychom. Vydýchla až potom, keď skončili.

Lucien sa nedbalo uklonil svojim protivníkom a odložil zbraň. Hrud' sa mu prudko dvíhala od námahy. Španiel mu zagratuloval k mimoriadne dobrému výkonu.

Alice sedela plná očakávania, ale miesto toho, aby podišiel k nej, prešiel k lavici na druhej strane telocvične, sadol si a pravou rukou zdvihol železnú činku. Znovu a znovu ju zdvíhal, pričom sa lakťom opieral o vnútorné stehno.

To je ale nezmar! vzdychla si v duchu plná obdivu. Keď konečne položil činku na zem, vystrel ruky nad hlavu a ponáľahoval sa s

rozkošnickou zmyselnosťou nažratej šelmy. Potom cvičil to isté ľavou rukou. Napokon vstal z lavičky a zobral si od vyčkávejúceho sluhu uterák, ktorým si zotrel z tváre pot. Medzitým počúval pripomienky majstra šermu. Všimla si, že je oveľa vyšší ako jeho tréner.

Zrejme sa rozhodol, že si ju vôbec nebude všímať. Ale prečo ju potom prinútil, aby sem prišla? Je stále na ňu nahnevaný kvôli jej príkrym slovám? Uvedomila si že na ňo celkom nezakryto vyvaluje oči, a tak rýchlo odvrátila zrak a venovala pozornosť piatim mladíkom. Aj oni zdvihali činky, boli však oveľa uvoľnenejší než Lucien a po celý čas spolu žartovali. Rada by vedela, kto vlastne sú. Dvaja z nich jej boli akísi povedomí. Premýšľala, či ich pozná z Londýna, alebo ich zazrela v Grotto. Keď sa niektorý ukradomky pozrel jej smerom a stíšili hlasy do šepotu, uvedomila si, že sa rozprávajú o nej. Popudilo ju to a rýchlo sklopila oči. Dúfala, že si nepomýlili jej zvedavé pohľady s nehanebným flirtovaním.

Práve keď si začínala uvedomovať, že Lucien je voči jej prítomnosti celkom ľahostajný, kývnutím hlavy poďakoval majstrovi šermu a vykročil priamo k nej, utierajúc si uterákom mokré šiju.

„Slečna Montague, aké milé prekvapenie!“ Ďalší sluha mu podal plnú fľašku s vodou.

„Bol na vás veľmi pôsobivý pohľad,“ usmiala sa zoširoka, predstierajúc, že nie je v rozpakoch.

„Ďakujem.“ Vytiahol z fľaše zátku, zaklonil hlavu a poriadne sa napil. Krk sa mu leskol od potu a kým pil, Adamovo jabĺčko sa mu rytmicky pohybovalo hore-dolu. F'ascinovane ho pozorovala, až kým nedopil a neutrel si mokré pery rukávom košele.

„Bol by som veľmi rád, keby ste išli dnes so mnou na návštevu,“ pokračoval.

„Na návštevu?“

„Chcem navštíviť jedného múdreho starého pána,“ vysvetlil jej so zábleskom v sivých očiach. „O pol hodiny tu skončím. Počkáte ma tu, aby som si bol istý, že sa nedostanete do žiadneho maléru. Platí?“

Alice nepovedala nič, pretože ju zaskočila radosť, s akou prijala možnosť, že budú spolu. Rozopol si ochrannú vestu, vyzliekol si ju a podal sluhovi. Pohľad na jeho tenkú bielu košeľu, ktorá sa lepila na potom premočenú pokožku, a pižmová mužská vôňa prebudili v jej

tele niečo živočíšne. Vyzliekol si aj košeľu, žmurkol na ňu a polonahý sa vrátil k ostatným mladíkom.

Majstra šermu nahradil malý, územčistý chlapík, ktorý vyzeral veľmi nahnevane a z ktorého sa vykľul tréner boxu, bývalý profesionálny zápasník. Na šermovanie bol celkom príjemný pohľad, ale teraz si vôbec nebola istá, že sa dokáže pozerieť, ako si Lucien a jeho spolubojovníci navzájom ubližujú, ako mláčia jeden do druhého sťa zmyslov zbavení. Hľadela na jeho telo so záujmom umelkyne a s túžbou ženy, hypnotizovaná hrou bronzových svalov na jeho chrbte. Ramená mal široké, hrud' nádherne tvarovanú, lesknúcu sa od potu. Začali tým, že si na hánky navinuli dlhý pás kože, aby stlmili údery pästí.

Napadlo jej, že aj napriek nespočetným hodinám maľovania ešte nikdy nemala možnosť nakresliť ten najkrajší model zo všetkých - nahého muža. Predtým, ako prišla do Revell Court, by už pri samotnej tejto predstave upadala do mdlôb a musela by siahnúť po voňavej soli, ale odked stretla Luciena Knighta, všetko predtým hriechne jej pripadalo prirodzené.

Keď začali s tréningom, násilie, na ktoré sa prizerala, jej celkom vyviedlo z miery. Otočila sa, ale veľmi jej to nepomohlo, pretože pred zvukmi nebolo úniku, ba dokonca aj sa jej zdalo, že je to ešte horšie - tvrdé, duniace údery pästí obalených kožou, hrdelné stony mužov, ktorí schytali údery do žalúdka, cockneyovský prízvuk starého boxera, ktorý ich nemilosrdne hnal do boja - všetko to bolo ešte desivejšie.

Lucien jednému z mladíkov zasadil tvrdú ranu, až sa rozplaštil na dlážke. Hoci po chvíľke vstal s úsmevom na perách, v duchu si prisahala, že nikdy nedovolí, aby si Harry raz overoval svoju silu v tomto športe a rovnako mu nedovolí, aby vstúpil do armády.

Červenovlasý mladík, ktorého prezývali Ír, bol Lucienovým ďalším protivníkom. Vbehol do ringu a podarilo sa mu zasiahnúť Lucienovu hrud', ale vzápätí sa ocitol na zemi.

Opakovalo sa to niekoľkokrát a napokon to Alice už nevydržala, vyskočila na rovné nohy a skríkla: „Prestaňte s tým!"

Všetci muži upreli na ňu zmätené pohľady.

„Prestaňte, kým niektorého z vás nezraníte!" vykrikla rozhorčene a

prudko očervenela.

Lucien si vymenil so starým zápasníkom veselý pohľad, ostatní mladíci pokašliavali a ukrývali pobavené úsmevy do hrstí. Vykročil k nej a cestou si utrel spotené čelo. Nedokázala odtrhnúť oči od jeho lesknúcej sa hrude a očervenela ešte viac.

„Nikomu neublížime, Alice. Je to len šport," vysvetľoval jej zadychčaná.

„Je to brutálne násilie."

„Muž musí niečo vydržať, ak má byť schopný brániť česť vyvolenej dámy," podpichol ju a v očiach mu hrali šibalské plamienky. „Ale priznám sa, že slovami nedokážem popísať ako veľmi ma dojíma, že sa obávate o moje zdravie.“

„Viac sa obávam o zdravie tých sopliakov," odvrkla povýšenecky a kývla hlavou smerom k mladíkom, ktorí celkom olvorene načúvali ich rozhovoru.

„Mali by ste si robiť starosti len o mňa," rozhorčil sa naoko.

„Som v nevýhode, veď je to boj piatich proti jednému a všetci sú naviac najmenej o päť rokov mladší než ja. Vďaka tomu sú vo výhode a majú nadomnou prevahu."

„Netúžim vidieť ležať v krvi nikoho, ani vás!"

Poluteľne sa usmial.

„Tak vidíte! Predsa si len robíte o mňa starosti. Myslím, že ma začínate mať rada, hoci aj proti svojej vôli. Teraz si sadnite a pokúste sa preniknúť do podstaty tohto športu. Snažte sa objaviť jej ducha."

Buchl si pästou do dlane, otočil sa na päte a ponáhlal sa k spoločníkom. „Varuje vás, že ma nesmiete dokaličiť, mládenci. Zdôraznila najmä to, že mi nesmiete zraniť pery.“

Mladíci predstierali, že ich jej domnelá požiadavka pobúrila. Alice sa síce mračila, ale mala čo robiť, aby sa nerozesmiala. Je to naozaj veľmi šarmantný muž, pomyslela si očarená.

Zdá sa, že môj anjel strážny navštívil v noci Alice a orodoval za mňa, pomyslel si Lucien. Naozaj sa musel stať zázrak, pretože dnes ráno sa správala mimoriadne milo. Tým sa, samozrejme, všetko zmenilo. Ak je ochotná urobiť ústretový krok, tak potom je aj on viac než ochotný vyjsť jej v ústrety. Nemal vo zvyku robiť kompromisy, ale

teraz pripúšťal, že jeho požiadavky voči nej boli naozaj prehnané. Ved' od nej žiadal, aby ho prijala ako Draca ovenčeného hriechom a aureolou zla. Rozhodol sa, že jej dá možnosť, aby sa o ňom dozvedela viac.

Bleskurýchlo sa okúpал a obliekol si čistý odev. Potom sa spolu vydali tým istým lesom ako včera. Po nočnom daždi bol chodník celý rozmочený. Mali namierené do malej dedinky v údolí, kde chcel navštíviť staručkého Seymoura Whitbyho, ktorý mu bol vychovávateľom a nahrádzal mu aj otca.

Kráčal o niečo pomalšie ako včera, čo bolo spôsobené tým, že tréningu obetoval oveľa viac síl ako inokedy. Vedomie, že Bardou je v Anglicku, ho nútilo zlepšiť si kondíciu. Okrem toho ho počas tréningu pozorovala Alice. Uvedomoval si jej pohľad od chvíle, keď vkročila do telocvične. Bol si istý, že sa zamkne v komnate a urazená tam strávi celý deň. Našťastie sa mu podarilo ukryť jasavú radosť, ktorá ho ovládla po jej príchode. Vyšiel mu ďalší úskok!

Vášnivý obdiv v jej očiach ho naplnil ešte väčšou radosťou. To je trestuhodné, ako veľmi túžim po pozornosti toho nevinného stvorenia, hrešil sa v duchu. Zdalo sa, že jeho posadnutosť nieto lieku. Mal v úmysle správať sa voči nej odmerane, ale pri jedinom pohľade do jej modrých očí zabudol na všetky svoje predsavzatia. Stačilo mu byť v je blízkosti a aj obavy, ktoré pociťoval kvôli Bardouovi, zmiernili.

Kráčali lesom v družnom a priateľskom mlčaní. Prehodil si koženú tašku s knihami vyššie na ľavé plece. Mal v nej knihy, ktoré objednal pre pána Whitbyho od jeho obľúbeného londýnskeho kníhkupca. Alice niesla koš čajovým pečivom a fľašu minerálnej vody z horúceho prameňa pod Revell Court. Pán Whitby bol presvedčenej o blahodarných účinkoch tejto vody a pravidelne ju píjajval. Má obdivuhodne liečivé účinky na moju artritídu, tvrdieval s úsmevom.

Na chvíľu sa zastavili na vápencovom výčnelku, aby sa pokochali prekrásnym výhľadom ako včera. Obloha sa medzitým zatiahla. Stáli bok po boku a hľadeli do údolia. Lucien vycítil jej nervozitu. Zrejme si spomenula, ako hoj včera na tomto mieste bozkávala.

Pozrel na ňu plný nádeje a tešil sa na ďalší bozk. Ak aj vycítila jeho pohľad, neotočila sa k nemu. Usmial sa sám pre seba a s potešením si ju obzeral. Mala dlhé mihalnice a jej pery mali rovnakú farbu ako rosou

pokropené lupene červenej ruže.

Schválila ho túžba zovrieť ju do náručia ale skrotil svoje nutkanie, pretože bol rozhodnutý, že nesmie urobiť jediný chybný krok. Dnes jej musí dokázať, že ak chce, vie byť slušný.

Otočila sa a kráčala späť k chodníku. Poslušne ju nasledoval.

„Lucien?”

Keď začul svoje meno z jej úst, akoby ho pohladkal štekľivý vánok.
„Áno?”

„Môžem sa vás na niečo spýtať?”

„Iste,” súhlasil a keď neopatrne stúpila na odlomený konár, chytil ju pohotovo za ruku, aby nespadla.

Košík sa jej rozhojdal v ruke. „Zrejme som príliš zvedavá, ale neprezradíte mi, prečo otec zanechal toto panstvo vám, a lordovi Damienovi nezanechal nič?”

„Nie je to celkom tak. Damien sa stane onedlho grófom.”

„Skutočne?”

„Áno. Ako som už spomínal, Carnarthen nemal legitímneho dediča. Bol taký oddaný našej svetáckej matke, že sa nikdy neoženil a vykašlal sa aj na to, že jeho vinou vyhynie štyristo rokov starý rod. Naša matka bola jeho životnou láskou, odmietol sa oženiť s inou. V každom prípade mal dosť priateľov v snemovni lordov, ktorí pochopili jeho situáciu a povedali si: Veď toto isté sa mohlo stať aj nám. Po jeho smrti spísali petíciu, ktorú predložili kráľovi. Žiadali v nej, aby sa vytvoril nový titul. A hoci meno Carnarthen zanikne, starý anglický rod sa zachová, pretože v našich dvoch telách koluje jeho krv. Keďže Damien je d dvanásť minút starší ako ja, titul dostane on. Samozrejme, že svoju rolu zohrala aj Damienova sláva.

Dostal niekoľko vojnových vyznamenaní a stal sa známy vďaka svojej odvahe a čestnosti. A to už ani nespomínam, že medzi štyrmi očami Damien ubezpečil ministerského predsedu, že môže počítať s jeho podporou i s podporou jeho potomkov - najmenej po tri generácie budú voľiť torryovcov.”

„Lord Carnarthen musel vašu matku nadovšetko ľúbiť, keď sa kvôli láske zriekol vlastnej rodiny,” žasla Alice.

„Po prvýkrát sa stretli, ešte než sa vydala za vojvodu z Hawkscliffu, ale vtedy si ju nevšimol. Zdôveril sa mi s tým minulý rok na smrteľnej

posteli."

„Je mi to ľúto."

„Ďakujem, ale preňho bola smrť vykúpením. Bol chorý a veľmi trpel."

„Určite bolo pre neho šťastím, že ste boli s ním. Bol pri jeho lôžku aj Damien?"

„Nie. Damien sa nemohol vrátiť zo Španielska. Okrem toho Damien sa len veľmi nerád priznáva k nášmu skutočnému otcovi a jednoducho sa tvári, že je Hawkscliffov syn. Ja dávam prednosť pravde. Chceli by ste počuť pokračovanie ich príbehu?"

„Veľmi rada."

„Naša matka Georgiana bola na parížskej Sorbonnĕ, aby získala vyššie vzdelanie, než ju uvedú do spoločnosti. Edward - to bolo krstné meno môjho otca - bol vtedy dvadsaťjedenročným švihákom a trávil rok na potulkách po Európe ako väčšina anglických šľachtických synáčikov. Mamu stretol v záhradách vo Versailles, kde mala spolu so spolužiačkami hodinu maľovania."

„Aké romantické!"

„Áno, ale, bohužiaľ, nevenoval jej pozornosť. Vtedy mal oči iba pre francúzske kurtizány. Keď sa stretli znovu, bola už vydatá. Uvedomil si, že sa dopustil osudovej chyby.“ Nezmienil sa o poučení, ktoré od otca dostal. V kľúčovom momente ich rozhovoru povedal: Keď nájdeš tú pravú chlapče, zovri ju do náručia a už nikdy ju nepusti. Môže sa stať, že ďalšiu príležitosť ti už osud nenadělí. „Nespočetný veľakrát ju žiadal, aby sa s Hawkscliffom rozviedla," pokračoval Lucien. „Neurobila to však, lebo vedela, že vojvoda by si nechal jej deti. Vtedy už mala Róberta a Jacka - ten bol tiež kukučie mláďa. Hawkscliffe striedal milenky a Georgiana sa po romániku so zápasníkom O'Shayom zbĺžila s Carnarthenom. Potom sme sa narodili my dvaja s Damienom. Ich vzťah pokračoval veľmi idyllicky, až kým sme nemali štyri roky."

„Čo sa stalo potom?"

„Carnarthen mal vysokú hodnotu v admirálite a z času na čas musel odísť na more na pomerne dlhé obdobie. Keď sa vrátil späť, zistil, že počas jeho neprítomnosti matka nachádzala útechu v náručí iného muža."

Keď sa dramaticky odmlčal, Alice vydýchla: „Manžela?”

„Ale kdeže, to by bolo pre Georgianu príliš nudné,” povedal bez toho, aby dal najavo pobúrenie. „Tentoraz to bol herec Phillip Preston Lawrence z Drury Lane. Preslávil sa skôr svojím výzorom ako talentom. Georgiana bola znovu tehotná.”

„Pane na nebi!” vykrikla zdesene Alice.

„Poznáte môjho mladšieho brata Aleca?”

„Každý ho pozná. Môj priateľ Freddie Foxham si nekúpi oblek, kým nezistí, či lord Alec schvaľuje voľbu krajčír.”

„To je celý Alec. Má v sebe krv toho komedianta,” uškrnul sa. „Urobíte dobre, ak upozorníte svojho priateľa, aby sa nikdy nenechal presvedčiť na partiu kariet s Alecom. Alec je buď falošný hráč, alebo má z pekla šťastie.”

„Poviem mu to,” usmiala sa. „Máte veľmi zaujímavú rodinu. Ale netrápi vás, že lord Damien bude gróf, a vy nie?”

„Vôbec nie,” odpovedal bez zaváhania. „Zaslúži si to. A okrem toho som zvyknutý na to, že som vždy ten druhý.”

„To nie je pravda,” namietla zápalisto.

„Samozrejme, že je. Nesnažte sa byť zdvorilá. Vždy som bol a vždy budem.” Počkal, kým opatrne obchádzala klzké blato na chodníku.

„Prestaňte si to nahovárať.”

„Je to pravda. Odjakživa sa o nás hovorí ako o Damienovi a o tom druhom. V podstate mi je to jedno, ale priznám, že občas mám pocit, že som na tomto svete navyše.”

Dobehla ho, súcitne mu položila ruku na chrbát pohladkala ho. „Vôbec si nemyslím, že ste navyše. Ak Vás to aspoň trochu uteší, pre mňa bude vždy ten druhý Damien.”

„Tak to je pre mňa naozaj veľká útecha!” zvolal posmešne, a milo sa na ňu usmial.

„To som rada,” koketne sa naňho usmiala. Na slonovinové pokožke sa jej mihali tieň listov. „A teraz už poďme.”

„A čo vy?”

„Čo ja?”

„Povedzte mi niečo, čo o Alice Montague nikto nevie.”

Pobavena sa usmiala: „Máte na mysli nejaké temné tajomstvo?”

„Presne to!”

„Bohužiaľ, ja žiadne nemám.“

Lucien vykročil za ňou. Zahryzol si však do pery a nevyslovil to, čo mal už na jazyku. Nepovedal jej, že on má temných tajomstiev nadostač aj za obidvoch.

„Tak mi teda povedzte niečo pekné. Napríklad, aký najkrajší deň ste v živote prežili?“

„To je ľahké. Boli to moje desiate narodeniny. Otec mi vtedy daroval koňa. Nie poníka. Pre mňa to znamenalo, že som už dospelá. Vtedy sme boli ešte všetci.“

„Všetci?“

„Mama, otec, Phillip, pestúnka Peg.“ Pokrčila plecami. „Boli to moje posledné narodeniny, než mama ochorela.“

Vycítil v jej hlase žiaľ, hoci sa ho pokúšala potlačiť. „Čo sa jej stalo?“ Pozrela naňho a jej smutný, nostalgický úsmev ho chytil za srdce.

„Bola to žena plná života, dobrá a krásna. Mala len tridsaťšesť rokov. Jedného dňa začala kašľať. Bolo to čoraz horšie a o pár mesiacov nedokázala ani vyjsť po schodoch bez toho, aby sa nezadýchala. Lekári nevedeli, ako ju liečiť. Najprv sa domnievali, že ide o suchoty, potom zápal pľúc. Okrem kašľa však nemala žiadne iné príznaky týchto chorôb. Napokon zistili, že ide o nádor, ktorý zasiahol pľúca. Nedalo sa s tým nič robiť. Dávali jej len odvar z bolehlavu proti bolesti. Z toho jej zasa bolo zle od žalúdka.“

„Je mi to veľmi ľúto, Alice.“

„Aj mne. Až do samého konca si však zachovala zmysel pre humor a napriek chorobe bola stále pôvabná. Pamätám si, že som sedávala pri jej posteli a čítavala som jej spoločenskú rubriku novín Morning Post. Robila si vtipy na úkor smotánky a rozprávala mi, aké to bude, keď ma uvedú do spoločnosti.“

Odmlčala sa.

„Otec zomrel o dva roky neskôr. Spadol z koňa, na ktorom nemal jazdiť, pri skoku, o ktorý sa nemal pokúšať. Najmä preto, že mal vypité.“

Lucien zostal stáť a uprene na ňu hľadel. Nevedela sa rozhodnúť, či má rozprávať ďalej.

„Pokračujte,“ povzbudil ju po chvíli.

„Keď mama zomrela, otec sa celkom zosypal. Veľmi sa ľúbili.“

Myslím, že napokon bol rád, že ho Všemohúci povolal za ňou. Velmi mi chýbajú." Odvrátila sa od neho.

„Vždy, keď sa pozriem na Harryho, vidím ich v jeho i očiach. Som veľmi rada, že sa oňho môžem starať. Urobila by som pre neho všetko na svete." Pri posledných slovách sa jej hlas zlomil a oči mala plné slz.

„Viem, že by ste to dokázali," zašepkal a prudko ju zovrel v náručí a dlho ju tak držal. Po celý čas okolo nich, padali zhnednuté listy, ktoré strhával zo stromov vietor. Zatvoril oči a pritisol pery na temeno jej hlavy.

Kým ju objímal, niečo sa v ňom zlomilo. V jednej chvíli sa modlil, aby našiel spôsob, ako utíšiť jej bolesť, a v nasledujúcom momente pocítil úder obrovského kladiva, ktoré urobilo zívajúci otvor do hrubého múra okolo , jeho srdca. Vniklo cezeň svetlo - životodarné svetlo, aj keď bolestivé.

Trochu sa od nej odtiahol, zobral jej nežnú tvár do dlaní a zahľadel sa jej do očí. Palcami zotrel slzy, ktoré jej stekali po lícach.

„Ak budete niekedy niečo potrebovať," zašepkal naliehavo, „čokoľvek na svete, chcem, aby ste prišli za mnou. Rozumiete?"

„Ale ja -" zaprotetovala a pokúsila sa od neho odtiahajnuť.

Držal ju v pevnom, ale nežnom zovretí. „Myslím to celkom vážne. Nemusíte byť sama. Budem vaším priateľom a nahradím vám blízkych, o ktorých ste prišli. A rovnako aj Harrymu."

„Prečo?" zašepkala s náznakom vzdoru v hlase. „Prečo sa o mňa zaujímate?"

Jej otázka mu nanovo pripomenula, že si ešte stále nezískal jej dôveru. Pokrútil hlavou a znovu ho opustila výrečnosť. „Pretože vás mám rád," povedal napokon jednoducho.

„Ale veď ma sotva poznáte."

„Viem o vás viac než dosť. Nemusíte mi uveriť hneď, Alice. Po čase pochopíte, že to je pravda. Poďme," vyzval ju takmer nevtrlo a prinútil sa uvoľniť svoje zovretie. Naliehavosť, s akou ju túžil ochraňovať, otriasla aj ním. „Už tam skoro budeme."

Alice sa ešte stále krútila hlava po jeho nečakanom vyznaní, ale aj tak sa po krátkom zaváhaní pobrala za ním. Kráčal po chodníku pred ňou - širokoplec a panovačný. Každý jeho pohyb akoby jej chcel naznačiť, že ho musí poslúchnuť. Prejavoval o ňu čoraz väčší záujem, a

ona nevedela, či sa má toho ľakať, alebo sa tešiť. Ani na okamih by neuverila jeho sľubu, keby sa nebol ponúkol, že bude ochraňovať aj Harryho. To od neho naozaj neočakávala.

Z lesa vyšli na poľnú cestu, ktorá sa vinula ku skupinke šiestich domčekov učupených v malom údolí. Vietor, ktorý sa pred chvíľou zdvihol a teraz sa preháňal pomedzi konáme stromov, k nim privial dym z komínov. Až doteraz ich pred ním chránil les, ale teraz Alice musela rukou pridržiavať károvaný obrúsok, ktorým bol prikrytý piknikový kôš. Znepokojene pozorovala olovenosivé oblaky, ktoré sa valili od západu. Nad pólami sa podchvíľou zdvihol krdel' vrán a nahnevane krákajúc, im preletel ponad hlavy. Obloha rýchlo temnela.

„Nemali by sme tu zostať dlho," zahundral Lucien. „Vyzerá to na ďalší lejak."

Prikývla. Len čo prišli do malebnej dedinky, zaviedol ju do malej drevenice so šindľovou strechou a bielymi okenicami. Otvoril jej malú bránku a kráčaľ za ňou po chodníku lemovanom bielymi chryzantémami. Zaklopal na dvere, ale nevyčkal, kým mu niekto otvorí. Jednoducho ich otvoril, strčil hlavu dnu a zakričal. „Pán Whitby?"

„A, mladý pán Lucien!" ozval sa znútra trasľavý hlas, zjavne patriaci starému človeku. „Len poďte ďalej! Asi som trochu zadriemal."

Alice sa pokúšala nazrieť dnu, ale spoza Lucienových širokých pliec videla len veľmi málo.

„Je mi ľúto, že som vás zobudil," ospravedlnil sa láskavo.

„To nevaďí, drahý chlapče, to nevaďí."

„Nesiem vám nové knihy," oznámil mu Lucien. „A priviedol som aj návštevníka."

„Ale?"

Lucien roztvoril dvere o niečo viac a galantným úklonom pozval Alice, aby vošla. Přemožená zvedavým očakávaním, prešla popri ňom do domčeka a ocitla sa pred prenikavým pohľadom starca, ktorý sedel schúlený v kresle pri kozube.

„Pán Whitby, rád by som vám predstavil slečnu Alice Montague, dcéru baróna Glenwooda. Slečna Montague som nesmierne rád, že vám môžem predstaviť hrdinu môj ho mizerného detstva," povedal Lucien trpkou, „môjho domáceho učiteľa, ktorého som si vždy veľmi vážil. Toto

pán Seymour Whitby."

Alice sa uklonila. „Veľmi ma teší, že vás poznávať pane."

Starý pán vstával z kresla len s veľkou námahou, opierajúc sa o palicu. Alice začala protestovať, že kvôli nej nemusí vstávať, ale Lucien ju chytil za rameno a pokrútil hlavou. Zovrelo jej srdce, keď si uvedomila, že džentlmen zostane džentlmenom, aj keby mal sto rokov. Podišli k starcovi a pomohla mu tým, že mu podala ruku. Stisoj jej ju a potom sa o ňu oprel.

„Som naozaj veľmi rada, že vás poznávam," zopakoval srdečne.

Spoza okuliarov uprel na ňu bystré oči. Úzke pery sa mu pomaly rozťahli do srdečného úsmevu. „Milé dieťa, stoj rovnako milá a láskavá, ako ste pekná. Môžem vám ponúknuť čaj? Bohužiaľ, moja domáca je v kostole, ale myslím, že si poradíme aj bez nej. Zatvorte dvere, pán Lucien."

„Prepáčte," ospravedlnil sa Lucien s previnilým úsmevom na tvári a rýchlo zatvoril dvere.

„Už dvadsaťpäť rokov sa pokúšam tohto chlapca naučiť móresom," vysvetľoval pán Whitby s úsmevom a v modrých očiach mu poskakovali šibalské plamienky. „Počty a gréčtinu - tie zvládol ako hračku, ale nie a nie sa naučiť, že má zatvárať dvere."

Alice sa zachichotala. Starý pán zovrel reumatický poskrúcanými prstami vychádzkovú palicu.

„Pán Whitby mal nezávideniahodnú úlohu učiť mňa i všetkých mojich bratov, kým nás poslali do Etonu," vysvetlil jej Lucien.

„To musela byť naozaj fuška!"

„Herkules mal svojich dvanásť úloh, ja piatich Knightovcov," zavtipkoval starý učiteľ.

Pobavene sa zasmiala. „Veľmi rada si vypočujem vaše rozprávanie, ale prosím vás, sadnite si, pane. Šálka čaju by nám všetkým veľmi dobre padla. Musíte mi dovoliť, aby som ho pripravila. Priniesla som čajové pečivo a váš žiak nové knihy. Čo keby ste si zobrali väčší vankúš, pán Whitby? Lucien, podajte mi ten vankúš z divána."

Keď ju poslúchol, položila vankúš za chrbát starého muža, prv ako znovu sadol do kresla. „Ste dosť blízko pri ohni? Lucien, posuňte kreslo bližšie."

„Ach, drahá moja, v žiadnom prípade nechcem, aby ste si kvôli mne

robili starosti," namietol pán Whitby, ale bolo jasne, že mu jej starostlivosť robí dobre.

„To predsa nie sú žiadne starosti," namietla s úsmevom.

Lucien zachytil jej pohľad a než ju poslušol, vďačne jej kývol hlavou. Potisol učiteľovo kreslo bližšie k ohňu, potom prisunul bližšie aj diván, sadol si naň a vybral knihy. Keď začali spolu diskutovať o ich autoroch, Alice sa pobrala do kuchyne. Tak, ako očakávala, našla nad slabým ohňom postavený veľký čajník s vodou. Dúchadlo bolo hneď pri ohni. Prehrabala oheň a priložila naň, aby voda znovu zovrela. Caro by niečo také pokladala za hlboko pod svoju úroveň, ale jej to ani nenapadlo. Rada sa starala o iných.

„Nenapáchala včerajšia búrka nejaké škody?" pýtal sa práve Lucien starého učiteľa, keď sa vrátila do miestnosti, aby si zobrala podnos na čaj.

„Veru áno," pripustil pán Whitby. „Odtiahlo jednu okenicu."

„Naozaj? A ktorú?"

„Na spálni. Pani Malonová ju ráno oprela o stenu."

Lucien vstal. „Idem ju zavesiť."

Pán Whitby protestoval, ale Lucien len mávol rukou.

Alice to v duchu ocenila. „Čaj bude o chvíľku hotový."

„Hneď som späť." Žmurkol na ňu ponad plece a jeho gesto bolo ako dotyk teplej ruky, ktorá ju pohladkala až v hĺbke duše. Potom vyšiel von a zatvoril za sebou dvere. Keď si všimla, že pán Whitby si ju sústredene obzerá, líca jej sfarbila červeň.

„Je to veľmi zvláštne," povedal napokon starý muž, hľadiac ponad okraj okuliarov do jej očí.

„A čo, pane?" Aby zamaskovala rozpaky, začala z koša vykladať pečivo.

„Pán Lucien ku mne ešte nikdy neprivedol nejakú dámu." Nadvihol husté, biele obočie a pozoroval ju plný očakávania. „Už vás požiadal o ruku?"

„Nerozumiem."

„Ponúkol vám už manželstvo?"

Alice naňho hľadela v nemom úžase a celé telo sa jej chvelo od vzrušenia. Zahanbene sklopila oči a očervenela ešte viac. Nemala odvahu vysvetľovať mu zvláštne okolnosti, ktoré ju priviedli do

Lucienovho domu. „Lord Lucien a ja sme len priatelia.“

„Vôbec ste si nevšimli, ako zbožne na vás pozerá,“ namietol. „Dúfam, milá slečna Montague, že ste nedovolila aby vás jeho mazanosť zmiatla.“

Vzdychla si a zdráhavo sa usmiala. „Mätie ma všetko,čo robí.“

„Som ochotný pripustiť, že Lucien nemá slušné móresy, ale to je len preto, že nikdy nemal istotu, že je na tomto svete vítaný. Jeho najväčší problém spočíva v tom, že odjakživa porovnával s Damienom,“ dodal, keď si všimol, spýtavý pohľad. „Vždy bol presvedčený o tom, že sa mu nevyrovná. Bolo to spôsobené tým, že ako dieťa bol vážne chorý, zatiaľ čo Damien bol zdravý ako repa.“

„Lucien bol chorý?“

„Má šťastie, že vôbec prežil. Nepovedal vám to?“

Pokrútila hlavou, upierajúc naňho doširoka otvorený oči.

„Bože môj, určite mi povie, že som ako klebetná baba pchám nos, do čoho ma nič nie je. Verím, že to zostane medzi nami - ale kedysi trpel astmou. V prvých rokoch života nemohol kvôli chorobe držať krok s Damienom a s ostatnými bratmi. Väčšinu času trávil sám - alebo so mnou. Nikdy sa nenaučil, ako sa začleniť medzi ostatných, necítil sa v ich spoločnosti rovnocenný. Vďaka tomu však veľa čítaval. Keď odchádzal do Etonu, bol vedomosťami aspoň o tri roky pred svojimi rovesníkmi. Damien má možno svaly, ale Lucien má oveľa viac rozumu.“

Sprisahancky na ňu žmurkol.

V očiach sa jej objavil strach. „Ale teraz už nemá zdravotné problémy, alebo sa mýlim?“

„Nie, nie. Vyrástol z toho. Vďaka bohu.“ Smutne potriasol hlavou. „Ale dovtedy sa medzi nimi vžili určité stereotypy správania. Damien sa ustanovil za Lucienovho ochrancu - ako dvojčatá si boli vždy veľmi oddaní - ale určite si viete predstaviť, ako to zraňovalo Lucienovu hrdosť. Len čo vyzdravel, sám seba nútil vo všetkom, najmä v športe, k čo najlepším výkonom. Nestačilo mu, aby sa ostatným vyrovnal, musel ich prevýšiť.“

„Aby si dokázal, že je rovnako dobrý?“ zašepkala.

„Presne tak. Drahé dieťa, musíte byť k nemu veľmi nežná a mať s ním trpezlivosť, ale ubezpečujem vás, že budete bohato odmenená.“

Nenadväzuje vzťahy s ľuďmi ľahko, nevenuje im rýchlo svoju náklonnosť, ale keď to urobí, dokáže byť nezvyčajne oddaný. Mám rád každého zo svojich bývalých žiakov, ale Lucien bol vždy mojím obľúbencom. Boh mi je svedkom -" zhlboka si vzdychol. „Že on potreboval zo všetkých najviac, aby ho mal niekto rád."

Ešte stále premýšľala o jeho slovách, keď sa otvorili dvere a Lucien sa vrátil. Spolu s ním vtrhol do miestnosti aj závan chladného jesenného vzduchu.

„Všimnite si, že zatváram dvere," oznámil dôležito, zabuchnúc ich za sebou. „Okenica je opravená. Bohužiaľ, počasie sa prudko zhoršilo." Vyzliekol si kabát a hodil ho na diván.

Alice zobrala podnos a ponáhľala sa do kuchyne, kde medzitým zovrela voda. Opláchla porcelánový čajník horúcou vodou, aby ho nahriala, a potom do neho nasypala štyri čajové lyžičky cejlonského čaju, jednu pre každého z nich a jednu pre ďalšieho záujemcu. Kým sa čaj vylúhoval, zvrátila sa po neznámej kuchyni, až kým nenašla šálky na čaj, tanieriky, lyžičky, cukor a mlieko. Onedlho sa vrátila do obývacej izby s podnosom.

Keď podávala Lucienovi čaj, opäť sa jej zmocnila plachosť a nedokázala mu pozrieť do očí. Starý muž ich pozoroval a spokojne sa usmieval. Sadla si a vdychovala paru stúpajúcu zo šálky. Zdvorilo sledovala rozhovor mužov, ale naďalej dumala nad Lucienovým osamelým detstvom. Keď si uvedomila, čo všetko jej vlastne pán Whitby odhalil, zachveli sa jej ruky a city ju celkom premohli. Teraz už chápala, akú vážnosť prikladal Lucien svojim slovám, keď sa jej priznal: Som strašne sám... Pomaly zdvihla oči od neznámeho osudu ukrytého v čajových lístkoch a pozrela mu do tváre.

Srdečne sa usmieval na starého pána a šiekpil sa s ním o nejakej Hippokratovej myšlienke. Naozaj potrebovala, aby jej to povedal až jeho učiteľ? Veď podvedome cítila, že tento na prvý pohľad sebatevodný sveták a pôžitkár potrebuje, aby ho niekto mal naozaj rád.

Hrdlo jej zovrelo dojatie a znovu pocítila výčitky svedomia za to že mu včera ublížila. Teraz už vedela, aké to je pre neho ťažké, aby vystrel k niekomu ruku. Vybral si ju, a čo urobila ona? Surovo mu do nej zahryzla, pretože bola zbabelá.

Mala čo robiť, aby zostala pokojne sedieť a aby potlačila túžbu

rozbehnúť sa k nemu a objať ho. Nečakane na ňu pozrel a z očí jej vyčítal všetky pocity.

„Bude lepšie, ak už pôjdeme, lebo nás chytí dážď.“ Významne pozrel von oknom.

Alice nasledovala jeho pohľad a zistila, že obloha medzitým takmer sčernela.

Mlčky prikývla. Kým sa lúčili s pánom Whitbym, s námahou pred nimi ukrývala svoje rozbúrené pocity, Lucien prihodil na oheň zopár polienok. Alice sa nechala uniesť citmi a pobožkala láskavého starého muža na obe líce.

Len čo vykročili von, Lucien si pevne ovinul plášť okolo tela a s obavami v očiach pozrel na oblohu. „Teplota riadne klesla. Blíži sa búrka. Neviem, či by nebolo rozumnejšie prečkať ju tu.“

„Pán Whitby je už z našej návštevy unavený. Som istá, že to stihneme.“

Pochybovačne na ňu pozrel, potom však prikývol a náhlivo vykročil po chodníku k prednej bráničke, kde sa stretli s pani Malonovou, gazdinou pána Whitbyho, ktorá práve vracala z kostola. Pozdravili sa a potom už vykroč bok po boku po poľnej ceste nazad do zámku.

V diaľke bolo počuť vyzváňať kostolné zvony, ktoré vystrihali ľudí pred blížiacou sa búrkou. Alice sa zdalo, prudký vietor prináša so sebou závažné zmeny a že navždy odveje preč jej doterajší nudný spôsob života. Nastavila tvár prudkému, očisťujúcemu vetru a pozorovala vranu ktorá preletela okolo nich. Nepokojne škriekala a mávajc krídlami, sa pokúšala vzdorovať vetru. Onedlho zacítil prvé, ťažké kvapky dažďa.

„Utekajme!“

Teraz už neniesli ani knihy, ani kôš s pečivom, a tak ju Lucien chytil za ruku. Vietor mu strapatil čierne vlasy,, Ruka v ruke sa rozbehli ku chodníku a potom sa vnoril do temného lesa.

Osma kapitola

„Tak poďte, poďte rýchlejšie!“ naliehal Lucien na Alice vliekol ju za ruku za sebou. Bežali lesom, preskakovali ponad napadané konáre, ponáhľali sa popri skalnatých vápencových útvaroch, ktoré vytrčali zo stromami zarasteneho kopca. „Stúpajte!“ prikázal jej a zozadu jej pomáhal do strmého svahu.

V lese ich pred dažďom chránila klenba korún stromov. V studenom prúde vírili vo vzduchu okolo nich napadajúce listy a vietor sa podchvíľou zapieral zo všetkých strán do nich. Les bol čoraz tmavší a akoby začal ožívať. Stromy sa ukláňali, konáre praskali, listy lietali.

Alice pozrela na Luciena, hľadajúc povzbudenie a odvahu. Napredoval bez jediného mihnutia oka a pôsobil dojmom rozhodnosti a sily. Čierny plášť vial za ním, akoby hol mocný čarodejník. V jeho sebaovládaní bolo niečo nadprirodzené, akoby sa ten lejak spustil na jeho žiadosť.

V hlave sa jej vynoril obraz nebojácneho vojvodu, ktorý pochoduje do boja v oblakoch dymu. Upokojilo ju vedomie, že vojvodcovia vedia spoľahlivo zhodnotiť situáciu. Ich úlohou je vytýčiť smer pochodujúcemu regimentu, nájsť bezpečnú trasu a upozorniť na možné nebezpečenstvá.

Lucien sa určite nebál nepríjemného počasia, ale keď v diaľke zaburácal hrom, Alice rozhodne nemohla tvrdiť to isté aj o sebe. Bola čím ďalej vystrašenejšia, a tak sa držala v jeho tesnej blízkosti, aby cítila teplo jeho tela. Z času na čas zazrela pomedzi konáre stromov oblohu - bola rovnako ocel'ovosivá ako jeho oči.

Prešli už takmer polovicu cesty do Revell Court, keď sa dážď zmenil na prudký lejak. Pustili sa do behu. V priebehu niekoľkých minút boli premočení až na kožu. Studené kvapky ohlušujúco bubnovali po lesnom koberci listov a premenili chodník na šmykľavý potok blata.

Alice sa desila predstavy, že majú pred sebou ešte míľu, kým sa dostanú do zámku. Kožušinou lemovaný plášť, šaty, rukavice i

topánky mala premočené a zablatené, prakticky zničené. A keby niekto zistil, že bývam pod jednou strechou s Lucienom Knightom bez spoločníčky, mala by som zničenú aj svoju poveseť, pomyslela si pochmúrne.

Rovno nad hlavami im zadunel hrom. Alice preľakaně vykrikla a celkom inštinktívne sa vrhla do Lucienovho náručia.

Objal ju okolo pliec a upokojoval ju: „Čoskoro buder v bezpečí.“

Túlila sa k nemu, ale v hluku, ktorý spôsoboval vietor a hromy, jeho slová takmer nepočula. Zdvihla k nemu popolavosivú tvár. „Mne sa nezdá," namietla.

Pevne ju chytil za ruku. Konečne sa ocitli na rovinka Z posledných síl bežali ďalej. Vietor na nich útočil, ako ich temným lesom prenasledovalo samotné peklo, zhadzujúce zo stromov listy i odlomené konáre.

Keď sa znovu priblížili k ďalšiemu kopcu, spomalili Tento bol ešte strmější a popri chodníku sa týčili osté skaly.

Lucien liezol do kopca pred Alice a ju ťahal za sebou. Strach ju ochromoval, zuby jej drkotali od zimy, tvár mail od blata a kolená sa jej podlamovali. Burácame hromou znelo ako zlostný rev draka, ktorého uväznili v pasci.

Keď sa im rovno nad hlavami otvorila obloha a vyšľahol z nej blesk, za ktorým okamžite nasledovalo hrmenie, Ali☉e ovládol pocit, že nastal súdny deň. Pošmykla sa v klzkom blate. Cítila, že stráca rovnováhu a zdesene vykrikla Lucienovo meno.

Otočil sa k nej, ale v tej chvíli už padala na zem. Zachytila len výraz hrôzy v jeho tvári, keď spadla na brucho a začala sa šmýkať dolu kopcom po blate. Pri páde kolenom narazila na ostrú skalú.

Zastavil ju až kmeň stromu, ktorý rástol na okraji chodníka. Narazila do neho s takou silou, že jej to celkom vyrazilo dych.

Lucien bol okamžite pri nej. Ležala skrútená na boku, prúdy dažďa bičovali jej vyľakanú tvár.

„Alice!" kľakol si k nej.

Zhlboka vtiahla do pľúc poriadny dúšok studeného vzduchu, hľadiac naňho plná obáv a hlbokého poníženia. Bol bledý a v tvári sa mu zračila úzkosť.

„Nehýbte sa! Len zhlboka dýčajte," prikázal jej s predstieraným

pokojom.

Posadila sa a so slzami v očiach s odporom hľadela na blato na rukách a slizké listy, ktoré mala nalepené na oblečení.

„Nesadajte si ~“

„Som špinavá!“

„Môžete byť rada, že ste si nezlomili väzy. Neudreli ste si hlavu?“

„Bolí ma plece,“ hlesla roztraseným hlasom. Siahla si na boľavé plece a začala si ho masírovať.

„Počkajte, pozriem sa, či nemáte niečo zlomené.“

Trošku stonala, kým jej plece opatrne prehmatával. Lucien sa sústredil a nevšimal si, že tvár mu bičuje dážď a dych mu vytvára pred ústami obláčiky pary. Pozorovala ho a pripadala si trápne, zablatená od hlavy až po päty.

Konečne napätie v jeho tvári viditeľne poľavilo. „Nebolí Vás ešte niečo?“

„Koleno.“

Bola taká otrasená, že ani nenamietala, keď jej vyhrnul sukňu. Zvraštil čelo a keď uvidela krvavú škvrnu, ktorá sa vsakovala cez bielu pančuchu nad kolenom, prestrašené naňho pozrela.

„Môžete nohou hýbať?“

S obavami zohla koleno, potom prikývla.

„Je len odreté.“

Zdvihla hlavu. Lucien sa stretol s jej pohľadom a všimol si v jej očiach slzy. Okamžite ho to obmäkčilo. „Anjel môj,“ zašepkal a zovrel ju do náručia, „neplačte, prosím vás.“

Kým ju držal a chránil pred dažďom, cítila sa pokojnejšie.

„Bože, tak veľmi ste ma vyľakali!“ Trochu sa od nej odtáhol a vybral z vrecka premočenú vreckovku. Kým ho zamračené pozorovala, zotieral jej z tváre blato. „Chyťte sa ma okolo krku,“ prikázal jej.

Vyhýbal sa jej očiam a tón jeho hlasu bol príkry, a tak nevedela, či je znechutený jej neobratnosťou, alebo sa na ňu hnevá. Hrdosť jej však nedovolila, aby sa ho na to spýtala. Poslúchla ho bez jediného slova. Zdvihol ju do náručia a vstal. V tvári sa mu zračilo odhodlanie. Prižmúril oči, chvíľu si premeriaval kopec pred sebou a potom vykročil. Istými krokmi a s neúnavnou silou stúpал do kopca. Zo začiatku bola nervózna, hoci pochybovala o tom, že by s boľavým

kolenom ten kopec zvládla. Po chvíli si uvedomila, že je v dobrých rukách. S údivom hľadela, s akou rýchlosťou sa mihá zem pod ňou. Každým kúskom tela vnímala silu jeho svalov.

Líca mal červené od námahy a čierne vlasy premočené. Na vrchole kopca zostal stáť, aby sa vydýchal, potom prižmúril pred dažďom oči a odhodlane pokračoval v chôdzi. Ruky mu ovinula okolo krku a hlavou sa mu oprela o hrud'. Po každom zahrnutí sa k nemu pritúlila ešte viac.

Konečne sa priblížili k vyhliadkovej skale. Alice sa zamračila, keď Lucien vykročil rovno k nej. „Teraz by som sa toho výhľadu radšej zriekla -“

„Psst! Mlčte.“

Kvapky dažďa ju bolestivo bodali do tváre. Uvedomila si, že väpenec je určite poriadne klzký. Než sa mohla spýtať, čo chce urobiť, pustil sa po úzkom nebezpečnom chodníku, ktorý sa vinul okolo skaly. Predtým si ho vôbec nevšimla. Oči sa jej rozšírili od strachu pevnejšie sa ho chytila okolo krku, pretože pod nimi bol ostrý zraz. S hrôzou v očiach nazrela do priepasti a takmer sa jej zakrútila hlava.

Mieril k plošine, tienenej pred dažďom skalou. Poskytne nám úkryt, to je pravda, pomyslela si, ale, drahý Bože, čo ak sa Lucien pošmykne alebo ak urobí jediný chybný krok, obidvaja sa zabijeme. Keby bol sám, určite by to poľahky zvládol, ale s ňou v náručí...

Lucien však kráčal sebaisto, akoby presne vedel, čo robí. Dva či trikrát zatajila v hrôzostrašných momentoch dych, ale napokon sa predsa len dostali na plošinu.

Len čo boli v bezpečí, opatrne ju postavil na nohy. Alice sa naňho vyčítavo pozrela, bola však taká vydesená, že sa ocitli zoči-voči hrozbe so smrťou, že nemala chuť hrešiť ho.

„Pozrite sa,“ povedal jej a rukou ukázal na miesto rovno za sebou. Sivé oči mu svietili, tvár mal postriekanú blatom,

Až teraz zbadala ústie do jaskyne. Vyhliadková skala vytvárala nad ním akúsi strechu.

„Ako viete, cez Grotto sa možno dostať do zámku,“ vysvetlil jej Lucien, ledva lapajúc dych. „Tam budeme chránení pred vetrom a lejakom. Čo vaše plece?“

„Bolí.“

Zamračil sa, potom sa ponoril do ústia jaskyne a zapálil lampáš, ktorý tam visel pripravený. Alice stála, chvejúca sa od zimy na celom tele.

„Myslíte, že dokážete kráčať, alebo vás mám niesť?“

„Dokážem kráčať. To koleno ma už tak nebolí.“

„Pokoje sa oprite o mňa. Bude to trvať asi dvadsať minút.“ Do jednej ruky zobral lampáš a druhú jej podal.

Chytila ho popod pazuchu a snažila sa aspoň niečo rozoznať v tmavej vápencovej chodbe pred nimi. Mihotajúce sa svetlo lampáša osvetľovalo priestor len veľmi matne a sotva videli na krok pred seba.

„Nemusíte sa báť,“ zašepkal. Potom si vyzliekol plášť a prehodil jej ho cez plecيا.

„Ten plášť predsa potrebujete vy,“ namietla. „Čo ak ochoriete -“

„Drkocú vám zuby. Poďme. Držte sa čo najbližšie pri skale.“

Posluchla ho a potajomky vychutnávala teplo jeho telu, ktoré stále sálalo z ťažkého vlneného plášťa. „Dávajte pozor, kam stúpate,“ upozornil ju a zdvihol lampáš vyššie.

Klesali pod zem a Alice mala pocit, že ich pohlcuje. Lucien ju vytrvalo ťahal vpred, prepletajúc sa pomedzi vlhké, smyčľavé výklenky jaskyne. Pritisla sa k nemu zakaždým, keď začula, že im nad hlavami niečo poletuje. Nemusela sa pýtať, čo to je.

„Aká je vaša obľúbená pieseň?“ spýtal sa znovu Lucien náznakom veselosti v hlase. Vytušil jej nepokoj a chcel ju rozptýliť.

„Prečo?“

„Každá dobre vychovaná a vzdelaná dáma musí mať predsa v repertoári aspoň jednu pieseň, aby mohla pred svoje hudobné nadanie na večierkoch. Som si istý, že ani vy ste tejto povinnosti neunikli, slečna Montague.“ Alice sa usmiala. „Ubezpečujem vás, že ak v salóne zaznie mile podobný návrh, vždy sa vyparím.“

„Nemôžete byť na tom horšie než ja. Ja vôbec nemám sluch.“

„Tak to vám neverím!“

„Odhalili ste ma. Klamal som,“ priznal sa so šibalským s úsmevom. „Naozaj nemáte rada spev?“

„Nemám výhrady voči spevu ani proti inému druhu hudby. Neznášam však ponižovanie na verejnosti.“

Zasmial sa. Jeho veselý smiech vyvolal úsmev aj na jej tvári. Odrážal sa od vlhkých stien jaskyne a v ozvene sa šírila tmavou chodbou.

„A neznášam poníženie... ani v súkromí," dodala a pozrela mu do tváre, ktorú mal osvetlenú zlatistým svetlom lampáša. „Napríklad keď sa šmýkam dolu kopcom ako vreca zemiakov."

Zasmial sa a objal ju okolo pliec. „No tak, no tak, nepreháňajte, anjelik," upokojoval ju a nežne ju pohladkal. „Ďakujem Bohu, že sa vám nič vážnejšie nestalo. Nezaspievate mi nejakú pieseň, aby nám cesta rýchlejšie ubehla?"

„To v žiadnom prípade. Stačí, že som sa pred vami ponížila raz." Preglgla, keď sa tesne ponad ich hlavy vrhlo niečo čierne a škriekajúce strmhľav dolu. „Koľko netopierov žije v tejto jaskyni? Stovky? Alebo tisíce?"

Namiesto odpovede začal potichu spievať. Hlas mal hlboky a sýty. Bola to najkrajšia pieseň, akú kedy počuli Mala melancholickú melódiu a rozprávala príbeh trubadura, ktorý sa vracal z križiackej výpravy k svojej milovane. Očarená ho počúvala a celkom zabudla na tmú, netopiere, na mrazivý chlad, a dokonca i na bolavé plece a koleno. Keď dospieval posledný verš, nežné tóny sa ešte chvíľ ozývali chodbou ako tajuplný šepot.

Chytila ho za ruku. „Zaspievajte mi ešte jednu."

„Veľmi rád, ale už sme tu."

Odtrhla oči od jeho peknej tváre a zahľadela sa do tmy. Keď zdvihol lampáš vyššie, všimla si, že v ceste im bránil drevené dvere osadené rovno v skale. Siahol rukou do prirodzenej trhliny v stene a šmátral rukou, pokým nenašiel kľúč. Odomkol dvere a otvoril ich.

Odrazu si uvedomila, že tú chodbu by mohla použiť aj na útek z Revell Court. To vedomie ju zamrazilo. Ak sa počasie umúdrí, už zajtra by sa mohla vykradnúť preč, bude Lucien trénovať šerm alebo box. Srdce sa jej pri tej predstave rozbušilo a odrazu si pripadala ako zradca. Vedela, že cestu zo zámku do jaskyne by našla celkom poľahky. A potom by stačilo, aby našla kľúč a odomkla si dvere do podzemnej chodby, ako to pred chvíľou urobil on. Pomoc by mohla hľadať u pána Whitbyho a určite by našla niekoho, kto by ju odviezol do najbližšieho pojazdného hostinca, odkiaľ by sa dostala domov, k Harrymu.

Okamžite vytriezvela z okúzlenia a ukradomky sa obzerala ponad

plece. Keď pozrela na Luciena, cítila sa previnilo ako malé dieťa. Obzeral si ju podozrievavým pohľadom. Uvedomila si, že jeho pozornosti neunikli jej kradmé pohľady. Zdalo sa, že presne vie, na čo myslí. Nepovedal však ani slovo.

V hlave sa jej vyrojili spomienky na erotický sen o Lucienovi so všetkými necudnými podrobnosťami. Prudko očervenela a uhýbala pred jeho očami. Hľadel na ňu s výčitkami v očiach a potom vykročil pred ňu, zdvihnúc lampáš k soche draka.

Určite vedel, že ak jej ukáže cestu cez podzemnú chodbu, prebudí v nej túžbu ujsť ňou na slobodu. A vzápätí si uvedomila, že sa podujal na to riziko preto, aby ju ochránil pred nepriazňou počasia. Ešte stále okúzlená jeho piesňou, poobzerala sa po jaskyni. Cez štrbiny vo vysokom vápencovom dóme zrejme prenikalo do jaskyne zvonku perleťové denné svetlo. Cez tie isté štrbiny však presakovala aj dažďová voda. Svetelné lúče sa hrali s parou stúpajúcou z horúceho kúpeľa. V obrovskom priestore sa ako tichá, upokojujúca hudba ozvalo rytmické kvapkanie dažďovej vody. Dnes to tu vyzeralo celkom inak. Alebo len mala pocit, že je to iné?

Ako keby vošla do celkom nového sveta. Alebo ho len vnímala inými očami? Teraz jej vôbec nepripadal ako brloh neresti, ale ako posvätný chrám. Pohľadom sa vrátila od vysokých korintských stĺpov k Lucienovi, ktorý už zapálil všetky sviečky vo vysokom kovovom svietniku. Zobral ho do ruky a postavil k bublajúcemu horúcemu prameňu.

„Čo to robíte?" spýtala sa ho podozrieľavo.

„Nuž, ako vám to mám povedať čo najtaktnejšie?" Otočil sa k nej a zamyslene si stiahol z rúk zablatené kožené rukavice. „Drahá slečna Montague, zuby vám drkocú od zimy už najmenej pol hodiny, bolí vás plece i koleno a celá ste špinavá od blata. Hor sa do vody!"

Prekvapene vypleštila naňho oči. Pozrela na jazierko uprostred jaskyne a potom znovu naňho. „Do jazierka?"

„A kam inam?"

„Ale, Lucien -"

„Je to veľmi praktický návrh, Alice. Táto minerálna voda má rovnaké liečivé účinky ako voda v kúpeľoch Bath. Vyzlečte si mokré šaty a poriadne si vo vode vyčistite odreté koleno. Nechám vás tu na

chvíľu osamote a donesiem vám mydlo, uteráky a suché oblečenie. Predpokladám, že ste si priniesli aspoň jedny rezervné šaty. Komorná by mala vedieť, čo všetko potrebujete." Otočil sa a rázne vykročil preč. Vyzeralo to, že nestrpí žiadny odpor.

„Ale, Lucien -“

Keď zastal a obzrel sa na ňu, neušlo jej, že v očiach má túžbu. „Čo je zasa?“ spýtal sa netrpezlivo.

Všimla si, že aj on sa trasie od zimy. „Nie som si istá, že by som to mala urobiť.“

„Majte predsa rozum, Alice.“ Len čo to dopovedal, otočil sa a nechal ju samotnú.

Zahryzla si do pery a zahľadela sa na jazierko, bojujúc sama so sebou. Pariace sa horúce pramene vyzerali nesmierne lákavo. Iná možnosť, ktorá sa jej ponúkala, bol vlažný sedací kúpeľ, ktorý jej pripravia, keď sa vráti do zámku, ale bude mať problém umyť si blato z vlasov. S úškrnom pozrela na seba. Bola špinavá, doráňaná a bola jej strašná zima. Na šatách i na topánkach mala hrubú vrstvu blata. Sluhom môže trvať aj pol hodinu, kým zohrejú vodu a naplnia vaňu a dovedy určite prechladne.

Stiahla si rukavice a opatrne vykročila na schody vytesané do kameňa, ktoré viedli do jazierka. Obzrela sa vôkol seba do šera jaskyne, akoby sa chcela presvedčiť, že na ňu nepozerá jej prísna guvernanka a že ju nebude karhať. Uprela oči na mozaiku na dne, čupla si a strčila ruku do vody, aby vyskúšala teplotu vody. Len čo zacítila príjemné teplo liečivého prameňa, slastne zastonala.

Nuž, naozaj nemám chuť ochoriet, bránila svoje rozhodnutie pred svojím svedomím. S odhodlaním v očiach sa začala rýchlo vyzliekať. Chcela byť umytá, než sa vráti Lucien. Najprv zhodila z pliec jeho ťažký vlnený plášť, potom svoj a začala si trasúcimi sa rukami rozopínať živôtik cestovnom kostýme. Vyslobodila si ramená z lepkavých, mokrých rukávov, stiahla si sukňu cez boky, zbavila sa spodníčky a napokon odkopla zničené topánky.

Prezrela si krvavú podliatinu na kolene, opatrne si vyzliekla podväzkový pás a pančuchy a napokon len v spodnej košielke bez rukávov strčila nohu do vody. Je to úžasnej vzdychla si v duchu. Prestala váhať, zišla po schodoch do horúcej, bublajúcej vody a pomaly

sa vnárala do príjemného tepla jazierka. Plamene sviečok horiacich vo svietniku sa trblietali na hladine v stovkách odleskov, ale aj napriek tomu jej tma za svietnikom naháňala strach. Bolest v pleci a v kolene ustúpila. Mala pocit, že ju niekto hladká a že sa vo vode vznáša ľahko ako páperie. Pôžitkársky sa oddala vode. Len čo si zvykla na teplotu, stisla si prstami nos a ponorila sa do vody celá, aby si zmyla blato z vlasov.

Každou chvíľou naberala viac a viac odvahy, ponárala sa do vody a skúšala plávať pod vodou. Keď sa vynorila, a uvedomila si, že sa cíti šťastná a slobodná, až jej to vyrážalo dych. Akoby vyletela z kletky, v ktorej prebývala po celé roky. Našla si rovné miesto pod nohami a postavila sa na mieste, kde jej voda siahala len po pás. Premýšľala nad svojimi pocitmi a pomaly si vytláčala z dlhých vlasov vodu.

A práve v tej chvíli zazrela v tieni na schodoch vytesaných do vápenca siluetu mužskej postavy. Bol to Lucien pozoroval ju, ale vôbec sa nezľakla. Zostala nehybne stáť a mlčky sa prizerala, ako váhavo kráča k nej.

Chvíľu roztúženým pohľadom uprene hľadel na jej prsia. Sklonila hlavu a prekvapene vykričla, keď videla, že tenká mušelinová košielka je vďaka vode priehľadná. Lepila sa jej na telo a odhaľovala všetky krivky jej tela i ružové kruhy bradaviek. Srdce sa jej bláznivo rozbušilo. Zdvihla hlavu a stretla sa s jeho roztúženým pohľadom - ovládla však svoj impulz, aby sa pred ním zakryla.

Vydržala jeho pohľad a prehodila si mokré vlasy aj na prsia, aby halili jej telo. Vášnivá túžba, ktorá priam kričala na jeho hranatej tvári, bola zjemnená takmer posvätnou v očiach, a tak nepociťovala naliehanie ujsť pred ním a nemala ani strach. Zostala nehybne stáť a dovolila, aby na ňu pozeral, pretože v tejto čarovnej chvíľke si uvedomila, že ešte nikdy v živote nestretla takého muža. Ako Lucien Knight. A už nikdy rovnako nádherného muža ani nestretnie.

Lucien hľadel na Alice v nemom údive a mal pocit, že zemegula sa prestala točiť. Nikdy v živote nevidel také nádherné stvorenie. Bola ako éterická morská víla. Jej nežná pokožka mierne sčervenala a dlhé pramene zlatistých vlasov jej halili driek. Tenká mušelinová košielka sa vznášala okolo jej bokov ako biele lupene lekna, ktoré si u takým nadšením obzerala vo fontáne. Ohromenie mu takmer nedovolilo

dýchať. V nasledujúcej chvíli ho však dovŕel do pazúrov strach, pretože v snahe chrániť ju pred zuriacimi živlami jej prezradil tajomstvo podzemnej chodby. Teraz už vie, ako sa môže zo zámku dostať. Predstava, že mu ujde, ho naplňovala zúfalstvom.

Prinútil sa odtrhnúť od nej oči. So sústredeným výrazom na tvári prešiel k okraju jazierka a položil na zem kupu uterákov a šaty, ktoré jej priniesol. Kľakol si na koleno a mlčky jej ponúkol mydlo s kvetinovou vôňou.

Nenáhľivo k nemu priplávala a zostala stáť kúsok pred ním. Vzpriamila sa. Čistá, priezračná voda jej stekala po tele, modré oči jej žiarili. Vystrela k nemu ruku, aby si vzala mydlo a keď zacítil dotyk jej teplej a vlhkej ruky, zachvel sa. Chcel sa jej spýtať, či ju plece už bolí menej, ale nezmohol sa na jediné slovo. Snažil sa vymyslieť niečo vznešené, aby zložil hold jej nevšednej kráse, ale všetky slová sa mu zdali príliš obyčajné, aby nimi vyjadril bázeň, ktorú voči nej pociťoval. Bol zmätený, otrasený a vôbec nevedel, kto koho zvádza a kto je zvádzaný. „Ďakujem vám.“ zašepkala.

Pomaly sa znovu ponorila do vody. Bola stelesnením nevinnnej ženskej vyzývavosti a Lucien bol taký rozťúžený, že takmer nevládal dýchať. Ako v krásnom sne pozoroval, ako si mydlí telo. V tej chvíli túžil len po tom, aby mohol zbozkávať kvapky liečivej vody z jej perí a z celej jej nahej pokožky.

„Lucien, veď vy sa celý chvčete.“

Hľadel na ňu ako vyhladované zviera. Vedel, že by ju poľahky dokázal zviest. Stačilo by, aby sa ponoril do vody a rozkošou ohúril jej nevinné zmysly. Mohol by ju pripraviť o nevinnosť a tým si ju k sebe navždy pripútať.

S odporom a nechutou však túto možnosť zavrhl a takmer ho šokovalo, že mu to vôbec napadlo. Nie, nechce, aby sa to stalo takto. Kvôli nej to nesmie urobiť. Nie tu v Grotto. Nie, keď to má byť jej prvé milovanie v živote. Vôbec nepochyboval o tom, že by jej vedel poskytnúť rozkoše, o akých sa jej ani nesnívalo, ale určite by to oľutovala, len čo by prchavé blaho pominulo. Pohrdala by ním, a čo by bolo ešte horšie, pohrdal by sám sebou.

Aj keď po nej nesmierne túžil, nechcel ju získať úskokom. Mohlo by sa stať, že po čase by rovnako otupela voči všetkému čistému ako on.

Ak si má niekedy dokázať, žel ešte neprišiel o časť, hoci je len obyčajným lstivým špiónom, môže sa o to pokúsiť s Alice. Ak si chce zachrániť dušu, má len jednu jedinou možnosť: musí zabudnúť na svoje schopnosti zvádzať a manipulovať s ľuďmi a odovzdať jej svoje najúprimnejšie ja. Ak siahne až na dno najzraniteľnejšej časti svojej duše, potom si možno zaslúži jej dôveru.

Keď sa kĺzala dolu kopcom, prežíval jedny z najstrašnejších okamihov svojho života. A v tej chvíli si uvedomil a to poznanie prišlo ako blesk z jasného neba - že tu rozmary nemajú miesto a že sa nesmie stať jeho ďalšou korisťou. Uvedomil si, že by bola do neba volajúca amorálnosť zahrávať sa so životom tejto počestnej mladej ženy. On je zodpovedný za to, čo sa z nej stane.

„Poďte do vody," vyzvala ho, plávajúc na chrbte. Šibalsky kopla nohou a ostriekala ho sprškou vody.

Oči mu horeli pri pohľade na jej lákavé belostné teloi zahalené len priehľadným mušelínom. Len s vynaložením všetkých síl sa mu podarilo odmietnuť jej výzvu.

Usmiala sa a na viečkach sa jej zaligotali kvapôčky vody. „Ste predsa rovnako zablatený, ako som bola ja. A je vám zima."

„Počkám, kým budete hotová," precedil pomedzi zuby.

„Prečo?"

Mlčky na ňu hľadel, až kým jej úsmev nepohasol na perách. Znehybnela a v jej modrých očiach čítal, že pochopila. Líca jej sfarbila purpurová červeň. Otočila hlavu a v tom okamihu bolo z nej zasa to čisté dievča, ktoré ho tak očarilo.

Zatvoril oči a modlil sa k Bohu, aby mu dal silu. Ona sa medzitým ponorila pod vodu a plávala od neho čo najďalej, aby dokončila kúpeľ.

Deviata kapitola

O hodinu neskôr už Alice sedela pred zrkadlom vo svojej komnate. Bola odpočinná, osviežená a oblečená do sviatočných šiat z bordového zamatu, ktoré si priniesla na Revell Court ako železnú rezervu. Boli to jej najobľúbenejšie šaty, pretože zamat bol mäkký a príjemný na dotyk. Mali veľký štvorcový výstrih lemovaný čipkou, na zvýraznenie vysokého pásu čiernu saténovú stuhu a dlhé, úzke rukávy ozdobené na zápästiach čipkou. Obuté mala čierno-bordové črievičky, ktoré jej príjemne hriali nohy. Pomaly si kefovala vlasy a zasněný pohľad upierala do neznáma.

Znovu mala pred očami Luciena a vychutnávala spomienku na to, ako sa vyzliekal po šerme. Pretiahol si košeľu cez hlavu, odhaliac pred ňou svalnatý štíhly pás, chrbát a široké plecia. Zakaždým, keď sa jej ten obraz vynoril v mysli, podlomili sa jej kolena.

Ozvalo sa klopanie na dvere, ktoré ju vytrhlo zo snenia. Vstala a otvorila dvere. Objavil sa za nimi sluha v livreji. Zdvorilo sa uklonil.

„Dobrý večer, slečna. Jeho lordstvo sa pýta, či mu budete pred večerou robiť spoločníčku v knižnici. Okrem toho vám mám odovzdať toto.“ Obidvomi rukami zdvihol saténový vankúšik, na ktorom ležal kľúč.

Zvraštila čelo a zobrala kľúč do ruky. „Od čoho je ten kľúč?“

Sluha sa zapýril. „Od vašej komnaty.“

„Ach!“ vykrikla a očervenela ako ruža. Srdce sa jej okamžite rozbušilo. Čo to má znamenať? Je to len ďalšia hra, alebo prejav dôvery? „Povedal ešte niečo?“

„Nie, slečna. Mám vás odprevadiť do knižnice?“

„Cestu už poznám.“

Keď vošla do knižnice, videla len Lucienove čižmy a ruku s čašou červeného vína na operadle koženého kresla. Po matne osvetlenej miestnosti tancovali bizarné tieň, ktoré vrhal ozdobne vyrezávaný nábytok. V úctivej vzdialenosti obišla kreslo a pozrela naňho spredu. Sedel pohodlne rozvalený v kresle, hlavu mal opretú o druhú ruku,

lakfom sa opierajúc o opierku kresla. Uprel jej pohľad do očí, ale nepohol sa ani neprehovoril. Oheň mu osvetľoval tvár a odhaľoval túžbu v jeho očiach. Pery vyzerali nežne, ale trochu trucovito, akoby túžili po bozku.

„Dobrá večer," zašepkala neisto.

„Ako sa má vaše plece?" spýtal sa napokon.

„Oveľa lepšie... Lucien?" k

„Áno, Alice?"

„Prečo ste mi poslali ten kľúč?"

„Mám si ho zobrať späť?" spýtal sa vyzývavo, ale potom sklopil oči, akoby sa hneval za svojou iróniou. Pošúchal si čelo. „Nechcem, aby ste sa báli," vysvetlil a uprel na ňu prosebný pohľad.

„Ja sa vás nebojím," namietla.

Zdvihol hlavu. „Viete o podzemnej chodbe, máte kľúč. Ak chcete ujsť, nebudem vám v tom brániť."

Chvíľu jeho slová zvažovala. „Urobila som niečo, kvôli čomu som sa vám znepáčila?"

Prudko zdvihol hlavu a keď na ňu pozrel, boli jeho oči plné zmyselných múk. „Neviem, na čo narážate."

„Na moju nešikovnosť. Na to, ako som spadla. Cítim sa trápne -"

„To je nezmysel. Bola to moja vina," zahundral a sadol si slušnejšie.

„A to už ako?"

„Mal som trvať na tom, aby sme búrku prečkali vo Whitbyho dome. A nemal som vás nútiť, aby ste tu zostali," vysvetľoval takmer šeptom. „Ale nemohol som si pomôcť."

Alice urobila ďalší krok. „Chápem. Už ste unavený z toho, že ste stále sám. Povedali ste mi to."

„Nič neviete," protirečil jej takmer nenávisťne.

„Neviem, čo si mám s vami počať. Nepodobáte sa na nikoho, s kým som sa v živote stretol." Zháčil sa. „Vypili ste už niekedy v živote príliš veľa vína, Alice?" Zdvihol pohár a prudko ním zakrútil. Rubínová tekutina sa roztočila.

„Neholdujem alkoholu."

„Dovoľte, aby som vám vysvetlil, že čím viac človek pije, tým je smädnejší. Ani všetko víno na svete nedokáže zhasiť smäd po vode. Obyčajnej vode. Víno vás rozveselí, ale človek potrebuje vodu, aby

mohol žiť. Čistú, priezračnú vodu." Vzdychol si a na chvíľu sa odmlčal. Zatrpknuto hľadel do plameňov. „Som vyprahnutý, Alice, spálený ako pustatina, horím ako prekliata duša v pekle. Som smädný. Túžim po čistom prameni."

„Ja viem," zašepkala. Váhavo si kľakla pred neho, chytila ho za ruku a uprela naňho úprimné oči.

S ťažko ovládanou vášňou pozoroval každý jej pohyb, „Ak chcete odísť, nebudem vás brániť," zopakoval.

„Nebojím sa vás."

„Ale mali by ste sa," upozornil ju. Jeho cynizmus bol čoraz agresívnejší, pretože ň začínal prichádzať. „Život so mnou je plný nebezpečenstiev. Chodte preč, kým ešte môžete -"

„Psst, Lucien. Dovoľte, aby som vám niečo povedala." Dotkla sa prstami jeho perí a počkala, kým ho prejde hnev a kým nebude pripravený ju počúvať. „Dlhujem vám ospravedlnenie za včerajšok, keď ste mali srdce na dlani a ja... som ho odmietla."

Nadvihol obočie.

Pomaly odtiahla ruku. „Celý deň som sa pokúšala nájsť slová, aby som vám povedala, ako veľmi ľutujem, čo som vám včera vykričala. V skutočnosti neviem pochopiť, ako je možné, že vás ešte žiadna žena neutešila. A ak mám byť naozaj úprimná..." sklonila hlavu a sklopila oči. Cítila, že rozpaky jej opäť sfarbili líca. „Pravda je taká, že aj ja som veľmi osamelá." Cítila, že z nej nespúšťa oči. Pozbierala všetku svoju odvahu a neisto zdvihla pohľad. „Nemyslela som to vážne, ja -"

Odrazu sa naklonil dopredu a umlčal ju bozkom, chytiac jej prstami bradu.

Len čo sa ich pery stretli, unikol jej tichý povzdych. Rozochvené zatvorila oči. Pohladkal ju po šiji a nehovú ju presviedčal, aby pootvorila ústa. Srdce jej bilo ako splašené. Nepotrebovala, aby naliehal, prijímala jeho bozk s dychtivosťou. Obomi rukami objala jeho hladko vyholenú tvár. Chutil ako burgundské, keď mu dovolila, aby sa jazykom vnáral čoraz hlbšie do jej úst. Ruky sa jej triasli, keď ho hladkala po tvári a prechádzala prstami po jeho hodvábných čiernych vlasoch. Potichu zastonal, mocnými rukami sklzol na jej pás a potom na boky. Musela vynaložiť veľa síl na to, aby udržala na uzde vášň, ktorú v nej prebudil.

„Dost! Nechcem už žiadne hry," zašepkal odrazu ľútostivo a nečakane rázne ukončil bozk. V hĺbke jeho očí videla, že vášeň v nich vystriedali úprimné obavy. „Musím vedieť, či tu zostanete z vlastnej vôle, alebo sa chystáte ujsť. Pretože ak nechcete byť so mnou, nebudem vás tu držať proti vašej vôli. A ak o mňa nemáte záujem, nechcem sa k vám pripútať." Zháčil sa, akoby ho šokovali jeho vlastné slová.

„A čo chcete, aby som urobila?"

„Aby ste zostali!" vyhrkol a do líc sa mu nahrnula červeň. „Zostaňte celý týždeň, tak ako sme sa dohodli. Ale nie preto, že som vás prinútil, ale pretože to sama chcete. Pretože sa chcete dozvedieť rovnako ako ja, či medzi nami skutočne niečo existuje, alebo je to len... prchavá ilúzia."

Jeho slová jej takmer vyrazili dych. Bolo ľahké uveriť, že ho priťahuje, keď mal chlipné úmysly, ale teraz vyzeral jeho záujem vážny. Sotva sa tomu odvažovala uveriť.

Odvrátil tvár od jej užasnutých očí a znechutený sám sebou si zhlboka povzdychol. „Bože, určite si myslíte, že sa správam ako blázon. Pokojne môžete odísť. Mám vám zavolať koč?"

„Nie!" namietla rýchlo. Ešte stále kľáčala na dlážke pri jeho kresle. Objala ho okolo krku, sklonila mu hlavu a vtlačila mu na líce upokojujúci bozk. Zatvoril oči, ale tváril sa veľmi nešťastne, aj široké plecيا mu ovisli. Alice, ho bozkávala po celej tvári. „Lucien?"

„Áno?"

Srdce jej búšilo, ale silou vôle sa nútila, aby pozbierala odvalu a objala ho, a to aj napriek tomu, že ako muž bol nebezpečný. „Myslím, že vás začínam mať rada."

Po jej tichých, váhavých slovách sa zachvel v jej náručí, zdvihol viečka a uprel na ňu zmučený pohľad. Vytiahol ju k sebe a začal ju nenásytne bozkávať. Aj keby bola čo i len trochu pochybovala o úprimnosti jeho citov, spaľujúca túžba jeho bozkov by ju presvedčila.

„Bože, nevieš si ani predstaviť, čo so mnou stváraš," vydýchol po niekoľkých minútach. Len s veľkým sebaovládaním kontroloval svoju vášeň, palcami ju nežne hladkajúc po lícach. „Nechcem ti ublížiť. Nechcem ňu vyľakať."

„Nebojím sa. Chcem ňu lepšie spoznať."

„Áno," zašepkal a pomaly prikývol, spútavajúc ju spaľujúcim pohľadom. Držal ju v náručí a pomaly si ju posadil do lona, pričom jej

nohy prevesil cez operadlo kresla. Bozkával ju znovu a znovu, cez mäkký zamat ju hladkal po stehnách.

„Ako sa má tvoje ubolené kolienko?“ zašepkal a sklonil hlavu, aby jej ho pobožkal.

Bola omámená jeho správaním a nezmohla sa ani na jediné slovíčko. Nežne sa usmial a prešiel jej rukou po lýtku. Potom jej nadvihol okraj sukne a zľahka ju pohladkal po členku. Začervenala sa, ale neprotestovala. V tej chvíli mala pocit, že sú si veľmi blízki. A vedela, že on to cíti rovnako. V hlbke jeho očí sa zračila vďačnosť. Akoby mu dala nesmierne cenný dar, keď prejavila ochotu zostať dobrovoľne v Revell Court. Netušil, že ani za celý svet by neodišla. Vklzol prstom do jej zamatovej črievičky a hladkal ju po oblúku nohy. Zachichotala sa a zamrvila sa v jeho lone, lebo ju jeho dotyku štekli.

„Každý kúsok tvojho tela je nesmierne krásny, Alice,“ zašepkal a sklonil sa, aby ju pobožkal na šiji, pričom sa prstami neprestával naďalej zoznamovať s jej telom.

Keď sa bozkami blížil čím ďalej tým viac k okraju jej výstrihu, zaplavila ju horúčava a roztočila sa jej hlava. „Ja by som mohla to isté povedať o tebe.“

„Ale ty si ma nevidela,“ namietol významne.

„Ale videla.“

Na chvíľku ju prestal bozkávať, zdvihol hlavu a spýtavo nadvihol obočie.

Roztopašné sa usmiala. „A jedného dňa ťa nakreslím. Mohol by si mi stáť au naturel?“

„Nahý? Aká šokujúca opovážlivosť!“ zašepkal pohoršene.

„Nesnaž sa mi nahovoriť, že si hanblivý. Viem svoje.“

„Nič také som netvrdil. Otázka znie, či si hanblivá ty, anjelik. Pretože mne v tvojom prípade často chodia po rozume veľmi neslušné veci.“

„Neverím!“

„Ale áno,“ zašepkal a dráždivo ju hánkou pohladkal po prsníkoch.

Líca sa jej zapálili, keď jej po jeho ľahkom dotyku stvrdli bradavky a bolo to vidno aj pod zamatovými šatami. „Tak vy sa chcete správať neslušne, pane?“

Keby ho bola zahriakla, nebol by sa odvážil pokračovať, ibaže jej sa

to očividne páčilo. Nahmatal pod šatami jej bradavku a začal ju dráždiť pomalými, krúživými pohybmi. „Rád by som ti poskytol rozkoš. Dôveruješ mi?“ zašepkal a keď jej vklzol rukou pod sukňu, vyhrnúc jej ju nad kolená, hľadel jej do očí.

„V akom... zmysle?“ prinútila sa vyjachtať. Chvela sa, keď ju chytil za zdravé koleno a pomaly postupoval po stehne vyššie.

„Že mi dovoľíš, aby som sa ťa dôverne dotýkal a nebudeš sa báť, že stratím sebaovládanie. Ubezpečujem ťa, že sa to nestane. Chcem, aby si sa celkom zbavila strachu.“

Preglgla. Srdce jej bilo čím ďalej tým prudšie. „Ak mi to sľúbiš -“

„Máš moje slovo.“

„Tak potom by som ti mohla veriť,“ pripustila váhavo.

Keď spočinul rukou medzi jej stehnami, vyplašené otvorila oči. Lucienove oči sa leskli striebřistým ohňom a ona sa nevedela rozhodnúť, či by sa nemala zahanbiť. Keď jej tam dotýkal, určite cítil vlahu jej vzrušenia. Zhlboka nadýchla a zachvievala sa na celom tele, keď ju prstami zľahka hladkal, hore a dolu, prebúdzať v nej jej panenské ženstvo, až kým nezačala potichu stonať túžbou neoprela sa ochabnuto o jeho plece, sťažka dýchajúc.

Horúcosť a jeho nežné dotyky spôsobili, že bola malátna a slabá, ale stále ho objímala okolo krku. Pritiskal sa k jeho ruke takmer nedýchajúc, plná bolestivého napätia. Keď vklzol prstom do jej vlhkosti, prekvapene vykřikla.

„Aké to je?“ spýtal sa priškrtým hlasom, nespúšťaj oči z jej tváre.

Namiesto odpovede zastonala hlasnejšie. Pousmial sa jej reakcia ho potešila. Potom - akoby to bol vzácny dar - naniesol trochu tej vlhkosti na zdurený uzlík zahalený vlhkými kučierkami. Začal ju nárúživo bozkávať. Hladkal ju s omamnou pomalosťou, až kým sa nezačali vrtieť a neroztiahla nohy. V tej chvíli jej vníkol jazykom do úst.

„Chceš viac?“ šepol nástojčivo.

Namiesto odpovede dokázala len zastonat. Zachvela si a ešte mocnejšie ho objala okolo krku. Kým pomaly vsúval prst do jej vnútra, držala sa ho, akoby jej išlo o život. Bože, áno! Toto je presne to, čo potrebujem. Je to tisíckrát lepšie ako v jej snoch a s počudovaním si uvedomovala, že jeho dotyky sú len predohrou blaženosti, ktorú muž a žena dosiahnu pri spojení.

Jazykom ju hladkal v ústach v rovnakom rytme, ako sa pohybovala jeho ruka. Na boku cítila jeho tvrdosť a neznesiteľne ju to vzrušovalo. Ale dostal svojmu slovu a vlastnú túžbu držal na uzde. Napokon sa plne oddala rozkoši, ktorou ju zahrňal. Srdce jej bilo ako splašené. Hlavu mala ľahkú a telo akoby vzlietlo do výšav. Zdalo sa, že sa ocitla na prahu raja. Vo chvíli, keď prstami druhej ruky zovrel jej bradavku, zatiaľ čo druhou neprestával rytmicky pohybovať po jej ženskosti, pohltil ju závrtný pocit plný žiarivého svetla. Vykríkla a privinula sa k nemu. Prerývané jej šepkal čosi do ucha v cudzom jazyku, šepkal jej slová lásky, ktorým nerozumela. Vášňou zmietala ako prudký požiar, ktorý sa celkom vymkol spod kontroly. Bola zadýchaná a ledva lapala po dychu.

„Pane na nebi!“ dostala napokon zo seba. Oprela sa hlavou o kreslo a uprela naňho prekvapené oči. Hrud' sa jej ešte stále prudko dvíhala. „Bolo to úžasné!“

Lapajsky sa na ňu usmial. „Som rád, že som mohol byť k službám, madam.“

Oprela sa o lakeť. „Ako je možné, že ťa ešte žiadna žena nedostala do chomúta?“

„Pokúšali sa o to viaceré. Ale každej som utiekol.“ Prstom jej kreslil na brucho malé hviezdčky. „Možno som čakal na teba.“

Pozorovala ho ako urieknutá. „Aký si ty výrečný lichotník.“ Usmiala sa a odfúkla si z tváre pramienok rozstrapalených vlasov.

„To nebol kompliment. Keď sa rozprávam s tebou, myslím vážne každé svoje slovo.“

Pokrútila hlavou. „Je to zvláštne. Keď si sa so mnou len zahrával, vôbec som nepochybovala o tom, že po mne túžiš, ale teraz, keď si vážny, tak som zmätená.“

„Ja som to myslel vážne od samého začiatku.“

Prekvapene sa naňho pozrela: „Naozaj?“

Prikývol a hral sa s čiernou saténovou stuhou na jej páse.

„Hral si úlohu požívačného hriešnika. Vedel si, že Caro naletí na tvoju hru a bude presvedčená, že tvoje motívy sú podlé a nízke, hoci v skutočnosti boli úprimné. Je to tak?“

„Presne tak.“

Rozhorčene pokrútila hlavou. „Je to všetko také zložité! Kto sa má

vyznať v takom labyrinte?"

Pozrel na ňu, predstierajúc urazenosť. „Myslel som, že ma budeš vychvaľovať, aký som úžasný."

„Si," pripustila s úsmevom. „Len mi sľúb, že sa už so mnou nebudeš zahrávať," dodala potichu. „Teraz sme priatelia, dobre? Musíme byť voči sebe úprimní."

Prikývol.

„Mám zopár otázok -"

„Zaprisahávam ťa, na nič sa ma nepýtaj," prerušil ju.

„Prečo?"

„Jednoducho... sa na nič nepýtaj. Nepýtaj sa na Grotto, na stráže... na nič."

„Ale prečo?" vykrikla prekvapená, že presne uhádol, čo ju znepokojuje.

„Pretože sa nechcem dostať do situácie, v ktorej by som ti musel klamať."

Mlčky naňho hľadela. Tvár sa mu zmenila, bola oveľa neprístupnejšia.

„Dôveruj mi."

„Mám ti dôverovať? Len tak?" Luskla prstami.

Prikývol.

„Nie som si istá, či to dokážem."

„Tak potom odíď, Alice!" vybuchol. Tvár mu v okamžitě potemnela. Postavil ju na zem, vstal a kráčal ku dverám.

„Lucien!"

Prudko sa otočil. Svetlo, ktoré vrhal oheň v kozube, tancovalo po jeho vysokej hrdej postave. „Niektorí ľudia plní poslanie, ktorým dievčatko z Hampshire sotva porozumí"

„Chceš povedať, že som hlúpa hus?" vybuchla pobúrene, vyskočiac na rovné nohy.

„Nie hlúpa. Naivná. Vyrastala si v skleníku, chránene pred zlobou sveta. Ale páčiš sa mi taká, aká si. Nechcel som sa s tebou hádať, Alice. V mojich očiach si -" Zápasil slovami. „Si anjel. To, čo robím, nemá s tebou nič spoločné. Ani nemôže. Ak chceš zostať so mnou, toto je moja jediná požiadavka. Rešpektuj moje súkromie."

„Súkromie, alebo temné tajomstvá?"

„Nazývajú si to, ako chceš. Dokážeš s tým žiť... aspoň ten týždeň? Pokúsiš sa o to?"

Prekrížila si ruky na hrudi, prižmúрила oči a bedlivo si ho prezerala.

Zhlboka si vzdychol. „Idem sa navečerať. Budeš mi robiť spoločnosť?"

Neodpovedala, len naňho vyčítavo hľadela. Otočil sa a vykročil ku dverám.

Len čo odišiel, prepukol jej hnev naplno. Cítila sa urazená. Dievčatko z Hampshire! Nesmie mu klásť žiadne otázky! Odbil ju ako malé decko. Ale napriek tomu všetkému nechcela odísť. Zrejme potratila rozum. Bolo odporné, že ju držal násilím, ale v priebehu dňa dospela k názoru, že by to mohla byť zaujímavá životná skúsenosť.

Vzápätí si spomenula na Harryho, ktorý práve v tej chvíli zápasil s kiahňami, a okamžite ju prepadli výčitky svedomia. Ibaže Harry má matku a Peg. Povedala Lucienovi pravdu, keď tvrdila, že sa cíti osamelá. Má síce niekoľko nápadníkov, ibaže tí sú takí zaujatí sami sebou a takí obmedzení, že si ani neuvedomujú, že by sa mali zaujímať aj o jej názory. Predstavovali pre ňu istotu do budúcnosti, ale v ich blízkosti jej krv nevřela vášňou. Pri Lucienovi Knightovi áno. Možno jej po čase začne dôverovať natoľko, že sa jej zverí so svojimi temnými tajomstvami.

Stála na mieste a niekoľko minút premýšľala nad svojou dilemou, ale potom jej škvrkajúci žalúdok pripomenul, že je najvyšší čas, aby sa pobrala do jedálne. Keď prechádzala okolo šachového stolíka, padli jej oči na šachovnicu. Od piatočného rána, keď Lucien nachystal Caro a jej, tam stála nedotknutá. Uprela oči na hlavu vyrezánného čierneho koňa, ktorým Lucien ohrozil bielu kráľovnu.

Keď si všimla, že tým ťahom sa vystavil na milosť nemilosť nepriateľovi, triumfálne sa usmiala. Aká škoda, že nieje tam, aby to videl! Zodvihla skromného bieleho panáka a vyhodila ním čierneho koňa. Má pravdu, pomyslela si s novou sebadôverou. Naozaj ju vychovávali ako v bavlnke. Ale jej pokojný život na vidieku jej dal do vienku ešte jednu cnosť: trpezlivosť.

Matka hovorievala, že trpezlivosťou vyhrá človek každú bitku. A práve dnes ju upozorňoval aj drahý pán Whitby, že pri Lucienovi bude potrebovať trpezlivosť - všetku trpezlivosť a nehu, ktorú dokáže v sebe

nájsť. Vložila si malú vyrezávanú figúrku do dlane, pobožkala čierneho kráľa a potom ho rozmarne položila mimo šachovnice s prefíkaným úsmevom, ktorý bol hodný samotného Luciena, sa pobrala na večeru.

V elegantnom apartmáne v hoteli Pulteney hľadel Rollo Greene vydesene na bezcitného svetlovlasého obra, ktorý si upravoval bielu náprsenku, hľadiac do zrkadla. Potom strčil nabitú pištoľ do puzdra schovaného pod čiernym frakom.

„Počas osláv Guy Fawkes Night? Bardou, pre lásku božiu, majte rozum!“ vyhrkol Rollo. „Veď je to anglický národný sviatok! Ulice budú plné Londýňčanov - žien a detí!“

„Vašou úlohou je pomáhať mi, Greene. Nehovorte mi, ako mám uskutočniť svoje poslanie,“ odsekol Bardou chladne.

„My Američania nemasakrujeme civilistov!“

Bardou sa zasmial. Otočil sa a prešiel po luxusnej izbe k Sophii. Ruská kráska stála s rukami prekríženými na hrudi pri konzolovom stolíku, ktorého tretiu nohu tvorila stena a vyzerala ako elegantná, ale ostražitá siamska mačka. Rollovi neušlo jej nepriateľstvo, ktoré zablýskalo v jej mandľových očiach, keď sa k nej Bardou približoval, ale nepokúšala sa mu uniknúť. Zmierila sa s tým, že ten muž nad ňou zvíľazil. Trošku ňou myklo, keď ju Bardou odzadu schmatol za boky, pritisol si ju k lonu a prisal sa na jej šiju.

Rollo zrozpačitěl a zahľadel sa na dlážku. Lutoval, že nemôže nič urobiť, ale nemohol si dovoliť riskovať konflikt s Bardouom kvôli tomu, ako surovo zaobchádza so ženou. Musel vynaložiť všetky svoje sily a schopnosti na to, aby ho prehovoril presunúť termín na iný deň. Každoroční oslavy spojené s ohňostrojmi sa konali po celom Anglicku piateho novembra, a to bolo už o necelé dva týždne.

Bardou tajil pred ním podrobnosti svojho plánu, ale Rollo si začínal uvedomovať, že bývalý Napoleonov špión zamýšľa napáchať oveľa väčšie škody, než na aké ho najali. Bolo jasné, že jeho nenávisť voči Angličanom je oveľa hlbšia ako nespokojnosť jeho chlebardarov. Tí ho poverili aby Angličanom uštedril príučku, ale tá mala byť zameraná proti armáde, najlepšie proti námorníctvu, ktoré blokovalo prístavy, a tým aj obchod.

Rollo vedel, že ak Bardoua niekto nezastaví, zomrie veľa nevinných ľudí. A ak svet zistí, že sa na tejto akcii podieľa aj skupina vplyvných Virgínčanov, americký prezident utrži hanbu a bude vystavený verejnej potupe. Pre jeho krajinu to bude mať vážne ekonomické a politické následky. Nehovoriac o tom, že jeho vlastná kariéra bude v troskách, pretože svoju úlohu zbral.

„Bardou, žiadam vás len o to, aby ste zvážili termín útoku," naliehal. „Som si istý, že moji virgínski chlebobdarcom by nemali v úmysle zabíjať nič netušiacich obyvateľovi Londýna -"

„Zavrite hubu!" zreval Bardou, odstrčil milenkú a otočili sa k nemu.

Rollo prekvapene vyvalil oči, keď Bardou tromi obrovskými krokmi preletel po izbe, schmatol ho za sako a sotil ho o stenu tak prudko, že takmer stratil vedomie.

„Príkazy tu dávam ja a vy ich budete poslúchať!" reval

„A neopovážte sa mi postaviť do cesty, lebo skončíte na dne Temže." Odsotil ho. „A teraz vypadnite!"

Rollovi sa od strachu tak prudko rozbušilo srdce, že si začal obávať, že mu zlyhá. Celé telo ho bolelo od narazu o stenu. Pozrel na Sophiu. Hľadela naňho ľahostajne ako mačka.

„Povedal som - vypadnite!" zreval znovu Bardou.

Rollo nepotreboval ďalšie opakovanie.

Claude Bardou hľadel chvíľu na dvere, ktoré za sebou zabuchol Američan, a potom sa otočil k Sophii. „Nedôveruj mu."

„Ty nedôveruješ nikomu, Claude. Nie si toho schopný, neveríš dokonca ani mne."

„Najmä tebe nie," ubezpečil ju s ironickým úsmevom „Sleduj ho."

„Musím?"

„Potkana zavoniam na diaľku. Ak sa ma pokúsi zastviti, zabi ho."

„Nemôžeš zabiť toho Američana. Je preds naším spojencom."

„Už ho nepotrebujem. Urob to, Sophie. Žiadam ťa o to," slíšil hlas, ale ľadovú hrozbu bolo z neho cítiť aj tak.

Vytiahla pištoľ, skontrolovala ju a potom zastrčila zbraň do puzdra ukrytého spolu s dýkou.

„A nezabudni ma informovať, čo sa deje," Na chvíľu sa odmlčal a potom ostro dodal: „Nepokúšaj sa mi prejsť cez rozum, miláčik."

„To by mi ani nenapadlo." Přejodila si dlhý, kožušinou lemovaný

plášť cez rameno a vykročila preč z apartmánu.

Keď zatvárala za sebou dvere, zazrela naňho ponad plece.

Len pár minút po jej odchode zaznelo klopanie na dvere. Akí sú tí Angličania dochvílni, pomyslel si Bardou znechutene. Nasadil si monokel na pravé oko, prešiel si rukou po vlasoch ostrihaných nakrátko a potom podišiel ku dverám. Cestou sa vžíval do svojej novej úlohy - úlohy pruského baróna Karia vo Danneckera.

S čím sa Claude Bardou nezveril Američanom, pretože to nepokladal za vhodné, bola skutočnosť, že okrem politickej pomsty si chce vyrovnať aj osobné účty. A na to potreboval Ethana Stafforda, ktorý ho uviedol do londýnskej spoločnosti. Boli už dvakrát na plesoch a Bardou sa nenápadne vypytoval na svojho úhlavného nepriateľa. Rozhodol sa, že jediný spôsob, ako sa dokáže zmieriť s Napoleonovou ponižujúcou porážkou je, že vyhrá svoju súkromnú vojnu s Lucienom Knightom. Bol to jediný muž na svete, ktorý mu ušiel. Väzeň, ktorý nad ním zvíťazil.

Keby sa mu podarilo zničiť Luciena Knighta, vedel by sa zmieriť s tým, že vec, ktorej zasvätil celý svoj život, sa skončila neúspechom, že Napoleon musel hanebným spôsobom abdikovať, že sa už nikdy nebude smieť vrátiť do vlasti. Lucien Knight stelesňoval všetko, čo nenávidel na Angličanoch. Rozčuľovalo ho jeho sebaovládanie, jeho schopnosť odolávať bez nariekania mukám, ktorým ho vystavil.

Nedokázal spokojne žiť s myšlienkou, že ten odvážny špión a navyše aristokrat, si žije šťastným životom na tomto malom ostrove víťazov, keď je jeho vlastný život, jeho budúcnosť, v troskách. Aby mohol nepriateľa zraziť na kolená, potreboval sa od londýnskej smotánky dozvedieť čo najviac o Knightovi a vymyslieť, ako ho poraziť. Hoci ho držal v zajatí celých päť týždňov, nepovedal mu takmer nič. Pretože Knight odolával fyzickému trpeniu, uvažovali nad tým, ako mučiť jeho srdce a dušu. Nanešťastie, Angličan nemal ani ženu, ani deti, iba štyroch bratov. Dvaja z nich boli v Londýne.

Bol príliš mazaný, aby sa pokúsil zaútočiť na Lucienova bratadvojča, na impozantného a hrozivého plukovníka lorda Damiena, ale zhýralec Alec sa mu zdal vhodnou korisťou. Nesmierna škoda, že ich mladučká sestrička, lady Jacinda, je vo Viedni, pomyslel si, keď kráčal ku dverám. Dokonale by sa hodila na dosiahnutie jeho cieľa.

Nemá na výber a musí na to použiť inú ženu, ktorá hraje významnú úlohu v Lucienovom živote. Dúfal, že dnes večer ho Ethan predstaví lady Glenwoodovej, súčasnej milenke jeho nepriateľa.

Zamaskoval temné myšlienky za chladný úsmev a otvoril dvere. „Dobrá večer, pán Stafford.“

Ethan Stafford sa uklonil. „Von Dannecker... Ste pripravený na náš výlet do Vauxhallu?“

„Tešil som sa na to celý deň,“ odpovedal úlisné. Medzitým si obliekol zimník a zamkol dvere hotelového apartmánu.

Mladému anglického džentlmenovi pripadalo správanie nemeckého baróna trochu čudné, ale tristo libier bolo preňho príliš veľkým lákadlom. Ak aj mal tušenie, že von Dannecker nie je tým, za koho sa vydáva, dával si veľký pozor na to, aby sa zbytočne nevypytoval. Jediným jeho skutočným záujmom bolo získať prostriedky na pohodlný život, ktorý viedol. Potreboval veľa peňazí.

O pár minút neskôr sa už hnali ulicami Londýna v Staffordovom modernom koči. Mladík bol vo svojom živle, pretože mal po dlhom čase vrecká plné libier. Predvádzal svoje zručnosti pri riadení štvorzáprahu a jazdil tak bezohľadne rýchlo, že takmer v okamihu vystúpili na brehu Temže. Tam sa nechali previezť loďkou do záhrad na druhej strane.

Stafford ho povodil po záhradných chodníkoch osvetlených lampášmi, po ktorých sa počas teplejších večerov prechádzali milenci. Zaviedol ho aj k umelému vodopádu, ktorý spustili každý večer presne o deviatej na veľkú radosť všetkých, ktorí na to čakali. Potom kráčali do vysvieteného a pestro vyzdobeného hlavného pavilónu, v ktorom vyhrával orchester.

Bardou preletel očami po pestrom dave. Ani v maske odmeraného a namysleného nemeckého baróna neopustila ostražitosť.

„Tamto ide lady Glenwoodová,“ upozornil ho Stafford a mávol hlavou. „Povedal som vám, že tu bude.“

Bardou sledoval Staffordove oči a všimol si vyzývavo oblečenú brunetu, ktorej kučery lemovali srdcovitú tvár n bujnú prsia. Anglická barónka bola obklopená množstvom podlízavých ctiteľov.

„To je telo, čo?“ zašomral Stafford a šťuchol lakťom von Danneckera do rebier.

Bardou sa chytrácky usmial. „Ale počul som, že má nejakú aférku s... Ako sa len volá? S nejakým Knightom. Nepoznáte ho?"

Stafford žmurkol. „Samozrejme." Stíšil hlas. „Bolo to práve na jednom z večierkov lorda Luciena, kde ma Rollo Greene oslovil so žiadosťou, aby som vám pomohol."

„Skutočne?" zahundral Bardou, starostlivo skrývajúc zúrivosť. Vedel som to! Ten hnusný potkan ho klamal, keď mu tvrdil, že Lucien Knighta nepozná! Vďaka Bohu, že poslal Sophie, aby toho prekliateho Američana zlikvidovala. Niekedy stojí šťastie predsa len na jeho strane.

Tak on si užíva na večierkoch! pomyslel si pohrdavo. Títo Angličania sú nesmierne arogantní a príliš istí svojím víťazstvom. Ale na druhej strane ho uspokojila predstava, že Lucien Knight vôbec nie je v strehu. Keď zistí, kde sa Knight zdržiava a čo robí, tak bude mať situáciu pod kontrolou a môže zaútočiť, keď sa mu to bude hodiť. Nemal v úmysle zaútočiť na Knighta v jeho vidieckom sídle, pretože by bolo bláznovstvom poskytnúť nepriateľovi výhodu domáceho prostredia. Nie, využije lady Glenwoodovú, aby ho vylákal do Londýna, ale až potom, keď bude pripravený zasadiť mu smrteľnú ranu.

„Je do nej zaľúbený?" spýtal sa Stafforda nenútene.

„Určite. Túžil po nej tak veľmi, že ju vyfúkol vlastnému bratovi. Neviem, či je to láska, ale určite je to... Však viete, čo mám na mysli. Osobne si myslím, že ona sa s obidvomi len zahráva. S takým telom si to môže dovoliť. Určite sa jej všetko prepeče."

Bardou s ním súhlasil a spoločne sa pustili na lov. Kým rozprávala, jej namaľované pery sa pohybovali s obdivuhodnou rýchlosťou. Bardou sa zamračil. Tá ženská rozprávala tak rýchlo, že ju nestihol sledovať a musel si jej slová v duchu prekladať do francúzštiny.

„Nemohla som už zostať na vidieku. Pokúšala som sa, čestné slovo, že som sa pokúšala, ale dieťa sa predsa môže rovnako dobre zotaviť aj v Londýne ako v Hampshire. Nu nemám pravdu?"

Muži, ktorí postávali okolo nej, súhlasili s každým jej slovom, nespúšťajúc oči z jej hrude.

„Kedy sa chystáte priviesť do mesta aj svoju peknú švagrinku?" spýtal sa jeden z nich.

„Ach, úbohá slečna Montague je veľmi chorá," odvetila a pritom

lútostivo mlaskla jazykom. „Je pripútaná na lúžko vo svojom rodnom dome Glenwood parku. Doktor povedal, že ešte aspoň týždeň nesmie ísť von, a tak sa budete musieť uspokojiť len so mnou, páni!"

„Lady Glenwoodová," ozval sa Stafford. „Priviedol som priateľa z Pruska, ktorý je v Londýne na návšteve -"

„Z Pruska? Prusi boli naši spojenci vo vojne proti Napoleonovi!" Mierne pripití šľachtici zhromaždení okolo Caro ho nadšene zdravili. „Na zdravie generála Blúchera!"

„Ďakujem, páni," Bardou sa strnulo uklonil. Úsmev na perách mu pohasol len nenápadne, zato dušou mu lomcovala búrka nenávisti, keď tí nadšení zazobanci dvíhali čaše na zdravie statočného pruského generála.

Stafford sa smial ich vyčítaniu a s džentlmenskou povznešenosťou sa uklonil lady Glenwoodovej. „Barón ešte nikdy nebol v našej krajine a ja by som ho rád ohúril krásou našich anglických žien. Neviem si predstaviť, že by som našiel niekoho, kto by ho dokázal oslniť viac ako vy. Môžem vás predstaviť?"

„Vy ste ale lichotník, Stafford!" Caro sa otočila a tentoraz venovala žiarivý úsmev Bardouovi.

Aj keď bol Bardou surovec, okamžite ho očarila. Možno je nenávidenou Anglaise, ale ihneď uhádol, že patrí k typu žien, ktoré preferoval. A to mohlo byť mimoriadne užitočné.

„Lady Glenwoodová, môžem vám predstaviť baróna Karia von Danneckera?" spustil Stafford formálne. „Von Dannecker, toto je krásna lady Glenwoodová."

„Som rada, že sa s vami stretávam, pane. Vitajte v našej vlasti," spustila Caro. „Neviem, či vás dokážem oslniť, ako mi to prikazuje Stafford, ale celkom určite sa o to pokúsim."

„Už sa vám to podarilo, milá lady Glenwoodová." Galantne sa sklonil nad jej ruku a pobožkal ju.

„Šarmantný," poznamenala potichu a v jej očiach sa objavil zvýšený záujem. „Môžete ma oslovovať Caro." Bez zábran a hanby preletela pohľadom po jeho pleciach, potom po celom tele a napokon mu znovu pozrela do očí.

Obidvoch sa zmocnila neskryvaná žiadostivosť. „Vždy bola obdivovateľkou mužných Prusov," priadla. „Sú takí... takí. Takí... mocní

a energickí."

Jej vycivený brat so zahustenými vlasmi stojaci po jej boku zaodríhal, keď počul flirtovanie. Caro naňho zazrela. „Barón von Dannecker, lovoľte, aby som vám predstavila svojho brata, vikomta Weymoutha. Niles, toto je barón von Dannecker."

Bardou kývol hlavou neupravené pôsobiacemu mladíkovi, ktorý ledva stál na nohách. Jeho pokožka mala sivastý nádych a mal sklený pohľad. „Teší ma," zašomral, uprel hnedé oči na víno v pohári a zachichotal sa.

Ožran, pomyslel si Bardou, maskujúc svoje pohrdanie.

„Správaj sa slušne, Niles! Nevšímajte si ho, pane. Je len trochu spoločensky unavený," hnevala sa Caro a udrela brata do neupravenej brady, akoby to bolo malé dieťa. „Dajte si naňho pozor, lebo vás okamžite požiadajú o pôžičku." Znechutene zazrela na brata. Škrabal sa po neumytých vlasoch a obzeral si špinavé nechty, pohrúžený do vlastného sveta.

„Lady Glenwoodová, poctili by ste ma tancom?" požiadala ju Bardou.

„Veľmi rada."

„Len urob, o čo ňa žiada, sestrička," hundral si Weymouth popod nos. „S Prusmi sa neradno zahrávať."

Bardou naňho varovne zazrel a ponúkol lady Glenwoodovej rameno. Kým ju viedol na tanečný parket, sprevádzal ich Weymouthov posmešný smiech.

Caro si všimla, že barón kríva a súcitne naňho pozrela. „Nemusíme tancovať, ak vás bolí noha," navrhla.

„Nechcel by som vás sklamať," odpovedal precíteným hlasom.

Úprela významný pohľad do jeho rozkroku, potom zdvihla oči a zapriadla. „Drahý von Dannecker, nemyslím, že by to bolo možné."

Desiata kapitola

Prešli tri dni. Tri zázračné dni, počas ktorých boli Lucien a Alice nerozluční. Ani jeden z nich netúžil nič vedieť o svete, ktorý existoval za skalnými vápencovými útvaru ktoré sa tiahli okolo údolia. Ona sa snažila vyhovieť jeho želaniu a zbytočne sa nevypytovať, on ju prestal za každú cenu zvädzať. Spoločne sa im podarilo dosiahnuť vratkú a neistú rovnováhu, ktorá bola celkom prirodzená, jednoduchá a čistá. Ich dni boli naplnené príjemným, mäkkým jesenným svetlom a radosťami, ktoré im umožňoval život na vidieku. Chodievali na ryby, jazdili na koňoch a polovali na zajace a bažanty. Jedávali to, čo im poskytovala príroda a hostili sa ako vládovia zeme. Pili víno a debatovali pri kozube do neskorých nočných hodín. Občas hrali šach. Občas čítali poéziu.

V utorok pršalo, a tak hrali kolky v zaprášenej tanečne sieni a potom sa pustili skúmať rozľahlý tudorovský zámk, pretože ani samotný Lucien ho ešte celý nevidel. Večer mlčky sedeli jeden druhému v náručí, hľadeli si do očí, premýšľali o ich prehlbujúcom sa pute.

Ako málo stačilo, uvedomila si Alice neraz, a nikdy by sme sa nestretli...

Teraz si už vôbec nevedela predstaviť, aký bol jej život predtým, než ho stretla. Zdalo sa jej, že ako rozprávková princezná čakala, kým ju zo sna prebudí princov bozk. Ovládol ju pocit, že odjakživa bol jej súčasťou - že žil v jej duši i v jej srdci.

V stredu večer si ľahla na diván v matne osvetlenej knižnici s hlavou v jeho lone. On jej potichu spieval a hral sa s jej vlasmi. Než zadriemala, uvedomila si, že sa doň hobez nádejne zaľúbila a že sa na tom nedá nič zmeniť. Radosť z nových pocitov však zatienovalo nebezpečenstvo, ktoré cítila v zámku Revell Court a v jeho záhadnom a nevyspytateľnom pánovi.

Na nič sa ma nepýtaj a ja ti nebudem klamať...

Vedela, že Lucien ju má rád, ale ani jeho vzťah k nej ju neotupil jeho

mravnú skazenosť. V Grotto sa chystali ďalšie bakchanálie. Priviezli obrovské množstvo vína. Strážcovia odetí v čiernych kabátoch si na dvore leštili pušky. Prenasledovali ju znepokojujúce predstavy a našepkávali, že v Revell Court sa chystá niečo temné, možno ešte oveľa temnejšie a hriechnejšie, ako sú orgie v jaskyni. Niečo zlovestné - a jej milovaný s očami plnými tajomstiev je dušou toho všetkého.

Nevedela, či Luciena podozrieva viac z kriminálnej činnosti či z mravného úpadku, a už vôbec sa nevedela rozhodnúť, čo z toho je horšie. Bála sa ho na to spýtať zo strachu, že zničí čaro ich rastúcej lásky a že prebudí temné stránky Lucienovej povahy, ktoré mala možnosť spoznať v tú prvú noc v miestnosti v hlave draka. Bol dokonalým spoločníkom, ale len za predpokladu, že mu neurobila niečo proti srsti.

Prenasledovaná strachom chodila hore-dolu po svojej komnate, zatiaľ čo on trénoval šerm so skupinou mladých mužov. Predchádzajúci deň sa s nimi spriatelila, ale čoskoro zistila, že je zbytočné pokúšať sa od nich získať nejaké informácie. Stále nechápala, aká je vlastne ich úloha. Pochádzali z dobrých rodín, a preto nemohli byť jeho sluhovia, ale boli príliš mladí, aby boli jeho priateľmi.

Nech to čert berie! Kvôli čomu organizuje všetky tie večierky? chcelo sa jej zakričať. Kiežby jej dôveroval natoľko, že by jej povedal pravdu! Kvôli čomu rozhadzuje peniaze, plytvá časom a špiní si dobré meno takou neviazanou zábavou? Nič z toho sa nehodilo k mužovi, ktorého spoznala pod maskou svetáka a lahtikára.

Dôveruj mi, presviedčal ju. Donekonečna si to pripomínala. Lucien Knight, ktorého poznala, bol citlivý muž, vynikal inteligenciou a silou. Musí vyčkať s vyneséním rozsudku, kým nebude ochotný zdôveriť sa jej z vlastnej vôle. Keby ju chcel podviesť, bol by si vymyslel nejakú za vlasy pritiahnutú historku, aby ju upokojil a aby sa prestala báť. On si ju však vážil natoľko, že jej nechcel klamať. Už to samo o sebe znamenalo veľa.

Tak, či onak, pomaly sa blížil koniec týždňa, ktorý mali stráviť spolu. Čo bude potom? Rozlúčia sa? Budú sa stretávať aj naďalej? Nevedela si to predstaviť, ak by nepoznala odpovede na otázky, ktoré ju kvárili. Aj keby jej, nebodaj, ponúkol manželstvo, nebola pripravená stráviť zvyšok života v temnote a v nevedomosti o jeho odvrátenej tvári.

Neistota jej situácie ju trápila, čo bolo v závratnom protiklade s eufóriou, ktorú prežívala v jeho prítomnosti. Vedela, že by mu nemala dovoliť, aby ju držal v nevedomosti, ale na druhej strane sa ho nedokázala zrieknuť. Teraz už chápala, prečo Caro opustila vlastné dieťa, len aby mohla byť s ním. Žena sa ľahko stane závislou od muža, ako Lucien, a jej závislosť je rovnako nebezpečná choroba závislosť človeka od ópia.

Zo všetkých síl sa držala nádeje, potláčala obav a usilovala sa byť s ním čo najviac. Nič na svete nezahnal jej obavy rýchlejšie ako jeho úsmev. Pozorovala ho pri tréningu a pri pohľade na jeho mužské pôvaby sa vždy rozechvela túžbou. Ale keď videla rýchlosť pohybu jeho kord a všimla si krvilačnú grimasu na jeho tvári, nemohla nezamyslieť nad tým, prečo bojuje s takou divokosťou, keď je to len tréning. Keby bojoval naozaj, určite by svojho protivníka rozsekal na kusy.

Akoby v duchu bojoval proti nejakému démonovi, pomyslela si a s pocitom bezmocnosti ho pozorovala i naďalej. Skoda, že sa jej nechce zdôveriť. Vedela, že trpí, ale ani: svet nechcel o tom rozprávať.

Všimla si nenávisť, ktorá prebleskovala v hĺbke jeho duše keď sedel zamyslený pred kozubom, hľadel mlčky do ohňa a bol od nej na míle vzdialený. Naučila sa, ako ho nežnými bozkami prinavrátiť z toho temného miesta v hĺbke jeho vlastnej duše späť do skutočnosti. To, čo ho zhrýzalo, bolo podistým zdrojom všetkých tajomstiev, ktoré stáli medzi nimi ako vysoký múr.

Keby som sa mu oddala, pomyslela si, pozorujúc ho s narastajúcou túžbou, možno by sa mi odmenil - moja cnosť za jeho dôveru. Mohla by ho získať, ale mohla by ho aj stratiť. Aj naďalej ho mlčky pozorovala a nevedela pri tom uniknúť pocitu, že bojuje o záchranu svojej duše.

Keď získal ďalší bod, opakom ruky si utrel čelo a zaútočil znovu.

Lucien priam fyzicky cítil, že Claude Bardou sa k nemu už priblížil. Celým telom si uvedomoval jeho prítomnosť. Nevedel vysvetliť, odkiaľ to vie a prečo, ale šiesty zmysel vypestovaný počas dlhých rokov, keď sa pohyboval na nepriateľskom území, ho upozorňoval, že nebezpečenstvo je nablízku. Ako plynuli dni, ktoré trávil s Alice, začal si uvedomovať, že jeho život sa rozdelil na dve nezlučiteľné časti,

tmavú a svetlú. Veľmi dlho žil v temnom svete tieňov, ale teraz si začal uvedomovať, že tam už dlho nevydrží. Čoskoro si bude musieť vybrať. Alicino svetlo mu bránilo vrátiť sa späť do temnoty a začať bojovať so zlom, ktoré okolo seba Bardou šíril. Jej láska mu bránila v tom, aby prekročil hranicu, ktorú predtým prekračoval často a bez váhania.

Jedna vec bola celkom istá. V hĺbke duše si nevedel predstaviť, že by jej mal klamať. Nenávidel tú predstavu, najradšej by jej všetko povedal, ale bál sa jej reakcie. Ako mohol riskovať, že ju stratí práve teraz, keď sa preňho stala jediným, čo ho ešte držalo pri zdravom rozume?

Každá chvíľka strávená s Alice bola krehkým, ale vzácnym darom. Ako krása slnečného svetla zrkadliaceho sa v kvapke rosy. Nechcel od života nič viac, len aby ju mohol urobiť šťastnou... bohužiaľ, mal povinnosť voči vlasti a chcel sa tiež pomstiť zloduchovi, kvôli ktorému mal na svojich rukách priateľovu krv. A tak v tom istom čase, keď sa po prvýkrát v živote učil milovať, mal do činenia s nemilosrdnou zradou, vierolomnosťou, potajomky nastavoval pasce, aby využil neresti a zhýralosť mužov i žien n vylákal z nich ich tajomstvá. Bol ochotný urobiť čokoľvek, aby dostal Clauda Bardoua.

Vo štvrtok popoludní napísal v pracovni v podkroví zámku niekoľko listov a potom sa vybral hľadať svoju spoločníčku. Našiel ju vo veľkom rustikálnom salóne na prvom poschodí spolu s piatimi mladíkmi. Istými ťahmi kreslila uhlom Marcov portrét. Ostatní mladíci sedeli okolo nich, žartovali, popíjali kávu a vychvaľovali vernosť portrétov, ktoré už nakreslila.

Zastal vo dverách a pozoroval ju plný tichej radosti.

„Stále som nepochopila, prečo máte tie hlúpe prezývky," premýšľala nahlas. Doposiaľ sa márne pokúšala z nich vytiahnuť aspoň nejaké tajomstvo. Trochu ešte vytieňovala Marcové vlnité hnedé vlasy, dokončila portrét, vytrhla ho zo skicára a darovala ho obradným gestom mladíkovi.

Marc prekvapene nadvihol obočie. „Vy ste mimoriadny talent, slečna!"

„Kiežby sa mi podarilo presvedčiť aj lorda Luciena, aby mi sedel ako model," vzdychla si a usmiala sa, keď vošiel do salónu.

„Ja predsa veľmi dobre viem, ako vyzerám. Mám dvojča, zabudla si?" Prešiel za jej stoličku a jemne jej zovrel plec. Zľahka ho

pohladkala po ruke.

„Ale ty si ty. Nezáleží mi na tom druhom. Dovoľ mi, aby som nakreslila aj tvoj portrét, Lucien," naliehala s prosebným pohľadom. Pritom sa oprela o operadlo stoličky, zaklonila hlavu a s láskou hľadela naňho. Jej slová vyslovené s takou oddanosťou pred mladíkmi ho priviedli do rozpakov a proti svojej vôli sa začervenal. Tí jej okamžite chytili stranu.

„Dovoľte jej to," naliehal Mare s úškrnom, ukazujúc mu svoj vlastný portrét. „Pozrite, ako skvelo vystihla moju dobu!"

„Ešte aj Talbert vyzerá na jej obraze ako fešák," nezdržal sa poznámky O'Shea. „A Boh je mi svedkom, že to vyžaduje nesmierny talent."

„Čuš!" bránil sa Talbert.

„Len ju nechajte, nech vám urobí portrét," prehováral ho Jenkins a potom zlomyseľné dodal: „Môžeme ho využiť keď budeme trénovať strelbu."

„Ha-ha-ha," uzemnil ho Lucien.

„No tak, prečo nechcete vyhovieť jej prosbe?" naliehal znovu Marc so smiechom.

„Áno, prosím, prosím, dovoľ mi to!" žobronila Alice.

Lucien kapituloval, nedokázal jej nič odmietnuť, keď ta naliehala. „Tak dobre," zahundral napokon. Bol rád, že aspoň chvíľu mu bude venovať všetku svoju pozornosť.

Nadšene zatlieskala a mladíci zajasali. Chytila ho za ruky a ťahala ho na druhú stranu, aby ho usadila do vhodnej pozície. „Bolo by dobre, keby si sa prestal mračiť lebo ťa nakreslím ako Belzebuba."

Lucien si vzdychol. Už dávno by bol podľahol jej prosbám, ale pravda bola taká, že neznášal, keď si ho niekto dôkladne obzeral. Ale zrazu ho ovládla zvedavosť, ako ho vidí ona - ako ho vníma svojimi krásnymi modrými očami, „Nemáte čo robiť, páni?"

Mladíci sa uškrnuli. Ešte raz sa jej poďakovali a zatvorili za sebou dvere.

„Takto to bude lepšie, nie?" dožadoval sa jej súhlasu.

„Sú veľmi milí."

„Ale ja ťa chcem mať len pre seba."

„Ja úbohá!" zvolala afektované. Sadla si na stoličku a zobrala do

ruky uhlík. Sfúkla z neho prášok a začala si Luciena obzerať. Ale keď si všimla spaľujúci pohľad, ktorý na ňu upieral, zatvárila sa prísne. „Nepokúšaj, Lucifer," varovala ho a zároveň začala rukou pohybovať po papieri istými ťahmi. „Nevidíš, že pracujem?"

Kajúčne sa usmial a uvoľnene zvesil rameno poza operadlo stoličky. Zohrievalo ho teplé jesenné slnko, ktoré' prúdilo oknami do salónu a skrípavý zvuk uhlíka po papieri ho uspával.

Celú štvrt hodinu sedeli ponorení do priateľského ticha.

Lucien sa majetnícky vpíjal do jej dievčenský sviežej tváre, ktorú zlátili slnečné lúče. Jej naturel zodpovedá farbe jej vlasov. Je ako tie červenkasté odlesky v jej zlatej hrive, premýšľal s láskou. Svetlé obočie mala pri práci sústredení' zvrátené. Husté mihalnice a kobaltovo modré oči vládli nad ním nesmiernou mocou. Na lícach a na nose mala rožkošné svetlé pehy, ktoré ho nútili usmievať sa. Plné prsia a oblé boky boli stvorené pre rodenie detí. Jeho detí.

Dobrá Bože, nikdy nemal v úmysle podľahnúť jej kúzlu, do takej miery! Zľakala ho hĺbka jeho vlastných citov, rýchlosť, s akou si ho získala. Ale nevedel si pomôcť, chcel čoraz viac a viac.

Naklonila hlavu nabok a dôkladne si ho obzerala. „Niečo nie je v poriadku."

Nebol si istý, čo má na mysli, ale okamžite sa ho zmocnil pocit viny. Alice odložila uhlík aj skicár, utrela si ruky do handry a podišla k nemu.

„Čo je?" spýtal sa neisto.

Potiahla ho za náprsenku. „Toto... a toto pôjde preč," odpovedala mu a potiahla ho za rukáv saka. „Máš na sebe príliš vela oblečenia."

„Ale!" uškrnul sa a plne sa sústredil na ňu.

„Vyzleč sa!"

„Pre umenie som ochotný urobiť všetko na svete."

„Najlepšie bude, ak dovolíš, aby som to urobila ja." Roztopašné naňho žmurkla a začala mu rozopínať náprsenku.

S lenivým úsmevom sa oprel o stoličku. „Rob si so mnou, čo chceš."

„Presne to mám v úmysle." Vtkročila mu medzi stehná a pomaly ho vyzliekala, hľadiac mu uprene do očí. Potom mu porozopínala sako a stiahla mu ho z pliec. Naklonil sa dopredu, aby mu ho mohla vyzliecť a pritom sa dotkol hlavou jej prsníkov. Odtiahla sa a prevesila si jeho

sako cez ruku.

Bol plný očakávania a ledva lapal po dychu, keď odstúpila a hodnotila jeho zjav.

„Spokojná?“

„Nie... ešte nie.“ Pokrútila hlavou a vrátila sa k nemu. Drsne mu vytiahla košeľu z nohavíc.

Zmyselne sa usmial. Bože, ako ho to len vzrušuje!

Nenáhľivo mu rozopínala košeľu a potom mu ju stiahla z pliec, pričom sa ho po celý čas zľahka dotýkala. Nespúšťal z nej oči, bol vzrušený a horel túžbou. Sklonila sa, pobožkala ho na obnažené plece a vyzliekla mu košeľu. Potom ho pomaly bozkávala po krku. Zaklonil hlavu. Srdce mu prudko bilo a jeho búšiaci pulz cítila aj pod perami v jamke na jeho krku. Pohladkala ho hodvábnymi rukami po bokoch a po hrudi, nežne sa dotýkala jeho ramien, prešla mu prstami po vlasoch. Svojimi nežnými dotykmi si ho priam zotročovala.

Potom ho objala, chvíľu ho mlčky držala a pobožkajúc ho na čelo, zašepkala: „Si nádherný, Lucien.“

Chytil ju za zápästia, trochu sa od nej odtiahol a plný neskrotnej túžby na ňu hľadel. „Kedy, Alice? Ako dlho i musím ešte čakať?“

Ostražito mu pozrela do očí a jemne, ale nekompromisne si vykrútila ruku z jeho zovretia. „To závisí od...“

Hľadel na ňu a čakal, čo povie. Alice si medzitým sadla na diván oproti nemu, kde sedela aj predtým. „Povedz... čo odo mňa žiadaš?“

„Obávam sa, že keď sa s tebou vyspím, budeš si myslieť, že som ako Caro.“

„Dobrý Bože, to by mi nikdy nenapadlo!“

Sklopila viečka, rozmýšľala nad jeho slovami a vyzerá◌a zahanbene a veľmi ostražito. „Lucien?“

„Áno?“

„Čo by sa stalo... keby som sa ti oddala?“ Zdvihla vleč◌ka a zahľadela sa mu do očí.

„Čo by sa stalo?“ zopakoval, aby získal čas a našiel správnu odpoveď. Pre lásku Božiu, odpovedz správne!

„Áno.“

Sústredene premýšľal a celé telo sa mu chvelo horúčkovitou túžbou, keď si uvedomil, že Alice pripúšťa aj túto možnosť. „Nuž chvíľku by si

pocífovala bolesť a potom by si spoznala veľkú rozkoš."

„Rozkoš?" vykrikla pohoršene, schovávajúc sa za skicár, akoby ten rozhovor zraňoval jej cudnosť.

„A potom..." Riskoval nešťastný úsmev, ale srdce mu bilo bláznivou nádejou. „Potom sa budem musieť s tebou oženiť."

Vykukla naňho ponad okraj skicára. „Prečo?"

„Pretože som do teba blázon."

„Mám to chápať ako žiadosť o ruku?"

Dlho na ňu hľadel s búšiacim srdcom. „Vlastne prečo nie?" Preglgol. „Súhlasíš?"

V jej úsmeve bol náznak súcitu, ale v očiach jej tancovali roztopašné plamienky. „Musím odpovedať hneď?"

Zamračil sa. „Možno si si už vypočula celé desiatky žiadostí o ruku a som si istý, že moja je z nich celkom určite najmenej romantická -"

„Máš pravdu," prerušila ho.

„Ale je to môj prvý pokus v živote a tak vás prosím, majte so mnou strpenie, slečna Svätuškárika."

„Vynasnažím sa," odpovedala mu, našpúliac urazene pery, aby potlačila nezbedný úsmev.

Prižmúril oči. „Ty potvora jedna!"

Vstal, podišiel k nej, sklonil sa a pobožkal ju. Potom jej utrel z nosa uhlíkovú šmuhu. Po celý čas z nej nespúšťal oči plné zbožňovania. „Nech ti ani nenapadne povedať nie. Počul som, že už mnohí dostali košom, ale tentoraz ťa žiadam o ruku ja," dodal a vážne sa na ňu zahľadel.

„Hriešny a skazený Lucifer?"

„Presne tak." Zazrel jej kresbu a zmlkol. Zaskočila ho verná podoba. „Ukáž!" Chytil skicár a otočil ho, aby sa mohol dôkladnejšie pozrieť na vlastný portrét, ale odstrčila mu ruku.

„Nepozeraj sa! Ešte nie je hotový!"

„Máš naozaj talent," pochválil ju. Portrét urobil naňho veľký dojem.

Otočila si skicár k hrudi, ale dávala pozor, aby kresbu nerozmazala.

Na perách mu tancoval úsmev. Vedel, že je do nej bláznivo zaľúbený, ale pokladal ju za zbožňovaniuhodnú, aj keď bola nahnevaná. Nežne jej zdvihol prstami bradu a zahľadel sa jej do očí. „Keby sme v sobotu nadržanom, len čo hostia odídu, vyrazili do

Škótska, do stredy by sme mohli byť zosobášení."

Prekvapene uprela naňho oči. „Do Škótska?"

„Do Gretna Green."

„Mám sa s tebou tajne zosobášiť?" Odtiahla sa od neho a pohrdavo si ho premerala.

„Prečo nie..." pritakal, ale opäť už strácal pôdu pod nohami. Bože, je premenlivá ako anglické počasie!

Alice prísne ukázala na stoličku, z ktorej pred chvíľou vstal. „Sadni si!" prikázala mu.

Vzdorovito sa zamračil, ale poslúchol ju. „Z teba bude strašná semetrika, keď raz zostarneš."

„A ty budeš požívačný starý chlap!"

„Ja viem, že mimoriadne povolenie k sobášu by bolo oveľa prijateľnejšie, ale biskup mi ho nikdy nedá," zahundral. „Je presvedčený, že som Antikrist."

„A čo tradičný spôsob? Čo keby sme mali normálne ohlásky?" navrhla. „Alebo to nie je pre teba dosť vzrušujúce?"

Samolúbo prikývol. „To je dobré len pre obyčajných ľudí." V skutočnosti sa chvel strachom pri predstave, že by tri týždne po sebe verejne spomínali jeho meno v celej farnosti. Claude Bardou by ho poľahky odbachol.

„Rozumiem." Alice sa s povzdychom oprela o operadli tvár si podoprela pästou a zamyslene ho pozoroval „Predpokladám, že ženu môže stihnúť aj horší osud, je sobáš v Gretna Green. Je tu ešte jeden problém."

„Aký?"

Vzpriamila sa, laktami sa oprela o kolená a zopla pred sebou ruky. Upierala oči na dlážku a líca sa jej sfarbili do červena, keď pomaly nahlas vyslovila svoje obavy: „Čo ak príde dieťa?"

Prekvapene na ňu pozrel. Starý mládenec zakorenený hlboko v jeho duši sa dal na útek, kričal, akoby ho na nože brali a vyzýval ho, aby z toho vycúval, kým sa dá, no napriek tomu mu tvár rozžiaril úsmev. „Nech ma čert berie, ale nemyslím, že by sa mi tá možnosť nepáčila. A tebe?"

Oči sa jej naplnili slzami a v tej chvíli si uvedomil, že svojou otázkou udrel na citlivú strunu. „Chcela by si to, Alice? Chcela by si, aby sa ti

motalo popod nohy dieťa?"

Blažene sa zachichotala a zakryla si ústa rukou.

„Samozrejme, že by si to chcela," zašepkal. „Stratila si všetkých blízkych. Dieťa je presne to, po čom túžiš najviac zo všetkého."

Rozplakala sa. Podišiel k nej, pretože nebol schopný zostať od nej tak ďaleko. Klakol si vedľa nej, zobral ju do náručia a zatvoril oči. „Si poklad, anjel môj," zašepkal

Odtiahla sa od neho a rýchlo si utrela slzy. „Dobre viem, že miluješ zábavu. Nebola som si istá, či chceš mať deti -"

Umlčal jej obavy bozkom a potom nosom pošúchal špicku jej nosa. „Nevieš, že túžim byť s tebou? Ak budeš s našimi deťmi, tak potom budem s nimi aj ja. Okrem toho..." Váhavo jej pozrel do očí. „Na vlastnej koži som okúsil, aké to je, keď má človek otca, ktorý sa k nemu správa, akoby ani neexistoval. Nikdy by som to neurobil vlastnému dieťaťu." Odmlčal sa a pokrútil hlavou. „Nemôžem uveriť, že som niečo také vyslovil."

„A myslel si to vážne?"

„Z hĺbky svojej duše." Pohladkal ju po ruke. „Ak ťa to naplní šťastím, môžeme mať dieťa každý rok. A začneme hneď teraz. Ako si na tom s cyklom?"

„Lucien!"

„Nehanbi sa. Pokojne mi to môžeš povedať. Kedysi som uvažoval o tom, že budem lekárom. Tak teda?"

„Nuž... myslím, že by som to mala dostať o deň alebo o dva."

„To je škoda," dôverne sa na ňu usmial. „Nie je to najlepší čas na to, aby si počala."

„Som rada, že to cítiš tak ako ja."

Zdvihol jej ruku a pobožkal ju.

„Ale, Lucien, je tu ešte jeden háčik."

„Pokojne mi to povedz. Určite ho odstránim," sľuboval. „Už sme spolu vyriešili takmer všetko."

Zahľadela sa mu hlboko do očí. „Naozaj by si dovolil, aby naše deti boli vystavené tomu, čo sa deje v Grotto?"

Samolúby úsmev na jeho perách okamžite pohasol.

„Nevydám sa za niekoho, kto je pre mňa neznámym človekom. Dám ti návrh. Urob tri veci a vydám sa za teba. Po prvé, povedz mi, čo

sa tu vlastne deje. Cítim, že ťa niečo sužuje a dokonca ťa podozrievam, že si zapletený do kriminálnej činnosti."

„Myslíš si, že som zločinec?" vykrikol urazene a vyskočil na rovné nohy.

„A si?"

„Alice!"

„Okolo celého majetku máš rozmiestnených strážcov s puškami. Ktorý bezúhonný človek potrebuje takú ochranu?"

V tej chvíli zaútočilo naňho tridsaťjeden rokov, počas ktorých sa vzpíeral konvenciám a posmieval konformnosti. Jej obvinenie mu celkom vyrazilo dych. „Ako sa opovažuješ?" vyčítal jej povýšenecky. „Nedovolíam, aby si zasahovala do môjho života!"

Preľakla sa a sklopila oči. „Snažím sa ti len pomôcť."

„Pomôcť? Mne? Nie, moja milá, ty sa ma pokúšaš dostať pod papuču! Ak ma nemôžeš prijať takého, aký som, potom len márnime spolu čas."

„Tý si nenapraviteľný! Na jednej strane tvrdíš, že si osamelý, ale ani za svet nevystričíš nos zo svojej ulity, aby si mohol byť so mnou. Naozaj so mnou. A pritom by to bolo také jednoduché! Stačilo by, aby si sa o to pokúsil!"

„Strážcovia sú tu preto, lebo mám nepriateľov. To ale neznamená, že som zločinec."

„Nepriateľov, ktorí sú schopní násilia?"

Pohrdavo sa zašklabil. „Myslíš, že trávim toľko času šermom len preto, že ma to baví?"

„Takže ti hrozí nebezpečenstvo."

Zhlboka si vzdychol a keď videl, ako zbledla, začali ho bodáť výčitky svedomia.

„Nemohli by ti pomôcť bratia? Damien alebo Róbert -"

„Dokážem sa o seba postarať. Aj o teba. Moja rodina nemá s tým, čo robím, nič spoločné. Pokračuj, aké sú tvé ďalšie požiadavky? Neviem sa dočkať, kedy sa ich zbaviem."

Niekoľkokrát zažmurkala, aby sa spamätala. „Chcem aby zajtrajšie zhromaždenie v Grotto bolo posledným. Ti odporní ľudia sa nesmú stať súčasťou života našich detí. A napokon chcem, aby si sa porozprával s Damienom, Viem, že vaše odcudzenie ti drása srdce."

„To všetko je síce šľachetné, ale moja odpoveď znie trikrát nie.“

Odhodila skicár, vyskočila na rovné nohy a s rukami prekríženými na hrudi naňho zlostne zazerala. „A čo ak budem trvať na svojom? Čo ak ti poviem, že sa s tebou nebudem milovať, ani sa za teba nevydám, kým neskončuješ s Grotto a neodprisaháš, že už nikdy nepozveš tých skazených ľudí na Revell Court?“

Nasledovalo dlhé ticho, počas ktorého sa pokúšal vybovať jej ultimátum. „Povedal by som, že to je čin hodný Caro. Alice Montague, ktorú ľúbim, nie je žena, ktorá káže využívať svoje telo na to, aby dosiahla, čo si pressavzala. Ona je anjel.“

Prekvapene naňho vypleštila oči.

„Co je?“

„Práve si povedal, že ma ľúbiš.“

„A?“

Mlčky naňho hľadela s mierne pootvorenými perami neodpovedala mu tými istými slovami. „Nie je ešte pri zavčasu tvrdiť niečo také?“

Po jej odpovedi zamrel aj zraniteľný kúsok jeho duše. Oči mal plné bolesti. „Máš pravdu.“ Tvrdo na ňu pozrel a potom sa odvrátil, aby pred ňou ukryl svoje poníženie. Pozbieral odev, ktorý mu povyzliekala. Košeľu si prehodil cez ľavé plece a vykročil ku dverám. Keď kráčal popri nej, všimol si jej zmätený výraz. Veľmi dobre ho poznal a vedel, že svoje slová ľutuje. Aspoň toľko dosiahol.

Nahnevane zabuchol za sebou dvere.

Do pekla s tou sukou!

Sophia Voznesenská je ako vlčica, pomyslel si zlostne Rollo Greene. Nemilosrdne ho sledovala celou cestou z Londýna, hoci volil tú najklukatejšiu cestu, akú poznal. Celé dva dni ho prenasledovala a napokon sa pokladal za šťastlivca, keď sa mu podarilo získať pred ňou náskok o jednu dedinu. Prsty, ktoré mu vytŕčali z deravých rukavíc, kým si napíňal fľašu čerstvou vodou z miestnej studny, mal červené a bolavé. Rozhodol sa vojsť do krčmy kúpiť si gin, aby si zohrial žalúdok a upokojil nervy. Neodvážil sa tam však zostať dlho.

Po krátkom zdržaní zdvihol svoj ubolený zadok a znovu hu vyterigal do vírčajúceho konského sedla. Popchol koňa, Vrátil sa na hlavnú cestu a nervózne sa obzrel ponad plec. Ďakoval Bohu, že tá

bojovná Valkýra s očami ako trnky nie je na dohľad a neženie sa za ním na dlhonohom sivkovi.

Keď kôň prešiel do cvalu, pokrútil sám nad sebou znechutene hlavou, lebo si spomenul, ako mu takmer oči vypadli z jamôk, keď po prvý raz spočinul pohľadom na jej mladnom tele. Trvalo mu niekoľko dní, kým si všimol aj vyhasnutý pohľad jej očí. Napadlo mu, že by jej mal dovoliť, aby ho dobehla, presvedčiť ju, aby sa vzoprela Bardouvi. Potom si však uvedomil, že sa tak bojí svojho francúzskeho milenca, že by sa mu sotva opovážila postaviť na odpor. Preto nemal na výber a musel pred ňou utekať ako o život. Ešte vždy bol na tom lepšie, ako keby musel utekať pred samotným Bardouom.

Sophia si určite domyslela, že má namierené do Revell Court. Vedel, že sa mu nepodará dostať k nadriadeným včas, aby ich informoval o Bardouovom pláne, ale na druhej strane cítil, že musí niečo podniknúť. Nechcel vidieť, ako uprostred každoročného ohňostroja výbuchy usmrčia a zmrazčia desiatky žien a detí. V zúfalstve sa rozhodol, že na obráti na Luciena Knighta. Pred pár dňami dostal od neho list, v ktorom ho žiadal o stretnutie. Nebolo pochybností o tom, že Lucien tuší, že sa niečo chystá. Pôvodne nemal v úmysle vyhovieť jeho želaniu, ale keď sa dozvedel o tom šílenom pláne, zmenil názor.

Lucien Knight bol jeho jedinou nádejou. Bol jediným človekom na zemi, ktorý bol ochotný počúvať aj takého darebáka, akým je on. A on jediný je schopný zabrániť Bardouovi, aby spôsobil v Londýne masaker. Modlil sa, aby sa dostal k Lucienovi, skôr než ho dostihne ten ruský posol smrti.

Zveril sa do rúk Božej prozreteľnosti a bodol unaveného koňa do slabín, aby ho prinútil cváľať ešte rýchlejšie.

Večer sedel Lucien vo svojej spálni, cez okno hľadel na tmavý horizont a hviezdnatú nebeskú klenbu a so zmiešanými pocitmi premýšľal nad tým, ako sa dnes popoludní ponížil pred Alice. Na jednej strane ho jej správanie urazilo, na druhej bol nahnevany sám na seba. Bol zaslepený a vôbec si nevšimol, že v ostatných dňoch získala nad ním prevahu. Celý ich vzťah vznikol na základe jeho rozmar na základe jeho túžby po rozkoši, ibaže sa ukázalo, zvodca bol zvedený.

Teší ju, že ho dostala na kolená? Znovu si odpil pálivá brandy. Po

emocionálnej stránke bol teraz celkom v jejich rukách a to ho desilo.

Keby mu bola aspoň opätovala vyznanie lásky! Pošúchal si hrud', akoby v nej mal bolestivú ranu. Jeho malá umelkyňa bola natoľko čestná, že ho radšej zranila tvrdou, nemilosrdnou pravdou, akoby ho mala chlácholiť milosrdnou lžou.

Ale veď práve to si na nej váži! Napriek všetkému nevedel zbaviť pocitu, že aj ona ho ľúbi. Možno to vše bolo len jeho zbožné pranie. Nehybne sedel a mlčky bojoval sám so sebou, až sa napokon rozhodol, že to musí okamžite zistiť.

Dopil zvyšok brandy, aby si dodal odvahy. Potom vyšiel na chodbu a pustil sa v skľučujúcom tichu starel zámku so srdcom bijúcim ako zvon k jej komnate.

Nenávidel bezmocnosť, ktorú pociťoval. Bolo to proti všetkým pravidlám, ktoré od neho vyžadovali, aby sa mal na pozore a nenechal sa ovládať citmi. Ak ho Alice neľúbí takého, aký je, nemá zmysel, aby sa takto mučil. Musím sa to dozvedieť, premýšľal, keď prichádzal k jej dverám. Nebude predlžovať vlastné utrpenie a hneď ráno ju pošle do Glenwood Parku k jej milovanému Harrymu.

Stál pred komnatou, vystieral ruku za kľučkou a v tej chvíli vedel, že sa práve rozhoduje o ich osude. Vrátil jej kľúč a teraz záviselo len od nej, či ho pustí ďalej, alebo ho nechá stáť pred dvermi.

Zalial ho studený pot. V mučivej bolesti a plný obáv zatvoril oči. Bože, pomôž! Veľmi ťa prosím. Bol ako slepec, ktorý z tmy svojej hrôzostrašnej izolácie vystiera ruku za svetlom. Ak ju neprijme, sotva ešte niekedy pozbiera v sebe dostatok odvahy na to, aby ju ešte raz k niekomu vystrel.

Pripravil sa na najhoršie, chytil kľučku a stlačil ju. Zhlboka vydýchol, keď sa dvere so skřipavým zvukom otvorili do komnaty zaliatej mesačným svetlom.

Alice počula vrznúť dvere a srdce jej zovrelo. Tušila, že Lucien stojí vo dverách. Ležala na boku s doširoka otvorenými očami. Takmer sa neodvážila dýchať, kým čakala, či vojde. V kročil do miestnosti a zostal stáť.

Takmer nedýchala, hypnotizovaná jeho pohľadom. Tvár mal chladnú a v mesačnom svetle videla, že oči má plné žiadostivej túžby.

Premerala si ho od hlavy po päty a zacitila, že aj ona sa chveje. Čierne nohavice mu obopínali dlhé nohy. Nemal na sebe ani vestu, ani sako. Bielu košelu mal na krku rozopnutú a rukávy vysúkané. Bol nádherný.

Vedela, že prišiel za ňou, a vedela, že keby ho teraz odmietla, už nikdy sa nevráti. Srdce jej splašene bilo. Bez jediného slova vystrela k nemu ruku, akoby chcela utíšiť hladného vlka tým, že mu ponúkne potravu.

Ani sa nepohol.

„Pod' sem," zašepkala. „Pod' ku mne."

Ostražito si ju premeriaval, akoby chcel odhadnúť, čo urobí. Po chvíľke zatvoril nehlučne za sebou dvere a po špičkách kráčaľ k nej. Zostal stáť vedľa jej postele, zatiaľ čo ona kľáčala v nočnej košeli. Ruky mu viseli pri tele, ale pri mesačnom svetle a červenkastej žiare tlejúceho ohňa v kozube videla túžbu v jeho očiach a vedela, že túži po jej dotyku.

„Nemal som ťa žiadať, aby si mi slepo verila. Obidvaja vieme, že si tvoju dôveru nezaslúžim," prehovoril napätým hlasom. „Zatvorím Grotto, len čo to bude možné. Nemôžem ti však nič vysvetľovať... Ale veľmi ťa prosím, neopúšťaj ma."

Vystrela ruky a zobrala jeho tvár do dlaní. Pritisol líce o jej ruku a potom ju pobožkal na zápästie.

„Lucien," zašepkala, „urobila som chybu, keď som svoju lásku podmieňovala splnením tých troch podmienok. Je mi ľúto, že som ti ublížila. Lúbim ťa."

Pridusené zastonal, zovrel ju do náručia a majetnícky ju začal bozkávať. Celkom sa mu oddala. Oddala sa mu dychtivo, s úprimnou odovzdanosťou a bez toho, aby myslela na dôsledky. Napäťo vyčkávala plná očakávania, kým jej stiahol košeľu z pliec a obnažil hrud'

Keď sa sklonil k jej ňadrám, zaklonila hlavu s povzdychom plným vášne. V jesennej noci bola jej pokožka chladná, ale jeho ústa spaľujúco horúce. Nedočkavo sa prisali na jej bradavku. Hladkala ho po čiernych vlasoch, omámená túžbou.

Pohladkal jej nohu a potom jej vklzol medzi stehná. Jeho dotyky ju zalievali vlnami horúčosti a poskytovali jej nesmiernu rozkoš. Stiahla z neho košeľu a hladkala ho po svalnatom chrbte, až kým nezdvihol hlavu od jej prsníkov. Tvár mal rozhorúčenú, vlasy rozstrapatené.

Položila mu ruky na hrud' a pod dlaňou cítila, ako prudko mu búši srdce. Potom sa dotýkala jeho pevných ramien a prsty se chveli vzrušením. Skĺzla dlaňou na jeho pevné brucho. ☉Zastala nad opaskom nohavíc a uprela naňho spýtavé oči.☉Vyčkávala.

Keď si začal rozopínať nohavice i spodky pod nimi, viděla, že sa mu chvejú ruky. Stiahla mu ich z bokov a dotkla ☉sa jeho vzrušenia. Z hrdla sa mu vydral hlboký povzdych, pomaly ho objavovala a zisťovala, ako sa ho má dotýkať. ☉Hladkala ho a on zatvoril vo vytržení oči. Lavú ruku mu ☉ovinula okolo krku. S narastajúcou žiadostivosťou ho začala bozkávať na tvár, na ucho, na šiju i na plecía, až kými☉ ju nezastavil, chytiač ju za plecía.

„Lahni si, láska moja!"

Chvela sa túžbou po ňom, a tak ho poslúchla. Kým si líhala na chrbát, vyhrnul jej košeľu nad pás a posial jej ☉stehná bozkami. Potom zabľúdil prstami do jej lona, a kým ☉ju bozkával, celé telo sa jej naplo, prehla sa a chvela sa od neuveriteľnom vzrušení. Láskal ju a ona inštinktívne po☉hybovala bokmi v rovnakom zmyselnom rytme. Mala pocit, že príde o rozum. Dychčala naplnená žiadostivým pôžitkom, zdvihla sa na lakte a pololežmo pozorovala, ako láská jej telo. Zároveň druhou rukou poskytoval slasť sám☉sebe. Nech jej Boh pomáha, ale naozaj nemohla uveriťže si takéto potešenie odmietala počas tých nekonečne dlhých šiestich dní! Keby len bola vedela! Srdce jej búšilo a mala ☉pocit, akoby sa v nej uvoľňovalo dlho zdržiavané napätie.

Keď zdvihol hlavu a prestal sa jej dotýkať, nechajúc jej telo nenaplnené, myslela si, že zomrie. S neskrotnou túžbou pozorovala, ako si klakol medzi jej kolená. Potom sa oprel rukami popri jej hlave. Po celý čas na ňu uprene hľadel. Pomaly sa spúšťal nižšie, až ju prikryl celým telom.

Vo chvíli, keď spočinul svojím nahým telom na nej, si pripadala ako v siedmom nebi. Na obnažených prsiach cítila jeho hrud' pokrytú tenkou vrstvičkou potu. Potom sklonil hlavu k jej ústam a začal ju bozkávať. Aj tvár mal vlhkú. Mocne ho objala okolo krku. Znovu ju začal intímne hladkať, až kým nebola jeho dotykmi úplne omámená. Inštinktívne ho objala nohami. Cítila, ako vrcholom svojho vzrušenia tlačí na jej pulzujúcu štrbinku a zvlhla ešte viac. Bozkával ju z hĺbky

svojej duše, veľkou, nežnou rukou ju hladkal po tvári a vlasoch. Na okamih prestal a opäť uprel pohľad do jej očí premožený túžbou. V tvári sa mu zračila jeho obnažená duša - v tej chvíli neexistovala medzi nimi žiadna pretváрка, žiadne masky.

Spútaná jeho pohľadom ležala v jeho náručí celkom bezmocne. Keď zašepkala jeho meno, hlas mala priškrtený túžbou. Rukami ho pohladkala po saténovej pokožke na chrbte, zovrela mu zadok a žiadostivo si ho pritiahla k sebe. Zastonal a opatrne začal do nej vnikáť.

Jeho bozk bol taký hlboký a opojný, že sa nedokázala ani nadýchnuť, keď na chvíľku prestal. Potom jediným rýchlym vniknutím prerazil krehkú bariéru jej panenstva. Bolest' bola nečakaná, zaskočila ju, ale jej výkrik umlčal bozkom. Každý sval v tele mal napätý, čakajúc, kým jej bolesť poľaví. Neprestal ju bozkávať. Rukami hladkal jej tvár, maznal sa s jej vlasmi. Akoby ju prosil a zároveň prikazoval, aby počkala a bola silná, kým si jej telo zvykne a prijme ho.

„Uvolni sa," prehováral ju prerývaným šepotom. „Uvolni sa, anjel môj. Ak sa uvoľníš, prestane to bolieť." Bozkával ju znovu a znovu. „Si taká krásna! Nemáš sa čoho báť. Teraz si už moja. Navždy. Všetko, čo mám, bude i tvoje. Moje telo, moje srdce, moje meno."

„Lucien, to ty si anjel. Môj anjel z temnôt." Zobrala mu tvár do dlaní a zahľadela sa mu do očí. „Chcem poznať všetky tvoje tajomstvá.

Chvíľu na ňu mlčky hľadel, potom sklopil viečka a pokrútil hlavou. „To nemôžem," odmietol jej prosbu, potom sklonil hlavu a pobožkal ju na čelo. Zľahka sa perami dotýkal jej líc a nosa. Keď sa vrátil k ústam, pootvorila nedočkavo pery a jazykom privítala jeho jazyk.

Svetlo z kozuba blikotalo v odleskoch na ich spotených telách. Sklonil hlavu a plný obdivu ju bozkával po pleciach a po hrudi, šepkajúc slová lásky, ktoré napokon uvoľnili jej stuhnuté telo. Hladkal ju po vlasoch, po ramenách, po bokoch a po bruchu, zasýpal jej telo ľahkými, nežnými bozkami. Jeho neha zvířazila nad jej strnulosťou a jej telo ho prijalo o niečo hlbšie.

„Ach, Bože," zastonala potichu a pevne ho objala. S úžasom zisťovala, že opäť cíti rozkoš, ale bola akási iná. Hlbšia a intenzívnejšia a celú ju prestupovala. „Lucien!"

„Áno, anjel môj," zašepkal, „teraz to už vieš."

Lucien hľadel na Alice a nechával sa unášať svojimi citmi. Mal pocit,

že ho spasila tým, že sa mu oddala. Slonovinovú pokožku mala rozhorúčenú a sklopené mihalnice vrhali dlhé tieň na jej líca. Ležala pokojne a lenivo vychutnávala jeho nežnosťky. Svetlé vlasy - dlhé a bohaté - mala rozprestreté na vankúši a vyzerali ako hodvábne slnečné lúče. Miloval jej vlasy. Miloval každý kúsok jej tela.

Preplietol si s ňou prsty, zdvihol jej ruky nad hlavu naplnil jej ústa vášnivým bozkom a začal útočiť na jej oľono. Zastonala a uvoľnila si ruky z jeho zovretia. Hladkala ho po ramenách citlivými rukami talentovanej umelkyni. Silou vôle krotil vlastnú vášň a sústreďoval všetku svoju pozornosť na to, aby vyhovel každej jej túžbe.

S narastajúcou naliehavosťou mu zvierala boky. Všimol si, že pootvorila ústa v očakávaní a usmial sa, lebo si uvedomil, že sa blíži jej prvé vyvrcholenie. Siahol rukou dolu a nežne ju pohladkal po zdurenom púčiku v jej lone. Zastonala, zdvihla boky a konečne ho prijala celého. Chvilu ťak zostal, nehýbal sa a so zatvorenými očami vychutnával rozkoš z jej panenského zovretia. Dýchal prerývane alebo sa musel zo všetkých síl ovládať. Napokon sa k nej sklonil, oprel sa o lakte a zovrel ju do náručia.

„Lúbim ťa.“

„Aj ja ťa ľúbim,“ vyrázil zo seba.

Natiahla sa a pobozkala ho. Kým sa spolu milovali, celkom stratil predstavu o čase. Pohybovali sa v rovnakom rytme a strácali sa jeden v druhom. Mocne jej stisol bradátku a jazykom rýchlo zachytil jej zastonanie. Začal sa, pohybovať rýchlejšie a naliehavejšie, vnáral sa do nej a strácal nad sebou kontrolu. Mocne ho chytila za boky a priťahovala si ho k sebe, zdvihnúc svoje dychtivé lono. "

„Lucien, ach, áno, to je také krásne... Ach, prosím,“ stonala. Tvár jej žiarila dokonalým šťastím.

„Áno, anjel môj,“ dychčal nesúvislé. Pozoroval ju, doslova uchvátený nevinnosťou jej vášne.

V spálni sa ozývali ich stony a nežné výkriky. Napokon dosiahla vrchol. Cítil, ako sa rytmicky sťahuje okolo jeho mužnosti, stláča ho, poskytujúc mu oslepujúcu rozkoš. Roztriasol sa úlavou a mal pocit, akoby jej práve venoval celú svoju dušu.

Ochabnuto ležala v jeho náručí, s hlavou na jeho srdci. Hladkal ju po vlasoch a čakal, kým sa obaja upokojia. Neochotne sklzol z jej tela a

potom ju znovu zobral do náručia. Dlho ležali s poprepletanými končatinami a mlčky na seba hľadeli. Hladkala mu tvár a on si vrýval do pamäti črty jej tváre a navíjal si na prst pramienok jej vlasov.

„Ideme do Gretna Green?”

„Áno,” ubezpečil ju bez zaváhania.

„Ach, Lucien, naozaj je všetko v poriadku?”

Ospalo sa usmial, naklonil sa k nej a pobožkal ju na čelo. „Anjel môj, čaká nás nádherná budúcnosť.”

Jedenásta kapitola

Zaspali jeden druhému v náručí.

Zobudili sa do nádherne sfarbeného jesenného rána, ktoré sa zachvievalo prísľubmi krásneho dňa. Hoci slnko už bolo vysoko na oblohe a čakalo ich veľa povinností, vylihovali v posteli, hrali sa a vychutnávali teplo novoobjavenej lásky.

„Chcem, aby sme dnes navštívili pána Whitbyho a oznámili mu radostnú správu,“ vyhlásila Alice a preplietla si prsty s Lucienovými. „Bude veľmi šťastný. Aj tak to po celý čas vedel.“

„Nevedel,“ namietol Lucien.

„Ale áno, vedel! Keď si išiel opraviť tú okenicu, povedal mi, že si do mňa zaľúbený.“

„Čože?“

Zasmiala sa a pritúlila sa k nemu. „Povedal mi to, prisahám.“

„Odkiaľ to mohol vedieť?“

Pokrčila plecami a hľadela naňho iskriacimi očami. „Sám si tvrdil, že je múdry.“

„Dofrasa! Budem sa musieť s ním porozprávať! Ako sa opovažuje miešať do mojich vecí? Myslel som, že dokážem svoje city spoľahlivo skrývať.“

„Mňa sa ti podarilo oklamať,“ upokojovala ho šibalsky, šúchajúc nohou hore dolu po jeho lýtku a vychutnávajúc dotyk jeho chlpatých nôh.

Predstierajúc hnev, stiahol ju na seba. Sedela obkročmo na ňom a rukami sa mu opierala o plecia.

„Len sa pozrime na útlocitnú slečnu Svätuškáрку.“ Žiadostivo sa zahľadel na jej telo a potom si s úškrnom znovu ľahol na vankúš. „Zober si ma.“

Bez záujmu ho štuchla do hrude. „Kedy pôjdeme navštíviť pána Whitbyho?“

„Mám dnes veľa povinností...“

„Lucien!“ Zohla sa a objala ho okolo krku. „Dnes ma musíš

rozmaznávať a vyhovieť každému môjmu rozmaru. V opačnom prípade si budem myslieť, že si ten najnehanebnejší pôžitkár."

„Ja ti ukážem, kto je tu nehanebný pôžitkár," zvolal a prevrátil ju na chrbát. „Nehanebný pôžitkár," mrmlal popod nos, „začína celkom nevinne... Asi takto." Nadvihol obočie, sklonil hlavu a pobožkal ju do jarčeka medzi prsníkmi.

„Lucien, už som celá ubolená!" Schmatla ho za ucho a potiahla mu hlavu ako nezbednému školákovi.

„Au! Pusti ma, ty dračica!"

Šťastne sa rozosmiala.

Pobožkal ju na nos, potom sa od nej odtiahol a smutne na ňu pozrel. „Máš pravdu, stačilo. Čaká nás veľmi hektický deň." Vstal s povzdychom z postele a prešiel k hrbu šiat, ktoré v noci pozhadzovali zo seba.

Alice odtrhla oči od jeho štíhleho, svalnatého tela. „Chceš povedať, že budeš celý deň chystať ten odporný večierok?"

Prikývol, natiahol si čierne nohavice a zapol si ich.

„Naozaj bude posledný?" spýtala sa.

„Dúfam." Cez hlavu si natiahol košeľu, vrátil sa k nej, sklonil sa a pobožkal ju na pery, schovávajúc jej tvár v dlaniach. Chvíľu na ňu mlčky hľadel s úsmevom na tvári.

„Kým budem žiť, nezabudnem na dnešnú noc a na to, aká si bola nádherná," zašepkal.

Zachvela sa pri jeho nežných slovách. Pobožkal jej dlaň a zdráhavo ju pustil. Položila si ruku, ktorú jej pobožkal na srdce, a kým ho pozorovala, ako kráča ku dverám, pohrával jej na tvári zasněný úsmev. Otvoril ich a potom sa znovu otočil k nej. „Pospi si," radil jej. „Teraz budeš musieť často ponocovať. Musíš si na to zvyknúť." Sprisahanecky na ňu žmurkol, vyšiel z komnaty a zatvoril za sebou dvere.

Alice sa pri jeho narážke začervenala, potom si vzdychla a ľahla si na chrbát. Od pocitu šťastia sa jej krútila hlava. Zaľúbene objala vankúš a ďakovala Bohu za nový deň, za slnečné svetlo, za svet, za Luciena.

Po tomto rozjasenom začiatku dňa šlo všetko dolu kopcom.

V dome cítila narastajúce napätie. Lucien jej najmenej päťkrát povedal, že musí ešte niečo urobiť a potom už pôjdu navštíviť pána Whitbyho. Povinnosti mu však zabrali celý zvyšok dňa, a tak bola

ponechaná sama na seba. V čase, keď bola mimoriadne zraniteľná a potrebovala duševnú posilu od muža, ktorému obetovala svoju nevinnosť.

Najedia sa v komnate a zbalila si veci, aby bola ráno pripravená odísť do Gretna Green. Potom si zdriemla už keď sa prebudila, zistila, že ešte stále sa jej nemôže venovať. To ju už rozhnevalo. Ráznym krokom zišla dolu a spýtala sa pána Godfreyho, kde by mohla nájsť Jeho lordstvo. Majordómus jej odpovedal, že Lucien trénuje. Spomenula si, že sa udržiava vo forme, pretože má nebezpečných nepriateľov. Obliekla si neforemný vlnený plášť, Ktorý si požičala od slúžky, keďže svoj si zničila pri páde v lese počas búrky. Všimla si, že sa začínajú objavovať prví skazení hostia. Otočila se im chrbát a popri príjazdovej ceste a stajniach sa pobrala do telocvične.

Očami spočinula na tmavosivej oblohe. Neopováž sa pršať, pohrozila dažďu. Nechcem, aby rozmočené cesty zajtra zdržali tých zvrhlíkov čo i len o hodinu dlhšie, než je nevyhnutné, a oddialili našu cestu do Škótska.

Len čo prišla k telocvični, prudko roztvorila dvere a zostala prekvapene stáť, pretože bola plná sluhov a strážcov odetých do čierneho. Boli tam aj všetci piati mladíci, s ktorými obvykle trénoval. Lucien stál na druhom konci miestnosti a dával im pokyny hlasom, ktorý znel ostro a bolo jasné, že nestrpí žiadny odpor.

„Druhý človek, ktorého treba nájsť, je istý...”

Zrazu si ju všimol. Okamžite zmĺkol.

„Čo sa deje, drahá?" V očiach mu prebleskla netrpezlivosť a varovanie, akoby jej chcel povedať: Teraz mi daj pokoj!

Zaváhala. „Idem navštíviť pána Whitbyho," vyhlásila nekompromisne a vyčítavo naňho pozrela. Pred toľkými mužmi sa cítila nesvoja.

„Výborne. Pozdrav ho odo mňa." Usmial sa na ňu, ale len z povinnosti, a čakal, kým odíde.

Zlostne naňho zagánila, zvrtila sa na päte a odišla. Tak toto mu len tak neprejde!

Ako je možné, že sluhovia môžu vedieť viac než budúca pani domu?! Ako to, že dôveruje viac tým piatim výrastkom než jej? A prečo na ňu hľadel, akoby pre neho nič neznamenal a spôsobovala mu len

nepríjemnosti? Teraz, keď dosiahol, čo chcel, ju odoženie preč ako túlavého psa?

Ach, aký hrozný deň! Uvedomovala si, že sa necháva mučiť pochybnosťami, ktoré ju tlačili k zemi. Cítila sa osamelá a odkopnutá a v hlave jej hučalo. Možno je taká precitlivená preto, že už mala každú chvíľu dostať mesiačky. Aká by bola šťastná, keby ju po celý deň hýčkal v náručí!

Znechutená vlastnou náladovosťou vydala sa k pánovi Whitbymu. Už samotná myšlienka na milého starého pána ju upokojovala. Určite sa poteší, že má hosťa. Vďaka rýchlej chôdzi sa jej vyčistila myseľ. Povedala si, že večierok, ktorý sa pripravoval na Revell Court, ju ani trochu nezaujíma.

Keď konečne zaklopala na dvere starého učiteľa, privítala ju gazdiná pani Malonová a pozvala ju dnu. Starý pán sedel pri praskajúcom kozube v obývacej izbe, cviker mal nastoknutý na dlhom nose a čítal jeden z hrubých a ťažkých zväzkov, ktoré mu priniesol Lucien.

„Aké príjemné prekvapenie!“ zvolal, keď sa objavila vo dverách. „A kde zostal váš tieň?“

„Dnes nepríde,“ oznámila so smutným úsmevom a zamračila sa. Stiahla si rukavice a z tváre sa jej dala jasne čítať neľúbosť. „Jeho lordstvo dnes organizuje ďalší večierok. Celý deň som ho takmer nevidela.“

„Kristepane!“ zastonal starý muž preľaknuto.

„Aspoň chápete, prečo som prišla. Zúfalo potrebujem spoločnosť ozajstného džentlmena.“ Prehodila si plášť cez operadlo pohovky, sadla si na diván oproti nemu, zobrala do dlaní jeho starobou skrútené ruky a nežne ich stisla. „Pán Whitby, mám pre vás ohromnú novinku!“

„O čo ide, dieťa moje?“

Cítila, že sa jej sfarbili líca. „Lucien ma požiadal o ruku.“ Vráskavá tvár sa mu rozžiarila od radosti a vďaka jeho úprimnému nadšeniu na chvíľu zabudla na svoje sklamanie.

„Kedy?“

„Včera! Zajtra odchádzame do Gretna Green a zosobášime sa tam.“

Zdržala sa ešte pol hodinu a vzrušene rozprávala starému pánovi o svojej budúcnosti, v ktorej sa videla ako lady Knightová. Snažila sa z neho vytiahnuť čo najviac klebiet o členoch vojvodovej rodiny, do

ktorej mala od zajtra patriť. Túžila po tom, aby ju prijali medzi seba, hoci bola iba dcérou baróna.

„Drahé dieťa, nemáte sa čoho obávať," ubezpečoval ju so smiechom. „Určite vás privítajú s otvoreným náručím."

Keď si všimla, že je unavený, objala ho na rozlúčku, znovu sa zakrútila do plášťa, natiahla si rukavice a pobrala sa na spiatočnú cestu. Ponáhľala sa, pretože jesenný súmrak sa rýchlo menil na čiernu tmu.

Plášť vial za ňou a tvár mala ukrytú v tieni kapucne.

Keď konečne vkročila zadnými dverami do zámku, cestu jej skrížil nejaký sluha. Požiadala ho, aby ju zaviedol do jej komnaty po schodišti pre služobníctvo, aby sa vyhla zvrhlíkom, ktorí prichádzali predným vchodom.

„Prosím vás, povedzte lordovi Lucienovi, že som späť a chcela by som sa s ním stretnúť," požiadala sluhu, keď vchádzala do svojej komnaty, sťahujúc si rukavice.

„Hm, ja... veľmi ľutujem, madam. Jeho lordstvo už odišlo do jaskyne a dostali sme prísny zákaz, aby sme ho v žiadnom prípade nevyrušovali. Len ak by to bolo niečo mimoriadne naliehavé."

„Nie, nie je to naliehavé," vzdychla si rezignovane.

„Prepáčte, ale prikázal tiež, že máte zostať vo svojej komnate."

Otočila sa k sluhovi s rukami bojovne prekríženými na hrudi. „Nech čert berie jeho zákazy! Ale, pravdu povediac, naozaj nemám chuť hľadiť na tie zvrhlosti," zahundrala si popod nos a potom sa obrátila na sluhu. „Rada by som niečo zjedla. A mohli by ste mi priniesť aj niečo proti bolesti hlavy?"

„Samozrejme," uklonil sa jej sluha. Očividne sa mu uľavilo.

Prepustila ho kývnutím hlavy. Vedela, že bolesť hlavy je len sprievodným znakom mesiačikov. Ako obvykle, dostavili sa presne na deň.

Prešla k oknu, z ktorého pozorovala opitú zberbu, ktorá sa zhromaždila na falkami osvetlenom dvore. Bol to rovnaký obraz, aký sa naskytl jej očiам minulý týždeň, keď prišla na to podivné miesto.

Plamene noriace v železnom koši stojacom na podstavci šľahali vysoko do noci, akoby tancovali okolo jej odrazu v okne pekelný tanec.

Prešlo niekoľko hodín a zábava v Grotto bola v plnom prúde.

Lucien stál vo svojej pozorovateľni za očami draka a zamyslene pozoroval dav. Bol rozhodnutý dozvedieť sa za každú cenu, kde je Claude Bardou, a preto potreboval zohnať toho malého tučného Američana Rolla Greena.

Stráže mu poslali správu, keď Greene prešiel bránou, ale v labyrinte jaskyne ho stratili z očí. Vyčkával, pretože sa domnieval, že ten starý chlipník si užíva v nejakom tmavom kúte.

Znechutene hľadel na orgie pod sebou. Po prvej noci, ktorú strávil s Alice, sa mu bezuzdné súloženie, ktoré sa odohrávalo v jaskyni, zdalo ešte nezmyselnejšie než kedykoľvek predtým. A tak spomínal na Alice, keď sa tu kúpala nevinná a celkom sama. Ako veľmi by som si želal, aby som mohol byť s ňou, povzdychol si. Nechcelo sa mu zotrávať v jaskyni. Ale čím skôr zistí, čo Bardou chystá, tým skôr sa bude môcť venovať jej. Kvôli práci bol jeho život vystavený sústavnému nebezpečenstvu, a tak sa jej bez ľútosti vzdá. Nebude riskovať, že jedného dňa vystaví nebezpečenstvu aj ju alebo svoje deti. Rozhodol sa, že zostane naďalej pracovať pre ministerstvo zahraničia, ale len ako diplomat.

Zrazu vtrhli do pozorovateľne Marc a O'Shea.

„Pane, našli sme Rolla Greena!”

„Kde je?” otočil sa Lucien k nim s otázkou.

„Je mŕtvy!” odpovedal mu O'Shea.

Lucien zahrešil. „Ako zomrel?”

„Nieкто ho bodol do chrbta,” povedal Mare napäto. „Nôž je oceľový, s veľkým zeleným kameňom na rukoväti. Myslím, že je to značka Sophie Voznesenskej.”

„Dočerta! Musela sa sem nepozorovane prešmyknúť! Skúste ju nájsť. Určite ju poslal Bardou, aby zabránil Rollovi rozprávať sa so mnou.” Zhlboka sa nadýchol. „Chcem, aby ste uzavreli všetky východy. Pošlite správu všetkým strážam. Splnila svoje poslanie, a teraz bude chcieť uniknúť. Dávajte si na ňu mimoriadny pozor. Je vysoká, tmavovlasá a tmavooká. A nech vám jej krása nepopletie hlavu. Stačí, aby ste sa jej otočili chrbtom, a podreže vám bez milosti krk.”

„Áno, pane.”

Odbehli, aby splnili jeho príkazy. Lucien vyšiel z pozorovateľne a skôr ako sa sám vydal hľadať Sophiu, prezrel si miesto, kde zomrel

Rollo Greene. Američan sa vznášal na hladine medzi zakotvenými gondolami. Červené pramienky krvi oblizovali boky člnov a skalnaté brehy malej zátoky.

Strážcom prikázal, aby Greena pochovali v lese ešte pred úsvitom. Vôbec si nerobil starosti kvôli úradom. Zmiznutie amerického agenta zabitého v čase vojny na nepriateľskom území nevzbudí žiadnu pozornosť.

Po vyčerpávajúcom a nervy drásajúcom dvadsaťminútovom hľadaní, šéf jeho bezpečnosti, málovravný Škót McLeish, a dvaja jeho najlepší muži priviedli do pozorovateľné Sophiu, ktorá sa zo všetkých síl vzpierala.

„Chytili sme ju, keď sa pokúšala preškriabať cez plot,“ vysvetľoval mohutný Škót.

Sophia Voznesenská bola divoká kráska, veľmi vysoká a veľmi nápadná. Keď k nej Lucien vykročil, mihol sa v jej čiernych očiach strach. Zdvojnásobila svoju snahu vyslobodiť sa, až ju napokon museli držať traja.

Lucien sa postavil pred ňu, chytil ju pod krk a pritlačil o stenu. Nespúšťal z nej oči a smial sa jej hlasným, ruským kliatbam.

„Ech, Sophia, Sophia. Máš ty ale odporne maniere. Prídeš si do môjho domu a zabiješ môjho hosťa. Takto sa správa dáma?“

„Nepoviem ti ani slovo!“

„Prišiel tvoj cher ami Bardou o nervy? Preto posielajú ženy, aby robili za neho špinavú prácu?“

„Strč sa do riti, Argus!“ prskala a oslovila ho menom, pod ktorým bol známy medzi tajnými agentmi. „Nedozvieš sa odo mňa ani ň! Zabil by ma, ak by som ti niečo povedala. Dobré vieš, že ťa nenávidí viac než všetkých Angličanov dokopy!“

„Povedz mi, prečo ti prikázal zavraždiť Rolla Greena,“ vyzval ju pokojne. „A povedz mi to hneď teraz.“

„Ty by si predsa neublížil žene,“ stavala sa mu odvážne na odpor, ale keď jej Lucien mocnejšie zovrel hrdlo, zacítil pod prstami, ako sa jej od strachu zrýchlil pulz.

„Neublížil by som dáme. Ale teba by som pokojne utopil ako potkana, ktorým v skutočnosti aj si. McLeish, verím, že ste prehľadali madam Voznesenskú a zobrali ste jej všetky zbrane.“

„Nie, pane," vyšiel Škót s pravdou von. „Bránila sa príliš zúrívo."

„Podržte ju," prikázal Lucien ďalším dvom. „McLeish, vy budete mať tú česť."

„Ale, Argus," našpulila Sophia pery a zmyselne vystrčila vpred prsníky. „Nechceš to urobiť ty? Tvoje dotyky sú úžasne nežné."

„Nepokúšaj, Sophia. Kedysi si aspoň milovala Rusko, ale teraz už len robíš poskoka Bardouovi."

„Myslíš, že mám na výber?" zasyčala a zahнала sa päťou na Škóta. „Daj tie paprče odo mňa preč! Ak ťa Bardou požiada, aby si mu urobil láskavosť, tak buď ju urobíš, alebo zomrieš." Otočila sa znovu k Lucienovi. „Budeš ma musieť zabiť, lebo ak ho zradím, zomriem tak či tak!" dokončila a z celej sily koplá McLeisha do slabín.

Škót sa so stonaním zohol.

„Kroť sa, Sophia!" vyštekol Lucien.

„Ty ma prehľadaj. Budem dobrá, sľubujem," zmenila taktiku, zdvihla si ruky nad hlavu a so zmyselným pohľadom sa mu ponúkala.

Lucien si ju rýchlo premeral, potom jej pozrel ešte raz do tváre a prižmúril oči. Veľmi dobre vedel, o čo jej ide.

Dúfala, že ich posledné stretnutie pre neho niečo znamenalo. Ale nebola to pravda. „Povedz mi, čo vieš a ja ťa pred ním ochránim."

„Nemôžeš ma pred ním ochrániť, to nedokážeš ani ty."

„Toto je tvoja posledná šanca, ak sa chceš od neho oslobodiť. Akou úlohou ho poverili Američania? Prečo sem prišiel Green? Dôveruj mi, Sophia. Zaručím ti bezpečnosť."

„To nedokážeš." Odrazu mu odstrčila ruky, lebo ju začal prehľadávať. „Daj mi pokoj! Všetci mi dajte pokoj! Som agentkou ruského cára! Žiadam, aby si ma okamžite odviezol na ruskú ambasádu v Londýne! Mám svoje práva!"

„Nemáš vôbec nič!" odsekol Lucien.

Počas prehľadávania, ktoré nasledovalo, sa striedali nadávky v ruštine a v angličtine a zároveň sa ho snažila zviest. Pokúšala sa rozptýliť jeho pozornosť zakaždým, keď jej chceli zobrať nejakú zbraň - a len Boh vedel, koľko zbraní mala schovaných pod oblečením. Lucien sa bál priveľmi na ňu tlačiť, lebo po celý čas veril, že sa mu ju podarí získať na svoju stranu. Postupne ho však opúšťala trpezlivosť, pretože sa neprestala vyhrážať. Tvrdohlavo odmietala akúkoľvek spoluprácu a

ani slovíčkom nedala najavo, že by o tom vôbec uvažovala.

Bola taká rozhodnutá, že mu neposkytne ani len najmenší zlomok informácie, až sa začínal obávať, že jej bude musieť ublížiť. Všetomže sa ju pokúšal vyľakať, aby mu odpovedala na otázky.

„Prečo si zabila Greena? Čo vedel?”

„Nezabila som ho,” klamala, zlostne naňho gánia.

„Kde je Bardou? Je v Anglicku?”

„Neviem.”

„Prečo chrániš tú beštiiu?” reval jej do tváre.

„Chránim len samu seba!”

„A čo si myslíš, že urobím ja? Len sa dobre poobzeraj okolo seba! Kde je tvoj milenec? Nie je tu nikto, kto by ti pomohol. Ja som tvoja jediná nádej.”

„Nezastrašíš ma,” odsekla. „Ty nie si ako on. Nikdy si taký nebol. Ty by si mi ani v zlosti neublížil tak, ako mi on ubližuje zo žartu.” Zatvorila unavene oči, akoby bola odrazu na konci síl. „Pobozkaj ma, Lucien. Tak nežne ako kedysi. Ešte stále si pamätám na tú noc v Prahe... Už dávno mi nikto neposkytol toľkú rozkoš.”

„Sophia, čuš.”

Otvorila oči a zasmiala sa. Bol to hrdelný, zmyselný smiech. Hľadela naňho prázdnyimi očami. „Nechaj ma odísť, Lucien,” pokračovala. „Tak či tak som prekliata.”

Alice sa zakrádala po chodbe a po celý čas si dávala pozor, aby sa vyhla sluhom. Tvár mala ukrytú v záhyboch kapucne hnedého plášťa. Na rozdiel od predchádzajúceho týždňa presne vedela, kam ide a prečo. Naozaj od nej očakával, že zostane poslušne sedieť na zadku, zatiaľ čo on bude ako Draco vládnuť v dračej diere a tie nechutné ženské sa budú plaziť okolo neho? Musela by byť blázon, keby nečinne vyčkávala, zatiaľ čo jej budúci manžel trávi čas v spoločnosti pochybných žien, ktoré sa mu bezostyšne vešajú okolo krku. Nezaškodí, ak sa postará o to, aby sa správval slušne. Vďaka večeri a práškom už mala znovu energiu. Bola pripravená bojovať o svojho manžela.

Keď schádzala po vápencových schodoch do jaskyne, už ju nevyľakala necudná ceremónia na javisku a jednoducho si nevšímal

Ľudí, ktorých telá boli poprepletané do fantastických polôh, v ktorých hľadali rozkoš. Schovávajúc si tvár pod kapucňou, sa zakrádala cez Grotto. Chcela zistiť, čo Lucien robí, skôr ako niekto odhalí jej prítomnosť. Uvedomovala si, že bude nahnevaný, pretože nedodrжала jeho zákaz, ale keby ju nebol zanedbával celý deň, možno by nebola pociťovala takú silnú potrebu presvedčiť sa, čo robí.

Nikde ho nevidela, a tak sa pobrala do jeho pozorovateľne. Strážcovia odetí do čierneho jej bránili vo vstupe, ale keď im povýšenecky pripomenula, že zajtra sa stane manželkou ich pána, ustúpili. Sotva s ňou vládali držať krok, keď sa náhlila po matne osvetlených točitých schodoch do pozorovateľne, pričom jej kapucňa spadla z hlavy. Hoci bola urazená, že si ju celý deň nevšimal, bola plná očakávania a vzrušenia z toho, že ho o chvíľu uvidí.

Dvere do pozorovateľne boli pootvorené. Líca jej vzblkli od radostnej nedočkavosti. Vtrhla dnu, aby ho čo najskôr uvidela. Takmer skamenela, keď uvidela Luciena zviať v náručí akúsi čiernovlásku. Jednu ruku mal ovinutú okolo jej pásu a druhou rukou jej vyhrňal sukňu povyššie kolien.

Okamžite si spomenula, že presne to isté zažila v tejto miestnosti minulý týždeň aj ona. Oči sa jej naplnili slzami. Lucien akoby vycítil jej šokovaný pohľad, otočil sa a stretol sa s jej očami. Zmeravel. V očiach sa mu zračila panika. Akoby ho prichytila pri podvádzaní.

Nikto nemal čas zareagovať.

V tej príšernej chvíli, keď všetci zostali nehybne stáť, žena vytiahla spod sukne dýku a oslepujúcou rýchlosťou bodla Luciena do boku. Potom ju s barským výkrikom hodila po Alice.

Dvanásta kapitola

„Nie!" zreval Lucien.

Alice uskočila nabok práve vo chvíli, keď nôž presvišťal okolo nej a len tesne minul jej tvár. Žena zmizla na schodoch, skôr než sa stihol ktokolvek z prítomných pohnúť.

„Lucien!" vykrikla zdesene Alice.

„Je zranený!"

„Poranila Jeho lordstvo!"

„Za ňou!" reval Lucien zlostne. Štyria mladíci a niekoľkí strážcovia sa rozbehli po schodoch za čiernovláskou. Lucien prikročil k Alice, držiac sa za bok. „Si v poriadku?" -

Prikývla a šokovane hľadela na krv, ktorá mu pretekala pomedzi prsty. Na bielej košeli sa rozrastala červená škvrna. „Bože, môj!"

„Čo tu robíš?" rozkričal sa na ňu, keď zistil, že sa jej nič nestalo.

„Lucien, ty krvácaš!" zašepkala.

„Povedal som ti, aby si zostala vo svojej komnate. Mohla ťa zabiť! Odvedte ju," prikázal odmerane strážni.

„Je mi to ľúto!"

Kľajúc popod nos, prešiel popri nej a ponáhľal sa za ostatnými.

„Lucien!" vykrikla, ale on už bežal dolu schodmi. Vytrhla sa strážcovi s najostrejšími slovami, aké kedy vyslovila, a rozbehla sa za ním. Lucien je zranený! Dávno zabudla na žiarlivosť. Ponáhľala sa dolu schodmi do jaskyne, aby ho pohľadala medzi zabávajúcim sa davom.

Lucien zatínal zuby, pretože rana v boku ho neznesiteľne páčila. Bežiac k Priapovým dverám, sa musel prikrčiť, pretože vápencová chodba bola nízka. Dočerta, keby sa nebola Alice objavila, určite by bol Sophiu zlomil!

V okamihu mu bolo jasné, čo si musela Alice myslieť o obraze, ktorý sa naskytl jej oči. Iba na sekundu poľavil v ostražitosti, a takmer sa mu to stalo osudným. Keby ho Sophia chcela zabiť, zasadila by mu aj smrteľnú ranu. V dôsledku straty krvi sa mu začala krútiť hlava.

Ponáhľal sa po chodbe do zámku, odstrčil akéhosi sluhu, ktorý mu stál v ceste, ale skôr než sa dostal ku dverám, počul vykriknúť jedného z mladíkov: „Chyťte ju! Bodla Luciena!"

Zaznel výstrel. Potom druhý.

Zlostne zareval. Keď vybehol von, zbadal Sophiu ktorá utekala k zavretej zámockej bráne v úmysle preškríabat sa cez ňu. „Nestrieľajte!" vykrikol, ale neskoro. Už sa ozvali ďalšie výstrely.

Sophia rozhodila rukami a zasiahnutá spadla doluznačky.

„Prestaňte!" skríkol Lucien, dobehol k nej a klakol si. Pri žiare lampáša, ktorý osvetľoval dvor, videl, že v chrbte má niekoľko strelných rán.

Lícom spočívala na kameni a upierala naňho oči. Ešte žila, ale z úst jej vytekal pramienok krvi. Oči mala bezvýrazné, videl, že zomiera. Báľ sa ňou pohnúť, aby jej nespôsobil ešte väčšiu bolesť.

„Argus," dychčala.

„Som tu," prihovoral sa jej po rusky. Dotkol sa jej vlasov. „Je mi to ľúto."

Po jeho slovách zatvorila oči a zdalo sa, že sa jej uľavilo. „Konečne som sa od neho... oslobodila, Argus."

Chytil ju za ruky. „Co chce urobiť, Sophia? Povedz mi to. Kvôli našim dvom krajinám."

Zápasila so smrťou a v jej nádhernej, popolavosivej tvári sa zračila bolesť a utrpenie. „Má kopu... výbušnín. Počas oslav Guy Fawkes Night... sa Američania chcú pomstiť za... vypálenie... Washingtonu. Neviem, kde Bardou... zaútočí. Možno na parlament..."

Bože dobrý! Oslavy sa mali konať už budúcu sobotu, dovtedy zostávalo len osem dní. Takže Bardou má v úmysle zopakovať históriu, pomyslel si Lucien zdesene. V roku 1605 sa skupina odporcov kráľa Jakuba I. pod vedením vojnového veterána Guya Fawkesa pokúsila vyhodiť do vzduchu budovu Parlamentu, v ktorej mal byť v tej chvíli kráľ aj všetci párovia. Sprisahanie však bolo odhalené, než stihli svoj plán uskutočniť. A ak Boh dá, podarí sa to aj jemu. „Je už v Londýne?"

Takmer nepostrehnuteľné prikývla.

„Kde má štáb?"

„Pri... rieke."

„Popri rieke sú desiatky skladov -"

„Dávaj... si pozor, Argus. Ide... aj po tebe.“ Jej horúčkovitý šepot skončil bolestným stonom.

„Psst, pokojne, len pokojne,“ šepkal v jej rodnom jazyku, držal ju za ruku a hladkal po vlasoch, akoby vedel, že smrť je neodvratná.

Zatvoril oči, keď počul chrapot, ktorý sa jej dral z hrdla.

Dusila sa vlastnou krvou. Potom sklonil hlavu. Jej výstraha ešte stále visela v nočnom tichu.

Ide po tebe...

Keď znovu otvoril oči, horeli v nich plamene odhodlania. Len nech príde! Srdce mu zvierala nenávisť, ktorá v ňom prebúdzala divokého, krvilačného tvora, na akého sa premenil po piatich týždňoch väzenia v jaskyni. Bol vyhladovaný, bitý a nemohol sa umyť. Keď sa mu napokon podarilo ujsť, Bardouova krutosť v ňom vyvolala brutalitu. V tme sa potichu zakrádal od jedného muža k druhému, každému podrezal hrdlo a neodíšiel, kým všetci jeho trýznitelia nezomreli. Ale Bardou tam v tú noc nebol. Hľadal Patricka Kelleyho, využívajúc informácie, ktoré z neho mučením vypáčil.

Toto je priežitosť na pomstu, pomyslel si Lucien zamračené.

Keď zdvihol hlavu, videl, že k nemu neistými krokmi prichádza Alice. Keby Bardou zistil, že je jeho žena, vrhol by sa na ňu a bez váhania by ju zabil. Najmä teraz, keď zastrelili Sophiu. Všimol si údiv v jej mŕtvych očiach. Bezpochyby sa tesne pred smrťou pokúšala pochopiť vražednú nenávisť, ktorú mal v tvári.

Siahol rukou na Sophiine viečka a nežne jej zatlačil oči.

Strašidelné ticho narúšal len praskot iskier v železnom stojane na oheň. Plamene šľahali do čiernej noci, osvetľovali dvor a zlatistou žiarou lemovali Lucienovu hlavu a plecia, kým kľačal po boku zomierajúcej ženy. Mal drsný a vzdialený pohľad a jeho mlčanie bolo také hrozivé, že Alice sa bála prehovoriť. Mlčky naňho hľadela.

Na dlažbe okolo ženinho tela sa zväčšovala karmínovo-červená mláka. Strážcovia postávali okolo plní neistoty s puškami v rukách. Keď Lucien pomaly zdvihol hlavu, Alice si uvedomila, že žena zomrela.

V šoku si zakryla rukou ústa a premohol ju pocit viny. Je to jej chyba! Keby ju nebola premohla žiarlivosť, nebola by vtrhla do

pozorovateľné a nerozptýlila Lucienovu pozornosť. Tá žena by ho nezranila a nebola by ušla. Hľadela na nehybné telo a od hrôzy sa jej točila hlava. Zomrela kvôli nej.

Lucien sa postavil. „Kto strieľal?“ spýtal sa pokojným hlasom, pri ktorom jej naskočila na tele husia koža.

Nikto neodpovedal.

„Kto vám dal príkaz strieľať?“ zreval.

„A-ale, pane, povedali nám, že vás zabila,“ bránil sa jeden zo strážcov.

„Zdá sa vám, že som mŕtvy?“ zreval Lucien.

Alice sa zľakla. Vietor roznášal ozvenu Lucienovho hlasu širokoďaleko.

„N-nie, pane,“ vyjachtal strážca s previnilo sklonenou hlavou.

Alice sa pozbierala a vykročila k nemu. „Lucien -“

„Vráť sa domov. Chcem sa s tebou porozprávať. Vzoprela si sa môjmu príkazu.“ Hlas mal ľadovo chladný. Otočil sa k strážcom. „Nech to urobil ktokoľvek, ráno ho tu už nechcem vidieť. Godfrey ho vyplatí. McLeish, postarajte sa o telo.“

„Iste, pane.“

Keď spolu s Lucienom vošla do domu, všimla si stále sa zväčšujúcu krvavú škvrnu na jeho košeli. „Ošetrím -“

„Hore!“ prikázal jej.

Alice sa vzdorné zamračila. Cestou prikázala slúžke, aby do pánovej spálne priniesla horúcu vodu, nožnice a obvazy a potom sa ponáhľala za Lucienom.

Len čo vošiel do svojej spálne, vybral zo skrinky pod posteľou lekárničku a položil ju na stôl. „Chcel som ňu zamknúť v izbe, ale potom som si povedal, že ti musím dôverovať. Dôvera je medzi nami to najdôležitejšie. Môžem ti dôverovať, Alice? Pretože v tejto chvíli o tom veľmi pochybujem.“ Nahnevane si rozopínal gombíky, vytiahol si z nohavíc krvou premočenú košeľu a odokryl ranu.

„Ja -“ začala, ale zháčila sa, keď uvidela dlhú reznú ranu. Pohľad na krv a vôňa alkoholu, ktorý nalial na obvaz vytiahnutý z lekárničky, jej živo pripomenuli všetky príšerné podrobnosti z čias, keď ošetrovala bratove rany.

Lucien nahlas zahrešil, keď si pritlačil obvaz nasiaknutý brandy na

ranu. Jeho nadávky ju prinútili konať. Musí ho ošetriť. Prinútila ho, aby si sadol na široký bielizník, lebo sa bála, že stratí vedomie.

„Podaj mi ihlu a niť," zavrčal. „Musím si to zašiť."

„Ja to urobím."

„Čerta starého urobíš! Ja nie som vreckovka, ktorú treba vyšiť a nepotrebujem, aby si sa o mňa starala. Je to len povrchová rana. Chcem počuť, čo mi môžeš povedať na svoju obranu."

„Na tom teraz nezáleží, Lucien! Najprv ti musím ošetriť ranu. Dovoľ mi, aby som ti pomohla."

„Urobím si to sám."

„Veď na to ani nedosiahneš."

„Ale dočiahnem. A teraz mi už daj tú prekliatu ihlu."

„Lahni si a čuši!" prikázala mu nahnevane.

„Alice!"

„Čo myslíš, kto ošetroval môjho brata, keď ho previezli zo Španielska a celé telo mal dosekané?"

Chvíľu na ňu vzdorovito hľadel. „Tak dobre," rezignoval napokon. Znovu sa pozrel na ranu, poriadne si glgol brandy a viac nenamietal. Služka priniesla všetko, o čo ju Alice požiadala.

Ani jeden z nich neprehovoril, kým mu ranu čistila a pridržovala na nej jeden tampón za druhým, až kým krvácanie neprestalo natoľko, že mohla začať so zošíváním. Navliekla do ihly niť, namočila ju do brandy a kým šila, sústredene sa mračila. Pokúšala sa zabudnúť na pocit viny, ktorý sa ňou prevalil zakaždým, keď si spomenula, že jeho zranenie má na svedomí ona.

Kým ho ošetrovala, Lucien z nej nespúšťal oči. Zaviazala prvý steh, odstrihla niť, potom si vydýchla a pozrela naňho. „Povedala by som, že ťa čaká ešte devätnásť ďalších."

Pracovala už celú polhodinu. Po celý čas znovu a znovu vysúšala ranu obväzom namočeným do brandy. Ruky mala špinavé od krvi. Keby ho stratila, bola by to len a len jej vina. Potlačila naliehanie zobrať ho do náručia a mocne ho držať. Určite by podľahla citom a vedela, že teraz si musí zachovať jasnú hlavu. Spakruky si utrela pot z čela a urobila ďalší steh.

„Takže," ozval sa po chvíli, „ty si žiarlila. Stálo ti to za to?"

Pozrela naňho a urobila ďalší steh.

„Nepodvádzal som ťa.“

„To som zistila, až keď som videla, ako ti tá zmija ublížila,“ odsekla, aby sa vyrovnala jeho ironickému tónu. „Nemohol by si mlčať? Musím sa sústrediť, aby som ťa ošetrila čo najrýchlejšie.“

„Nikdy by som ťa nepodviedol. Hľadal som len jej zbrane.“

„Tak ako si ich hľadal minulý týždeň u mňa?“ Mykla nifou trochu silno.

„Aú! To si urobila naschvál!“ obvinil ju.

Napokon skontrolovala všetky stehy, aby sa presvedčila, že udržia kožu pokope.

„Teraz ti to musím obviazať -“

„Stačilo!“ Netrpezlivo ju odstrčil. Sklzol z bielizníka a keďže bol bez košeľe, na hrudi a ramenách sa mu odrážalo svetlo plameňa.

„Musím ťa obviazať.“

„Odteraz si zapíš za uši, že ak ti dám nejaký príkaz, tak ho dodržiš. Rozumieš?“

„Nie.“ Umyla si ruky od krvi a dosucha si ich poutierala. Uterák hodila na zem, zodvihla fľašu s brandy a rovno z fľaše sa poriadne napila. Potom ju vyzývavým gestom položila na bielizník.

„Prosím?“ Varovne na ňu zazrel.

„Nie som tvoj poskok!“ Prekrížila si ruky na hrudi. „Kto bola tá žena?“

„Zabudni na to, že si ju vôbec niekedy videla.“ Pristúpil k lekárničke a začal si bez jej pomoci obväzovať hrudník.

„Mám na ňu zabudnúť? Tá žena je mŕtva a je to moja vina. Musíme to ohlásiť.“

Výhražné na ňu fľochol ponad plece. „Nič nebudeme nikomu hlásiť,“ zavrčal.

Z tváre jej zmizla všetka krv. „Počula som, čo si prikázal svojim ľuďom. Lucien, nemôžeš jednoducho zatajiť smrť človeka. Nech je to ktokoľvek, zaslúži si pohreb do posvätenej zeme. Nemôžeš ju nechať len tak zakopať v lese ako prašivého psa! Treba to oznámiť jej rodine -“

„Zabudni na to, Alice.“

„To nemôžem.“

„Nenarobila si mi už dosť problémov?“

Pristúpila k nemu s bolesťou v očiach. „Nemáš mať predo mnou tajnosti. Kam si až schopný zísť, aby si zatajil to, čo sa deje v Grotto? Jedna žena na tvojom večierku práve zomrela! Ak nepošleš po strážnika a nevysvetlíš mu, čo sa stalo, jedného dňa pravda aj tak vyjde na svetlo božie. Keď sa zistí, že si zatajil smrť tej ženy, môžu ňu obviňovať. Chceš skončiť v base?”

„Nikto ma nebude obviňovať z jej smrti,” namietol a znovu na ňu varovne zazrel.

„A prečo nie? Lebo si jedným z bratov Knightovcov? Nie si mocnejší ako zákon! Spravodlivosť platí rovnako pre všetkých.”

Neodpovedal. Stál nehybne a cival do ohňa.

Keď videla, že s ním nepohne, pokúsila sa ísť naňho inak: „Zajtra ráno odchádzame do Škótska, aby sme sa zosobášili. Nechcem, aby sme mali na svedomí smrť nejakého človeka a začínali spoločný život s týmto vedomím...” Čakala, že niečo povie, ale keď naďalej mlčal, oči sa jej naplnili slzami. Začala päsť a vykročila ku dverám.

„Kam ideš?”

„Ak nie si ochotný urobiť spravodlivosti zadosť, ohlásim to sama,” precedila pomedzi zatreté zuby s plačom na krajíčku. „Tá žena zomrela mojou vinou -”

Lucien priskočil k nej, oprel sa chrbtom o dvere a zatarasil jej cestu. V tej chvíli sa jeho oči podobali na oči divokého vlka. „Prestaň sa obviňovať!” skríkol na ňu drsne. „Za všetko som zodpovedný len ja.”

„Čo si to za človeka, keď chceš predstierať, že sa nič nestalo? Odstúp mi z cesty. Idem na magistrát -”

„Ja predstavujem magistrát,” vyhlásil dôrazne a uprel na ňu hnevom rozpálené oči.

Nechápavo naňho vypleštila oči.

„Pozorne ma počúvaj,” stíšil hlas. „Tá žena bola ruská špiónka Sophia Voznesenská. Spáchala pod mojou strechou vraždu. Zabila amerického agenta. Vypočúval som ju.”

„Čože?”

„Ja nie som diplomat, Alice. Som tajný agent kráľovskej koruny. Špión. A Grotto nie je ničím iným, iba miestom, kde tajne odpočúvame rozhovory a získavame informácie.”

Jeho priznanie ju zjavne šokovalo.

„Chcela si počuť pravdu. Tu ju máš." Jeho sivé oči boli nečitateľné ako zrkadlá. „Vložil som svoj život do tvojich rúk. Ak o mne niekomu niečo povieš, ohroziš moju bezpečnosť."

„Ty si špión?!"

Prikývol.

Klesla do kresla vedľa dverí a neprítomné civela na dlážku. „Špión!" zopakovala a znovu naňho pozrela. Bola celkom vyvedená z miery a obzerala si ho, akoby ho videla po prvýkrát v živote.

Kľakol si pred ňu a skúmavo jej hľadel do tváre. „Tá Ruska pomáhala nebezpečnému francúzskemu agentovi, ktorý je teraz v Londýne a chystá komplot proti našej krajine. Chápeš? Ona mu pomáhala! Preto jej smrť nemôžeme hlásiť. Ak nejaký agent zomrie na nepriateľskom území, nikto nerobí kvôli tomu žiadny rozruch. Keby som bol zomrel vo Francúzsku, tiež by ma zahrabali ako zdochnutého psa. Tak to medzi špiónmi chodí," dodal a pohladkal ju po stehne, aby zmiernil jej šok. „Nesmieš sa obviňovať z toho, čo sa stalo. Ani sa nesmieš kvôli tomu trápiť."

Chvíľu naňho mlčky hľadela, potom ho nečakane zovrela do náručia, zatvorila oči a mocne ho držala. „Ach, miláčik môj." Pobožkala ho na líce. „Ďakujem ti, že si mi prejavil dôveru," zašepkala dojato.

„Nie."

„Nie si... pobúrená?" vypytoval sa.

„Prečo by som mala byť? Si ešte výnimočnejší, ako som si myslela." Pobožkala ho na vlasy a cítila, že sa v jej náručí chveje.

Bozkávala ho na šiju, pričom ju jeho rozochvené výdychy štekli na uchu. „Bál som sa, ako na to zareaguješ. Damien mi to ešte stále neodpustil," priznal zatrpknuto. Zdvihol hlavu. Oči mal úprimné a zrkadlila sa v nich celá Jeho duša.

„Ty môj blázonko," zašepkala. „Nikdy sa nesmieš báť povedať mi pravdu." Znovu ho objala, dávajúc pozor, aby sa nedotýkala rany. „Nemôžem uveriť, že tá prekliata ženská ťa chcela zabiť."

„Som v poriadku." Odtiahol sa od nej a pozrel na ňu s otázkou v očiach. „Zajtra ráno ťa pošlem do Hawkscliffe Hall, do starého rodinného sídla v Jazernej oblasti. Zostaneš tam, kým neodvrátim nebezpečenstvo v Londýne. Budú ťa strážiť moji najlepší muži, určite tam budeš v bezpečí."

„A čo Gretna Green?"

„Sobáš musíme odložiť na neskoršie. Je mi to veľmi ľúto, láska moja. Situácia je kritická a je mojou povinnosťou, aby som toho Francúza chytil."

„Tak mi dovoľ, aby som išla s tebou do Londýna -"

„To v žiadnom prípade! Ten chlap je mimoriadne nebezpečný. Sophia bola jeho milienka. Len čo zistí, že je mŕtva, bude sa chcieť pomstiť. Keby sa o tebe niečo dozvedel, mohol by sa pokúsiť ublížiť ti, alebo by ťa nejakým spôsobom využil, aby ma dostal."

Hľadela naňho s narastajúcou hrôzou. „Naozaj je taký zákerný?"

Lucien zamračene prikývol. „Ešte horší."

„Ale potom... nemal by si to robiť ty. Si predsa zranený. Ak bola jeho milienka schopná bodnúť ťa dýkou..." kývla hlavou na ranu, „čoho je potom schopný on sám? Prečo nepošleš na ministerstvo posla a nepožiadáš o pomoc? Kto ti vlastne dáva príkazy?"

„Lord Castlereagh."

„Požiadať lorda Castlereagha, aby tou úlohou poveril niekoho iného, pretože si zranený a chceš sa oženiť. Som si istá, že majú aj iných schopných agentov, ktorí toho muža zatknú. A my by sme mohli ísť do Škótska."

„Tak po prvé, Castlereagh je vo Viedni. Po druhé, teraz rozhodujem ja. A po tretie..." Na chvíľu sa odmlčal a tvár

mu potemnela. „Toto je medzi mnou a Claudom Bardouom."

Nepáčila sa jej krutosť, ktorá mu znetvorila črty tváre, keď vyslovil jeho meno. „Mám z toho všetkého veľmi zlý pocit. Zamysli sa nad tým, čo sa ti dnes mohlo stať. Som tvoja nastávajúca manželka a nechcem, aby si hazardoval so životom."

„Musím to urobiť, Alice," namietol chladne. Oči mal plné pomsty. „Chcem..."

„Čo chceš?"

„Chcem, aby ten chlap zomrel."

„A čo ak zabije on teba? Čo si bez teba počnem?"

Dlho na ňu bez slova hľadel a potom pokrčil plecami. „Neviem." Očividne očakávala, že ju upokojí a ubezpečí, že sa mu určite nič nestane. Ale nedokázal jej klamať.

Prudko vstala z kresla a začala sa prechádzať po komnate. Hlavou

jej vírili strašné predstavy a žalúdok jej zvierala hrôza. Pošúchala si čelo, pokúšajúc sa pochopiť všetko, čo sa dnes dozvedela.

„Alice? Čo ti je?"

Otočila sa k nemu, zápasiac s narastajúcou panikou. „Lucien, dobre vieš, čím všetkým som prešla. Stratila som matku, otca, brata - a teraz mi hovoríš, že je celkom možné, že stratím aj teba. To nepripustím!"

Pomaly sa postavil, upierajúc na ňu pohľad.

Oči sa jej naplnili slzami. „Ty ma neľúbiš?"

„Dobre vieš, že ťa ľúbim."

„Tak ako mi to môžeš urobiť?"

„Pretože mám svoje povinnosti. Ľúbim ťa, ale mám rád aj svoju vlasť."

„Ale jeho nenávidíš viac?"

Stiesnena na ňu uprel pohľad.

Preglgla. „Láska, alebo nenávisť, Lucien. Nemôžeš mať oboje. Vyber si."

„Alice, nebuď tvrdohlavá -"

„Vyber si!" vykrikla, trasúc sa na celom tele. „Pred týždňom si ty nútil mňa, aby som sa rozhodla, ktorá z nás pôjde k Harrymu. Teraz si na rade ty. Bardou, alebo ja?"

„Neznášam ultimáta, Alice. Milovali sme sa. Možno už nosíš pod srdcom moje dieťa -"

„Môj organizmus je ako hodinky, Lucien. Už som začala krváčať... Takže si vyber!"

„Nerob mi to ešte ťažším, než už to je," zašepkal.

„Nechcem už nosiť smútok. Nebudem si znovu farbiť šaty na čierne a nebudem sa pozeráť, ako spúšťajú truhlu s ďalším milovaným človekom do zeme. Nedokážem to, Lucien!"

Neovládal sa a začal na ňu kričať: „Ak nezabijem Bardoua, nikdy nás nenechá na pokoji! Nemáš poňatia, čoho je ten bastard schopný! Treba ho stoj čo stoj zastaviť, a ja to urobím!" vyštekol zúrivo. „Medzi nami dvomi je nepriateľstvo na život a na smrť. Nechápeš? Ak ho nezlikvidujem ja, pustí sa za mnou, len čo splní úlohu v Londýne. Mnohým nevinným ľuďom hrozí smrteľné nebezpečenstvo."

„Poď so mnou do Hawkscliffe Hall, nech sa oňho postarajú iní!"

„Mám sa zbabelo skrývať pred tým podliakom? Nikdy!"

„Takže si si už vybral?"

„Áno, vybral som si pomstu," vyletelo z neho a hrud' sa mu vzdorovito dvíhala.

„V tom prípade ťa už nechcem nikdy v živote vidieť," vyhlásila urazene a vybehla na chodbu zaslepená slzami.

Trinásta kapitola

Nad pochmúrnym úsvitom viselo mlkve ticho. Lucien stál pred zámkom a pozoroval, ako pripravujú koč, ktorým mala Alice čo chvíľa opustiť Revell Court. Sedela už v ňom, zakrútená do svojho vyčisteného plášťa. Keď koč prehrkotal okolo neho, zazrel jej bledú tvár. Tvárila sa, že ho nevidí a chladno, bez záujmu preletela pohľadom po ňom. V tej chvíli mal pocit, že mu niekto obracia ostrý nôž rovno v srdci. Nemohol uveriť, že ho tak neuvážene prinútila vybrať si, ale odmietal sa zmieriť so skutočnosťou, že ju navždy stráca.

Koč zostal stáť, vyčkávajúc, kým strážcovia otvoria ťažkú železnú bránu. Zápasil s túžbou rozbehnúť sa za ňou, ale odolal jej. Len sa dôkladnejšie zakrútil do plášťa. Nemienil ustúpiť. Nemohol.

Keď sa to všetko skončí, privediem ju späť, predsavzal si.

McLeish mu zasalutoval, keď prechádzal okolo neho na gaštanovom valachovi. Lucien mu kývol na pozdrav. Navšetko odhodlaný Škót a jeho dvaja najspoľahlivejší podriadení mali sprevádzať Alice do Glenwood parku a strážiť ju tam, kým sa neporáta s Bardouom. Radšej by ju poslal do vzdialenejšieho a dôkladne opevneného hradu v Hawkscliffe, ale jednoznačne to odmietla. Vedel, že ju sklamal, preto sa cítil previnilo a nedokázal ju k tomu prinútiť. Teraz ju dokáže utešiť len Harry a jej milovaný domov.

Pripúšťal, že sa stáva paranoický. Možno nemá dôvod, aby sa o ňu znepokojoval. Okrem jeho ľudí len oni dvaja a Caro vedeli, že bola s ním v Revell Court. Kaštieľ v Hampshire je mimo hlavných ciest a tam bude celkom v bezpečí. Vzdychol si. A bude mať pri sebe McLeisha.

Veľká železná brána sa s vŕzganím otvorila, kočiš švihol bičom ponad kone a koč sa dal znovu do pohybu. Lucien zaťal zuby, aby sa ovládol a zbavil sa hrče, ktorá sa mu vytvorila v krku, keď si uvedomil, že koč ju naozaj unášal preč.

Keď to všetko skončí, privediem ju späť opakovane si znovu a znovu. Samozrejme, len za predpokladu, že to prežijem. Nepokúšal sa s ňou

zmieriť po ich hádke. Ak by to neprežil, bude pre ňu lepšie, keď ho bude nenávidieť.

Ak zomrie, jej hnev zmierni jej bolesť.

Hľadel za kočom, ktorý už prehrkotal po drevenom moste a začal sa škriabať hore kopcom. Zostal stáť na mieste, aj keď mu zmizol z očí. Hlavu mal zvesenú, ranný chlad mu štípal líca a ruky mal schované hlboko vo vreckách. Zachvel sa od dlho zadržíavaného hnevu.

Napokon odhodlane zdvihol hlavu a tvár mu stvrdla. Nastal čas, aby našiel Bardoua a poráтал sa s ním. Je pripravený. Pomstychtivý zver sa v ňom prebudil a dychtivo bažil po krvi.

Koč sa blížil tmou ku Glenwood parku. Keď Alice uvidela prívétivé svetlá rodného domu, vhrkli jej do očí slzy. Celý deň strávila tým, že bezútešné hľadela von oknom z koča a snažila sa upokojiť svoje ubolené srdce. Dvakrát sa zastavili v hostincoch, čo trochu spestrilo únavnú a nudnú cestu. Nevedela sa dočkať, kedy bude držať Harryho v náručí. Zakaždým, keď si spomenula na jeho vôňu a na jeho nežné teličko vo svojom náručí, roztriasla sa jej brada a oči sa jej zaliali slzami. Napriek všetkému, čo sa stalo, mala svoj domov a ľudí, ktorí ju majú radi - Harryho, Peg, Nellie a všetkých ostatných sluhov. Ešte nikdy v živote im nebola vďačnejšia za ich lásku.

Rozmýšľala nad tým, čo si asi Caro vymyslela, aby vysvetlila jej neprítomnosť.

Keď Lucienov koč zostal stáť pred elegantným sídlom barónov z Glenwoodu, rýchlo si utrela slzy. Nemala predstavu, ako vysvetlí prítomnosť McLeisha a ďalších dvoch drsných mužov.

Sotva koč zastal, dvere sa otvorili a vybehla z nich Peg spolu s Nellie a pár krokov za nimi Mitchell. Len čo Alice vystúpila z koča, vyobjímali ju a narobili okolo jej návratu poriadny rozruch.

„Dieťa moje, konečne ste sa nám vrátili! Chvála Pánu Bohu, že ste už zasa zdravá! Tak som sa o vás bála. Počkajte, nech sa na vás dôkladne pozriem, vy moje chúďa.“ Peg chytila Alice za plecía a pri žiare lampáša svietiaceho na koči si obzerala jej tvár. „Ešte stále vyzeráte bledá. Ste už schopná udržať v sebe aspoň nejaké jedlo?“

„Nie je nič horšie ako pokazený losos!“ dodal Mitchell.

Tak Caro si vymyslela, že som zjedla pokazenú rybu! dovťípila sa.

„Slečna Alice, odpustíte mi niekedy, že som vás tam nechala samotnú? Prosila som lady, aby mi dovolila s vami zostať, ale zakázala mi to," vysvetlovala Nellie plná úzkosti. „Všetko tam bolo také čudné! Ale povedala, že ak ju neposlúchnem, okamžite ma vyhodí!"

Alice si všimla výhražný pohľad, ktorý Peg uštedrila Nellie, aby ju umlčala, ale nevedela, ako si to má vysvetliť.

„Samozrejme, že sa na teba nehnevám, Nellie. Už mi je celkom dobre. Ďakujem vám. Veľmi ma mrzí, že ste si kvôli mne robili starosti. Som šťastná, že som konečne doma," zadúšala sa dojatím. Stisla Mitchellovi ruku, znovu objala Peg a potom Nellie. Keď sa trochu upokojila, otočila sa k Lucienovmu kočišovi.

„Je už tma, takže nemôžete odísť, Prosím, prijmite našu pohostinnosť," vymenila si s McLeishom významný pohľad.

„Ďakujem, slečna," poďakoval sa Škót a nadvihol naznak vďaky klobúk.

„Mitchell, buďte taký láskavý a ukážte sluhom lorda Luciena ich izby. A pomôžte im s koňmi."

Majordómus sa uklonil a rýchlo odišiel, aby zabezpečil 1 ubytovanie Lucienovým sluhom a postaral sa o kone.

„Šup-šup do tepla," súrila ju Peg. „Sotva ste sa zotavili z choroby, nechcem, aby ste prechladli."

„Z tej ryby vraj ochorelo po večierku aspoň tucet ľudí," šepkala jej Nellie dôverne, keď kráčali do domu.

„Áno, ale všetci sú už v poriadku," vymýšľala si Alice, samu seba nenávidela za to, že klame oddanej slúžke a milovanej pestúnke, ale nemala na výber. Hanbila sa priznať, že celý týždeň bola hračkou v rukách Luciena Knighta.

„Mimochodom, susedom sme nepovedali pravdu," informovala ju Peg. „Všetci si myslia, že ležíte s chrípkou tu v Glenwoode."

„Ach, to sa mi ale uľavilo! Ale mrzí ma, že ste museli, kvôli mne klamať."

„Nemohli sme im povedať pravdu. V žiadnom prípade by som neriskovala vašu povesť. A teraz... mám pre vás prekvapenie, ktoré by vám mohlo pozdvihnúť náladu," povedala slávnostne Peg, keď vyšli po schodoch ku dverám kaštieľa.

„Môj miláčik je už zdravý?" vykrikla Alice.

„Nie, drahá moja... Len pozrite." Peg otvorila dvere.

Alice nedočkavo vošla do jasne osvetlenej vstupnej haly a uvidela šesť nádherných kytíc kvetov. „Ach... aké sú krásne!" Po dni strávenom cestou v pochmúrnej sivej krajine jej žiarivé farby a sladká vôňa kvetov naozaj zdvihli náladu. Boli tam ruže, orchidey, irisy, karafiáty a stračie nôžky dopestované v skleníku. „Od koho sú?"

„Poslali vám ich vaši obdivovatelia." Peg zatvorila dvere a smutne sa na ňu pozrela. „Veď viete, ako sa tí traja snažia predbehnúť jeden druhého, aby na vás čo najviac zapôsobili."

„Roger, Freddie a Tom?" ubezpečovala sa, keď si vyzliekala kabát.

„Kto iný? Nazvala by som to Vojnou ruží," zachichotala sa Peg. „Keď sa dozvedeli o vašej chorobe, boli celkom bez seba. Aj slečna Pattersonová a slečny Sheldonové z Londýna vám poslali kvety."

„Je to od nich veľmi milé." Alice zovrelo srdce, keď videla pred sebou dôkaz, že ju toľkí ľudia majú radi.

Cítila sa mizerne, že všetkých klamala - lepšie povedané, klamala ich Caro - ale naozaj to bolo nevyhnutné pre zachovanie jej dobrej povesti. A okrem toho bolo potrebné zatajiť pred Bardouom, že ju niečo spája s Lucienom.

Koniec koncov, tvrdenie, že som bola chorá, nieje ani tak ďaleko od pravdy, pomyslela si, pretože Lucien Knight narušil môj duševný pokoj oveľa viac než nejaká chrípka.

Nellie jej zobrala kabát a zavesila ho na vešiak.

„Ďakujem. Som naozaj šťastná, že som opäť doma. Nellie, urobili by ste mi čaj?"

„Už bežím!"

„Prineste mi ho hore, budem buď vo svojej izbe, alebo s Harrym."

„Bože môj!" zastonala Nellie a ustarostené pozrela na Peg.

Alice cítila, že sa jej zastavilo srdce. „Čo je s Harrym?"

„Už sa uzdravuje, drahé dieťa," upokojovala ju Peg, ale potom vzdorovito našpulila pery. „Ale nie je tu."

Alice na ňu vypleštila šokovane oči.

„Lady Glenwoodová ho zobrala do Londýna," pokračovala pestúňka.

„Potreboval lekára?"

„Nič také," tišila ju Peg. Po celý čas žmolila v rukách zásteru, čo robievala, len keď bola veľmi nervózna.

Alice si uvedomila, že bola taká pohrúžená do vlastného žiaľu, že si vôbec nevšimla, akí sú jej verní sluhovia rozrušení. „Co sa stalo?" vykrikla zdesene.

„Lady Glenwoodová pokladala vidiecky život za... príliš nudný," vysvetľovala Peg. „Bola som rada, že sa mi ju podarilo zdržať aspoň dovtedy, kým sa mohli od Harryho nakaziť aj iní."

Alice sa chytila za hlavu, neveriacky hľadiac na Peg. „Chcete mi povedať, že to choré dieťa muselo podstúpiť štvorhodinovú cestu v kočiari do Londýna len preto, že ona sa tu nudila?"

„Presne tak."

„Peg! Prečo ste nešli s nimi?" vyčítala jej nahnevane.

„Pretože ma vyhodila."

Alice na ňu vydesene vypleštila oči. „Prosím?"

„Dúfam, že nemáte námietky, že som si tu dovoľila zostať. Chcela som počkať na vás."

Alice bola úprimne zdesená. „Vyhodila vás?" vyrazila šokovane zo seba.

Peg prikývla a pocit krivdy i rozhorčenie jej z tváre priam kričali.

„Ale ako? Prečo?"

„Celé dni sme sa hádali kvôli tomu, ako sa treba o chlapca starať. Podarilo sa mi odvrátiť katastrofu, ale budem úprimná..." zdvihla hlavu a vyriekla svoj ortiel: „Tá ženská je obyčajná tyranka."

„Mladý pán mal teplotu a barónka ho bila za to, že plače," pridala sa k žalobe Nellie. „A povedala strašnú vec, slečna Alice. Povedala, že nedovolí, aby z Harryho vyrástol rovnako zženštilý muž, ako bol jeho otec."

„To že si dovoľila povedať o mojom bratovi?" žasla Alice.

„Povedala to, moja drahá," vyhlásila Peg. „A keď som počula, ako nepekne rozpráva o našom úbohom, drahom pánovi Phillipovi, nedokázala som už udržať jazyk za zubami. Povedala som jej, čo som mala na srdci. Že lord Phillip Glenwood bol odvážny muž a hrdina, ktorý položil za vlasť to najdrahšie - svoj život. A potom som jej pekne od pľúc vykričala, čo si myslím o nej."

Nellie so zadosťučinením potvrdila Pegine slová. „Riadne ste jej

dali, pani Tatová."

„Strašne sme sa pohádali a potom ma vyhodila. Nasledujúci deň zobrala Harryho do Londýna."

Na Alice sa valili zlé správy zo všetkých strán a takmer ich už nevládala vnímať. Objala starú pestúнку. „Peg, je mi to strašne ľúto! Všetko je to moja vina! Ďakujem vám, že ste tu zostali a počkali na mňa, aby som to dala do poriadku. Neviem, čo by som bola urobila, keby som sa vrátila domov, a vás tu nenašla."

„Nemohla som odísť," povedala Peg so slzami v očiach. „Som stará. Nemám kam ísť."

„No tak, no tak, drahá Peg," pobožkala Alice jej vráskavé líce.

„Vždy ste mi boli v živote oporou. Glenwood park je rovnako vašim domovom ako mojím. V žiadnom prípade nie ste prepustená a nedopustím, aby sa to niekedy stalo." Nežne objala pestúнку okolo buclatých pliec a uprela na ňu rozhodné oči. „Hneď zajtra sa vyberiem do Londýna a osobne si to vybavím s lady Glenwoodovou, že vás tak urazila. I za jej krutosť voči Harrymu."

Ešte raz objala Peg a potom zatvorila oči, lebo ju zadusal pocit viny. Kým sa ona oddávala hriechnym radovánkam s Lucienom Knightom, jej švagriná vtrhla do pokojného sveta v Glenwood parku ako zlá víchrica a prevrátila všetko hore nohami.

Lucien ju vystríhal pred nebezpečenstvom, ktorému sa vystaví, ak sa vyberie do Londýna, ale ona nemieni byť jeho bábkou. Ide o Harryho, a to riziko kvôli nemu musí podstúpiť. Chúďa malé, ľutovala ho, plná zúfalstva. Musí byť prestrašený na smrť a určite sa cíti osamelý v takom veľkom meste bez Peg a tety Alice, ktoré by mu pomohli zvládnuť chorobu. Bezcitná mrcha! Zbila ho za to, že plakali zalamovala v duchu rukami.

„Zaobchádza s tým chlapcom ako so svojou hračkou! Ale kto som ja, aby som jej dohovorela?" smrkala Peg.

„Starali ste sa o deti už dávno predtým, ako sa ona narodila! Ste poklad!" odpovedala jej Alice a pohladkala ju vďačne po ruke. „Prosím, sľúbte mi, že pôjdete zajtra so mnou do Londýna. Som si istá, že Harry je bez vás stratený."

„Nech vás Boh požehná za vaše slová!" zašepkala dojata Peg, utierajúc si oči do zástery. „Nevedela by som sa zmieriť s myšlienkou,

že ma už nikto nepotrebuje. Ale už dosť!" Rýchlo zasmrkala a utrela si oči do zástery, akoby sa práve vysporiadala so všetkou zlobou sveta. „Chceli ste čaj."

„Hneď ho donesiem," ponúkla sa Nellie.

„Zabudnime na čaj. Povedala by som, že všetci potrebujeme za štamperlík brandy," rozhodla Alice a vykročila ku skrinke s alkoholickými nápojmi. Bude musieť nájsť spôsob, ako sa z domu dostať bez toho, aby si to McLeish a jeho druhovia všimli. Dostali príkaz, aby ju ani na krok nepustili z Glenwood parku. Ibaže ona sa nemienila stať väzňom vo vlastnom dome. „Nech sa páči," ponúkla slúžkam brandy.

„Myslím, že by som nemala piť," namietla Nellie.

„Je to predsa liek."

„Ďakujem, slečna Alice," poďakovala Nellie hanblivo.

íy

Alice na ňu povzbudzujúco žmurkla a štrngla si s ňou. Čo na tom, že sú to len slúžky? Pre ňu boli jedinou rodinou, ktorá jej zostala. „Budeme musieť poslať večeru pre sluhov lorda Luciena. Máme pivo?"

„Pivo nie, ale víno určite."

„Výborne," odpovedala Alice s tajuplným úsmevom. Veľmi dobre vedela, kde majú ópium.

Milý McLeish a jeho kamaráti budú spať hlbokým a pokojným spánkom veľmi, veľmi dlho.

Blikotanie pouličných lúčok nedokázalo preniknúť cez hustú londýnsku hmlu, ktorá sa prevažovala nad mestom v obrovských chumáčoch. Lucienov kôň unavene kráčal ulicou Pall Mall. Klopkanie kopýt sa duto ozývalo v hmle. Aj zviera aj jazdec boli vyčerpaní po dlhej jazde.

Len čo sa priblížili k mestu, rozlúčil sa s Marcom a ostatnými mladíkmi. Tí sa pobrali do svojich mládeneckých bytov, on mal namierené do paláca Knightovcov. Vznesený palladiovský palác bol perlou ich rodinného majetku. Oficiálne patrili vojvodovi Róbertovi, jeho najstaršiemu bratovi, ale všetci členovia rodiny tam boli vítaní. S Damienom tu bývali, odkedy sa pred pár mesiacmi vrátili z vojny. Novomanželia Róbert a Belinda boli stále vo Viedni, a tak dvojčatá

nerušili ich manželské šťastie. Lucien netrpezlivo očakával deň, kedy sa stretne s Róbertovou manželkou. Jeho sobáš vyvolal menší škandál, pretože kým požiadal Belindu o ruku, bola už nejaký čas jeho milenkou. Povrávalo sa, že je strhujúco krásna.

Vzdychol si a pred ústami sa mu vytvoril obláčik pary. Nevedel sa dočkať, kedy bude môcť predstaviť Alice rodine a pochváliť sa s ňou. Nejaký čas to bude musieť počkať, ale Boh mu je svedkom, že ju čoskoro privedie. Ak mu odpustí. Rozbolela ho hlava, keď si uvedomil, že by ho mohla odmietnuť.

Pall Mall, jedna z najznámejších ulíc Londýna, bola pomerne krátka. Potom odbočil doľava na ulicu St. James, kde stál za vysokým, železným plotom palác Knightovcov v celej svojej kráse.

Bože, ako veľmi túži po posteli! A musí si previazať aj ranu. Obväz je už určite presiaknutý krvou. Rana ho páčila, akoby mal bok v ohni. Počas celodenného sedenia v sedle sa dvadsať Aliciných stehov napínalo pri každom vraníkovom kroku, napriek tomu ho neúnavne hnal vpred a snažil sa z neho dostať maximum. Išlo o každú hodinu.

Po celý deň nemal nič v ústach. Nechutilo mu, pretože

Alicin hnev v ňom vyvolal sklúčenosť. Vypil sám celú fľašu whisky, aby otupil bolesť v boku a teraz ho z alkoholu bolela hlava. Oči ho pálili, srdce mu pukalo a telo mal po celodennom sedení v sedle celé ubolené.

Meravo zoskočil z koňa a pristúpil k bráne. Rozmrzelo ho, že ju našiel odomknutú. Dočerta aj s Alecom! pomyslel si. Ich najmladší brat Alec bol bezstarostný lahtikár, ktorý sa zaujímal len o módu a vášnivo miloval hazardné hry. Zamračeným pohľadom preletel po paláci. Vo všetkých oknách na prvom poschodí sa svietilo a počul aj zvuky, ktoré dokazovali, že je tam v plnom prúde nejaký večierok. Prudérny Róbert by takéto radovánky celkom určite nestrpel. Nahnevane zamkol bránu vlastným kľúčom.

Vrúženie železnej brány vzbudilo pozornosť akéhosi paholka, ktorý vyšiel zo stajne. Lucien mu hodil uzdu, potľapkal vyčerpaného koňa a potom sa unavene vliekol po schodoch do paláca. Po celý čas si pridŕžal boľavý bok. Keď vstúpil do haly dláždenej bielym mramorom so skvostným vyrezávaným schodišťom, ktoré vyzeralo, akoby viedlo až do nebies, oslepilo ho žiarivé svetlo stoviek sviec.

„Dobrý večer, lord Lucien," pozdravil ho majordómus Walsh, ale zdvorilý úsmev sa mu takmer okamžite stratil z tváre. Zamračil sa a znepokojene pozrel na mladého pána. „Čo môžem pre vás urobiť, pane?"

Lucien si uvedomil, že musí vyzeráť príšerne. Unavene si prešiel rukou po vlasoch. „Potrebujem večeru, prášky od bolesti, horúci kúpeľ, čisté obvazy a nejakú masť na rany. Pani Lavertyová má určite niečo v lekárničke. Mám menší škrabanec na boku."

„Okamžite sa o všetko postarám."

„Alec hrá s priateľmi karty?" Kývol hlavou k jedálni a podal mu plášť. Mal zlú náladu a v duchu pripúšťal, že by celkom uvítal bračkov uštipačný humor a jeho mladícku neviazanosť. Aspoň by ho trochu rozveselil a priviedol na iné myšlienky.

„Nie, pane. To lord Damien pozval pár dôstojníkov."

„Hrdinovia z Badajozu," zašomral si posmešne popod nos. „Idem do svojej izby."

Pomaly sa vliekol hore schodmi a zakaždým, keď sa z jedálne ozval výbuch smiechu, nástojčivo si uvedomil svoju osamelosť. Vošiel do izby a prešiel k posteli bez toho, aby zapálil sviečky. Sadol si a rukami si zovrel ubolenú hlavu. Zvláštne, počas týždňa, ktorý som strávil s Alice, som celkom zabudol na to, akú prázdnotu pociťuje človek v duši, keď si pripadá opustený. Damienovo priateľstvo so spolubojovníkmi mu znovu bolestivo pripomenulo ich roztržku. Pozrel na postel. Nevedel si predstaviť, že má v noci spať celkom sám a že nebude držať Alice v náručí.

Počas nekonečnej cesty premýšľal o pláne, ako dostať Bardoua. Bude si to vyžadovať veľa úsilia a začne hneď zajtra ráno.

Vyčerpané sa zvalil na postel a v tme čakal, kým mu sluhovia prinesú jedlo a veci na ošetrovanie. Ktovie, či Alice trpí rovnako...

„Slečna Montague!" vykrikol pán Hattersley, vítajúc svoju pani v elegantnom mestskom sídle rodiny Mantaguovcov v Londýne na ulici Upper Brooke. Bolo skoré nedeľné popoludnie. „Nech vás Boh žehná, len poďte ďalej!" Láskový majordómus bol inteligentný muž malého vzhľadu. Bol už takmer plešatý a mal dobrotivé modré oči. „Chvalabohu, že ste sa zotavili. Robili sme si o vás veľké starosti."

„Ďakujem, pán Hattersley, už som zdravá. Tiež som rada, že vás vidím," prihovorila sa mu Alice srdečne.

Ráno hneď na úsvite sa spolu s Peg a Nellie vydali na cestu do Londýna. Koč viedol Mitchell. Lucienovi robustní strážcovia spali tvrdým spánkom, omámení ópium.

„Dobrý deň, pani Tatová," pozdravil majordómus Peg. Dvaja verní sluhovia si vymenili pohľad, ktorý svedčil o ich vzájomnom porozumení.

„Prišla som, aby som dala všetko do poriadku," vysvetľovala Alice stíšeným hlasom. „Je madam doma?"

„Áno, slečna. V rannom salóne."

„A ako sa má náš malý pacient?"

Usmial sa. „Som rád, že vám môžem zvestovať, že kiahne už začínajú miznúť."

Alice pozrela na druhý koniec haly a všimla si malú svetlovlasú hlávku, ktorá sa zvedavo vytrčila spoza rohu. Oči sa jej rozžiarili. „Harry?" zvolala a zložila si klobúk so širokou strieškou.

S prstom v ústach sa v miestnosti okúňavo zjavilo chlapča. Alice prekvapilo, keď videla, že Harry je oblečený do chlapčenských šiat a nie do jednoduchej voľnej košielky, ktorú obvykle nosievali deti obidvoch pohlaví, kým nedovršíli štvrtý rok. Mal na sebe miniatúrne nohavičky, vestu a ešte menšiu, naškrobenú náprsenku. Bol rozkošný, ale aj napriek tomu sa jej zdalo, že je príliš malý na to, aby nosil odev, ktorý telo spúta a neumožňuje mu voľný pohyb.

„Panebože! Kto je tento krásny mladý pán?!" zvolala Alice, keď chlapček zostal stáť. „To predsa není miláčik Harry. Nože pod sem a vystískaj svoju tetu, alebo si na mňa nezabudol? To som predsa ja, teta Alice, a pozri, kto ešte prišiel! Tvoja pestúnka Peg."

Až teraz sa k nim rozbehol. Alice si rýchlo kľakla a zovrela ho do náručia. Nežne ho pobožkala medzi dve hojace sa červené chrasty na ružových lícach. „Velmi si mi chýbal, anjelik," zašepkala mu do ucha.

„Bola si chorá."

Alice jeho slová zamrzeli, lebo si uvedomila, že klamali aj jemu. Nevedela si predstaviť, ako to Lucien dokáže vydržať. Je až po krk namočený v klamstvách, aj keď sú to klamstvá v prospech Anglicka.

Harry jej vtisol na líce vlhký bozk, pyšne jej ukázal niekoľko

zaschýnajúcich vyrážok na rúčke a potom sa ponáhlal k Peg, aby vystískal aj ju. „Nana!”

„Dobrá deň, pán Harry,” pozdravila ho Peg, akoby bolo všetko v najlepšom poriadku.

Alice obdivovala jej sebaovládanie. Keď však vystrel rúčky s prosbou, aby ho pestúnka zobrala na ruky, Peg vyhlkli slzy a zdvihla ho. Objal ju pevne okolo krku, akoby sa s ňou už nikdy nechcel rozlúčiť.

„Ako sa ti páči v Londýne?” spýtala sa ho.

Keď jej Harry začal rozprávať o zatúlaných mačičkách, ktoré žijú v záhrade, Peg významne pozrela na Alice. Alice pochopila, že ju upozorňuje na bitku, ktorú musí podstúpiť s chlapcovou matkou. Pohladkala Harryho po jemných vláskoch. „Idem povedať tvojej mame, že sme prišli.”

Len čo sa zmenila o lady Glenwoodovej, dieťa na ňu vystrašene pozrelo.

„Čo je, miláčik?”

Oprel sa hlavou o Pegino plece. „Je zlá.”

Alice na chlapča prekvapene pozrela. Jeho odpoveď ju celkom zmätla a nevedela, čo má povedať. Pozrela na Peg a Nellie. „Vezmite Harryho do detskej izby.”

Peg s pochopením prikývla. Krik, ktorý sa onedlho začne rozliehať po prízemí, by mohol chlapca vydesiť.

„Pani Tatová, dovoľte, aby som vám pomohol! Nemôžete predsa nieť Jeho lordstvo až na druhé poschodie,” ponúkol sa majordómus.

„Coby nie, som rovnako silná ako ťažný kôň, pán Hattersley,” bránila sa Peg so smiechom, odstrkávajúc majordómove ruky.

„Dobrá Bože, veď vás sekne v krížoch!”

Nellie sa náhlila za nimi.

Alice s láskou hľadela za malou procesiou, až kým je nezmizli z dohľadu. Potom si dodala odvahy a pomaly kročila do ranného salónu. Na chvíľku zastala, aby si spď menula na všetko, o čom sa chcela s Caro porozprávať a aby znova pocítila hnev, ktorý by ju ešte viac posmelili. Predstavila si ju, ako ju videla v Grotto - opitú, strapatú a neupravenú, ponúkajúcu sa Lucienovi. A potom ju bez zaváhania nechala napospas osudu.

Bude ťažké zachovať pokoj, keď Caro tak chladnokrvne ubližuje nielen jej, ale aj všetkým, ktorých mala rada. V prvom rade ju musím prinútiť, aby znovu zamestnala Peg, pripomínala si Alice. To je všetko. Nielen kvôli Peg, ale najmä kvôli Harrymu. Vošla do salónu bez zaklopania a využila výhodu prekvapenia.

„Dobrý deň.“

Caro sa pohodlne rozvaľovala na diváni. Pozrela na ňu spoza novín a rýchlo zamaskovala šok. Prižmúrila oči a usmiala sa úlisné ako mačka. „Nuž, presne podľa očakávania! Jeden týždeň - ako rozhodol náš spoločný priateľ.“ Odhodila noviny nabok.

Alice udržala hnev na uzde, otočila sa a zatvorila dvere.

Caro vyzerá celkom ináč, uvedomila si prekvapene. Vedela, že sa musí mať na pozore. Barónka sa vzdala kučier a vlasy mala upravené do hladkého uzla. Šaty vzbudzovali dojem skromnosti a zdržanlivosti. Boli ušité z červenohnedého zamatu a dlhé, úzke rukávy boli zakončené čipkou slonovinovej farby, ktorá zdobila aj výstrih okolo krku. Konečne sa začína správať, ako sa patrí na jej vek a stav, pomyslela si s úľavou. Ale potom si uvedomila, čo tie šaty znamenajú. Caro odložila smútok. Zvyk vyžadoval, aby vdova chodila v čiernom dva roky. Od Phillipovej smrti však uplynul ešte len jeden rok. Bola to bezpochyby urážka jej brata. Caro už nedokázala ani len predstierať, že za ním smúti.

Nemohla jej to však vytknúť, a tak si zahryzla do jazyka. Phillip by iste súhlasil, že v tejto chvíli je najdôležitejší Harry. A Harry potrebuje pestúňku. Zopla si ruky za chrbtom a zdvihla hlavu. „Chcela by som sa s tebou rozprávať o Peg Tatovej.“

„Vyzeráš veľmi neradostne, moja milá. Akoby ti niečo chýbalo...“ Caro splasla rukami v predstieranom údive. „Žeby to bola tvoja poctivosť? Kde si nechala svoju svätožiaru?“

Alice na ňu chladno zazrela.

Caro sa zvonivo rozosmiala a pôvabne sa zdvihla divána. „Dovol, aby som si ťa obzrela. Naša malá Svatuškárka už nie je poctivá, mám pravdu? Ale neboj sa. Nikto nevie, kde si bola a čo si tam robila - nikto okrem mňa. Chuderka Alice, klesla si až na samé dno ako tvoja skazená švagriná? Vidím ti na očiach, že áno, ale nebuď nešťastná, nikdy to nikomu nepoviem. Bude to naše malé tajomstvo. Len tvoje a moje.“

Prezradíš mi, čo si o tom myslíš?"

„O čom?"

„Predsa o súložení s Lucienom," zašepkala Caro.

Alice si zahryzla do jazyka, aby svoju odpoveď neskôr neľutovala.

„Nie je to skvelé? Milujem zvuky, ktoré pri tom Lucien vydáva, to primitívne vrčanie, keď je na pokraji... veď vieš," predstierala ostýchavosť.

Alice mala pocit, akoby ju jej slová bodali ako kord. Zlostne na ňu zazerala, oči jej horeli bolesťou a hnevom, líca mala rozpalené.

„Ale, ale... ty hlúpe jahniatko," zašepkala. „Hádam si sa len nezamilovala do toho zlého vlka?!"

Alice nedokázala dostať zo seba ani hláska.

„Zamilovala si sa! Samozrejme, že áno. Napokon - čo iné sa dalo od takej naivky čakať?" Caro si zopala ruky na bruchu, zaklonila hlavu a s neskrytú škodoradosťou sa rozosmiala: „Ach, Alice, Alice!"

Alice zúfalo premýšľala, ako čo najrýchlejšie zmeniť tému. Vedela, že toto mučenie neznesie už ani o sekundu dlhšie. Utekla sa k prvej myšlienke, ktorá jej zišla na um, pretože sa pred švagrinou nechcela rozplakať. Ani za nič na svete by jej neposkytla také zadosťučinenie. „Počula som, že si bila Harryho," vytkla jej pomedzi zaťaté zuby.

„Ale? Vidím, že tá stará striga s tvárou buldoga ti už stihla všetko nažalovať. Ruky preč od môjho syna! Je to moje decko. A je načase, aby sa naučilo disciplíne."

„Ty ho chceš učiť disciplíne? Ty?! Veď ty nemáš ani poňatia o tom, čo je disciplína!" vyhrkla trpkosť.

Caro sa na ňu varovne obzrela ponad plece a potom si naliala šálku čaju zo strieborného čajníka, ktorý stál na stole. „Naučím ho to. A možno mi pri tom pomôže muž, ktorý sa čoskoro stane jeho nevlastným otcom. Našla som si totiž manželku, milá Alice! A akého! Veľkého, svetlovlasého pruského barbara. Vydám sa za neho. Už čoskoro. A potom Harry i ja odídeme do Berlína, kde budeme žiť spolu s milým von Danneckerom."

Alice zbledla. „To nemyslíš vážne! Nemôžeš zobrať Harryho preč z Anglicka!"

„Ak budeš chcieť, môžeš ísť s nami. Ale nech ti ani nenapadne ukradnúť mi von Danneckera rovnakým spôsobom, akým si ma

pripravila o Luciena."

Alice sklopila oči a pokúšala sa znovu nadobudnúť duševnú rovnováhu. Nútila sa nemyslieť na ten bláznivý švagrinin plán a sústrediť sa na hlavný dôvod svojho príchodu do Londýna. „Musíš znovu zamestnať Peg. Ako si ju mohla prepustiť? Slúži našej rodine už dvadsaťpäť rokov, nehovoriac o tom, že Harry ju zbožňuje. Nemôžeš ju vyhodiť na ulicu -"

„Ale môžem, milá Alice. A ak si zmyslím, môžem to isté urobiť aj s tebou. Po tom týždni s Lucienom si už určite pochopila, kde je tvoje miesto. Odvažujem sa tvrdiť, že si spadla zo svojho piedestálu svätice rovno na zadok."

Alice sa celá chvela od hnevu, ale krotila sa. Hrdo zdvihla hlavu.

„V tvojej neprítomnosti som urobila zopár zmien," pokračovala Caro. „Je najvyšší čas, aby som ťa s nimi zoznámila." Barónka sa otočila k Alice so šálkou čaju v ruke a chladno vyhlásila: „Rozhodla som sa, že vezmem svoj život do vlastných rúk a začnem viesť túto domácnosť. Odteraz sa budete voči mne správať s úctou, ktorá mi prináleží. Tý, Harry a tá stará harpia sa musíte naučiť vážiť si ma."

„Človek si musí úctu zaslúžiť," namietla rozhorčene Alice.

„Tak takéto drzosti si od teba vyprosím, ty malá flandra!" rozkričala sa na ňu Caro a oči jej blýskali hnevom.

„Ako sa opovažuješ?"

„Veď je to pravda. Viem to. Viem, čo si tam robila, tak predpovedám mnou nehraj svätú! Ak ma nemieniš poslúchať, môžeš vypadnúť z môjho domu a ísť si svojou cestou. Nezapadni, že ti môžem ľahko zabrániť, aby si sa stretávala s Harrym."

Alice z nej nespúšťala oči a nevychádzala z úžasu. „To by si predsa neurobila!"

„Skús a uvidíš."

Alice niekoľkokrát zažmurkala. Snažila sa pochopiť jej hrozbu. „Čo vlastne odo mňa chceš?"

„To už znie lepšie, milá švagrinka."

Alice na ňu šokovane zazerala.

Caro sa povznesené usmiala a odpila si čaju. „Hneď ti vysvetlím, čo od teba očakávam. Našou prvoradou starosťou je, aby si sa párkrát

objavila v spoločnosti. Treba všetkým ukázať, že si sa už zotavila z chrípky. Pre ženy v našom postavení je dôležité, aby zachovávali aspoň zdanie slušnosti."

Alice bojovala sama so sebou, aby sa kvôli tej urážke nerozčúlila a udržala jazyk za zubami. Nie som taká ako ty, pomyslela si. Bez ohľadu na to, čo som robila s Lucienom, nikdy nebudem taká skazená ako si ty.

„Dnes večer je koncert u grófký Lievenovej a v piatok ples v Argyle. Chceme, aby si sa zúčastnila na obidvoch podujatiach."

„Nemôžem. Mám svoje dni," odmietla.

„Tak dobre, dnes večer ťa ospravedlním z neúčasti na koncerte, ale v piatok pôjdeš so mnou na ten ples. Dovtedy by si už mala byť v poriadku."

„A čo Peg?"

S blazeovaným výrazom sa zahľadela do šálky s čajom. Očividne vychutnávala svoju moc. „Musíš odprisahať, že budeš do smrti mlčať o tom, čo sa dialo v Revell Court a potom jej dám ešte jednu príležitosť."

Keby londýnska smotánka zistila, ako nehanebne sa tam Caro správala a že ona sa stala Lucienovou milenkou, pretože Caro, ktorá bola za ňu zodpovedná, neurobila nič, aby ju ochránila, obidve by boli navždy znemožnené a vylúčili by ich zo spoločnosti. Caro si to veľmi dobre spočítala. Mala síce povest' dobrodružky a neraz vyvolala pohoršenie a menšie škandály, ale keby sa ukázalo, že je zlomyseľná, malicherná a žiarlivá mrcha a že zničila povest' vlastnej švagrinej, to by jej nikto neodpustil. A možno Caro nechce, aby sa to dozvedel jej pruský milenec, napadlo jej.

„Prisaháš?" naliehala Caro.

„Nemám v úmysle priznať, že Luciena Knighta vôbec poznám," odpovedala Alice zatrpknuto. „Keď som odchádzala, dohodli sme sa, že sa budeme voči sebe správať, akoby sme sa neboli nikdy stretli." Pri tých slovách jej vystrelila zo srdca do celého tela krčovitá bolesť, ale nesklopila oči a tvár mala celkom bezvýraznú.

„Výborne," potešila sa Caro. „Bude to teda naše malé tajomstvo. Ako prejav svojej dôvery k tebe dovoľím, aby tá stará sova u nás zostala, ale ty budeš zodpovedná za to, že sa mi nebude pliesť popod nohy. A povedz jej, že sami musí ospravedlniť."

Peg bude fučať, že sa musí ponížiť pred lady Glenwoodovou, ale

Alice vedela, že to kvôli Harrymu urobí. „Platí.“

Caro sa rozžiarené usmiala a upravila si účes. „Ani to nebolo také ťažké. Všetak, drahá?“

Práve vtedy sa ozval zvonček pri dverách.

„Ach, to bude von Dannecker. Ideme si zajazdiť do Hyde parku.“ Caro položila šálku s čajom na stôl, rozbehla sa k zrkadlu a vyšťúpala si líca, aby im dodala dievčenskú červeň. Potom sa ponáhľala privítať hosťa. Pán Hattersley mu už otváral dvere.

Alice za ňou opatrne kráčala, lebo bola zvedavá, ako vyzerá muž, ktorý sa má podľa všetkého stať Harryho nevlastným otcom.

Von Dannecker bol robustný, vysoký muž. Možno ešte vyšší ako Lucien a určite mohutnejší. Aj keď tmavý oblek bol vybratý s módnou rezervovanosťou, s iróniou si pomyslela, že tento drsný, vetrom ošľahaný chlapisko by vyzeral oveľa prirodzenejšie v brnení. Zdalo sa, že jeho svalnaté telo sa úporné bráni proti zovretiu saka a i škrobenej disciplíny bielej náprsenky. Mal širokú, hranatú tvár s vysokým čelom a ostrou bradou. Vlasy, žlté ako slama, mal ulízané a na pravom oku mal monokel.

„Karl!“

Caro sa priam vznášala od šťastia. Vyzerala popri ňom ako trpaslík. Postavila sa na špičky, aby ho pobožkala na obidve líca. Ach, tie európske maniere!

Monokel mu spadol a zostal visieť na stužke na hrudi. Stalo sa to vo chvíli, keď uvidel Alice, ktorá zostala stáť vo dverách salónu. Keď sa ich pohľady stretli, Alice sa zachvela a len len že sa neoprela o dvere. Mal tenké a kruté pery, pod očami tmavé kruhy a pokožka sa mu leskla.

„Karl, toto je moja švagriná, slečna Montague. Alice, toto je barón Karl von Dannecker,“ predstavila ich Caro, majetnícky ho chytila popod pazuchu a bez ostýchania ho pohladkala po svalnatom ramene.

Alice mu kývla hlavou. Uklonil sa jej a potom pozrel na schody, po ktorých skackavo schádzal Harry, pridŕžajúc sa zábradlia.

„Teta Alice! Poďme sa pozrieť na mačičky do záhrady!“ kričal.

„Idem, Harry. Ospravedlňte ma, prosím.“ Zdvorilo sa dvojici uklonila a náhlila sa popri nich, aby pomohla Harrymu zo schodov. „Dobre vieš, že nemáš chodiť po schodoch sám, Harry. Vždy ňa musí

niekto držať za ruku, aby si nespadol."

„Videl som tie mačičky z okna. Peg povedala, že by sme im mohli dať mliečko, lebo sa stratili mame."

„Harry!" zakričala Caro. „Pod' sem, pozdrav lorda von Danneckera a pobožkaj svoju mamu." Caro sa zohla a vystrela ruky k dieťaťu, aby predviedla milencovi, aká je prísna a zároveň milovaná matka.

Harry okamžite prestal s nadšeným džavotanim a uprel na Alice oči plné žiaľu. Nenápadne prikývla, že má poslúchnuť. Žiadne dieťa nie je dobre vychované, ak nerešpektuje svoju matku, aj keď je hriešnica. Odovzdane si povzdychol a poslušne vykročil k matke. Alice zovrelo srdce, keď videla, s akou opatrnosťou ju pobožkal. Akoby ho tvrdo naučila, že jej nesmie postrapatiť vlasy alebo pokrčiť šaty.

„Dobrý chlapec," pochválila syna Caro a v návale predstieranej lásky ho pohladkala po hlave. „A teraz sa ukloň Jeho lordstvu."

Harry siahla von Danneckerovi sotva po koleno, ale poslušne sa k nemu otočil, položil si ruku na hrud' a džentlmenský sa uklonil. Potom sa s úľavou rozbehol späť k Alice. Zodvihla ho do náručia a pevne ho objala. Zmocnila sa jej nevysvetliteľná túžba chrániť to dieťa pred obidvomi.

Do osláv zostávalo už len šesť dní. Podľa Clauda Bardoua všetko klapalo ako hodinky. Prišla už aj posádka, ktorá mala obsluhovať delo. Bola to pozornosť tej istej írkej lode, na ktorej tajne priplával do Anglicka. Jeho muži previezli z lode vyblýskané delo odliate z bronzu, strelivo a prenosnú pec na zohrievanie delových gúľ. Než dal Greena zlikvidovať, stačil mu zohnať pušný prach.

V tomto meste onedlho vyletia do ľuľtu tie najvýznamnejšie stavby, pomyslel si so zle skryvaným zadostučením. Keď vychádzal z domu spolu s lady Glenwoodovou, všimol si vzdorovitý pohľad jej blondätej švagrinej, ktorá práve zdvihla barónkinho syna a oprela si ho rozkročmo o bok. Nepáčil sa mu jej výzor.

Aj keď vyzerala rovnako citľavo ako ktorákoľvek iná príslušníčka anglickej šľachty, ostrážité modré oči prezrádzali silu charakteru.

Čo ako sa snažil zabudnúť na neprijemný pocit, ktorý v ňom vyvolala, aj tak sa nevedel zbaviť dojmu, že prehliadla jeho komédiu a nevidí v ňom pruského šľachtica. Bolo to absurdné, ale túžil čo najskôr

uniknúť pred jej chladným, skúmovým pohľadom. Ponáhlal sa k čakajúcemu kočiari, ktorý si prenajal.

Len čo boli v koči a ten sa pohol, Caro sa mu vrhla okolo krku a naruživo ho pobožkala. Nemal rád bozkávanie, ale ochotne pristúpil na jej hru. Chcel ju použiť ako návnadu, aby počas osláv Guy Fawkes Night vylákal Luciena Knighta z Londýna.

Áno, premýšľal, kým ju drsne bozkával, sú veci, ktoré mu Caro o svojom vzťahu s Lucienom Knightom neprezradila. Cítil to. Zakaždým, keď zvrtol rozhovor na jej nedávny škandál s dvojčatami, vyhla sa odpovedi.

Až doteraz na ňu príliš netlačil, pretože ju nechcel proti sebe poštváť, cítil však, že každým dňom ju má čoraz viac pod kontrolou, preto sa rozhodol, že sa jej spýta znovu a tentoraz o niečo neodbytnejšie.

Ukončil bozk a pozrel na ňu zmyselnými očami. „Drahá moja, dobre vieš, aký som do teba zbláznený," začal. Pre rodeného Francúza nebolo jednoduché rozprávať po anglicky, navyše predstierať nemecký prízvuk.

„Ach, Karl," priadla a hladkala ho rukami po celom tele. „Cítim presne to isté. Len vďaka tebe mám pocit, že znovu žijem!"

„Vieš, že mám s tebou vážne úmysly," pokračoval. Keď videl, ako sa jej rozžiarila tvár, takmer pocítil výčitky svedomia. Hlúpa hus! „Ale ak máme byť spolu," pokračoval rozhodne, „musím vedieť, čo sa skrýva za tými klebetami, s ktorými sa stretávam na každom kroku. Nechcel by som sa stať terčom posmechu. Musím vedieť pravdu o tom, čo sa stalo medzi tebou a dvojčatami Knightovcami."

Sklopila viečka.

„Takmer si sa vydala za Damiena Knighta. Je to pravda?"

„To bol len nevinný flirt, Karl."

„A preto si dovolila tomu druhému, aby ňu využil?"

„Lucien Knight ma nevyužil!" vybuchla s rozhorčením v očiach. „Tak aby si vedel, bol mnou taký posadnutý a tak veľmi túžil dostať ma do postele, že zradil vlastného brata. Ale veľmi rýchlo ma začal nudiť. Dosť bolestne sa ho to dotklo. Ešte stále sa na mňa hnevá, ale čo si mám počať? Stratila som oňho záujem," klamala, koketné naňho žmurknúc.

„Takže je do teba zbláznený?" spýtal sa jej. V hĺbke duše cítil, že ho

klame. „Pýtam sa len preto, aby som vedel, či môžem očakávať, že ňa znovu začne obťažovať.“

Usmiala sa a znovu ho objala. „Aký si zlatý, Karl! Naozaj by si ma chránil pred obťažovaním mojich bývalých ctiteľov?“

Práve vďaka tejto odpovedi sa utvrdil v domnienke, že za jej presladeným úsmevom sa skrýva lož. Samozrejme. Za jeho chrbtom sa naďalej stretáva s Lucienom Knightom a určite s ním aj spáva.

Tak toto predo mnou ukrývaš, ty flandra, premýšľal. Myslíš si, že si bohvieako šikovná a môžeš si užívať s viacerými mužmi zároveň. Keby bol skutočne von Dännecker, bol by sa rozčúľil, ale takto sa len usmial popod fúz. Skutočnosť, že ešte stále spáva s jeho nepriateľom, dokonale zapadala do jeho plánu.

„Naozaj by si ma chránil, keby som sa ocitla v ťažkostiach?“ podpichovala ho a vyzývavo si oblizla pery. „Chránil by si ma, ty môj veľký divoký Viking?“

„Telom i dušou,“ sľuboval a v duchu sa zamračil nad jej nevedomosťou. Vikingovia boli predsa Škandinávci, nie Germáni.

„Hmm,“ zapriadla, spokojne sa privinula bližšie k nemu a znovu ho pobožkala. Telo mu stvrdlo, keď mu siahla rukou do rozkroku, ale v myšlienkach bol už pri Sophii. Ešte stále sa nevrátila a začínal rozmýšľať, či tá ruská líška nezdupkala.

Neopovážila by sa, ubezpečoval sám seba. Kým prenasledovala Rolla Greena do vidieckeho sídla Luciena Knighta, napísala mu list. To nie je správanie ženy, ktorá sa chystá zdrhnúť. V hĺbke duše, kde ešte existovali aké také zvyšky citov, sa začal obávať, že sa jej niečo stalo. Sophia bola výnimočná žena. Druhá taká neexistuje. Ona jediná ho vždy chápala, rozumela jeho temným chúfkam.

Vzápätí sám seba vyhrešil za svoje obavy. Sophia sa predsa vždy dokázala o seba postarať. Vôbec nepochyboval o tom, že tú americkú krysu bez problémov zlikvidovala. Cítil, že splnila úlohu, ktorou ju poveril. A to je v tejto chvíli jediné, na čom skutočne záleží, uzavrel netrepezlivo svoje úvahy.

Potom ju vytlačil zo svojej mysle a zobral Caro do hotela Pulteney, kde sa zmocnil milenky svojho úhlavného nepriateľa, akoby to bola obyčajná londýnska pobehlica. Kým do nej surovo vnikal, nútil ju nahlas priznať, že je lepším milencom ako Lucien Knight. Vedel, že sa

mu neodváží protirečit, ale aj tak ho jej slová potešili.

Štrnásť kapitola

Lucien pozoroval vysvietenú plesovú sieň v Argyle z prítmnia vysokého balkónu a obzeral si množstvo ľudí pod sebou so sústredenou trpezlivosťou dravca, ktorý striehne na svoju korisť. Nemohol uveriť, že prešli už štyri dni. Štyri dni neustáleho hľadania, štyri dni, počas ktorých trýznil svoj mozog, aby vymyslel, ako prekabátiť Bardoua. A teraz je už piatok večer. Zajtra začnú veľkolepé oslavy Guy Fawkes Night, a on svojho nepriateľa ešte ani len nezazrel.

Zalarmoval dokonca londýnske policajné zložky, len aby vypátrali Clauda Bardoua. Dal im svoju kresbu a slovný opis veľkého Francúza, ale až doteraz ho nikto nevidel. Pri stavu bojovej pohotovosti uviedol celú kráľovskú jazdeckú gardu, prikázal bezpečnostným silám, aby strážili Westminster Hall, všetky dôležitejšie budovy a kráľovské sídla po celom Londýne. Nechal prehľadať staré pivnice v budovách Parlamentu, aby sa presvedčil, či tam nie sú výbušniny.

Nenašli nič. Zatiaľ čo strážnici prehľadávali ulice a prezerali sklady pozdĺž Temže, vybral sa hľadať Bardoua medzi anglickú smotánku.

Bardou nepatrí k šľachticom, ale bol dosť arogantný na to, aby sa medzi nich votrel. Určite bol presvedčený, že ich dokáže prekabátiť, stačí si obliecť ten správny odev. Znervózňovalo ho to. Cítil, že ho má takmer na dosah ruky, ale nevidel ho. Ten prekliaty sedliacky syn sa mu istotne rehoce za chrbtom, že ho márne hľadá. Očividne sa nemieni ukázať, kým nebude pripravený zaútočiť.

Práve v tej chvíli to v sále vzrušene zašumelo. Lucien videl, že všetky hlavy sa zvedavo otočili ku vchodu. Dovnútra vošla vznešená kráska v bielom, s hrdo zdvihnutou hlavou a v zlatistých vlasoch mala pôsobivo vpletenú šnúru perál. Pri pohľade na ňu utrpel šok.

Alice!

Ohúrené na ňu hľadel, celkom vyvedený z miery.

Čo tu, dočerta, robíš? neveril vlastným očiам. Zachvátila ho radosť i panika zároveň. Ach, Bože, ako veľmi mu chýbala! Ale prečo je v Londýne?

Caro kráčala popri nej. Bola oblečená do úzkych čiernych zamatových šiat. Pozornosť všetkých prítomných však pútala Alice. Bola pokojná, sebaistá, vznešená. V ľahučkých večerných šatách z bieleho hodvábu, ktoré sa efektne vlnili okolo jej dievčenského tela, vyzerala ako nad všetky pozemské malichernosti povznesená socha anjela, ktorý zostúpil zo svojho piedestálu. Už to nebolo to hanblivé stvorenie, ktoré sa minulý týždeň odvážilo vojsť do jeho knižnice a ktoré tak ľahko očaril poéziou. Teraz z nej sálala sila, hodná rešpektu. Zastala, preletela očami po sále s hrdým odstupom a potom vošla dnu.

Okamžite ich spolu s Caro obkolesil húf mužov, medzi nimi vyobliekaní fičúrici i elegantní dôstojníci v uniformách. Všetci sa hlasno dožadovali ich pozornosti a zahŕňali ich lichótkami.

Z očí mu vyšľahli blesky. „Marc!“ vyštekol a otočil sa, aby pohľadal svojho chránenca.

Mare sa opieral o dvere pod schodišťom, ktoré viedlo na balkón. Okamžite sa vybral k nemu. Lucien zlostne zatínal zuby a od zúrivosti nedokázal prehovoríť. Len ukázal na Alice.

„Dočerta!“ zahrešil si Marc popod nos.

„Odveď ju preč.“

„Rozkaz.“

Alice ľutovala, že na ten ples vôbec išla. Oveľa radšej by sedela doma schúlená pred kozubom a hľadela do ohňa... alebo čítala Harrymu rozprávku. Bolo však dôležité, aby sa objavila v spoločnosti a dokázala, že je všetko v poriadku, že sa jej nič nestalo, nič, čo by ju vylúčilo zo spoločnosti.

Nebolo to nič zvláštne, len obyčajná chrípka. Aké je to príhodné, pomyslela si so zatrpknutým úsmevom, že som sa vrátila od Luciena s množstvom lží na jazyku.

Ešte ani poriadne nevošla do sály a jej starí ctitelia Roger, Freddie a Tom - už boli pri nej. Obkolesili ju a začali rozprávať jeden cez druhého. Roger Manners, šľachetný mladý muž s vlnitými čiernymi vlasmi a hnedými očami, bude jedného dňa vynikajúci právnik. Freddie Foxham bol priam stelesnením najmódnejších trendov. Dnes večer mal na sebe purpurovočervené sako s takou vysokou náprsenkou, že sotva dokázal hýbať hlavou. Tom de Vere, syn

vidieckeho šľachtica, bol z nich najvyšší, rád sa smial a mal vernú povahu loveckého psa.

„Ktože je táto výnimočná krásavica?" zvolal nadšene Tom. Na tvári mal zbožňujúci úsmev.

„Slečna Montague, zdá sa, že ste sa už celkom zotavili z choroby. Vyzeráte úžasne," s nadšením ho prekričal Roger a s obvyklou galantnosťou jej zľahka pobozkal ruku.

Freddie si ju cez monokel premeral od hlavy po päty a prísne ju zhodnotiac, vyriekol svoj posudok: „Áno, celkom ujde."

Alice len len že nevyprskla do smiechu. „Ďakujem za kvety. Všetkým trom."

„Ktoré sa vám páčili najviac?" spýtal sa Tom s detinskou dychtivosťou.

Zasmiala sa. „Všetky boli úchvatné."

„Poďte si sadnúť, drahá Alice. Nesmiete prepínať svoje sily," vyzval ju Roger, ktorý bol zvyknutý preberať v každej situácii zodpovednosť na seba, a tak to urobil aj teraz. Nežne ju chytil za lakeť a viedol cez plesovú sieň. Freddie kráčaľ pred nimi a elegantnou vychádzkovou palicou, ktorú nosieval vždy so sebou, im razil cestu.

Keď sa dostali k oddychovému priestoru v kúte, Tom jej úslužne odtiahol stoličku so slovami: „Ráčte na trón, princezná."

„Vy traja ste naozaj čísla," hřešila ich. Caro sedela len kúsok od nej, pohrúžená do bezstarostného flirtovania. Jej nechutný brat Weymouth sa obšmietal okolo nej. Určite prišiel od barónky vymámiť ďalšiu pôžičku. Vyzeral rovnako neupravený a zasa bol opitý a navyše omámený ópiom.

„Tom, čo keby si dáme priniesol punč?" požiadal ho Freddie.

„Výborný nápad!" nadchol sa Tom, akoby ho práve osvietila božská inšpirácia. Len čo sa začal predierať pomedzi ľudí, aby našiel stolík s punčom, Freddie a Roger pohotovo zaujali miesta vedľa Alice.

„Musím vám povedať, že ste nás poriadne vyľakali, drahá," spustil Roger a zatváril sa nešťastne.

„Ale už som celkom v poriadku."

„Natoľko v poriadku, že môžete aj tancovať?" navrhol Freddie.

„Snáď," pripustila a koketné dodala: „Máte krásnu vestu."

„Som rád, že sa vám páči."

„Udialo sa v Londýne počas mojej neprítomnosti niečo vzrušujúce, o čo som prišla?“

Pokračovali v nenútenom rozhovore. Roger jej opisoval najnovšie predstavenie Shakespeara, kde zažiarila nová hviezda divadelného neba - Edmund Kean. Freddie sa pokúsil predčiť jeho rozprávanie opisom veľkolepej jazdeckej súťaže v kráľovskom amfiteátri Astley.

Alice ich počúvala len na pol ucha, v myšlienkach bola celkom inde. Ako vysvetlí budúcemu manželovi, že nie je panna? Alebo ho má radšej prekabátiť a narafičiť to tak, aby na nič neprišiel?

Mala by sa vydať za Toma, toho by oklamala pomerne ľahko, ibaže on je strašne hlúpy. Milý, ale hlúpy. Nikdy by ho nedokázala naozaj ľúbiť, a keby si ho vzala, zachovala by sa veľmi nečestne.

Svetaskúseného Freddieho by nepodviedla tak ľahko, ale on by sa s jej pádom dokázal zmieriť. Začula však, že Freddie má neprirodzene blízky vzťah s jedným zo svojich priateľov. Po tom, čo videla v Grotto, chápala, čo také klebety znamenajú. Občas mala dokonca pocit, že jej dvorí len preto, že sa to od neho očakáva, ale v skutočnosti je mu úplne ľahostajná.

Najlepšie by asi urobila, keby si zobrala Rogera. Ani na chvíľku nepochybovala o tom, že je ešte panic a určite by mu uniklo, že už nieje nevinná, pretože oddanosť k nej ho celkom zaslepovala. Postavil si ju vysoko na piedestál a vzhliadal k nej ako k svätici.

Keď sa Tom vrátil s punčom, Freddie sa otočil, aby pozdravil jedného zo svojich arogantných, povýšenecky sa tvariacich priateľov. Roger to okamžite využil, naklonil sa k nej a zašepkal jej do ucha: „Musím sa s vami rozprávať, Alice. Medzi štyrmi očami.“

Prikývla, lebo bola zvedavá, o čo ide. V tej chvíli však začula svoje meno.

„Slečna Montague!“

Otočila hlavu. Od prekvapenia takmer zabudla zatvoriť ústa, keď uvidela Marca a skupinku Lucienových priateľov, ktorí kráčali k nej ako jeden muž.

„Slečna Montague! Nemohol by som s vami prehodiť pár slov, prosím?“

„Dobrá večer,“ pozdravil ju Talbert. „Vyzeráte vynikajúco.“

„Mademoiselle!“ uklonil sa O'Shea.

„Som rád, že vás znovu vidím, drahá slečna Montague! Dnes večer vyzeráte rozkošné," zložil jej poklonu Marcus a v očiach mu tancovalo huncútstvo.

„Čo to má znamenať?" rozčuľoval sa Roger, keď ho Lucienovi roztopašní chránenci izolovali od Alice.

„Náš spoločný priateľ nie je veľmi nadšený tým, že vás tu vidí," šepol jej Marc do ucha.

„On je tu?" vydýchla a odrazu sa nevládala ani pohnúť. „Kde?"

„Všetko vidí," žmurkol na ňu sprisahanecky Kyle. „Je ako Argos s tisíckami očí po celom tele, ktorého poverila žiarlivá bohyňa Héra, aby strážil milenkú jej manžela."

„A čo jeho zranenie?" spýtala sa rýchlo. Rozprávala poŕtichu, aby ju počul len Marcus.

„Prečo vás to zaujíma?"

Cítila, že ju zaliala červeň. „Kde je? Prečo neprišiel sám?"

„Dobre viete, prečo to nemôže urobiť."

Alice naňho vzdorovito zazrela. Marc uprel oči na galériu. Diskrétné sledovala jeho pohľad, ale zachytila len akýsi pohyb. Nevidela však nikoho.

„Mám vám odovzdať jeho odkaz. Odídte okamžite z Londýna. Vráťte sa do Glenwood parku. Tu vám hrozí veľké nebezpečenstvo."

„Pre zmenu mu môžete odovzdať odo mňa tento odkaz: Nie je môj manžel a nemá mi čo rozkazovať. Budem robiť, čo sa mi zachce."

„Vy teda máte guráž!" uškrnul sa O'Shea.

„Páni, to už naozaj stačilo," osopil sa na votrelcov Roger začal sa pretláčať k Alice. „Slečna Montague, poďte semnou."

„Čo máte -" osopil sa Marc rozčúlene na Rogera, ale v tej chvíli ho Freddie pichol vychádzkovou paličkou doprostred hrude.

„Držte sa od dámy v patričnej vzdialenosti!" Prinútil Marca o krok ustúpiť. „Neverím, že vás tejto dáme oficiálne predstavili, takže nemáte právo hovoriť s ňou."

„Freddie!" zasípela Alice pohoršene.

Marc varovne prižmúril oči. „Ako mi v tom mienite zabrániť?"

„Nijako. Prečo by som si mal krčiť šaty, keď sa o vás dokáže postarať tuta Tom? Naňho, Tom!" prikázal mu Freddie a oprášil si elegantné biele rukavičky.

Marc sa otočil a uvidel za sebou veľkého svalnatého ohromotlka. Zaklonil hlavu a obzeral si ho. Tomova tvár potemnela hnevom a zlostne naňho zazeral.

Alice sa nadýchla. Chcela niečo povedať, aby zabránila šarvátke, ktorá sa zdala neodvratná, ale Mare si odrazuj zahrešil popod nos a všetci piati sa rýchlo rozlúčili, cúvajúc pred niekým, koho nevidela. Len čo sa jej otvoril výhľad, zbledla. Lucienov brat stál len kúsok od nej a prebodával ju panovačným pohľadom.

Bol to plukovník lord Damien Knight, preslávený národný hrdina. Nemohla si ho s nikým pomýliť. Mal na sebe červenú uniformu, zlaté epolety a lemovanie, biele rukavice a lesknúcu sa šabľu. Bol rovnako vysoký ako Lucien, takže o vyše hlavu prečnieval ostatných mužov. Pôsobil však oveľa mohutnejším dojmom, a výzorom a držaním tela vzbudzoval rešpekt a bezpodmienečnú poslušnosť. Lucien pôsobil, naopak, uvoľnene a nenútene, akoby nechcel korisť vystrašiť.

Alice nespúšťala z neho užasnuté oči. Ich nápadná podoba jej vyrazila dych. Len čo sa Damien pohol a zmenšil vzdialenosť medzi nimi, všimla si, že kým Lucienov krok bol uvoľnený a ležérny, akoby bol na prechádzke, Damien pochodoval ráznym, vojenským krokom s hrdo zdvihnutou hlavou.

Zostal stáť pred ňou a odkašlal si. Spoza neho náhlivo vykročil ďalší muž v uniforme. Damien mal také široké plecia, že muža za ním si doteraz vôbec nevšimla. Jeho husté červené vlasy a starostlivo pestované fúzy jej boli povedomé. Potom si všimla, že dôstojník nemá ruku a odrazu si uvedomila, že je to spolubojovník a priateľ jej brata, major Jason Sherbrooke.

„Major Sherbrooke!“ zvolala prekvapene.

„Slečna Montague, už sme sa dávno nevideli,“ prihovoril sa jej srdečne, hoci vyzeral dosť rezervovane. „Musím sa priznať, že som nesmierne prekvapený, ako Glenwoodova malá sestrička vyrástla.“

Usmiala sa, ale Damien uprel na Sherbrooka netrpezlivý pohľad.

Všetci mladí muži ich pozorovali z úctivej vzdialenosti. Major Sherbrooke prikývol: „Slečna Montague, dovoľte, aby som vám predstavil plukovníka lorda Damiena Knighta. Pane, toto je ctihodná slečna Alice Montague.“

„Teší ma,“ povedala potichu a uklonila sa.

Caro spozornela.

Lord Damien Knight sa uklonil. „Slečna Montague, budete taká láskavá a zatancujete si so mnou?"

Alice počula, že Caro pri jeho otázke nahnevane vyprskla.

Ešte raz podozrievavo pozrela na plukovníka. Lucien zdôrazňoval, že sa nesmie ani živej duši zmieniť o tom, že spolu strávili týždeň v Revell Court, ale bratovi to zrejme povedal. Aký iný dôvod by mohol mať Damien, aby ju požiadal o tanec? Vôbec nepochybovala o tom, že plukovník mal iba jeden jediný motív - chcel sa Lucienovi pomstiť za to, že mu prebral Caro.

Zaváhala, pretože vedela, aký je Lucien zraniteľný, keď ide o jeho oslavovaného brata. Ak ich pozoruje, rozzúri ho to.

„Nie som si istá, či je to dobrý nápad, pane," namietla potichu, hoci sa triasla pri predstave, že sa stavia na odpor takému vplyvnému mužovi.

„Je to veľmi dobrý nápad, slečna Montague," trval na svojom. „Rád by som sa s vami porozprával."

Bol to príkaz, nie prosba. Vystrel k nej ruku a jeho oceľovosivé oči jasne prezrádzali, že neznesie odpor.

Ďalší panovačný Knight! pomyslela si rozhorčene. Ale na druhej strane, Lucien si zaslúži príučku za to, že dal prednosť prenasledovaniu nepriateľa pred ňou. Len nech škripe zubami! rozhodla sa v slabej chvíli.

Žiarivo sa usmiala na hrdinu s kamennou tvárou, položila prsty v rukavici na jeho ruku a kráčala s ním k tanečnému parketu.

Bojová nálada mladíkov, ktorí sa chystali do bitky, medzitým pohasla. Jej traja nápadníci, piati Lucienovi priatelia, a dokonca aj Caro, ich závistlivo pozorovali, keď sa pridali k ostatným párom, ktoré už tancovali menuet.

„Je to pre mňa neočakávaná pocta," poznamenala zdvorilo Alice.

„Ja sám som prekvapený tým, že som sa odvážil požiadať vás o tanec," pripustil. „Tanec nenávidím, potrebujem sa však s vami súrne porozprávať."

„Ale?"

Nemohla si nevšimnúť, že prakticky všetky páry očí v sále sa upierajú na nich dvoch. Ženy, ktoré súperili o Damienovu pozornosť, ju

žiarlivo pozorovali a rovnako žiarlivo sa tvárili aj jej traja ohrdnutí nápadníci. Veľmi túžila dozvedieť sa, či ich pozoruje aj Lucien. Pohľad na Damiena bol pre ňu mimoriadne bolestivý, pretože vyzeral presne tak ako jeho dvojča. Líšili sa len v dvoch maličkostiach - Lucien mal dlhšie vlasy a Damienove oči mali odtieň kovovej šedé, zatiaľ čo Lucienove žiarili ako leštená oceľ.

Keď ich kroky a figúry menuetu znovu zviedli k sebe, Alice vložila prsty do Damienovej ruky.

Zaváhal a potom sa pokúsil nadviazať priateľský rozhovor: „Lady Glenwoodová sa predtým mnou zmienila, že mladý pán Harry si vás veľmi obľúbil.”

Alice sa proti svojej vôli usmiala. „Aj ja ho mám veľmi rada.”

„Takže máte rada deti?”

„Väčšinu z nich,” odpovedala šibalsky. Pozoroval ju a pobavený záblesk v jeho očiach jej znovu pripomenul Luciena. Bolestne po tom darebákovi zatúžila.

„Ako sa má Harry?”

„Bohužiaľ, má kiahne, ale už sa z nich zotavuje.”

„Je mi ľúto, že musel pretrpieť takú nepríjemnú chorobu.”

„Nuž, jedného dňa ju musíme prekonať všetci.”

„Slečna Montague, musíte mi dovoliť, aby som vás prišiel navštíviť,” povedal zrazu Damien a pevnejšie jej zovrel ruku. „Musíme” sa pohovárať medzi štyrmi očami, toto miesto nie je vhodné na vážny rozhovor. Môžem sa u vás zastaviť... povedzme, zajtra?”

„Prečo?”

Figúry tanca ich od seba oddelili, skôr než jej stihol odpovedať, ale teraz už aspoň vedela, čo od nej chce. Venovať mu jeden tanec, aby nahnevala Luciena, je jedna vec, ale jeho naliehanie na stretnutí medzi štyrmi očami naznačovalo niečo vážnejšie.

Zbledla, keď si predstavila, že Lucien sa zrejme vychvaľoval pred bratmi, že zviedol pannu a v ich očiach teraz vyzerá ako žena bez morálky. Budú ju všetci Knightovci pokladať za ľahkú korisť?

„Z mojej strany sa nemáte čoho obávať,” ubezpečil ju Damien rýchlo, keď ich figúry tanca znovu spojili. Očividne si všimol, že nápadne zbledla.

„Naozaj nie?” zasipela neprístupné. Odrazu mala pocit, že Lucien ju

zradil po druhý raz.

„Slečna Montague, naozaj nie je dôvod báť sa, že vám niečo hrozí. Dávam vám svoje čestné slovo. Zajtra vám vysvetlím -“

Vytrhla si ruku z jeho zovretia. „Nič mi nemusíte vysvetľovať, pane. Rozumiem tomu dokonale.“ Otočila sa práve vo chvíli, keď dohrala hudba a okamžite od neho odišla. Kým sa predierala pomedzi tanečníkov, srdce jej prudko bilo a kolená sa jej podlamovali. Uvedomovala si, že v tejto chvíli sa nedokáže postaviť zoči-voči svojim nápadníkom. Potrebovala čas, aby zvládla svoju rozbúrenú myseľ. Čo to len urobila so svojím životom? Čo s ním urobil Lucien? Najradšej by toho sivookého zloducha zahrdúsila vlastnými rukami!

Slečna Svätuškárika! Rozumná Alice! Teraz sa ukázalo, že je väčšia hlupaňa než Caro.

Náhlym krokom prešla na druhú stranu siene a vybehla na terasu. Vzduch bol chladný, ale aj tak prešla ku kamennej balustráde. Kým sa vráti späť medzi hostí, musí sa spamätať. Horšie ako nečisté svedomie, horšie ako podozrivá pozornosť lorda Damiena, bolo vedomie, že Lucien je s dnes tu a vôbec nemá v úmysle stretnúť sa s ňou. Nebola domýšľavá, ale jeho ignorovanie bolo aj na ňu priveľa.

V návale bolesti zatvorila oči a potom ich otvorila a prosebné uprela k nebesiam, lebo počula, že sa za ňou otvorili sklenené dvere.

„Alice!“ vyrušil ju z premýšľania Rogerov naliehavý hlas, „Čo tu robíte? Okamžite poďte dnu! Boli ste predsa chorá -“

Otočila hlavu. Vietor sa pohrával s jej jemnými šatami a pramienkami zlatistých vlasov. Roger sa zháčil a premeral si ju od hlavy po päty. „Bože, vy ste ale krásna!“

Zafala zuby a otočila sa. Oprela sa rukami o chladnú kamennú balustrádu, zdvihla hlavu a prehľadávala tmavú oblohu, akoby vo hviezdach chcela nájsť odpovede na svoje otázky. Nenašla ich.

„O čom ste sa chceli so mnou rozprávať?“

„Alice... naozaj ste mali chrípku?“

Prudko sa k nemu otočila so srdcom až v hrdle. „Prečo sa pýtate?“

Zvraštil čelo, keď počul jej urazený tón. „Zdá sa, že ste sa zmenili. Možno to bolo niečo oveľa vážnejšie. Čo ak ste mali zápal mozgových blán? Navštívili ste nejakého dobrého londýnskeho špecialistu? Robím si o vás starosti.“

V duchu zastonala, lebo intuitívne vytušila, prečo sa chce s ňou rozprávať osamote. Koniec koncov, už ju pri trochu rôznych príležitostiach požiadal o ruku. Nepochybné si zúfalstvo v jej očiach vysvetlil nesprávne, lebo ju nežne chytil za ruku.

„Keď som vás dnes večer uvidel takú anjelsky krásnu vedel som, že už nedokážem dlhšie čakať. Alice, vydajte sa za mňa, alebo mi povedzte, že sa to nikdy nestane. Tie muky už dlhšie nevydržím!"

„Ale, ale, priateľu, vari nevíete, že mladé dámy úmyselne, ba dokonca s pôžitkom trápia mladých mužov?" ozval sa odrazu z tmy za ich chrptami hlboký hlas.

Alice takmer vykrikla od prekvapenia a vytrhla si ruku z Rogerovho zovretia. Z tieňov sa vynoril Lucien v celej svojej kráse. Jeho hrdá chôdza bola trochu neistá a rovno pred nimi si znovu poriadne odpil z fľaše, ktorú držali v ruke. Náprsenku mal nakrivo, vlasy rozstrapatené! a vyzeral opitý. Takého ho ešte nevidela.

„No dovoľte, pane!" osopil sa naňho Roger. Líca mu horeli rozhorčením. „Bol by som rád, keby ste nás nerušili!"

„Prišiel som ako váš anjel strážny, priateľu," bľabotal, potácavo sa ukloniac.

Alice prižmúrila oči a zazerala naňho, ako len vládala, srdce jej však búšilo od radosti a vzrušenia, že ju predsa len vyhľadal.

„Ste si celkom istý, že ste pripravený na manželstvo?" spýtal sa Rogera. „A ste si istý, že slečna Montague je pre vás tá pravá?"

„Vy opitý grobian!" vykrikol Roger rozhorčene. „Vy ste ten druhý z dvojčiat Knightovcov. Mám pravdu?"

„Čo ma prezradilo?" spýtal sa Lucien s opitým úškrnom.

„Je mi celkom jedno, kto ste, ale ak sa odtiaľto okamžite nestратíte, vyzvem vás na súboj!"

„Roger, to nesmiete!" vykrikla Alice preľaknuto.

„Drahá, vy pochybujete o mojich schopnostiach?" zvolal Roger urazene.

„Samozrejme, že nie. Ale vy... vy... nemôžete bojovať s týmto mužom. Je očividne opitý. Nebolo by to čestné."

„A dámy majú rady čestných mužov, priateľu," zatiahol Lucien.

Roger sa nahneval a chytil ju za rameno. „Poďte dnu, drahá Alice. Tento ožran nerešpektuje nežné city mladých dám."

„Áno, len bežte, slečna Montague. Ak máte v úmysle prijať jeho ponuku, bude najlepšie, ak si zvyknete na to, že musíte robiť, čo vám prikáže," poradil jej Lucien. V sivých očiach sa mu zračil hnev.

„Ako sa ju opovažujete podpichovať proti mne?" osopil sa na nečakaného soka Roger. Postavil sa pred ňu, zazerajúc na Luciena.

Lucien ho odrazu schmatol za sako a začal ním triasť. „Ty hlupák, mám sto chutí rozbiť ti hubu!" soptil, celkom zabudnúc na svoju pretváрку.

„Lucien, neblázni!" vykrikla Alice.

Okamžite Rogera pustil. Ten sa prekvapene pozrel na Alice. „Vy toho chlapa poznáte?"

Bol to moment pravdy.

Pozrela na Rogera, ale nebola schopná vyrieť ani jediné slovo. Nikdy sa už asi nedozvie, čo si v tej chvíli prečítal v jej očiach. Znechutene pokrútil hlavou, otočil sa a keď vošiel späť do siene, rozčúlene tresol za sebou dvere.

Alice sa mykla, keď dvere hlasno buchli a potom sa otočila k Lucienovi.

„Ty diabol! Had! Ako sa opovažuješ špehovať ma?"

„Vyrušil som ťa v romantickom hrkútaní pri mesiačiku? Je mi to ľúto, Alice! Ako by si mu odpovedala, keby som nebol zasiahol? Prijala by si jeho ponuku?" dožadoval sa odpovede. Po jeho opitosti už nebolo ani stopy - bola to len jeho ďalšia lešť.

Pohrdavo pokrútila hlavou. „Do toho ťa nič nie je."

„Tak to sa teda veľmi mylíš. Patríš mne. A varujem ťa, ak pomýšľaš na to, že za mojím chrptom dáš rýchlo slovo nejakému trkvasovi... Podpíšeš mu tým rozsudok smrti."

Jeho majetnícke slová ju rozrušili, ale ukryla to za pobúrenie. „Zasa by si chcel prelievať krv? To je tvoja odpoveď na všetko?"

„Čo robíš v Londýne? Povedal som ti predsa, aby si sem nechodila! Kde, v pekle, zostal McLeish?"

„Neviem, kde je a je mi to celkom jedno. A pokiaľ ide o to, čo tu robím ja, odpoveď je celkom jednoduchá: pokračujem vo svojom predošlom živote. A bez teba." Prestala sa opierať o balustrádu a chcela vykročiť nazad k tanečnej sále. Zabránila jej v tom však jeho ruka. Prudko si ju pritiahol k sebe.

„Ruky preč odo mňa!"

Násilím jej položil ruku na svoju hrud' a vášnivo sa zmocnil jej úst. Zradilo ju vlastné telo, ktoré ignorovalo jej urazenosť a reagovalo podľa svojej vôle. Pokúšala sa však vzdorovať jeho čiernej máгии, odmietala sa poddať jeho moci.

„Stále po mne túžiš," zašepkal. „Cítim to."

Násilím sa vytrhla z jeho objatia a natiahla pred seba ruky, aby ho prinútila držať si od nej odstup. „Ako sa opovažuješ?" zasipela. Hrud' sa jej prudko dvíhala a klesala.

„Možno by si bola radšej, keby ťa bozkával Damien?" zavrčal. „Mieniš sa hodiť okolo krku každému, kto sa tu dnes večer objaví, alebo sa uspokojíš s príslušníkmi mojej rodiny? Vlastne prečo by ti mali stačiť moji bratia? Veď je tu celý Damienov štáb!"

Bez rozmýšľania ho z celej sily udrela po líci.

Smiech, ktorý mu vytryskol z hrdla, bol zvukom plným bolesti. „To je všetko? Udri ma ešte raz. Alice. Silnejšie."

Utrápené oči sa jej naplnili slzami. Bolest', ktorú obidvaja cítili, bola neznesiteľná.

Lucien chvíľu hľadel na jej slzy, potom od nej odstúpil a s divokým výkrikom šmaril poloprázdnu fľašu vína o kamennú balustrádu. Presne tak, ako rozbil jej srdce. Červené víno narobilo flaky na sivom kameni a kvapkalo z múra ako krv. Znovu sa otočil k nej, sivé oči mal plné hnevu a bolesti.

„Myslíš, že chcem, aby to bolo takto?" zašepkal prudko. „Myslíš si, že nesnívam o tebe každú noc?"

Tak prečo si si potom nevybral mňa? takmer vykrikla. Srdce jej zvieralo, ale hrdosť ju prinútila potlačiť protest vo svojom vnútri.

„Odíď z Londýna," prikázal jej. Očividne znovu nadobudol rovnováhu. Oči mu horeli a tvár mal napätú.

„Nemusím ťa poslúchať. Pre mňa si prestal existovať."

„Môžeš ma nenávidieť, ale nebuď blázon. Naozaj je to tu pre teba príliš nebezpečné."

„A prečo by som ti mala veriť? Ty si predsa odborníkom na klamstvá. Alebo nechceš, aby som ti stála v ceste, keď si vyhliadneš ďalšiu obeť, ktorú zvedieš a potom opustíš?"

Videla, že zasiahla svoj cieľ, pretože sa mykol, odvrátil sa od nej a

skloniac hlavu, dlho mlčal.

„Chcem, aby si odišla domov!" povedal napokon.

„Kašlem na to, čo chceš!" zvrtila sa na podpatku a vykročila smerom k francúzskym dverám. Bola taká rozpalená hnevom, že vôbec nevníkala nočný chlad.

„Tak mi aspoň slúb, že zajtra počas osláv Guy Fawkes Night zostaneš doma. Prosím ta o to. Ten Francúz, o ktorom som ti rozprával, chce zaútočiť už zajtra. Neviem presne, čo bude terčom jeho útoku, ale môže to byť čokoľvek, kde bude veľa ľudí."

Všimla si, že jeho hlas znie unavene a poraženecky. Zostala stáť a obzrela sa. Oči mal plné nepokoja.

„Sľúbiš mi to?"

„V poriadku, ale chcela by som niečo vedieť. Komu okrem Damiena si o nás dvoch povedal?"

„Ja? Nepovedal som to nikomu."

Nahnevane zatvorila oči. „Ale povedal si mu to, Lucien. Povedz pravdu, aby sa mi nestalo, že znovu natrafím na nejakú výbušninu."

„Nepovedal som to nikomu," zopakoval presvedčivo.

„Prečo ma teda požiadal o tanec?"

„Pretože si najkrajšou ženou na plese."

Znechutene zagúľala očami a znovu vykročila ku dverám.

„Alice!"

Obzrela sa ponad plece. Ruky mal zastrčené vo vreckách nohavíc. Mesačné svetlo osvetľovalo jeho bielu náprsenku i širokú líniu pliec a nočný vánok mu strapatil zvlnené kučery.

„Zo všetkých najkrajšia," zopakoval. „Dobre vieš, že sa ťa nevzdám."

Nespúšťala ho z očí. Stačilo pár nežných slov, jeho vrúcny pohľad, a bola celkom namätko. Ešte aj teraz sa musela ovládať, aby sa nerozbehla k nemu a nehodila sa mu okolo krku. Aj napriek tomu, že ju zviedol a potom odvrhol, musela z celej sily bojovať proti magickej sile, ktorou ju k sebe priťahoval. Nie. Boh mi je svedkom, že sa nikdy nestanem hračkou v jeho rukách, obrňovala sa proti jeho ubolenému a roztúženému pohľadu.

„Už sa mi nikdy neukazuj na oči!" zasipela a trasúcimi sa rukami si otvorila dvere. Ponáhľala sa späť ku Caro. Barónka sa zabávala

uprostred skupinky zvrátené vyzerajúcich fičúrov.

„Chcem ísť domov," zašepkala jej Alice do ucha.

„Tak dobre," súhlasila Caro po krátkom rozmýšľaní, ovievajúc sa vejárom. „Kým príde von Dannecker, nezaškodí mi, ak sa trochu upravím."

„Dnes večer? Veď je už pol jedenástej."

„Áno." Caro sa bez hanby pozrela na ňu spoza vejára, „Nevšímaj si ho, keď ho ráno budeš počuť odchádzať."

„Nemôžeš mu to predsa dovoliť, keď jev dome Harry. Pod tvojou vlastnou strechou -"

Barónka len mykla plecóm. Vstala a s afektovaným úsmevom sa rozlúčila so svojimi rozjarenými obdivovateľmi.

Claude Bardou už vedel, že Lucien Knight sa vrátil dos Londýna a už niekoľko dní prevracal celé mesto hore nohami, len aby ho objavil. Zdalo sa mu to veľmi zábavné. Boli pánom situácie a vychutnával napätie zo zápasu nervov s dávnym nepriateľom. Znepokojovala ho len jediná vec a to, že po Sophii nebolo stále ani chýru, ani slychu. Bôl si istý, že najneskôr dnes večer sa vráti. Čakal na ňu v hotelovej izbe, nervózne chodil hore dolu po izbe, fajčil na balkóne jednu cigaru od druhej a hľadal jej tvár v rieke ľudí, ktorá sa bez prestania valila po Piccadilly. Potreboval, aby sa vrátila, pretože zajtra ráno po skončení akcie mala odísť spolu s ním z Anglicka.

Odmietol sa však znepokojsovať jej meškaním a namiesto toho sa plne sústredil na dotiahnutie posledných maličkosť svojho plánu. Deň D sa blíži.

Pätnásť míľ východne od Londýna si prenajal malý domček. Tam odvezie Caro. Ona bude tou návnadou, na ktorú vyláka Luciena Knighta z mesta. Medzitým zaútočí.

Vypočítal si, že mu bude stačiť pätnásť minút na to, aby dokonal svoje dielo skazy, ktoré prichystal pre Londýn. Pri vyzváňaní zvonov, oslavných salvách z diel a ohňostrojoch, ktoré budú počas osláv burácať po celom meste, si opitý dav Londýnčanov, vychutnávajúcich svoj hlúpy anglický sviatok, sotva všimne, že sa im z oblohy rovno na hlavy leje roztavený horúci dážď. A keď na to prídu, bude neskoro.

Oči mu nadšene tancovali, keď si predstavil paniku, ktorá zajtra

večer vypukne v uliciach, keď sa vyľakaní ľudia budú pokúšať dostať do bezpečia. Ibaže pre nich nebude úniku. Jeho delo má dosah viac než pol míle a jeho bojmi zocelená, skúsená posádka dokáže vystreliť v priebehu minúty dvakrát.

Horúce strely sú zbraňou, ktorá sa používa pri obliehaní mesta. Ak rozpálená kanónová guľa vrazí do domu, drevo okamžite vzblkne. Ak zostane trčať v nepriateľskom opevňovacom múre, bude tam horieť aj niekoľko hodín. Jej horúcosť nezmierni ani voda. Na vlastné oči videl, ako horúce strely poliali vodou, ale o niekoľko minút sa znovu rozhoreli.

Premýšľal o cieľoch...

Samozrejme, v prvom rade parlament. Ministerstvo námorníctva. Banka a burza. Doky pre Indiu a Ameriku, ktorých lode privážali Angličanom gros ich bohatstva. Westministerské opátstvo... Má toľko možností!

Len čo vystrelia dva tucty striel a zopár šrapnelov, rozbehnú sa každý iným smerom. Londýn bude v plameňoch a on sa poponáhľa do domčeka, aby sa tam poráтал s Knightom. Konečne toho bastarda znesie zo sveta. Pošle mu správu do paláca Knightovcov, a poradí mu, kam a kedy má prísť, ak chce Caro zachrániť.

Len čo bude Knight mŕtvy, vráti sa na loď a spolu s írskymi priateľmi, ktorí nenávidia Anglicko rovnako ako on, odplávajú do bezpečia. Práve preto sa potreboval skontaktovať so Sophiou ešte dnes. Zajtra večer budú z Anglicka utekať. Ak sa Sophia dovtedy nevráti, znovu ich bude rozdeľovať diaľka. S Američanom už predsa musela dávno skoncovať!

Keď sa však zotmelo a potom nastala noc a Sophia sa stále neukázala, ovládol ho nepríjemný pocit, že sa jej niečo stalo.

Poslal ju na smrť. Rollo Greene však v žiadnom prípade nemohol zabiť takého prefíkaného človeka, akým bola Sophia Voznesenská, zato Lucienovi Knightovi sa to mohlo podariť. Podia poslednej správy, ktorú mu Sophia poslala, mal Američan namierené do Lucienovho vidieckeho sídla.

Knight ju asi zajaľ. Alebo zabil? Ale čo ak ju získal na svoju stranu? Pri tejto myšlienke mu tuhla krv v žilách. Panebože, v takom prípade by si mala želať, aby bola radšej mŕtva, lebo ak ho zradila, zaškrtí ju

vlastnými rukami.

Prekliaty Knight! Už to nevydrží - toto ponižujúce skrývanie, toto tajnostkárstvo!

Vrátil sa dovnútra a poobzeral sa po hotelovej izbe. Hruď sa mu prudko dvíhala a klesala. Jeho sebaovládanie viselo na vlásku. Mal už plné zuby vyčkávania.

Celý týždeň vyčkával na Sophiiin príchod, a pritom pol celý ten čas Lucien Knight vedel, že sa už nevráti! Buď ju zabil, alebo mu ju ukradol, nezáležalo na tom, čo z toho je pravda. Záleží len na tom, že Lucien Knight mu znovu raz dokázal, že je lepší a opäť ho porazil. Teraz sa mu za chrbtom vysmieva.

Niečo v jeho vnútri sa zlomilo. S pekelnou kliatbou na perách schmatol hudobnú skrinku stojacu pri balkónových dverách a v zúrivosti ju šmaril o stenu. Dočerta aj s čakaním! Ukrýva sa pred Lucienom Knightom ako krysa, a to ho nevysloviteľné ponižuje. Už to nedokáže znášať ani chvíľu. Vie, kde je. Ten arogantný aristokrat, ten skurvy syn, si už nezaslúži žiť ani jeden jediný deň! Voľakedy si si myslel, že som ti spôsobil bolesť? Ale ty ešte ani netušíš, čo je bolesť, kamarát!

Kľakol si, siahol pod posteľ a vytiahol odtiaľ kožené puzdro na pušku. Skontroloval náboje a zabuchol za sebou dvere. Krátke svetlé vlasy mal rozstrapatené, šaty neupravené. Bez rozmyšľania prešiel popri recepcii drahého hotela a vôbec sa nenamáhal tváriť ako barón von Dannecker. Puzdro pušky mu viselo z ruky a vyzeralo ako cestovný vak.

O pár minút už sedel v Staffordovom koči. Paholka nechal v stajni a sám zobral do rúk opraty.

Cesta nebola dlhá. Dávno vedel, že hlavná rezidencia vojvodovej rodiny v Londýne je pri Green parku. Bol to impozantný palladiovský palác. Za vysokým železným plotom, ktorý bol navrchu poistený ostrými hrotmi, bol starostlivo udržiavaný zelený trávnik. Bardou si všimol, že okolo paláca pobežuje šesť veľkých strážnych psov.

Palác sa týčil vo svojej aristokratickej nadutosti a žiaril v mesačnom svetle. Prešiel okolo neho, šľahol kone po chrbtoch a vošiel do Green parku.

Park bol prázdny, takže zatiahol koč rovno na trávnik a prešiel do

mladého krovinatého porastu. Pomedzi holé konáre stromov sa preháňal chladný vietor, ale on si ho nevšimal. Oči plné túžby po pomste upieral na terasu v zadnej časti domu.

Lucien Knight sedel v kresle a spokojne fajčil cigaru. Nohy v čižmách mal vyložené na balustrádě. Len čo Bardou zazrel svojho nepriateľa, začala ním lomcovať prudká nenávisť. Lampáš pri dverách na terase mu poskytoval dostatok osvetlenia, takže mohol bez rizika presne namieriť a vystreliť. Bol od domu vzdialený asi štyristo stôp, čo bolo v dostrele pušky, ale dosť ďaleko na to, aby ho zaňuchali psy a upozornili na jeho prítomnosť.

Ukryl sa za mohutný kmeň starého stromu a otvoril puzdro. Pracoval rýchlo a potichu. Skladal pušku značky Jäger a z času na čas zdvihol hlavu, aby sa presvedčil, že Knight nevošiel dnu. Dlhý strieborný bajonet žiaril v puzdre, ale ten nepotreboval. Pripravený náboj vložil do pušky a s, narastajúcim hnevom ho natlačil dnu. Potom si ľahol na brucho, oprel sa lakťami o studenú zem a zamieril.

Len si vychutnaj svoju cigaru, mon ami. Je tvoja posledná...

Srdce sa mu rozbušilo radostným očakávaním. Priložil prst na spúšť.

Vtom sa otvorili dvere na terasu a objavil sa v nich ďalší Knight s pohárom v ruke.

Bardou sa zamračil. Hľadel raz na jedného, raz na druhého a nebol schopný rozlíšiť, ktorý je ktorý. Oblečení boli rovnako, obidvaja si v pokročilom večeri vyzliekli saká a kravaty, vesty mali porozopínané a rukávy bielych košiel vyhrnuté. Nech už bol plukovníkom ktorýkoľvek z nich, nemal na sebe uniformu.

Došľaka, ktorý z nich je Lucifer? zúrili Bardou. Smrť vojnového hrdinu by ho síce tiež naplnila spokojnosťou, ale bol tu jeden problém. Hoci si bol istý, že jedného z bratov určite zasiahne, len čo vystrelí, druhý brat preskočí balustrádu a okamžite sa ho pustí prenasledovať spolu so psami. A to by mohlo ohroziť jeho zajtrajšie starostlivo naplánované poslanie.

Zhlboka sa nadýchol chladného nočného vzduchu a potom, v duchu nadávajúc, sklonil hlaveň. Aj tak by to bola pre toho anglického bastarda práiś Lahká smrť, utešoval sa a zúrivo si šúchal čelo. Chcel, aby Knight zostal nažive, aby videl tú skazu Londýna, ku ktorej o pár

hodín dôjde. Len nech vidí, čomu nebol schopný zabrániť. Potom pochopí, že aj keď Napoleon prehral vojnu, on vyhral ich súkromnú bitku.

Napokon ho chladný vzduch prebral, prinavrátil mu zdravý rozum a opäť dokázal ovládať svoje city.

Nie je žiadny amatér. Bude postupovať podľa svojho plánu a nebude riskovať, že sa kvôli nejakému horkokrvnému nutkaniu dopustí kardinálnej chyby. Len čo bude mať Luciena Knighta vo svojej moci, zistí, čo urobil so Sophiou, a potrestá ho za to.

V duchu si poznamenal, že jednu horúcu strelu musí poslať práve sem, aby zrovnala so zemou palác Knightovcov a všetkých, čo sú v ňom. Potom sa postavil, zdvihol kožené puzdro a vrátil sa ku koču.

Lucien bol zúfalý. Nevedel, kde by mal Bardoua ešte hľadať, čo by mal ešte skúsiť. Nič sa mu nedarilo, ale zabezpečil aspoň to najdôležitejšie - Alice súhlasila, že počas osláv zostane doma. Keby nebola taká tvrdohlavá, mohla byť teraz v bezpečí sídla Hawkscliffe Hall alebo v Hampshire, ale odmietla opustiť Londýn a on nemal možnosť donútiť ju, aby to urobila.

Sedel pri balustráde a nočný vietor mu strapatil vlasy. Oči upieral na Green park, ktorý bol ponorený do tmy. Zazdalo sa mu, že medzi stromami zachytil akýsi pohyb, ale nevenoval tomu pozornosť, pretože bol príliš zaujatý úvahami o Alice. Glgol si poriadny dúšok brandy a potom sa obzrel ponad plece na Damiena. Ten pohodlne sedel za jeho chrbtom, fajčil cigaru a ukradomky ho pozoroval.

Lucien zazeral na brata takmer s nepriateľským pocitom v duši. Musí mu povedať, aby sa držal od jeho milovanej čo najďalej, ale bude musieť postupovať veľmi opatrne. Alice tvrdila, že Damien o nich dvoch vie. Nevedel si predstaviť, odkiaľ sa to mohol dozvedieť. Alice mu síce neverila, ale on naozaj Damienovi o nich nepovedal ani slovo.

Ak to vie, tak oslovil Alice len preto, aby sa mu pomstil za to, že zviedol Caro. Áno, to bol ten dôvod. Určite. Jasné, ty somár! hrešil sám seba. Nešiel za Alice preto, že bola na plese najpôvabnejšou ženou. To poznanie ho naplnilo žiarlivosťou a spaľujúcim sklamaním. Dost, že ho rozčuľovali všetci tí usmrkanci, ktorí sa točili okolo nej. Ak sa začne okolo nej krútiť aj Damien, tak to si môže rovno priložiť pištoľ k

spánku.

Určite si aj Alice uvedomuje, že najlepšie by sa mu pomstila, keby dovolila Damienovi, aby jej dvoril. Ak sa mu chcela pomstiť - a vôbec by jej to nezazlieval - tak potom má vo svojich rukách dokonalú zbraň.

„Dúfam, že si sa večer dobre bavil," poznamenal Damien jedovato.

Lucien k nemu otočil hlavu práve vo chvíli, keď brat vyfúkol obláčik dymu. Vyzeral maximálne spokojný sám so sebou. „A ty? Všimol som si, že si sa dokonca unúval tancovať," odvrkol, maskujúc svoju nechúť.

„Nemohol som odolať," odpovedal mu. „Videl si tú krásavicu, s ktorou som tancoval?"

„Naozaj veľmi pekná," precedil pomedzi zaťaté zuby Lucien.

„Ako sa má Caro?" spýtal sa Damien nevinne. „Zrejme to už medzi vami dvomi neklape, keď sa po celý čas vláči po meste s tou pruskou gorilou."

„Vôbec mi na nej nezáleží," zasipel Lucien varovným tónom a hľadel bratovi uprene do očí.

„Ani na žiadnej inej?" Damien podišiel k balustrade a zastal rovno pred Lucienom. „Určite nie. Tebe v skutočnosti nikdy nezáležalo na nikom. Iba na sebe samom."

Lucien mu zlostne pozeral do očí. Práve tvoje kázne teraz potrebujem!

„Dopustil si sa nehoráznej špinavosti," pokračoval Damien. Jeho hlas bol takmer rovnako nečujný ako šum nočného vánku, ale tvrdý ako oceľ. „Nič, čo si urobil doteraz, sa nevyrovná tomu, ako nečestne si sa zachoval k slečne Montague. Zviedol si ju a potom si ju odvrhol, akoby to bola obyčajná pobehlica. Hanbím sa za teba."

„Odkiaľ to vieš?"

Damien naňho prevrapene vypleštil oči. „A to je všetko, čo mi na to povieš? Odkiaľ to viem? Nuž ak to naozaj musíš vedieť, povedala mi to Caro. Minulý týždeň sem večer prišla znovu, aby sa mi zavesila na krk a keď som ju požiadal, aby odišla, povedala mi o tebe a slečne Montague. Vykričala mi do tváre, že všetci Knightovci sú zvrhlíci a požívační sebeci."

„To sa naozaj podobá na Caro."

„Čo si si vlastne myslel? Slečna Montague je baronovou dcérou. Svojou do očí bijúcou nemorálnosťou špiníš nielen jej meno, ale aj svoje

vlastné a meno našej rodiny."

„Damien, čuś, prosím Ťa!" vzdychol Lucien a pošúchal sa po nose, pretože musel bojovať sám so sebou, aby nestratil trpezlivosť.

„Neviem, ako chceś žiť. To je, koniec koncov, tvoja vec, ale chcem, aby si vedel, že túto záležitosť mienim zobrať do vlastných rúk. Ako obvykle, zasa musím riešiť problémy, ktoré si narobil ty."

Lucien sa zháčil. „Čo myslíš tým zobrať do vlastných rúk?"

„Zajtra navštívím slečnu Montague," odpovedal mu Damien tónom, ktorý nezniesol odpor, „a požiadam ju o ruku."

Luciena jeho slová šokovali do hĺbky duše. Potom sa v jeho očiach objavili plamienky zúrivosti. „Neopováž sa! To nesmieś... Nerob to, braček," zašepkal napokon zlomene.

„Tak potom urob, čo ti káže česť."

„To nemôžem," zakvĺlil.

„Ale áno, môžeś," namietol Damien, potom sa otočil a vošiel dovnútra.

Lucienovi sa krútila hlava, srdce mu išlo vyskočiť z hrude. Bolo až desivo ľahké predstaviť si ich dvoch spolu - vojnový hrdina a slečna Svätuškáрка! Aký by to bol skvelý pár! Damien chce dedičov, Alice túži po krdli detí, ktorej bude môcť zbožňovať. Jeho čestný brat chce zobrať celú záležitosť do vlastných rúk, aby nepadol tieň na ich rodinu.

Prešiel si rukou po vlasoch, potom sa chytil za krk a zatvoril oči. V tej chvíli nenávidel sám seba. Ešte nikdy živate nezažil taký nával beznádeje, ešte nikdy tak veľmi neprežíval, že je niktoś.

Ktorá žena, ak má v sebe aspoň štipku zdravého rozumu by odmietla veľkého Damiena Knighta, ktorý sa onedlho stane grófom z Winterley? premýšľal trpkو. On sám by jeho ponuku určite prijal, keby bol na Alicinom mieste. S Damienom bude na tom tak či tak lepšie. Damien z nej urobí grófkو. Tou by sa ako jeho žena nikdy nestala. Damiena všetci obdivujú a ctia si ho. Nikdy sa nebude musieť za neho hanbiť a nikdy ho nebude musieť prosiť, aby nezhazoval so životom.

Ak ho Claude Bardou zabije, aspoň bude môcť odpočívať v pokoji, lebo bude vedieť, že o Alice je postarané.

Tak to bude najlepšie, presviedčal sám seba, hoci mu hrdlo zvieralo zúfalstvo. Všetko, čo na ňom ľúbila, nájde aj u Damiena. Koniec koncov, Damien vyzerá presne ako on.

A navyše nemá jeho chyby.

Len čo Alice prišla domov, utiahla sa do svojej izby. Lahla si, ale nemohla zaspáť, pretože sa trápila kvôli Lucienovi. Horúčkovo sa modlila k Bohu, aby ho ochraňoval.

Keď sa jej konečne začalo driať, vytrhol ju zo sna hluk, ktorý narobil von Dannecker s Caro, keď prechádzali do barónkinej spálne.

„Stalo sa niečo, miláčik?“ počula jej hlas. „Prečo sa tak mračíš?“

Nerozumela, čo jej zahundral von Dannecker. Ale netrvalo dlho a cez stenu počula švagrinin chichot, zvuky milostnej predohry a napokon vášnivé stony.

Nahnevane si zakryla hlavu vankúšom v snahe utlmiť zvuky, ale dvojica sa správala čoraz hlučnejšie. Začali ju mučiť vlastné spomienky a telo jej horelo túžbou po jedinom mužovi, ktorého kedy intímne poznala a po ktorom túžila. Túžila po svojom zvodcovi, po tom sivookom darebákovi, do ktorého sa šialene zaľúbila. Napokon odhodila prikrývku, obliekla si župan a po špičkách sa pobrala do detskej izby, aby sa pozrela na Harryho.

Keď vošla do jeho izby, synovec tvrdo spal. Vyzeral veľmi pokojne. Spal na chrbátiku a mesačné svetlo osvetľovalo jeho anjelskú tváričku. Hľadela naňho, chvela sa od zimy a do očí sa jej nahrnuli slzy.

Miláčik môj, teraz si na tomto svete všetkým, čo mi zostalo.

Keď vstala, dlážka pod ňou zavrzgala. Najradšej by ho zobudila, aby nebola taká osamelá. Potlačila však aj nutkanie pohladkať ho po hlávke a zdvihla psíka, s ktorým spával. Objímala hračku, hľadela na dieťa a po tvári osvetlenej mesačným svetlom jej stekali slzy. Sklonila hlavu a mocnejšie objala hračku. Dávala si pozor, aby jej vzlyky neboli veľmi hlasné. Každým kúskom svojho tela túžila po Lucienovi Knightovi.

Patnásta kapitola

Nasledujúce dopoludnie Alice sedela na lavičke v Hyde parku zababušená do pláštá, šálu a rukavíc a kreslila stromy. Sľúbila Lucienovi, že večer nikam nepôjde, ale o tom, čo bude robiť počas dňa, nepadlo ani slovo. Krátko po úsvite ju zobudil von Danneckerov dupot, keď odchádzal. Ďakovala Bohu za to, že nezostal na raňajky.

Bolela ju hlava, pretože väčšinu noci preplakala, a tak sa nahnevane obzrela ponad plece na robotníkov, ktorí o dušu trieskali kladivami. Dokončievali tribúnu, z ktorej budú večer rečniť slávnostní rečníci. Ohňostroj spustia až po prejavoch. Nikdy ju bujaré oslavy nebavili a vždy saj rozčuľovala kvôli výčinom opilcov a rachotu ohňostroja.

Prízmúрила oči a pokračovala v kreslení. Obloha vyzerala ako rozbúrené more. Prehánali sa po nej tmavosivé oblaky s výraznými striebřistými okrajmi, spoza ktorých tu a tam vykúkal slnko a hladkalo zem vejárovitými lúčmi. Listy zo stromov už dávno opadali a vietor ich prehánal z miesta na miesto. Obnažené konáre stromov čneli do pochmúrnej oblohy ako neupravené prútené metly.

Nellie kráčala po blatistom brehu jazera Serpentine s košíkom na šitie preveseným cez ruku. Alice vedela, že jej zlá nálada pôsobí na slúžku stiesňujúcim dojmom, ale nedokázala sa prinútiť k jedinému veselšiemu slovíčku. Načrtávala stromy, ale jej ruka sa pohybovala po papieri len silou vôle. Tu i tam vyplnila nejakú plochu alebo pridala detail.

Odrazu ju z myšlienok vytrhol dupot konských kopýt.

Zdvihla hlavu a potom preľaknuto vydýchla, keď uvidela dôverne známeho jazdca, ktorý sa k nej hnal na veľkom bielom koni. Okamžite ho spoznala, srdce jej poskočilo a rýchlo sa vzpriamila. Ale len čo prišiel bližšie, uvidela pod jeho pelerínou červenú uniformu. Znovu klesla na lavičku, zostala sedieť s ovisnutými plecami a posmievala sa vlastnej naivite.

Bol to ten druhý. Bože, nedala som mu včera dost jasne najavo, že nemám záujem?

Damien zastavil bieleho žrebca priamo pred Alice, sňal si dolu čiapku a úctivo sa uklonil: „Slečna Montague, Harryho pestúnka mi povedala, že by som vás tu mohol nájsť.”

Alice si otrávene povzdychla, keď Damien zosadol z koňa. Vykročil k nej, ale na chvíľku zaváhal, keď si všimol jej pohľad. Tak veľmi sa podobal na Luciena, že ju premkla bodavá bolesť.

„Uvedomujem si, že nechcete so mnou hovoriť, ale musíte ma vypočuť,” naliehal.

„Musím?” vyprskla ironicky. Damien je zvyknutý vydávať príkazy a počíta s tým, že ho všetci bez odvrávania poslúchajú. Keď Nellie začula jeho panovačný tón, podišla k nim a postavila sa vedľa Alice ako jej ochrankyňa.

„To je v poriadku,” ubezpečila ju Alice. Nellie sa zatvárila nešťastne, ale poslušne odišla do úctivej vzdialenosti. Zostala však nablízku, aby urobila zadosť spoločenským pravidlám. „Dobre teda,” vzdychla si Alice a ukázala na lavičku. „Môžete si prisadnúť.”

Plukovník si sadol vedľa nej a zahľadel sa jej do tváre. Hoci bol ošľahaný vetrom, všimla si, že má tie najsmutnejšie oči, aké kedy videla.

„Slečna Montague, prejdem rovno k veci.”

Áno, pomyslela si smutne, je úplne iný.

„Som si vedomý toho, že môj brat sa voči vám zachoval hanebne. Viem, čo sa stalo, a viem, že za to nemôžem obviňovať vás. Je to len a len jeho vina. Mal sa správať zodpovednejšie.” Pokrútil rozhorčene hlavou a v očiach sa mu zračil hnev. „Keď mi Caro povedala -”

„Takže vám to povedala Caro?” prerušila ho.

„Áno.”

„Božemôj!” hlesla. To znamená, že Lucien jej včera hovoril pravdu! Naozaj sa nikomu nechválil, že ju dostal do posteľe.

„Nemôžem si pomôcť, ale cítim sa zodpovedný za bratove skutky.”

„To nemusíte, pane,” namietla, hoci si spomenula na slová pána Whitbyho, ktorý jej prezradil, že Damien sa pred rokmi sám menoval za bratovho tútora.

„Rád by som vás ubezpečil, že vám už neublíži,” pokračoval vecne. „Nedovolím mu, aby zneuctil vaše meno alebo meno našej rodiny. Dôvod, pre ktorý som sa chcel s vami stretnúť...” Odkášlal si a potom sa

jeho slová zosypali na ňu ako útok skutočného jazdeckého oddielu, ktorý sa ponáhľal na jej záchranu. „Prišiel som vás požiadať o ruku. Nechcem, aby ste po tom, ako vám Lucien ublížil, zostali bez ochrany. Dám všetko do poriadku. A pokiaľ ide o to, čo sa stalo, ako som už povedal, nebola to vaša chyba. Moje spoločenské postavenie je také, že tento polutovaniahodný incident... vás nikdy nebude musieť znepokojsť.“

Užasnuto naňho vypliešala oči. Jeho ponúka ju zaskočila, pretože až doteraz o ňom zmýšľala veľmi zle. Sklopila zrak, pokorená a vytrestaná jeho rytierskym správaním. Hoci si očividne nadvihol, čo jej chce povedať, cítil sa v tejto úlohe neisto a nepríjemne, a práve to pokladala za mimoriadne šlachetné.

Kým čakal na jej odpoveď, rýchlo analyzovala možnosť, ktorú jej ponúkal. Zoslalo jej ho samo nebo. Nemusela by manželovi vysvetľovať, prečo nie je panna a ani by jej to nevyčítal. Je to národný hrdina, má dokonalú povesť a je známy svojou odvahou, čestnosťou a bezúhonnosťou. Keby sa stala jeho manželkou, bola by grófkou, ctenou členkou najvyššej anglickej spoločnosti. Položila ruku na jeho rameno a zamyslene sa zahľadela do jeho tmavých sivých očí. „Vašu ponuku si nesmierne vážim, je skutočne veľkorysá. Prosím, prijmite môj prejav úcty a poďakovanie. Hoci inedokážem slovami vyjadriť, ako ste ma svojou šlachetnou ponukou poctili, nemôžem ju prijať.“

Zvraštil čelo. „Prečo?“

„Pretože som zaľúbená do vášho brata," priznala sa potichu.

Zamračil sa. „Slečna Montague, majte rozum. Manželstvá sa málokedy uzatvárajú z lásky. Ak sa prezradí, že nie ste panna, vaša povesť bude zničená. Tak či tak potrebujem manželku. Ponúkam vám záchranné lano. Radím vám, aby ste sa ho chytili.“

„Keby som to urobila, Lucien by to veľmi ranilo.“

„A čo je na tom?“ vyprskol a mračil sa presne ako Lucien. „Ako môžete prechovávať lásku k mužovi, ktorý vás zviedol a potom opustil?“

„Lúbim ho," zopakovala ešte tvrdohlavejšie. „Ublížil mi, to je pravda, ale nechcem ho trestať, ani sa mu mstiť. To, čo sa medzi nami stalo, nebola len jeho vina. Naliehal na mňa, ale bola som to ja, kto mu podľahol. A navyše som mu dala svoje srdce.“

„A on vám ho zlomil," povedal tvrdo a skúmavo na ňu hľadel.

Sklopila oči. „Ospravedlňujem sa za svoje správanie na včerajšom plese. Bála som sa, že vaše úmysly nie sú počestné."

„Netrápte sa kvôli tomu. Na rozdiel od svojho brata mám dosť hrubú kožu a podľa neho aj ťažko chápem." Vstal, smutne sa na ňu usmial a podal jej navštívenku. „Uvedomujem si, že prežívate mimoriadne ťažké obdobie. Ak si to v priebehu niekoľkých dní rozmyslíte a budete chcieť zmeniť svoje rozhodnutie, nájdete ma v paláci Knightovcov pri Green parku. Moja ponuka stále platí."

Stroho sa uklonil, odpochodoval ku koňovi a nasadil si čiapku. Zobral do ruky uzdu, vyšvihol sa do sedla a kývol jej na pozdrav. Potom otočil koňa a odcválal po mrazom spálenom trávniku. Alice hľadela za ním a dúfala, že sa nedopustila životného omylu.

„Vy idioti!"

Lucienov krik sa niesol chodbami magistrátu na Bow Street. Už som skutočne v koncoch, pomyslel si. Otočil sa od hlúčika začudovaných francúzskych prisťahovalcov, utečencov a návštevníkov, čakajúcich za mrežami v cele zadržania a zlostne gánili na strážnikov z Bow Street, ktorí ich zatkli. Dokonca tu bol aj francúzsky šéfkuchár vojvodu z Devonshiru. Mare a ostatní vyčkávali, aby v prípade potreby pomohli, a nepokojne prestupovali z nohy na nohu, kým si na nich Lucien vylieval zlosť.

„Koľkokrát vám to ešte musíme opakovať? Jasne som vám povedal, že Bardou je obor! Vyšší než ja a má svetlé vlasy. Pozrite sa na týchto ľudí! Videli ste predsa moju kresbu!"

„Moji chlapi robia, čo je v ich silách, ale uvedomte si, že vy ste jediný, kto ho videl," namietol kapitán, kým jeho podriadení stáli okolo s rukami vbok a nahnevane zazerali na Luciena.

„Ak je toto všetko, čo je vo vašich silách, tak potom ste slabší než čaj," soptil Lucien. „Pretože ak toho chlapa nenájdeme, zomrie spústa nevinných ľudí! Do čerta s tým všetkým! Okamžite ich prepustite!"

Len čo utrápených Francúzov prepustili, Lucien otrávene mávol rukou a pobral sa preč. Jeho mladí spoločníci mu kráčali v päťách. Prudko otvoril dvere a nepokojne vykročil na chodník s rukami vo vreckách. Najradšej by začal mlátiť päťami do tehlovej steny, popri

ktorej kráčaľ. Ovládol sa však. Nastal deň, ktorého sa tak veľmi obával - boli už tri hodiny popoludní - ale namiesto toho, aby si lámal hlavu nad sprisaháním Clauda Bardoua, v duchu sa neprestajne zaoberal myšľienkami na to, akú odpoveď dostal jeho brat od Alice.

Dočerta, keby som bol Damien, Bardou by už určite sedel v Toweri a čakal by na popravu, pomyslel si plný pohrdania sebou samým.

„Nemuseli ste byť taký tvrdý," vytkol mu Marc, keď ho dobehol.
„Teraz už nebudu s nami vôbec spolupracovať." '

„A záleží na tom?!" rozčúlil sa. „Už je aj tak neskoro. Prehrali sme."

„To nehovorte! Nikdy sa nesmieme predčasne vzdávať nádeje."

Lucien vedel, že Mare má pravdu, ale nervy mal napnuté na prasknutie a nedokázal sa ovládať, pretože predchádzajúcu noc nezažmúril ani oka. Pošúchal si čelo. „Sú to nešchopní babráci."

„Kapitán mal svojím spôsobom pravdu. Ak mám byť úprimný, vaša kresba je strašná." Marc sa uškrnul. „Topografické mapy kresľíte s obdivuhodnou presnosťou, to sa musí uznať, ale na vašej kresbe sa Bardou na ľudskú bytosť, príliš nepodobá."

Lucien si netrzeplivo rukou prehrabol vlasy. „Uznávam, že to nie je ako Da Vinciho Mona Lisa, ale ako si môže nejaký idiot pomýliť svetlovlasého štyridsiatnika, ktorý má viac než šesť stôp, s tým malým tučniakom? Sú to ignoranti!"

„Vy ste jediný, kto ho videl na vlastné oči, pane. Mali by ste sa dať dokopy s niekým, kto dokáže maľovať portréty," navrhol Talbert.

„Slečna Montague!" zvolal natešene Kyle.

„To vôbec neprichádza do úvahy! Nechcem, aby sa do toho zaplietla," odmietol rázne Lucien.

„Pane, vy sám ste povedali, že mnohým ľuďom hrozí smrť!"

„Ak ju do toho zapletieme, mohla by sa stať ďalšou z nich," odsekol zachmúrene.

„Vlastne máme šťastie, že je v Londýne. Mohli by sme ju využiť jej talent. Vie skvelo vystihnúť podobu ľudskej tváre," naliehal Jenkins.

„Má pravdu," pridral sa Marc. „Tri tucty strážnikov, ani my sami sme nenašli po ňom jediná stopu. Tak akému nebezpečenstvu ju vystavíte, ak za ňou pôjdete a požiadate ju, aby nám pomohla? Budeme stáť na stráži pred jej domom, aby sme zabezpečili, že sa k nej nikto nedostane. Stačí, aby ste jej radili a ona Bardoua nakreslí. Je našou

poslednou nádejou!"

„A prečo si myslíte, že nám bude ochotná pomôcť?" odsekol Lucien.
„Neteším sa jej priazni."

„Určite to neodmietne, keď bude vedieť, že od toho závisia mnohé ľudské životy," vyhlásil O'Shea.

„A nie je to skvelá výhovorka, vďaka ktorej ju môžete navštíviť?" dodal s potutelným úsmevom Talbert.

Lucien sa zamračil a odvrátil sa od neho, pretože pri predstave, že by mohol Alice znovu vidieť, sa mu rozbúchalo srdce. Jej prítomnosť mu vždy dodávala energiu a dnes bude potrebovať veľa energie. Jeho priatelia majú pravdu. Je talentovaná portrétistka. Sám sa o tom presvedčil. A Boh mu je svedkom, že umiera túžbou dozvedieť sa, akú odpoveď dala Damienovi.

„Tak dobre," vybuchol, predstierajúc hnev. „Nemôžem uveriť, že som sa podvolil na také bláznovstvo, vy sopliaci!"

Keď Lucien prešiel k čiernemu žrebčovi a vyšvihol sa do sedla, „sopliaci" ho uškŕňajúc sa, nasledovali.

„Vie, kde býva?"

„Našiel by jej dom aj so zaviazanými očami."

„Naozaj sa červenal?"

Lucien zosadol z koňa pred londýnskym domom Montaguovcov na ulici Upper Brooke. Koňa nechal so svojimi spoločníkmi, pristúpil k predným dverám, dodal si odvahy a zaklopal. Panebože, bol taký nervózny ako neskúsený zelenáč! V ústach mu vyschlo, pulz mal zrýchlený a bol totálne zmučený láskou i žiarlivosťou. Dve minúty, počas ktorých čakal na prahu, mu pripadali ako celá večnosť. Vybral si z vrečka hodinky. Tri dvadsať. Prudko ich zaklopal a znovu ich strčil do vrečka. Práve v tej chvíli sa otvorili dvere a objavil sa v nich majordómus s plešinkou.

„Dobrý deň, pane. Čo môžem pre vás urobiť?"

„Dobrý deň," nútil sa Lucien k veselosti a nervózne sa pohrával s jazdeckým bičíkom. „Prišiel som navštíviť..." Preglgol a dokončil: „... slečnu Montague."

„Koho mám ohlásiť, pane?"

„Lorda Luciena Knighta."

Majordómová priateľská tvár okamžite zväžnela a celý sa napol. Lucien si ohrozený uvedomil, že ten dobrý sluha musel počuť jeho meno v súvislosti s jeho aférou s barónkou.

„Odpusťte, pane," odvážil sa majordómus a urazene zdvihol hlavu. „Neviem, či som rozumel správne... Chcete navštíviť lady Glenwoodovú?"

„Nie, vy impertinentný červ. Slečnu Montague," zopakoval a tvár mu zalial rumenec. Je to snáď preto, že sa za seba hanbím? pomyslel si. Čo sa to so mnou deje? pýtal sa začudovaný, akoby bol had, ktorý sa začal zvliekať z kože.

„Moment, prosím." Majordóma jeho hrubé slová urazili a zabuchol mu dvere rovno pred nosom.

Nevyzeralo to sľubne. Otočil sa a nervózne si začal poklopkávať jazdeckým bičíkom o nohu. Čo ak ho Alice odmietne prijať?

Odrazu sa v jednom z okien pohla záclona. Uprene sa naň zahľadel, ale človek, ktorý ho pozoroval, už stihol zmiznúť. Prižmúril oči. Hádám sa nechce pred ním ukryvať a predstierať, že nie je doma?

Neprestával pozorovať to okno a keď sa v ňom napokon objavila svetlovlasá detská hlávka, prekvapene nadvihol obočie. Mladý pán Harry sa musel vyškríabať na stoličku, pretože zízal z okna a vyzeral nadmieru spokojný. Lucien sa usmial, očarený porcelánovomodrými očkami chlapčeka a jeho nevinným úsmevom.

Keď sa mu uklonil, Harry zahanbene zmizol z okna. Ale o chvíľu neskôr už znovu hľadel naňho, akoby sa s ním chcel hrať na skrývačku.

Lucien sa zasmial a rozhodol sa, že nedá slečne Montague šancu, aby sa mu zatajila. Otvoril dvere, strčil hlavu dnu a tým ukončil rozhovor medzi Alice a majordómom. Stáli v hale.

„- mám mu povedať, že nie ste doma, slečna?"

„Lucien!" vykrikla a uprela naňho vyplašený pohľad. Potom sa jej v rozpakoch rozhoreli líca. „Bože môj! Nemôžete predsa len tak bez dovolenia vtrhnúť do cudzieho domu!"

„To je nehoráznosť, pane," rozhorčoval sa majordómus, ale Lucien mal oči len pre Alice.

„Dobrý deň," povedal plný nádeje a hľadel na ňu s kajúcnosťou v očiach.

Založila si ruky vbok. „Čo chcete?"

Bože, vyzerá rozkošné! Oblečená bola v obyčajných šatách, cez ktoré mala opásanú zásteru s volánikmi. Bohaté vlasy jej padali na plecía v rozkošnom neporiadku. Toto je jeho milovaná! Presne taká, akú si ju pamätá. Nie je to tá zastrašujúco krásna nymfa z plesovej siene.

Skôr než sa stihol spamätať a vysvetliť jej, že prišiel za ňou, aby mu pomohla svojimi kresliarskymi schopnosťami, vybehol zo salónu Harry. Keď ho zbadal, schoval sa za Alicine sukne.

Celkom mimovoľne ho objala okolo útlych pliecok, aby mu dodala istotu. Napoly schovaný za svojou tetou, strčil si do úst prštek a zvedavo vykúkal na Luciena.

Pohľad na ženu a dieťa, ktorí z neho nespúšťali oči, ho hlboko dojal. Nikdy ani len netušil, že sa dokáže zmôcť na podobné city. Zatvoril za sebou dvere a čupol si kúsok od Alice a chlapca.

„Dobrý deň, mladý pán. Volám sa Lucien."

„My máme v záhrade mačiatka. Sú zatúlané," vyhrkol Harry hrdlo.

„Ty ale máš šťastie!" zvolal Lucien obdivne. „Ja mám v záhrade len psov. Veľkých a nebezpečných."

Harry naňho vypléstil oči a okamžite si vybral prst z úst. „Aj ja mám psa. Chytá králiky!"

Lucien sa usmial a pozrel na Alice. Ale len čo si všimol v jej očiach slzy, zvažnel. Rýchlo chytila Harryho za útle pliecka, pohladkala ho po hlávke a odvrátila sa.

„Harry, niečo som ti priniesol. Počul som, že si mal kiahne a napadlo mi, že toto by ťa mohlo rozveseliť." Siahol do vrečka a vytiahol lesklý trojhran a držal ho dieťaťu pred udivenými očami. „To je prizma. Videl si už niečo také?"

Chlapec krútil nielen hlavou, ale aj celým telom s prstom v ústočkách.

„Pod' sem, ukážem ti, ako to funguje." Klakol si a natiahol k Harrymu ruku. Chlapec dôverčivo pristúpil k nemu. Lucien ho jednou rukou objal a druhou držal prizmu v lúčoch neskorého slnka, ktoré prúdili cez oblúkované okno nad dverami. „Vyzerá to ako obyčajné sklo, ale keď ho nakloníš... Takto, pozri!" Lucien ukázal na farebné lúče, ktoré dopadali na mramorovú dlážku.

„Krásne!" vydýchol ohúrený Harry. Vystrel ruky za hranolom,

zovrel ho do dlane a užasnuto naň hľadel. „Ako si to urobil?"

„Musíš ho držať oproti svetlu a nakláňať, až kým sa farebné lúče neobjavia znovu."

„Rovnaké farby má dúha," povedal Harry.

„Ty poznáš farby?" spýtal sa Lucien.

„Červenú, zelenú, modrú a žltú," recitoval hrdo.

„Takže ich poznáš prakticky všetky!" povedal s úprimným obdivom Lucien a potom sa usmial na Alice. „To ste ho naučili vy?"

Prikývla. Pozorovala ich s rukami na hrudi. Harry sa zasmial, pritúlil sa k Lucienovi a zblízka si ho obzeral. Teraz už chápal, prečo je Alice tomuto dieťaťu taká oddaná. Bol bystrý, milý, mal chutnú tváričku, jedným slovom vyzeral rozkošné. Hoci jeho matka mala tmavé vlasy a tmavé oči, Harry zdedil svetlú farbu vlasov a modré oči po otcovi.

Lucien mu dal do nosa jemnú frčku.

„Čo keby si ukázal prizmu tete?"

Otočil sa k Alice. „Pozri, to je plizna!"

„Prizma, Harry, nie prizna." Zohla sa a pomohla mu držať hranol tak, aby sa na ňom robili slnečné lúče a objavili sa farby. „Nádherne!" pochválila mu novú hračku. „Poďakuj sa lordovi Lucienovi."

„Ďakujem!" vykrikol.

„Nemáš za čo," zasmial sa Lucien.

Potom Alice synovca pobožkala. „Pán Hattersley, odvedli by ste mladého pána k Peg?" spýtala sa majordóma, ktorý pristúpil okamžite, len čo naňho kývla rukou.

„Samozrejme, slečna. Pán Harry, buďte taký láskavý poďte so mnou."

„Pá-pá," volal Harry a mával Lucienovi, kým ho majory dómus niesol hore schodmi.

Lucien mu zakýval. „Pá-pá, Harry."

Spolu s Alice zostal v hale a obidvaja rozpačito mlčali Lucien mal pocit, že keby sa Harry nebol voči nemu správal s takou dôverou, už dávno by ho bola vyhodila.

„Je to podarený beťár."

„Áno." Strčila si ruky do vreciek na zástere a začala, prešľapovať z nohy na nohu. „Čo tu chceš?"

„Ja... hm... potreboval by som tvoju pomoc.“

Prekvapene nadvihla obočie.

„Ten muž, ktorého sa pokúšam nájsť... Nuž, všetci dúfame, že hádam budeš ochotná nakresliť jeho tvár podľa môjho opisu. Ak sa nám podarí získať jeho verný portrét, možno budú mať strážnici viac šťastia pri jeho hľadaní.“

„Rozumiem, prišiel si, aby som ti urobila láskavosť, a to aj napriek tomu, akým hanebným spôsobom si sa voči mne zachoval.“

„Tu predsa nejde o mňa, Alice! Bardou je veľmi nebezpečný muž. A je na slobode. Už nemáme veľa času...“ Obavy mu celkom zlomili hlas.

S odovzdaným povzdychom sa zvrtila na päte. „Počkaj chvíľku, donesiem si uhlík.“

Srdce mu zaplesalo. „Ďakujem.“

Mávla nad jeho poďakovaním rukou a zmizla v izbe na konci chodby. Kým bola preč, Lucien vyšiel na ulicu a poslal Marca a ostatných na rozličné stanovišťa okolo domu. Prikázal im, aby ho okamžite varovali, keby sa dialo niečo podozrivé. Keď sa vrátil dnu, Alice ho už čakala. Rukou mu naznačila, aby ju nasledoval. Zaviedla ho do salónu a sadla si na windsorskú stoličku pri pracovnom stole. Položila si skicár do lona a čakala s uhlíkom v ruke.

Zrazu si uvedomila, že ho ako hostiteľka ničím neprivítala a spýtala sa: „Chceš niečo piť?“

„Nie, ďakujem.“

„Tak začni, nech to máme čím skôr za sebou.“

„Dobre.“ Bol plný nepokoja, ktorý v ňom vyvolávala jej blízkosť, a tak sa začal prechádzať hore-dolu po salóne. „Je to Francúz a má asi štyridsať rokov.“

„Opíš mi jeho tvár. Je okrúhla, alebo hranatá?“

„Povedal by som, že hranatá a na brade má výraznú jamku.“

„Ešte nie sme pri brade.“

„Tak prepáč,“ ospravedlnil sa, ale jej úsečný tón ho zaboľel.

Naklonila hlavu a zhlboka sa nadýchla. „Budeme postupovať zhora nadol,“ upresnila trochu milšie. „Ako by si opísal jeho čelo?“

„Široké. Má husté obočie. Pod vodnatými modrými očami hlboké kruhy.“

Jediným zvukom bol tichý škrabot uhlíka, ktorý kľzal po papieri.

„Aký má nos?"

Jej ruka sa pohybovala po papieri s ľahkosťou a dávala prvé predbežné črty.

„Veľký a škaredý. Ako zemiak."

„Zemiak?"

Pokrčil plecami.

„Tak dobre." Kým pracovala, sústredene si hryzla pery a vôbec si neuvedomovala, že Lucien z nej nespúšťa oči a že sa mu v nich zračí láska.

Keď po chvíli zdvihla hlavu, všimla si jeho zúfalý a oddaný pohľad. Nestihol ho pred ňou zamaskovať. Dlhو hľadeli jeden na druhého bez jediného slova.

„Alice?" zašepkal napokon.

„Áno?" Ústa sa jej chveli.

„Myslím... asi by som ti mal niečo povedať." Pociťoval takmer fyzickú bolesť, keď si predstavil, čo ho čaká, ale vedel, že ak nepovie, čo musí povedať, stratí ju.

„O čo ide?"

Sklonil hlavu, potom prešiel rozvážnymi krokmi ku dverám salónu a zatvoril ich. Nebol schopný rozprávať, hľadiac jej do očí, a tak sklopil viečka a prinútil sa priznať: „Nebol by som dal prednosť hľadaniu toho chlapa pred tebou, keby som na to nemal veľmi naliehavý dôvod." Sťažka preglgol. Srdce mu išlo vyskočiť z hrude. Zhlboka sa nadýchol, aby sa upokojil. „Vlani na jar ma tento muž zajal vo Francúzsku. Päť týždňov ma držal ako väzňa, než sa mi podarilo ujsť. Mučil ma -"

„Mučil?" prerušila ho prudko.

„Samozrejme," povedal s pokojom, ktorý však necítil. „Každý vie, že mučenie a poprava sú jediné možnosti, ktoré špióna čakajú, keď ho chytia."

Zbledla od hrôzy a zahľadela sa na napoly dokončenú kresbu. „Tento chlap ťa mučil?"

„Robil len svoju prácu. A robil ju veľmi dobre. Zlomil ma, Alice." Pomaly pokrútil hlavou. „Napokon som mu prezradil meno svojho spoločníka Patricka Kelleyho. Bol to vynikajúci špión, skúsený a spoľahlivý radca. Ale už som to nedokázal zniesť. Prakticky som ani nevedel, čo hovorím. Keď som sa spamätal, bolo neskoro. Bardou

odišiel. Prenasledoval Kelleyho a zabil ho vďaka informáciám, ktoré zo mňa dostal." Zafal ruky v päste a zachvel sa. „Som zodpovedný za priateľovu smrť... akoby som mu sám podrezal hrdlo. Preto musím Bardoua dostať. Ja a nikto iný."

„Kristepane, Lucien!" zašepkala.

„Nedokázal som ti to predtým povedať. Nechcel som, aby si vedela, že som zlyhal," priznal sa takmer nečujne.

Položila skicár nabok a vystrela k nemu ruky. „Pod' ku mne."

Nohy sa mu podlamovali, keď k nej kráčal. Kľakol si k jej stoličke. Hľadel jej do očí a zúfalo sa pokúšal čítať jej myšlienky. Potreboval vedieť, či si ho váži napriek tomu, že zradil priateľa.

Do očí sa jej nahrnuli slzy. Pokrútila hlavou a zobrala ho do náručia. Hladkala ho po vlasoch a bozkávala mu tvár, zahrnúc ho nežnosťou. Bolesť, ktorú tak dlho potláčal a ukrýval hlboko v duši, sa začala vynárať na povrch, 'ako keď mu opuchlo telo na miestach, kde sa mu mokré povrazy vrezávali do svalov vo väzení.

Položil si hlavu do jej lona. V očiach sa mu zračila neznesiteľná bolesť. Sklonila sa nad neho a nežne ho držala. Schoval si tvár pod jej zlaté vlasy, ktoré ho zahaľovali ako lesklý závoj.

„Ako ťa dostali?" šepkala a hladkala ho po chrbte.

Hrdlo mal také stiahnuté, že takmer nevládal dýchať, ale prinútil sa rozprávať. Zaslúžila si to. „Nikdy som o tom nikomu nehovoril. Ani Damienovi, ani Castlereaghovi. Chytili ma v Paríži. Zneužili nevinné dievča, aby ma vylákali do aleje. Počul som jej krik o pomoc. Rozbehol som sa do aleje, aby som jej pomohol, a vtedy ma ovalili po hlave. Zaviazali mi oči a hodili ma do koča. Nemal som tušenia, kam ma vezú."

Odmľal sa a v duchu sa nútil k tomu, aby jej dopovedal celú odpornú pravdu. Uvedomoval si, že sa chveje a cítil, že sa prestáva ovládať. Akoby sa neviditeľné putá, ktoré ho celý rok väznili, mali potrhať. Z celej duše sa snažil, aby sa od tej farchy oslobodil.

„Nasledujúcich päť týždňov som strávil uväznený v chladnej, vlhkej pivnici bez svetla a dostával som len toľko jedla a vody, aby som zostal nažive. Najmä smäd bol príšerný. Bili ma. Keď som nechcel rozprávať, vybili mi dva zuby. Vyhrážali sa, že ma znásilnia alebo vykastrujú.

Nepamätám sa, čím všetkým sa mi vyhrážali. Chceli, aby som zradil, ale vzdoroval som." Přerývané sa nadýchol.

Alice mlčky pozorovala jeho tvár, na ktorej sa zračilo jeho vtedajšie utrpenie.

„Myslím, že po tom týraní som musel na nejaký čas prísť o rozum," nútil sa pokračovať. „Nepamätám si veľa z tých týždňov, ktoré nasledovali. Po úteku som sa napokon dostal do kláštora za španielskymi hranicami, kde sa o mňa postarali. Bol to štáb partizánskej skupiny pod velením vzácneho človeka padre Garcíu. Kláštor bol opevnený ešte od čias nájazdov Maurov. Garcia a jeho ľudia ma odviedli na Wellingtonov štáb."

„Ako sa ti podarilo uniknúť Bardouovi?"

„Podarilo sa mi zabiť jedného dozorca, keď ma prišiel skontrolovať. Zobral som mu zbraň a prebojoval som sa na slobodu. Zabil som všetkých, ktorí sa mi postavili do cesty." Zamračil sa. „Až na Bardoua. Ten odišiel poľovať na Patricku Kelleyho."

Obidvaja dlho mlčali.

„Obetoval som vojne celý život od svojich dvadsiatich šiestich rokov. Dokonca aj to, čoho by sa Damien nikdy nevzdal - svoje dobré meno. Vedel som, do čoho idem a čo riskujem. Teraz mnou Damien a jeho druhovia pohrdajú. Je to hrozný pocit. Pociť vydedenca."

Mlčky mu chytila tvár do dlaní. Oprel sa lícom o jej dlaň, ale nevedel sa prinútiť pozrieť jej do očí.

A odrazu - bez akéhokoľvek upozornenia sa začali z neho náhlivo valiť ďalšie priznania, v ktorých nebolo ani stopy po jeho zvyčajnej ľahkovážnosti. „Nikdy som nechcel ísť do toho pekla! Chcel som sa stať lekárom. Chcel som využiť nadanie, ktorým ma obdaril Boh, a liečiť ľudí. Nechcel som ich zabíjať! Ale oddanosť bratovi bola pre mňa dôležitejšia. Vždy bol pre mňa najdôležitejší človek na svete. Kvôli nemu som sa vzdal vlastnej budúcnosti. Zatratil som sám seba, pretože on pre mňa znamenal všetko. Lenže teraz ma vôbec neberie na vedomie. Nezniesol by som, keby ma obral aj o teba. Ty nechápeš, aký som osamelý. Ak ma neľúbiš..." zmlkol, sklonil hlavu a v tej chvíli znenávidel sám seba. Cítil, že sa celkom zlomil a už ani na sekundu nedokázal ignorovať svoje doráňané vnútro.

Pokúšal sa o svoju zvyčajnú pretváрку a sebaovládanie, ale nedarilo

sa mu to. Ak Alice súhlasila, že sa vydá za Damiena, bude mať čo robiť, aby sa s tým vyrovnal. Boli na pokraji zúfalstva. Neplač pred ňou! Nesprávaj sa zasa ako usmrkaný slaboch...

Nežným dotykom ruky mu zdvihla hlavu. Oči mal plnej horúcich slz.

„Je mi to ľúto," zadúšal sa plný duševného zmätku. „Je mi ľúto, že som taký zbabelec. Je mi ľúto, že som všetko zbabral. Je mi ľúto, že nie som taký dobrý ako -"

„Nie! Neopováž sa to povedať," vystríhala ho a v tej chvíli už aj ona mala oči plné slz. „Nič z toho nie je pravda. Ani jediné slovo," krútila hlavou.

Lucien upieral na ňu prosebné oči. „Viem, že bol za tebou. Viem, že ťa požiadal o ruku. Čo si mu odpovedala, Alice? Prosím ťa, povedz mi to."

„A čo myslíš, že som mu povedala?"

Pokrútil hlavou. „Neviem."

„Lucien!" Stisla mu chvejúce sa ruky, ktoré mal zložené v jej lone, a uprene naňho hľadela. „Tvoj brat je veľmi čestný muž, ale nie si to ty. Odmietla som jeho návrh. Nikdy by som nemohla ľúbiť niekoho iného než teba a povedala! som mu to."

„Naozaj?" vyhrkol. Hľadel na ňu a obdivoval úprimnosti zračiacu sa v hĺbke jej modrých očí.

Mlčky prikývla. V tej chvíli sa ho zmocnila triaška a odovzdane si položil hlavu do jej lona. Tisol sa k nej, nehodný a slabý. Potom začal horúčkovo bozkávať tie nádherné, jemné ruky a zmáčal ich horúcimi slzami. „Zachráň ma," šepkal. „Moja milovaná Alice. Ty si to jediné, čo sa mi v živote podarilo nájsť."

Dlho ho mlčky objímala. Potom sa sklonila k nemu, maznala sa perami s jeho uchom a hladkala ho po chrbte. „Lucien, to ty si liečiteľ. Vyliečil si ma."

Prekvapene na ňu hľadel.

„Teraz dovoľ, aby som liečila ja teba," dodala.

V tichom zúfalstve zavrel oči. Nežne ho hladkala po tvári a bozkávala na viečka. „Lúbim ťa," šepkala znovu a znovu. Nehýbal sa. Držal ju a nasával jej slová, aby prenikli až do najtajnejších a najhlbších zákutí jeho utrápenej duše. Keď sa napokon hodvábny

perami dotkla jeho úst, zmocnil sa ich a začal ju bozkávať s chvejúcou sa naliehavosťou.

Objala ho a nedočkavo pootvorila pery. Hladkal ju jazykom v ústach, dotýkal sa jej prsníkov. Srdce mu divoko bilo a oči sa mu leskli horúčkovitou túžbou. Potom na chvíľku odtrhol od nej pery a šepol: „Potrebujem ťa, Alice.”

„Áno,” súhlasila. Hlas mala tichý a ledva lapala po dychu, keď ho pohladkala po vypukline v lone. „Som tvoja, Lucien. Tvoja a môžeš si ma zobrať, kedy chceš.”

S povzdychom plným vďačnosti, ktorý pramenil z hĺbky jeho srdca, ju znovu pobožkal. Potom vstal a zdvihol ju do náručia. Preniesol ju k masívnemu mahagónovému stolu, položil ju naň a odtisol čajový servis nabok.

„Bože, ako veľmi si mi chýbala,” zastonal, vyhrňajúc jej sukne. „Tvoje telo, tvoj smiech, tvoj úsmev. Nevieš si ani predstaviť, ako veľmi ťa potrebujem.”

„Lucien, ponáhľaj sa.” Nedočkavo sa pokúšala rozopnúť mu nohavice. Oči mala zastreté túžbou a zračil sa v nich celý oceán lásky, ktorým chcela uhasiť plamene jeho preklatia.

„Si krásna,” šepkal naliehavo. Bola horúca a vlhká.

Trasúcimi sa rukami vyslobodila jeho pohlavie z nohavíc a keď prenikol hlboko do nej, s úľavou si vydýchlá. Zmocnil sa jej rovno tam na stole s horúčkovitou naliehavosťou. Obidvaja boli oblečení. Pomaly ju bozkával dolu po krku a napokon sa prisal na jej navretú bradavku a sal ju cez šaty, až kým nezačala stonať od rozkoše a neovinula mu nohy okolo jeho bokov.

„Bože, ja sa kvôli tebe zbláznim!” dychčala.

„Psst!” Usmial sa na ňu a položil jej prst na pery, pretože jej povzdychy, prezrádzajúce zmyselnú radosť, boli čoraz hlasnejšie. Oblizla prst, ktorým sa ju pokúšal utíšiť, a potom ho začala sať. Vnikal do nej čoraz nástojčivejšie. Otočila hlavu nabok a hryzla si pery, aby potlačila slastné povzdychy. „Lucien -”

„Áno, anjel môj...”

Tvár jej blčala vášňou. Lucien sa už nedokázal ovládať. Zaťal zuby, aby nevykrikol úľavou, keď dosiahol vrchol. Zdalo sa, že každý výbuch jeho vyvrcholenia vychádza z hĺbky jeho duše. Oprel sa o ňu v

bezmyšlienkovitým odovzdaním sa.

Objímala ho a hladkala po vlasoch. Odrazu sa mu zdalo všetko jasné. „Lúbim ťa, Alice," zašepkal.

Potmehúdsky sa usmiala. „Vôbec o tom nepochybujem," zapriadla spokojne ako mačka. Ale potom zvažovala. „Dokážeš poraziť toho podliaka?" spýtala sa celkom pokojne.

„Ak mám tvoju lásku, dokážem všetko na svete," zašepkal.

„Tak potom choď s mojím požehnaním a znič ho, Lucien. Zaslúži si zomrieť za všetku tú bolesť, ktorú ti spôsobil. Sama by som ho zabila, keby to bolo v mojej moci. Skonči to," prikazovala mu a hľadela naňho ako rozhorčená kráľovna. Modré oči jej horeli spravodlivým hnevom. „Urob to pre našu budúcnosť. Pre naše deti. Urob to a potom sa vráť ku mne. Domov."

Anjelský čistý hnev v jej očiach ho zamrazil. Mal pocit, akoby ho práve obdarila božskou ochranou a dala mu nadprirodzené schopnosti. S úžasom na ňu hľadel. „Lúbim ťa viac než svoj život, Alice. Som navždy tvoj."

Znovu si ho k sebe pritiahla, pritláčajúc pery s vášňou na jeho ústa. „Dokonči svoju úlohu. Teraz dokreslím ten portrét a spoločne porazíme toho netvora."

Zdvihol si jej ruku k perám. „Ďakujem ti," zašepkal a hľadel na ňu očami plnými sľubov.

Žensky povzbudzujúco sa naňho usmiala a vzápätí sa už obidvaja začali náhlivo upravovať. Lucien si zastrčil košeľu do nohavíc. Cítil sa ako celkom nový človek. Potom si prekvapene všimol odtlačok jej okrúhleho zadku na mramorovej doske stola. Vyleštil ju vreckovkou, na ktorej mal vyšíť svoj monogram.

Alice si to vôbec nevšimla. Odkasľala si, upravila si vlasy a potom sa už vrátila k stoličke, na ktorej ležal jej skicár. Zdvihla ho.

Lucien by bol najradšej strávil s ňou celý zvyšok dňa v posteli, ale poslúchol, postavil sa vedľa nej a podľa svojich najlepších schopností odpovedal na jej otázky, týkajúce sa detailov Bardouovej tváre.

Prekvapovala ho podoba, ktorá sa už začínala črtať na papieri.

„Takmer si ho vystihla. Oči má však príliš blízko pri sebe a čeľusť okrúhlejšiu. A okrem toho má dosť mastnú pokožku. Dá sa to nejakým spôsobom naznačiť?"

Alice však len nehybne sedela, uprene hľadela na obraz a nereagovala.

Lucien sa na ňu pozrel a odrazu si všimol, že celkom zbledla.

„Alice, si v poriadku?"

„Lucien, ja toho muža poznám."

„Cože?"

Pozrela naňho a v jej očiach sa zračila panika. „Toto je Karl von Dannecker, Carin nový milenec. Som si istá, že je to on. Ibaže on nie je Francúz, ale Prus. Bude tu každú minútu!"

Alice ešte nikdy nevidela, aby niekto tak rýchlo zbledol.

„Príde sem? Do tohto domu?" dostal napokon zo seba. „A ty si s ním už bola? Aj Harry?"

„Niekoľko ostatných nocí strávil v posteli mojej švagrinej."

Nikdy v živote nepočula takú vulgárnu nadávku, aká mu v tej chvíli vyletela z úst. Otočil sa od nej a rozbehol sa ku dverám.

„Lucien!"

„Priprav Harryho a obleč si kabát. Okamžite odídete. Musíš do bezpečia. Zober so sebou aj Caro, Povedz sluhom, aby sa zdržiavali v zadnej časti domu. Nech odtiaľ nevychádzajú. A musí tu byť absolútne ticho. Nikto nesmie vydať ani hláska. Rozumieš? Marc! Kyle!" vyštekol vo dverách a potom sa otočil znovu k nej. Hnev mu sfarbil oči takmer do čierne. „Vieš, kedy presne má prísť?"

Pozrela na hodiny stojace na rímse. „Čaká ho o štvrtej. To je o desať minút," vykoktala. „Má s ním ísť niekam preč."

Lucien znovu zahrešil.

„Čo mieniš urobiť?"

„Mal by som ho zatknúť. A ak bude mať šťastie, tak to aj urobím a nezabijem ho," dodal, hľadiac na dvere.

„Dovoľ, aby som ti pomohla."

„Dočerta, to v žiadnom prípade! Vyhnem sa krviprelievaniu vo vašom dome, ale súd aj tak rozhodne, aby ho obesili. Vy!" zakričal Lucien na začudovaného pána Hattersleyho, ktorý vybehol, keď počul krik. „Okamžite dajte pripraviť koč pre slečnu Montague. Marc!" Obrátil sa na mladého muža, len čo sa objavil v miestnosti. „Bardou je na ceste sem. Vystopoval ma cez lady Glenwoodovú. Počkáme tu naňho a len čo sa objaví, zaútočíme. Chceme, aby Alice, Harry a barónka

odtiaľto čo najrýchlejšie odišli. Odvez ich do paláca Knightovcov a povedz Damienovi, aby ich chránil ako oko v hlave. Zverujem mu ich. Ty mu pomôžeš."

„Áno, pane."

„Talbert!"

„Pane?"

„Dokážeš zahrať majordóma?"

„Samozrejme," ubezpečil ho štíhly mladík s úškrnom.

„Dobre. Potrebujeme, aby Bardou vošiel do domu. Kde ho budeme môcť zatknúť. Nechcem mu dať príležitosť na útek."

„Rozumiem. Nájdem si uniformu."

„Kyle!"

„Áno, pane!"

„Postarajte sa o kone. Nech zmiznú z dohľadu, skôr než sa Bardou priblíži k domu. Ale ak sa mu nejakým zázrakom podarí ujsť, musíme byť pripravení pustiť sa okamžite za ním. Samozrejme, na koňoch."

„Áno, pane."

„Jenkins, O'Shea, skontrolujte si zbrane. Budete ma kryť, keď naňho zaútočím. Musíme ho dostať živého, určite má v meste komplicov. Alice, na čo čakáš?" zvolal, keď si všimol, že sa nehýbe a len tam postáva. „Rob, čo som ti kázal!"

„Caro ma neposlúchne!"

„Prinúť ju!"

Bola taká vystrašená, že bez ďalších námietok poslúchla a rozbehla sa do detskej izby po Harryho. Ruky sa jej triasli, kým ho obliekala a obúvala. V rýchlosti povedala Peg, že aj ona pôjde s nimi do paláca Knightovcov. Navonok sa tvárila pokojne, ale srdce jej od strachu búšilo ani splašené. Vydávala jeden príkaz za druhým a len čo boli Harry a Peg pripravení, prikázala Nellie a ostatným sluhom, aby sa pobrali do zadnej časti domu. Náhlivo im zopakovala Lucienove príkazy.

Potom sa vybrala splniť najťažšiu časť svojej úlohy. Presvedčiť Caro. Musela si dodať odvahy, aby rázne zaklopala na dvere jej spálne. Počula, ako si barónka v izbe pospevuje.

Alice otvorila dvere. Caro mala na sebe len neglizé a zamatový župan a sekírovala slúžku, ktorá niesla zo šatníka na postel plnú náruč

šiat.

„Co tu chceš?" spýtala sa Caro povznesené. „Nevidíš, že som zaneprázdnená? Von Dannecker tu bude o pár minút!"

„Práve preto som prišla."

Caro na ňu rozmrzene pozrela a poslala slúžku preč. Alice zhladúvala slová. Bože, ako veľmi si želala, aby práve ona nemusela povedať Caro krutú pravdu. „Caro, von Dannecker nie je tým, za koho sa vydáva. Je to zločinec. Lucien Knight je dolu v hale -"

„Lucien je tu?" vykrikla a prudko sa otočila od šiat na posteli. Založila si ruky vbok a nechápavo vyvalila na Alice

„Lucien chce von Danneckera zatknúť."

Zmätené pokrčila nosom. „Čo to táraš?"

„Caro, možno sa tu bude strieľať. Okamžite musíme odísť. Je to veľmi vážne. Všetci sme v nebezpečenstve. Ponáhľaj sa a rýchlo si niečo obleč. Kým to skončí, pôjdeme do paláca Knightovcov."

Caro na ňu chvíľu neisto gánila a potom sa rozosmiala. „Ten diabol! Ten nikdy neprestane so svojimi kanadskými žartíkmi! Len bež dolu a povedz tomu sivookému zloduchovi, aby ma počkal. O chvíľku prídem, aby som sa s ním porozprávala. Uvidíme, čo má zasa za lubom. Ale najprv sa musím obliecť."

„Caro, myslím to vážne!" vykrikla Alice zúfalo. „Ani Lucien nie je tým, za koho ho pokladáš!" Zaváhala, pretože sľúbila, že nikdy nikomu nepovie, čím je, ale za týchto okolností to určite pochopí. „Lucien je tajný agent britskej koruny a von Dannecker je francúzsky špión. Jeho skutočné meno je Claude Bardou."

„Špión?" Pochybovačne na ňu pozrela.

„Aj keď mi to neveríš, môžeme sa o tom porozprávať neskôr. Len si hod' niečo na seba a pod' so mnou do paláca Knightovcov. Veľmi ťa o to prosím!"

„Do paláca Knightovcov?! Takto? Mám ísť do vojvodovho paláca v župane?" osopila sa na ňu, ale zbledla. Trhanými pohybmi si vyzliekla župan a rýchlo sa začala obliekať.

Alice si potajomky vydýchla. „Len čo budeš oblečená, príď dolu. Harry a všetci služobníci sú už tam. Odídeme zadným východom. Koč už čaká."

Caro jej povýšenecky kývla a tmavé oči jej blýskali od hnevu. Len čo

odišla z jej prepychovej izby, počula, ako barónka rozhorčene hovorí: „To je vrchol! Ten diabol si myslí, že môže prísť len tak do môjho domu a začať všetkých dirigovať...”

Alice prevrátila oči nad jej naivitou, ale bola rada, že ju prehovorila a že bola ochotná poslúchnuť. Zdvihla si sukne a rozbehla sa dolu schodmi. Videla, že Lucien ešte stále stojí vo vstupnej hale.

„Kde je Caro?” spýtal sa a v očiach mu blýskal hnev.

„Príde. Nie je nadšená, ale poslúchne.”

„Dobre.”

Alice sa rozbehla k nemu a objala ho. Postavila sa na špičky a pobožkala ho na líce. Keď sa ich pohľady naposledy stretli, ani sa nepokúsila ukryť pred ním svoje obavy. „Dávaj na seba pozor,” zašepkala.

Napäto prikývol. „Alice, je mi to veľmi ľúto. Ak ma zabije...”

Zobrala mu tvár do dlaní a uprene mu pozrela do očí. „Neopováž sa niečo také povedať. Vrátiš sa ku mne. Budem ťa čakať.” Preglgla. „Ľúbim ťa, Lucien.”

V jeho citom predchnutých očiach sa objavil záblesk mučivej úzkosti. Pootočil hlavu a pobožkal ju do dlane. „Chod’ už!” prikázal jej stroho.

Prikývla a pustila ho. Potom sa rozbehla do kuchyne, zatiaľ čo on sa vrátil k svojim mužom. Skôr ako sa za ňou zatvorili dvere, ešte raz sa naňho pozrela. Mal krásnu tvár, divokú a rozpálenú hnevom. Vyzeral ako anjel pomsty. Oči mu žiarili ako diamanty zasadené vo vyleštenom zlate. Slnko sa odrážalo od jeho pištole, keď sa so vznešenosťou panovníka pohyboval po hale a vydával rozkazy.

Sám zaujal miesto vedľa dverí, opierajúc sa chrbtom o stenu.

Ach, Bože, toto nemôže byť pravda, pomyslela si Alice. Špióni a zatýkanie v ich vlastnom dome! Otrásená do hĺbky duše zatvorila dvere a čakala spolu s ostatnými. Čas sa nekonečne vliekol. Kde tá Caro toľko trčí? Prečo Jej to tak dlho trvá? premýšľala. Práve vtedy vklzol do kuchyne dverami zo záhrady pán Hattersley.

„Mitchell už zapriaha kone. O minútu bude koč pripravený.”

Všetci už čakali zhromaždení pri dverách, keď druhými dverami nečakane vošiel Marc. Priložil si prst na pery a rukou naznačil Alice, aby sa s Harrym schovala za ťažký drevený stôl, ktorý už predtým

prevalili nabok, aby slúžil ako barikáda.

„Prečo?“ zašepkala Alice.

„Je neskoro,“ povedal Marc. „Teraz buďte úplne ticho. Práve prišli.“

„Ale Caro -“

„Neskoro. Ak zostane vo svojej izbe, nemalo by sa jej nič stať.“

„Mal by som ísť otvoriť dvere,“ znepokojoval sa pán Hattersley,

„Urobíme to za vás,“ upokojil ho Marc.

Peg plná obáv pozrela na Alice. Začudovaná stará žena bola schúlená v kúte spolu s Nellie a vystrašenou slúžkou z kuchyne za klátom na štiepanie dreva.

Marc vytiahol pištoľ a čupol si vedľa Alice a Harryho.

Harry začal mrnkať. Nepáčilo sa mu napätie, ktoré v kuchyni panovalo. „Kde je mama?“

„Postarajte sa, aby bol ticho,“ šepol Marc.

Alice si privinula chlapčekomu svetlovlasú hlávku na hrud'. „Psst.“

„Hráme sa na schovávačku?“ zašepkal Harry.

„Áno. Schovaj si hlávku a buď ticho, miláčik.“

Harry prikývol a mocne sa k nej privinul. Ktovie, či si dieťa uvedomilo zrýchlený tlkot jej srdca, ale zotrvalo v jej náručí celkom potichu. Hralo hru. Zatvorila oči a v návale lásky bola ochotná chrániť ho aj vlastným telom. Len ľutovala, že nemôže rovnako chrániť aj Luciena. Až príliš živo si spomenula na ranu na jeho boku, ktorú mu len pred pár dňami vlastnoručne zošivala na Revell Court. Prosím ta, Pane, ochraňuj ho.

Prudko otvorila oči, keď sa zo vstupnej haly ozvalo dunivé zaklopanie. Potom zatajila dych, pretože predné dvere sa práve otvorili.

Šestnásta kapitola

Konečne nastal deň D.

Claude Bardou zoskočil z koča, zatiaľ čo Ethan držal opraty. Sebaisto vykročil ku dverám. Cítil sa silný ako lev. V noci si posledný raz užil s barónkou a potom sa pokojne vyspal. Teraz ju odvezie do vidieckeho domu, kde ju použije ako návnadu, na ktorú vyláka Luciená Knighta z Londýna, aby mal voľné pole pôsobnosti. Koketná Caro o tom nemá, samozrejme, ani tušenia. Domnieva sa, že ju pozval na romantický výlet, na ktorom budú v hniezdočku lásky len oni dvaja.

Bláznivá ženská, pomyslel si pohrdavo. Keď od nej ráno odchádzal, ešte raz skontroloval obsluhu dela, presvedčil sa, či je všetko pripravené, či sú súdky so strelným prachom naplnené správnou zmesou a či majú dostatok uhlia a dreva do prenosnej pece. Delové gule bude treba vložiť do rozpálenej pece celé hodiny pred akciou, aby boli dostatočne rozpálené a aby mohli v plnom rozsahu využiť ich deštruktívnu silu.

Napoleon by bol naňho pyšný. Všetko naplánoval s úzkostlivou presnosťou a ani tomu zbabelému Američanovi nedovolil, aby mu do bodky premyslenú akciu prekazil. Všetko bolo pripravené a všetko klapalo ako hodinky. Zajtra o takomto čase už bude na palube lode plávajúcej do Talianska, kde sa stretne s Fouchém. Možno sa im podarí vymyslieť plán, vďaka ktorému dostanú cisára z internácie na ostrove Elba.

Bol taký rozradostený, že si dokonca začal popiskovať Marseillaisu, ale rýchlo sa spamätal. Ešte nenastal čas, aby jeho vlastenectvo vyšlo najavo.

Zdvihol ruku, aby zaklopal. Bože, aký bude šťastný, keď už nebude musieť hrať toho nudného a únavného von Danneckera!

Keď sa dvere otvorili, okamžite spozornel. Iný majordómus. Oveľa mladší. Svetlé vlasy ulízané dozadu, elegantná náprsenka a vzorne upravený.

„Dobrý deň, pane. Čo môžem pre vás urobiť?“

„Kde je starý majordómus?"

„Pán Hattersley má dnes voľno, pane. Ja som Talbert, jeho zástupca. Môžem vám nejako pomôcť?"

„Som barón von Dannecker. Prišiel som po lady Glenwoodovú."

„Áno, iste. Samozrejme, pane. Počkáte na lady v hale?" Otvoril dvere dokorán a postavil sa nabok s výrazom odmeranej zdvorilosti na tvári.

Bardou naňho podozrievavo pozrel, ale vkročil do vstupnej haly. V tej chvíli dostal taký silný úder do hlavy, že sa mu zaiskrilo pred očami. Oprel sa o dvere a potom sa zviezol na zem. Bol príliš omámený, aby siahol po zbrani. A navyše obklúčený. Vzápätí sa nad ním zjavil Lucien Knight a mieril mu pištoľou rovno medzi oči.

Bardou hľadel omámeně raz do ústia pištole, raz do vražedných sivých očí, ktoré sa do neho nenávisťne vpíjali. „Bonjour, monsieur Bardou," pozdravil ho Knight po francúzsky s posmešným úsmevom na perách. „Je pre mňa veľkým potešením, že sa znovu stretávame."

Chcel vstať, ale Knight ho znovu udel. Presne tak, ako ho kedysi udel on. Zahrešil od bolesti. Potom nasledovalo kopnutie do rebier. Skrútil sa na dlážke a pozrel na svojho bývalého väzňa. Po prvý raz v živote ho pochytil strach. Srdce sa mu rozbušilo a hrud' sa mu sťažka dvíhala. Dotkol sa pramienka krvi, ktorý mu vytekal z úst.

„Vstaň!" prikázal mu Knight.

Uvedomil si, že jeho nepriateľ ho nechce zabiť. Opatrne sa postavil a poobzeral sa okolo seba. Knightovi muži mierili naňho zo všetkých strán.

„Odstúp odo dverí!" prikázal mu Knight.

Bardou zaskrípal zubami. Nenávisť ho páčila v celom tele a šľahala mu z očí, ale poslušol. Ten podozrivý majordómus zamkol dvere. Knight pristúpil k nemu a priložil mu ústie hlavne na spánok.

„Jenkins, založ mu putá. Neopováž sa ani pohnúť, Bardou, lebo ti okamžite prevrtnám mozog guľkou."

Bardou horúčkovo premýšľal. Nesmie im dovoliť, aby mu nasadili putá, lebo to by znamenalo jeho koniec. Sekundy pomaly plynuli a mladý muž sa opatrne priblížil k nemu s putami v ruke. Bardou sa v duchu rozhodoval, na ktorého z nich zaútočí. Okrem Knighta tam boli štyria. Aj „majordómus" mieril naňho pištoľou. Nechcel sa zmieriť so

skutočnosťou, že toto je jeho koniec. Varovne gánil na mladého muža, ktorý mal príkaz spútať ho. A odrazu sa jeho spása objavila na schodoch.

„Karl! Lucien! Čo to má znamenať?“ vykrikla šokovaná Caro, ktorá bežala po schodoch k nim.

„Caro, stoj!“ zreval Lucien nahnevane.

„Madam, pomôžte mi!“ zvolal pobúrené Bardou. „Urobte niečo s tým žiarlivým bláznom, než stlačí spúšť!“

„Lucien, zbláznil si sa? Zložte zbrane, všetci! V tomto dome je predsa dieťa! Nechcem, aby sa tu strieľalo.“ Bardou upieral na ňu oči a srdce sa mu rozbušilo znovuzrodenou nádejou.

„Zostaň stáť!“ prikazoval jej Lucien, keď znovu vykročila k nim. „Caro, nie!“ zreval a vystrel ruku, aby ju zastavil. Bolo však už príliš neskoro.

Bardou niekoľkými krokmi priskočil k nej, schmatol ju za vlasy a myknutím si ju pritiahol pred seba ako štít. Vykrikla a zapotácala sa. Skôr ako ktokoľvek z nich stihol zareagovať, vytiahol svoju pištoľ a priložil jej ju k hlave.

Caro vykrikla znovu.

„Zostaňte na mieste, lebo ju odbachnem,“ varoval ich s diabolským úškrnom Bardou.

„Karl! Ubližuješ mi!“

„Zavri hubu, ty suka!“ zasyčal.

„Bardou, pusť ju,“ povedal Lucien so smrteľným pokojom. „Toto sa týka len mňa a teba.“ |

„A Sophie tiež, nie? Uvidíme sa dnes večer, kamarát,“ precedil pomedzi zuby, potom kopnutím otvoril dvere a vliekol Caro do koča. „Zobud'te sa, Stafford!“ zreval.

Stafford sedel na sedadle kočiša a prekvapene otočil hlavu. Zbledol, keď videl, že Bardou vlečie lady Glenwoodovú ako rukojemníčku. „Preboha, čo -“

„Zavri hubu a švihni kone!“

„Ale von Dannecker -“

„Čuš!“ zreval znovu. „Rob, čo ti kážem, ak nechceš, aby nás obidvoch obesili! Si v tom až po uši, aby si mohol vycúvať, tak konečne rob, čo ti kážem!“

Caro sa nadýchla, že vykrikuje, ale zakryl jej rukou ústa. Zápasila s ním a škriabala ho, ale bol nemilosrdný. Nohami sa takmer nedotýkala zeme, pretože ju vliekol ako handrovú bábiku. Po celý čas ani na sekundu nespustil z očí Luciena Knighta a jeho poskokov, ktorí ho prenasledovali ako svorka slintajúcich psov snažiacich sa dostať korisť.

„Zostaňte stáť, lebo tú pobehlicu zastrelím!“ vykrikol. Na čele sa mu perlil pot. Jednou rukou roztvoril dvere na koči, vošiel chrbtom dnu a Caro vliekol za sebou. Stafford švihol bičom nad štvorzáprahom a koč sa prudko rozbehol po pokojnej ulici.

„Kadiaľ mám ísť?“ zakričal Stafford.

„K Temži a pokús sa ich striasť. Potom pokračuj po ceste Radcliffe. Vychvaloval si sa, že si dobrý kočiš. Uvidíme či naozaj.“

„V poriadku,“ prijal úlohu Stafford a tvár mu potemnela odhodlaním. Plesol bičom a koč sa pohol ešte rýchlejšie, ženúc sa po Brooke Street. Prehnal sa námestím Grosvenor, kľučkoval pomedzi pomalšími kočmi a rozháňal bičom chodcov na všetky strany.

Bardou pozrel von oknom a uvidel Luciena na veľkom čiernom koni. Prenasledoval ho spolu so svojimi poskokmi v krátkej vzdialenosti za kočom. Vedel, ako ich spomalí. Rovno uprostred námestia namieril na Knighta a vystrelil z okna. Guľka netrafila svoj cieľ, ale Výstrel mal požadovaný účinok. Hoci svojich prenasledovateľov nezastavil, všimol si ich zúrivé pohľady. Spomalili a dovolili mu, aby získal väčší náskok. Nechceli riskovať prestrelku na rušnom námestí.

Náskok vzrástol ešte viac, keď Stafford zamieril s kočom do ulice Bond. Rútili sa popri bričkách a poštových kočoch, hnali sa po rušnej srdcovej tepne módskej nákupnej štvrte.

Bardouvi sa radostne rozbušilo srdce, keď znovu pozrel von oknom. Caro plakala, tvár mala popolavosivú od strachu a šminky rozmazané. Držala sa koženého držiaka, akoby jej to mohlo zachrániť život.

„Von Dannecker, čo to má vlastne znamenať?“ zakvílila.

„Volám sa Bardou a ty si moja rukojemníčka,“ odsekol chladne. „Tvoj milenec mi vzal milovanú ženu. Teraz mu ja beriem jeho milenkú. Ale neboj sa, príde ťa zachrániť a len čo to urobí, zomrie.“

„Ale on nie je môj milenec!“ vykrikla, keď koč znovu odbočil do inej ulice.

Zasmial sa jej detinskej lži.

„Je to pravda! Vôbec nič pre neho neznamenám!"

„Tak prečo nás prenasledujú?" spýtal sa triumfálne. Znovu pozrel von oknom a uškrnul sa. „Len tak ďalej, Stafford! Počínaš si veľmi dobre. Strácame ich."

„Von Dannecker... teda pán Bardou, musíte ma pustiť. Veľmi sa mýlite," vzlykala Caro, utierajúc si slzy. Potom znovu vykrikla, lebo koč sa prudko rozhojdal, chvíľu šiel na dvoch kolesách, zabočiac na Piccadilly, znovu dopadol na všetky štyri a pokračoval ďalej.

„Hovor, ty suka!"

„Lucien Knight ma nikdy nemiloval! Šalie za mojou švagrinou!"

„Čo to táraš?" zreval výhražné, spomenúc si na pôvab modrookej dievčiny. Bola presne taká ako Lucien Knight tajuplné, elegantné stvorenie. „Tvrdila si, že bol taký posadnutý túžbou po tebe, že ňa prebral vlastnému bratovi."

„Nuž povedala som to, ale nebola to pravda. Získala ho Alice, nie ja! Minulý týždeň nemala chrípku. Každému sme to síce tvrdili, ale celý týždeň strávila v jeho zámku. Je jeho milenkou! Ja som jej len pomáhala zatajiť, že už nie je poctivá!"

Prižmúril oči. „Klameš!"

„Nie! Klamala som predtým. Chcela som, aby ste žiarlili. Bála som sa, že si vyberiete Alice. Chcela som vás pre seba. Toto je jediná pravda!"

„Tak ty si sa mi opovážila klamať?" zasyčal. Nemohol uveriť, že mu tak ľahko prešla cez rozum. Teraz je už pre neho celkom bezcenná. Potrebuje tú blondínku.

„Musíte mi dovoliť odísť! Potrebujete predsa Alice, nie mňa!"

„Ty prešibaná klamárka! Tý jedna flandra! A ja som kvôli tebe premárnil toľko času!" Surovo ju udrel po tvári.

S výkrikom sa zvalila na sedadlo práve vo chvíli, keď myknutím odbočili na Strand. Úder však nezmiernil jeho zúrivosť, práve naopak, ešte viac sa rozčertil. Zdvihol ju a znovu ju udrel. „Len pokračuj a plač, ty kurva! Môžeš si aj oči vyplakať!"

„Von Dannecker!" zakričal Stafford zo svojho sedadla, keď počul Carino kvílenie. „Čo to robíte? Prestaňte ju biť!"

Pri Staffordovom pokuse ochrániť dámu sa Caro pustila do

srdcervúceho náreku. Z kútika úst jej vytekala pramienok krvi.

„Máš pravdu, Stafford," zašomral Bardou. „Je najvyšší čas umlčať tento podvodný jazyk. Zbohom, krásna lady Glenwoodová," zasipel a naklonil sa nad ňu.

„Nie, nie, nieé..."

Jej kvílivý protest stíchol, keď sa začala dusiť. Škrtil ju jednou rukou a s úškrnom na ňu hľadel. Jeho zovretie bolo nemilosrdné a nepoľavovalo, čo ako sa bránila, a jeho pohľad chladný ako kameň. Po pár minútach vydýchla naposledy. Potom ju pustil a pohrdavo sa zahľadiac na jej nehybné telo, povedal: „Kurva!"

Lucien a jeho druhovia prenasledovali koč vo vzdialenosti asi päťdesiatich stôp. Koč sa rútil po ulici Strand a potom odbočil do Fleet Street. Rušná obchodná štvrť so svojím stredovekým labyrintom úzkych pokrútených uličiek bola celkom iná ako elegantné ulice v Mayfair.

Lucien zakričal na svojich ľuďoch, keď Stafford zamieril doprava na Nový most. Oviaľho chladný novembrový vietor, ktorý fúkal od širokej rieky a rozstrapatil mu vlasy. Temža bola tmavá a mútna ako cínová zliatina. Plavilo sa po nej niekoľko lodí a člnov rôznych tvarov i veľkosti, hore i dolu prúdom.

Po ulici vedúcej na Nový most hrkotali vozy, ktoré viezli posledný tovar na Fleet Street, len o jednu ulicu ďalej. Trh sa končil dnes skoršie a vo vzduchu už bolo cítiť slávnostnú atmosféru. Ľudia sa pripravovali na večerné oslavy Guy Fawkes Night. V tomto ročnom období sa stmievalo zavčasu a slnko už klesalo za obzor.

Lucien prižmúril oči proti štipľavému vetru, vzápätí škaredo zaklial, pretože len tak tak stihol dať koňovi príkaz, aby preskočil vozík naložený zeleninou, ktorý jeho majiteľ vytlačil z vedľajšej uličky. Predavač zdesene vykrikoval, keď sa vraník vznešene preniesol ponad vozík a dopadnúc na chodník, pokračoval cvalom ďalej.

Lucien stačil postrehnúť, že Stafford neprešiel po impozantnom Novom moste, ktorý križoval Temžu rovno pred nimi, ale znovu prudko odbočil doprava do ulice Earl Street. Lemovaná fabričkami, skladmi a pivovarmi kopírovala pobrežie rieky. Minuli vodáreň i Londýnsky most, kde sa končila Horná Temža a začínala Dolná,

schátraná a spustnutá. Pri chudobinci St. Dunstan odbočil Stafford neočakávane doľava a zrazu im zmizol z očí.

„Dočerta!“ zahrešil Lucien. Srdce mu prudko bilo. Obzeral sa okolo seba, oblizujúc si vysušené pery. Cítil, že mu na studenom vetre popraskali. Kyle a ostatní ho dobehli, zostali stáť okolo neho a spýtavo naňho hľadeli. „Rozostúpte sa,“ prikázal im tichým hlasom. „Obkľúčime ho. Ak niektorý z vás zazrie koč, zakričí na ostatných. Život lady Glenwoodovej závisí od nás.“

Dúfal, že ešte nie je neskoro.

S vážnymi tvárami prikývli a rozprchli sa na koňoch rôznymi smermi, aby uzavreli celú oblasť. Lucien popchol koňa a pustil sa po opustenej aleji. Zrazu zbadal, ako Staffordov koč prefrčal po tmavej, odpadkami zasypanej uličke, rovnobežnej s alejou.

Mal veľké šťastie, pretože v poslednom zlomku sekundy zazrel, že Bardou vyskočil z rútiaceho sa koča a ponoril sa do tieňa pod prevísajúcou strechou jednej z rozpadávajúcich sa budov. Všimol si, že Kyle tiež postrehol koč a hlasno vykrikol. V momente sa však rozhodol, že neodpovie a potlačil svoj výkrik. Bardou vymyslel úskok, vďaka ktorému mali prenasledovať prázdny koč. Stafford určite nepostrehol, že Francúz už v koči nie je.

Len nech si Len bastard myslí, že sme mu naleteli, pomyslel si Lucien s tlčúcim srdcom. Sophia mu stačila prezradiť, že Bardou má v jednom z pobrežných skladov umiestnené výbušniny. Lucien bol presvedčený, že Bardou má namierené do svojho brlohu. Rozhodol sa, že ho bude prenasledovať na vlastnú päšť. Keby zakričal na ostatných, Bardou by pochopil, že odhalili jeho úskok. Potom by, samozrejme, nešiel do svojho dúpäť.

Zároveň si s bolestnou istotou uvedomil, že Bardou by určite neopustil rukojemníčku, ktorá by sa mu mohla zísť. To mohlo znamenať len toľko - že sa Caro nadobro zbavil.

Popchol koňa do slabín a pustil sa za ním. Po pár krokoch však znovu pritiahol koňovi uzdu. Nemôže sa za ním zakrádať nepozorovane, ak sedí na koni. V týchto tichých uličkách sa dupot jeho kopýt rozliehal do daleka. A okrem toho Bardou celkom určite nepôjde ďaleko.

Kým jeho muži prenasledovali Staffordov koč mieriaci späť k

Novému mostu, Lucien zoskočil z koňa a vybral sa za Bardouom po vlastných. Snažil sa nemyslieť na to, že necháva milovaného žrebca bez dozoru v hniezde zlodejov. Teraz záležalo len na tom, aby dostal Bardoua. Zakrádal sa za ním s hnevom v srdci, s pistolou v ruke a neprestajne mu mieril na chrbát. Nestrelil ho do chrbta, nie však preto, že by to bolo nečestné, ale preto, že predpokladal, že okrem Stafforda má ešte ďalších komplicov, ktorí by mohli uskutočniť jeho zámer, aj po šéfovej smrti. Jediná možnosť, ako odvrátiť hrozbu, bola odhaliť ich skryšiu.

Potom, až potom odstrelí tomu bastardovi hlavu. Kým ho prenasledoval, srdce mu krvilačné búšilo a jeho túžbu po krvi nezmiernil ani pohľad na kostol, do ktorého Bardou vošiel. Všimol si, že Bardou kríva na pravú nohu. V uličke medzi lavicami zopár starých dám utieralo lavice a pošepky sa rozprávalo. Lucien sa nepovšimnutý zakrádal po tmavom kostole. Bardou vyšiel z kostola na konci lode bočným východom.

Lucien ho nasledoval do chladného zamračeného popoludnia. Teraz už bežal dolu ulicou. Na jeho prekvapenie sa ten sviniar vrátil k Novému mostu a pustil sa po ňom na druhú stranu.

Niet divu, že prehľadávanie skladov popri rieke na tomto brehu neprinieslo žiadny výsledok, uvedomil si Lucien. Skryša je buď v Southwarku, alebo v Lambethe na opačnej strane rieky.

Keď Bardou prešiel most, zamieril dolu ulicou Albion, z ktorej odbočil doprava na Upper Ground a z nej na Narrow Wall Street. V malých fabričkách bolo stále rušno, robotníci mali ešte hodinu do skončenia pracovného času. Potom sa začnú oslavy. Pach rybárskych dokov a dym z tovární sa hromadili nad štvrtou a znečisťovali svieži jesenný vzduch.

Bardou sa náhlil a čím dlhšie kráčal, tým bolo jeho krívame nápadnejšie. Prešiel popri pivovare Barge, minul textilnú manufaktúru i zlieváreň. Lucien sa pohyboval za ním ako tieň. Konečne náhlivo zamieril k napoly rozpadnutému skladu, ktorý stál osamotene pri rieke a bol zarastaný burinou. Hoci vyzeral opustený, z komína sa dýmilo.

Lucien sa držal v tieni vysokého plota susednej pily. Zo svojho stanoviska videl, že na obidvoch rohoch starej budovy stoja strážcovia. Bardou im čosi povedal a potom vklzol do budovy.

Bolo logické, že aj na ďalších dvoch rohoch skladu budú strážcovia, ale pochyboval, že vo vnútri sú ďalší. Na nepriateľskom území si múdry agent vyberie čo najmenší počet spolupracovníkov a nechá si len tých najlepších. Bol zvedavý, ako to vyzerá vo vnútri, ale najprv sa potreboval zbaviť stráží.

V očiach sa mu zračila túžba školiť protivníka a krv mu spievala divokú pieseň pomsty. Odložil pištoľ do puzdra a z pošvy vytiahol dýku. Pritisol sa do tieňa plota a potom sa mihal z jedného tieňa do druhého a približoval sa čoraz bližšie ku koristi. Ako skryše využíval vyhodené továrenské stroje, vratidlo zo starej lode, hrdzavú kabínu, i hŕbu tehál. Kým sa vrhol na prvého strážcu, zdvihol zo zeme za hrst kamienkov.

O chvíľku neskôr sa strážca otočil, lebo začul podozrivý zvuk. Len čo sa otočil, Lucien ho schmatol zozadu, zakryl mu rukou ústa a celkom nehlučne mu podrezal krk. Položil nehybné telo na zem, odtiahol ho z dohľadu a znovu sa ukryl. Nechcel, aby mu hnev, krutosť a nenávisť diktovali, čo má robiť, ale márne sa snažil prebudiť v duši Alicinu lásku, ktorá by ho motivovala k milosrdenstvu.

O necelých päť minút postretol rovnaký osud aj druhého strážcu, ale keď sa zakrádal za tretím, muž sa otočil a zbadal ho. Vykríkol, keď mu Lucien vyrazil pušku z ruky. Štvrtý sa po výkriku otočil k nim. Lucien strhol tretieho pred seba práve vo chvíli, keď štvrtý naňho vystrelil. Guľka zasiahla miesto neho mohutného Francúza. Chrániac sa mŕtvym telom tretieho strážcu, bleskurýchlo vytiahol jednu zo svojich pištolí a zamieril, skôr než štvrtý stihol znovu nabiť. Videl, ako muž uprel naňho vydesené oči a ochromený čakal na smrť.

Prešlo len pár sekúnd. Štvrtý strážca sa po výstrele ešte stále metal v smrteľnom krči na zemi, keď Lucien vytiahol druhú pištoľ, prikočil ku dverám skladu, kopol do nich a takmer ich vyvalil zo zhrdzavených pántov. Ocitol sa zoči-voči Bardouovi. Nebol od neho vzdialený ani sedem stôp. Francúz sa podľa všetkého vybral von zistiť, čo znamená tá strelba. Hľadiac do ústia pištole, šokovane otvoril ústa.

„Pozdravuj odo mňa peklo.“

„Nestrieľaj, Argus!“ Bardou zdvihol ruky na znak, že sa vzdáva a zároveň kývol hlavou na súdky za svojím chrbtom.

Lucien si všimol veľké, biele písmeno A, ktoré bolo namaľované na

každom súdku. Strelný prach najvyššej kvality uvedomil si. To sú tie výbušniny, na ktoré ho upozorňovala Sophia.

Preletel pohľadom po sklade a takmer stuhol od hrôzy, keď uvidel delo, ktoré mierilo z okna ponad rieku rovno na budovu parlamentu. Všimol si aj prenosnú pec strčenú do veľkej priemyselnej vyhne. Vyžarovala z nej horúčava, ktorá šírila po celom sklade nepríjemné teplo. Dobrý Bože, uvedomil si zdesene, Bardou chce použiť horúce strely!

„Ak potiahneš kohútik, obidvaja vyletíme do vzduchu,“ upozorňoval ho Bardou. „Stačí jediná iskra.“

„Choď preč od tých súdkov.“

Potichu sa zasmial a pokrútil hlavou. „To neurobím.“

„Choď preč od tých súdkov a bráň sa, ty zbabelec!“

„Zbabelec?“

„Najprv si sa schoval za Caro a teraz sa rovnakým spôsobom snažíš chrániť výbušniny. Už si na mňa netrúfaš, keď nie som sputnaný reťazami, čo?“

„Radšej stlač spúšť a oboch nás vyhod' do vzduchu, lebo už viem o tvojej milenke Alice Montague.“ Bardou sa zarehtal, keď videl, ako Lucien prudko zbledol. „Taká nežná kráska. Dúfam, že sa bude brániť, keď sa jej zmocním. Postarám sa o to, aby kričala.“

Luciena premohla slepá zúrivosť. Odhodil pištoľ nabok, mimo Bardouovho dosahu. Nepotreboval ju, aby toho sviniara zabil. Chcel to urobiť holými rukami. Sotil ho do súdkov s pušným prachom, ktoré popadali na zem. Niektoré sa rozpadli a zdvihol sa z nich oblak čierneho prachu, ktorý ako sadze pokryl obidvoch mužov jemným, kovovým prachom. Bleskurýchlo sa prevalil na chrbát a pästou udel Bardoua do brady.

Zápasili ako zmyslov zbavení, ťkli sa navzájom a obidvaja mali oči podliate krvou. Lucien takmer nevnímal Bardouove údery, až kým ho netrafil do rany na boku. Vykríkol od bolesti, zohol sa a kvôli tomu sa neuchránil pred ďalším Bardouovým úderom do hlavy. Spadol na zem. Rozkašlal sa, lebo sa nadýchol pušného prachu, ktorý sa pri jeho páde znovu zvířil.

So zvieracím výkrikom zdvihol Bardou jeden zo súdkov nad Lucienovu hlavu. Ten zareagoval až v poslednej chvíli. Spomenul si na

Bardouovo krívanie a z celej sily ho kopol do pravého kolena. Bardou zreval od bolesti a súdok mu vyklzol z ruky.

Bardou klial od bolesti a krívajúc sa rozbehol zo skladu von. Cestou schmatol kožený vak s puškou. Lucien sa horúčkovo pokúšal nájsť v čiernom prachu svoju odhodenú pištoľ. Len čo Francúz zmizne z blízkosti skladu plného pušného prachu, bude môcť bez rizika vystreliť. Nepodarilo sa mu však pištoľ nájsť, a tak sa rozbehol za Bardouom. Vybehol zo skladu a poobzeral sa okolo seba. Bardou práve nasadal do člna, kotviacom v malom prístavisku. Na západe sa už slnko schovávalo za horizont, hrajúc všetkými odtieňmi červenej.

„Bardou!" zreval.

Bardou odviazal čln a veslom sa odtlačil od móla. Lucien však v poslednej chvíli naskočil do člna. Prúd rieky ich unášal čoraz rýchlejšie od brehu.

Lucien vytiahol dýku a zahnal sa na Bardoua, ale Francúz odrazil jeho útok veslom a potom ho chytil za zápästie. Nahnevane zahrešil, keď ho Bardou schmatol za ruku a jeho zápästím udrel o kovové puzdro na veslo, takže pustil dýku. Potom ho Bardou udrel veslom a on spadol na dno člna.

„Teraz zdochneš," zavrčal. Hodil sa naňho a veľkými ručiskami ho začal škrtiť.

Pri každom márnom pokuse nadýchnuť sa, Lucien cítil, že sa ho zmocňuje stará, dobre známa panika. Nemôžem... dýchať Premohla ho hrôza, ktorú prežíval počas astmatických záchvatov v detstve. Bol to strach zakorenený hlboko v jeho duši. Kopal Bardoua a škriabal ho po tvári, až sa čln prudko rozhojdal a skôr než si uvedomil, čo sa deje, ocitol sa pod ľadovou vodou. Takmer sa utopil, lebo keď konečne zovretie na hrdle poľavilo, celkom spontánne sa chcel nadýchnuť.

V tom momente mu bolo celkom jedno, že mu Bardou ujde. Záležalo mu len na tom, aby dostal do pľúc vzduch. Studená, špinavá Temža ho vliekla dolu prúdom, ale vzoprel sa jej a aj napriek váhe vodou nasiaknutých číziem a odevu začal plávať.

Keď si utrel vodu z očí a zhlboka vdýchol vzduch, zistil, že Bardou vesluje po prúde smerom k brehu.

„Tvoje utrpenie sa ešte ani nezačalo, Knight!" zakričal Bardou. „Len počkaj, ako budeš trpieť, keď ťa pripravím o Alice Montague!"

„Niéé!“ zadúšal sa Lucien. Hoci mu už nezostali žiadne sily, zúrivosť ho hnala dopredu. Plával späť k mólu proti prúdu rieky. Bol doráňaný a krvácal, triasol sa od zimy, zo šiat a vlasov mu stekala špinavá voda Temže, ale necítil vôbec nič, len hnev. V prístavisku sa chytil rebríka a vytiahol sa na mólo. Rozbehol sa k skladu popri mŕtvych telách strážcov a kope odpadu na ulicu Narrow Wall.

V skorom jesennom súmraku obloha už tmavla, po uliciach sa trúsili ľudia, mávali farebnými lampiónmi, spievali veselé piesne a popíjali pivo. Z diaľky sa ozývali prvé výbuchy petárd, ktoré odpaľovali nedočkaví výrastkovia. Skupinka detí hlučne skandovala:

„Guy, Guy, Guy,
obeste ho vy!
Nech odvisne na sľučke,
nevyhne sa príučke!“

Obehol ich a ponáhľal sa na Westminsterský most. V ušiach mu hučalo. V kráľovských parkoch už zaznievali prvé oslavné výstrely z diel. Narastajúci hluk mu dunel v hlave a okamžite ho vrátil do minulosti. Spomenul si na dni, ktoré strávil na bojiskách a na divé vyčíňanie oboch bojujúcich strán. Hlavu mal celkom čistú. Uvedomil si, že ak pôjde peši, nedostane sa k Alice skôr ako Bardou.

Ťažkými krokmi dobehol na rušný most, vodou napité čižmy mu ločkali pri každom kroku. Postavil sa do cesty akémusi švihákovi na statnom sivom koňovi. Vystrašený sivko sa postavil na zadné, ale Lucien chytil uzdu.

„Zlez dolu,“ prikázal jazdcovi hrozivým hlasom.

„Čo to má znamenať? Dajte ruky preč od môjho... Aúú!“ vykrikol elegán, keď ho Lucien surovo stiahol zo sedla. „Zlodej! Chyťte zlodeja!“ začal kričať, keď sa spamätal.

Lucien sa medzitým vyšvihol do sedla a vyrazil vpred. Neustále poháňal nervózneho koňa do rýchlejšieho cvalu. Keď sa rútil okolo kočov a vozov hrkotajúcich po moste, oblohu nad riekou už ožiarili prvé výbuchy ohňostroja. Vybuchovali a klesali na zem ako modrý, červený a zelený dážď, ktorý vzápätí vystriedal oslnivý oranžový a žltý vodopád iskier. Pozrel na vodu. Očami prehľadával rieku pri farebnom svetle ohňostroja a pokúšal sa na ligotajúcej sa hladine objaviť Bardouov čln.

Hlasno zanádal, keď uvidel, že Francúz už vystupuje z člna na prístavnú hrádzu pri ulici Craven. Zrejme sa dovätípil, že Lucien dôveruje svojmu bratovi viac než komukoľvek inému na svete, a tak poslal Alice do paláca Knightovcov, aby ju ochraňoval Damien. Stačilo, aby prebehol po ulici Cockspur na Pall Mall a odtiaľ to už mal doslova na skok.

Lucien hnal koňa krkolomnou rýchlosťou a ozdobne tvarované pouličné osvetlenie na moste sa mu len tak mihalo pred očami.

Som príliš ďaleko, pomyslel si a tvár mu znetvorilo zúfalstvo. Bardoua by mohol predbehnúť len v prípade, že by si skrátil cestu cez park St. James, kde už boli oslavy v plnom prúde. Bola to jeho jediná nádej.

Sedemnásť kapitola

Peg sa hrala s Harrym na koberci mikádo, zatiaľ čo lord Damien chodil hore dolu po izbe a v napätom tichu cez okno sledoval, čo sa deje vonku. Alice sedela s Weymouthorn na diváni v elegantnom salóne paláca a pokúšala sa ho utešiť.

„Moja sladká, nádherná sestra. Ako jej mohol niekto ublížiť?“ hořekoval Carin brat.

Alice ho hladkala po kostnatom ramene plná súcitu. Oči mala červené od plaču, ale už sa ovládala. Dúfala, že vikomt nerozplače Harryho. Príšernú správu o Carinej vražde dostali už pred hodinou. Od chvíle, keď sa dozvedela, že Bardou sa zaštitil pri úteku Caro ako rukojemníčkou, sa obávala toho najhoršieho. Hoci už dlhšie mala neblahé tušenie, že Caro neskončí dobre, bol to pre ňu veľký šok. Len čo sa znovu dokázala sústrediť, poslala po Weymoutha, ktorý bol Carin najbližší príbuzný.

Bohužiaľ, vikomtov mozog vtedy zahmlievalo ópium a spočiatku vôbec nedokázal pochopiť, čo sa vlastne stalo. A teraz, keď sa prebral z omámenia, sa nevedel s desivou správou vyrovnáť. Začal nekontrolovateľne vzlykať a v tej chvíli by ním bola Alice najradšej poriadne zatriasla. Znášal ten úder oveľa horšie ako Harry. Samozrejme, trojročné dieťa sotva dokáže pochopiť, čo smrť vlastne znamená.

Zápasila so slzami, keď vysvetľovala Harrymu, že mama odišla do nebička, kde bude odteraz žiť s oteckom a anjelmi. Harry sa očividne domnieval, že sú tu len na návšteve. Pokiaľ mal pri sebe Peg a tetu Alice, bol celkom spokojný. Aspoň zatiaľ. Alice sa snažila byť silná nielen kvôli Harrymu, ale aj poľutovaniahodnému lordovi Weymouthovi, chvíľami však strácala nervy, pretože Lucien ešte stále nedal o sebe nič vedieť.

Pred hodinou, o piatej, sa vrátili Kyle a všetci ostatní. Bez úspechu. Porozprávali jej, že dobehli unikajúci koč Ethana Stafforda a že v ňom našli zaškrtenú Caro. Bardou ušiel. Stafforda odovzdali strážnikom.

Správa o barónkinej vražde rozhodne nebolo to najhoršie, čo dnes zažila. Ďaleko neznesiteľnej ši bol pohľad na Kyla, ktorý viedol cez bránu paláca Knightovcov Lucienovho čierneho koňa. Bez jazdca. Kyle jej porozprával, že sa rozdelili a odvtedy Luciena nikto z nich nezazrel. Teraz, keď videla, akej bezohľadnej krutosti je Bardou schopný, tuhla jej krv v žilách.

Po chvíli márneho čakania sa jeho druhovia vybrali Luciena hľadať do štvrte, kde našli jeho žrebca. Tentoraz sa k nim pridal aj Marc. Neposlúchol Lucienov príkaz, lebo vedel, že lord Damien nepotrebuje pomoc, aby ich ochránil. Ale odkedy začal na nočnej oblohe vybuchovať ohňostroj, Alice si všimla, že Damien sa správa akosi... čudne. Zakaždým, keď v diaľke zadunela slávnostná salva, sa strhol. Nevedela si to vysvetliť. Človek by očakával, že vojnou zocelený plukovník je zvyknutý na kanonádu.

Ukradomky naňho pozrela. Celé telo mal napäté a meravé. „Lord Damien?”

Prudko sa k nej otočil, akoby ho vyľakala. Oči mal plné divokej zlosti a pohľad neprítomný. Bol bledý ako krieda a lial sa z neho pot.

Vstala a pristúpila k nemu. „Lord Damien, ste v poriadku?”

Chvíľu sa zmätene rozhliadal okolo seba, akoby nevedel, kde vlastne je.

Podišla k nemu ešte bližšie. „Asi by ste si mali sadnúť.”

„Nie... ja-ja som v poriadku. Prosím, ospravedlňte ma,” zahundral a náhlivo vybehol zo salónu.

Harry mu veselo mával. „Pá-pá, Lucien!”

Alice odtrhla oči od odchádzajúceho Damiena a pozrela na synovca. Harry nebol schopný pochopiť, že ide o dvoch rôznych mužov a nechápal ani to, prečo je tento Lucien oveľa odmeranejší ako muž, od ktorého dostal to krásne sklíčko.

Alice sa rozhodla, že pôjde za Damienom. „Weymouth, ospravedlníte ma?”

„Harry mi bude robiť spoločnosť,” zasmrkal. „Pod’ k strýkovi Weymouthovi, ty moja sirôtka.”

Alice sa ponáhľala zo salónu, zatiaľ čo Weymouth sa márne snažil upútať Harryho pozornosť. Damien vyzerá, akoby blúznil v horúčke, rozmýšľala, keď sa náhlila po chodbe do vysvietenej vstupnej haly.

Dúfala, že neochorel. Keď vošla do haly, videla, že Damien zastal uprostred schodov. Stál celkom nehybne, otočený k nej chrbtom a pohľad upieral do zeme. Kymácal sa spredu dozadu, až hrozilo, že každú chvíľu odpadne. Rozbehla sa za ním, aby ho zachytila. Počul jej kroky a bleskurýchlo sa otočil.

„Zostaňte stáť!“ vyštekol na ňu. Oči mal doširoka otvorené a sťažka dýchal. V jednej ruke mal nôž a zvieral ho tak mocne, až mu obeleli hánky. V druhej držal pištoľ.

Alice zmeravela.

Nespúšťali jeden z druhého oči. Neodvážila sa pohnúť. Bytosť, ktorú videla v jeho očiach, sa vôbec nepodobala na vyrovnaného plukovníka, ktorý ju v parku žiadal o ruku.

„Damien! Čo je vám?“ spýtala sa. Srdce mala až kdesi v hrdle. Začala pomaly zostupovať po schodoch dolu, akoby nechcela vydráždiť rozzúreného zvera.

V diaľke zadunel ďalší výstrel z dela. Okamžite uprel oči smerom, odkiaľ prichádzal zvuk. Tvár mal sústredenú a črty meravé.

„Sú kúsok odtiaľto. Ponáhľajte sa, chlapci. Zbaľte tábor. O pár minút budú tu.“

„Kto tu bude?“ spýtala sa potichu. Zbledla, keď si všimla šialenstvo v jeho očiach.

„Boney. Už je za tamtým kopcom.“ Ukázal nožom hore na schody a potom si položil prst na pery. „Ticho! Nerobte hluk. Musíme dostať delá na miesta.“ Prikrčil sa a začal sa zakrádať popri zábradlí hore schodmi.

Alice stála ako socha a v šoku si rukami zakrývala ústa. Nevedela, ako sa má zachovať. Keď počula z poschodia buchnutie dvier, usúdila, že sa plukovník ukryl do jednej z izieb. Srdce jej išlo od hrôzy vyskočiť z hrude. Rozbehla sa dolu schodmi a začala hľadať pána Walshu, majordóma, ktorý vedel v každej situácii zachovať chladnú hlavu. On bude určite vedieť, aké kroky treba podniknúť. Nazrela do elegantnej vojvodovej knižnice na konci chodby, keď odrazu počula, že Peg vykrikla jej meno.

„Slečna Montague! Lord Damien! Pane, majte rozum! Preboha, nerobte to!“

Alice zdvihla sukne a rozbehla sa späť do salónu, kde stála pri

otvorených dverách Peg. „Uniesol ho! Ponáhľajte sa! Pokúšala som sa mu v tom zabrániť, ale... Vzal Harryho -“

„Bardou?“ vykrikla Alice.

„Nie, Weymouth!“

Vybehla do chladnej noci a okamžite začula Harryho nárek.

„Weymouth!“ vykrikla nahnevane a bežala za nimi. „Čo to má znamenať?“

Vikomt držal chlapca v náručí a chystal sa nastúpiť do pripraveného koča. Alice ho však dobehla, vrhla sa naňho a pokúšala sa mu vytrhnúť chlapča z náručia.

„Pustite ho!“ skrípala zubami. Musela zvýšiť hlas, aby prekričala Harryho nárek, výbuchy ohňostroja a hlučné veselie v susediacom parku. Svetelné rakety z času na čas osvetľovali aj vznešenú fasádu paláca Knightovcov. „Neplač, Harry.“

„Teta!“ Dieťa sa jej chytilo za vlasy a nechcelo ju pustiť.

„Vráťte mi ho!“ kričala Alice.

„Patrí mne! Tak je to stanovené v Carinom testamente. Ja som jeho zákonným zástupcom.“

Nechápavo naňho vypleštila oči. Nikdy nepremýšľala tak ďaleko dopredu, ale uvedomila si, že Carin brat má pravdu.

Na okamih bola taká ohúrená novým poznatkom, že nevedela, čo má urobiť. Podľa zákona nemala právo, aby sa synovca dožadovala. „Ale... ale to predsa nemôžete urobiť! Nemôžete mi ho zobrať, Weymouth! Veď vás takmer nepozná, je vystrašený a vy nemáte ani predstavu o tom, ako sa treba starať o deti!“

„To je pravda. Tak povedzte tej starej strige, aby prestala robiť drahoty a išla s nami. Bude sa o neho starať.“

„Weymouth, nemôžete si to dieťa zobrať! Holdujete ópiu aj alkoholu! Vráťte mi ho, lebo zavolám strážnika!“

„To ja mám právo zavolať strážnika na vás,“ odsekol a otočil sa, aby posadil Harryho do koča.

„Niéé!“ nariekal Harry a vystieral k Alice ruky.

Alice sa ho znovu pokúsila zobrať Weymouthovi, ale ten sa k nej otočil a prudko ju odsotil. Zatackala sa dozadu, pristúpila si okraj šiat a spadla na chrbát na štrkom vysypanú cestu.

„Nemáte v sebe ani štipku taktu?“ kričal na ňu Weymouth a zlostne

na ňu zazeral. „Dnes som prišiel o milovanú sestru! Harry je to jediné, čo mi po nej zostalo! Odchádzam domov a jeho si beriem so sebou.”

Alice vstala zo zeme, ale neprestajne mu nadávala. Odrazu si uvedomila za chrbtom akýsi pohyb. Otočila sa a pozrela ku Green parku. V tom okamihu jej stuhla krv v žilách.

Von Dannecker - vlastne Bardou - stál na druhej strane plota a spoza železných tyčí upieral na ňu pichľavé oči. Paralyzovaná strachom prestala vnímať zvuky bujarých osláv. Uprene hľadeli jeden na druhého. Čas sa zastavil. Bardou zdvihol pušku a namieril na ňu.

Odrazu sa z parku vyrútil jazdec na bielom koni. Mala dojem, že zostúpil rovno z neba ožiareného ohňostrojom.

Lucien!

Vrhol sa rovno z cválajúceho koňa na Bardou a zvalil ho na zem. Puška vystrelila a guľka vyletela do stromu, kde sa na noc ukryl krdeľ vrán. Vzlietli z vetiev s rozhorčeným krákaním.

Weymouth ešte stále zvieral Harryho v náručí. Potom vystúpil z koča, aby zistil, čo sa deje. Alice sa nevládala pohnúť z miesta, akoby skamenela, a v nemom úžase pozorovala zápas na život a na smrť. Teraz už chápala, čo tým myslel, keď o tom hovoril.

Tí dvaja zápasili ako divé šelmy. Výbuchy ohňostroja jej z času na čas umožňovali zazrieť ich zúrivé zakrvavené tváre. V žiare ohňa vyzerali obidvaja ako divoši, ktorí stratili všetky známky civilizovanosti. Zdalo sa, že ani jeden z nich necíti údery, ktoré naňho dopadajú. Vôbec si neuvedomovali, čo sa okolo nich deje, boli dokonale sústredení na boj. Lucien si kľakol jedným kolenom na ležiaceho Bardou a znovu a znovu ho tlkol do tváre. Bardou z posledných síl vystrel ruky, zovrel mu krk a začal ho škrtiť. Lucien siahol do Bardouovho otvoreného vaku na pušky a šmátral v ňom rukou, zatiaľ čo Francúz z neho vytláčal život.

Keď Lucien konečne vytiahol ruku z vaku, držal v nej bodák. Alice vykrikla, keď jeho ruka prudko vrazila bodák Bardouovi rovno do srdca.

Ešte stále nedýchala, keď ruka veľkého Francúza pustila Lucienov krk a bezvládne klesla na chodník.

Bardou bol mŕtvy.

Lucien si utrel čelo a vstal. Bodák nechal v Bardouovej hrudi.

Chvíľku stál nad jeho telom, hľadel naň a sťažka dychčal. Potom zdvihol hlavu a uprel pohľad na Alice. Znovu vykrikla. Znelo to takmer ako vzlyk. Rozbehla sa k bránke a trasúcimi sa, nemotornými rukami sa jú pokúšala otvoriť. Cez slzy takmer nevidela. Len čo vošiel, mocne ju zovrel do náručia a pevne držal. Hlavu mala schovanú na jeho hrudi. Prerývané vzlykala a objímala ho zo všetkých síl.

„Psst, anjel môj," šepkal. „Už je všetko v poriadku."

Počula, ako mu po vynaloženej námahe prudko bije srdce. „Hlavné je, že žiješ!" Zadúšala sa vzlykmi a zdvihla hlavu, aby mu pozrela do očí. „Si celý mokrý."

Pobozkal ju na čelo, potom zobral do rúk jej tvár a mlčky na ňu hľadel. Oči mu v dorážanom obličaji víťazoslávne žiarili.

Alice si ho pritiahla k sebe, aby ho pobozkala a bolo jej celkom jedno, či ich niekto uvidí. Lucien žije a zachránil jej život. Celá sa triasla, keď si uvedomila, čo všetko sa udialo. Zúfalo ho chytila za mokrý kabát.

„Lucien, Weymouth mi chce zobrať Harryho!"

„Ale čo?" Zazrel na vychudnutého vikomta, pustil Alice a pomaly vykročil ku koču. Oči mu zlovestne blýskali.

Neupravený muž prudko zbledol. „Nuž viete... Bol to len taký nápad. Som si istý, že s Alice bude v dobrých rukách." Rýchlo vytiahol Harryho z koča a podal ho Alice.

„Miláčik môj," šepkala šťastná Alice a mocne uplakané chlapča objala.

Weymouth hľadel na Luciena s hrôzou v očiach a spätkoval do koča. Nervózne sa zasmial. „Uznávam, že nie som tým najlepším poručníkom pre Harryho... Samozrejme, v testamente je moje meno, ale ak Harry bude šťastnejší... teda som si istý, že bude... ja preňho chcem len -" Pohľad mu utkvел na bezvládnom tele za plotom, potom znovu pozrel na Lucienovu zakrvavenú tvár a zalapal po dychu. „Chcem pre môjho synovca len to najlepšie. Občas sa tu zastavím a spýtam sa, ako sa má."

„Zmiznite!" zavrčal Lucien.

„Veď už idem!" Weymouth skočil do koča a nervózne zabúchal na kočiša.

Alice zovrela Harryho ešte mocnejšie a pokúšala sa ho upokojiť.

Keď sa Weymouthov koč stratil za bránou, Lucien sa otočil k nej a chvíľu hľadel na ňu a na Harryho. Alice upierala naňho zbožňujúce oči. Bola mu bezhranične vďačná. Bolo oveľa ťažšie poraziť Bardoua, ale pre mňa zostane navždy hrdinom najmä preto, že mi vrátil Harryho, pomyslela si.

Lucien podišiel k Alice a jej synovcovi a obidvoch objal. Pobožkal Alice na čelo, potom aj Harryho a zašepkal: „Neplač, chlapček môj.“

„Nemôže za to,“ začala ho Alice ospravedlňovať. Na jej prekvapenie, Harry sa po Lucienových nežných slovách okamžite upokojil.

Zažmurkal a otočil sa k Lucienovi s prštekom v ústach. Alice žasla, keď vystrel malé rúčky k Lucienovi a bez slov ho žiadal, aby ho zobral do náručia.

„Som mokrý, Harry.“

Chlapec začal fňukať a nástoľčivo sa naťahoval k Lucienovi. Lucienovi sa zahmlili oči od dojatia, ustúpil a zovrel Harryho v náručí. „Ty môj malý tvrdohlavec,“ zamrmal přemožený citmi.

„Poďme dnu,“ zašepkala Alice. V očiach mala slzy lásky. Milovala rovnako chlapca ako aj muža.

Lucien ju druhou rukou objal okolo pliec. V objatí spoločne kráčali k osvetlenému portiku.

Tam sa Alice znepokojene otočila k Lucienovi. „Takmer som zabudla s Damienom sa niečo deje. Zavrel sa vo svojej izbe. Musíš mu pomôcť.“

Maznal sa s Harrym, ale pri jej slovách okamžite prestal a znepokojene na ňu pozrel. Zároveň jej podal dieťa. „Čo sa stalo?“

„Neviem, ale pri výbuchoch ohňostroja a streľbe z diel akoby sa celkom pomiatol. Správal sa, akoby bol znovu na bojisku.“

Lucien prikývol a zamieril na poschodie, keď sa odrazu ozval dupot kopýt.

„Lord Lucien! Lord Lucien!“

„Pane, vy žijete!“ Marc a ostatní mladíci zastavili uštvané kone pred bránou a zoskočili z nich.

Lucien im kývol na pozdrav, ale náhlil sa za Damienom. „Alice, povedz im, aby sa postarali o Bardoua a nech upovedomia aj magistrát, že je všetko v poriadku. Marc celý postup ovláda.“

Alice prikývla. Sklonil sa k nej, pobožkal ju na líce, a potom vybehol na poschodie, aby zistil, či dokáže bratovi pomôcť. Vošla za ním do vstupnej haly, aby Harryho odniesla z chladného nočného vzduchu. Chlapča ticho pomrnkávalo s hlávkou na jej pleci. Hladkala ho po chrbátiku a čakala na mladých mužov.

Peg pribehla k nej, pohladkala Harryho po vláskoch a potom pozrela Alice do očí. „Takže to nebol pokazený losos!“ vytkla jej, keď pochopila Carino klamstvo, prečo Alice zostala v Revell Court.

Do líc jej okamžite stúpol purpurový rumenec. Ale keď sa stará pestúnka chápavo usmiala a do očí sa jej nahrnuli slzy, rozosmiala sa od ucha k uchu.

„Ach, Peg, ja ho tak veľmi ľúbim!“ vyhrkla. „Nemohla som proti tomu nič robiť!“

„Drahá moja, a ja som si už myslela, že nikdy nestretnete toho pravého,“ zvolala Peg so smiechom a zovrela ju i spolu s Harrym do svojho materinského náručia.

S triumfálnym pocitom i zúrivosťou, ktorá ešte stále prúdila v Lucienových žilách, kráča po tmavej chodbe za bratom. Hoci bol celý doráňaný a bola mu príšerná zima, takmer vôbec to nevnímal. Nepochybné ochorie, ale nadšenie z víťazstva mu pomáhalo zabudnúť na všetku bolesť. Radšej ani nemyslel na to, že on sám i Alice len o vlások unikli smrti. Hrôza, ktorú prežíval, keď videl, ako Bardou na ňu mieri pušku, ho bude určite prenasledovať až do konca života. Len vďaka milosti Všemohúceho prišiel v poslednej chvíli, aby ju zachránil. Vedomie, že teraz mu patrí, ho naplňalo šťastím.

V tej chvíli si už robil starosti len kvôli bratovi. Potichu zaklopal na dvere jeho izby. „Démon, to som ja. Pušť ma dnu.“

Keď sa nedočkal žiadnej odpovede, stisol kľučku. Nebolo zamknuté. Opatrne nazrel do izby.

Bola tam tma. Len studené, novembrové mesačné svetlo, vnikajúce cez okno, osvetľovalo siluetu brata, ktorý sedel na dlážke a opieral sa o stenu. Lakte mal opreté o zohnuté kolená a hlavu si držal v dlaniach. Na dlážke vedľa neho ležala pištoľ. Lucienovi stuhla krv, keď ju zbadal. Damien sa nehýbal. Vošiel dnu a zatvoril za sebou dvere. Brat nezareagoval ani potom, keď zdvihol pištoľ a vybral z nej pušný prach.

„Si v poriadku?"

Damien nezdvihol hlavu, ale keď prehovoril, hlas mal tichý a plný bolesti. „Strácam rozum, Lucifer."

Lucien si čupol vedľa neho a pozorne sa naňho zahľadel.

„Čo sa to so mnou vlastne deje? Ty si bystrejší ako ja, povedz mi, čo mám robiť, pretože ja som úplne hotový."

„Možno by som mal zavolať lekára -"

„Na čo? Aby mi predpísal ópium? To som už vyskúšal. Nefunguje to. Po ópiu sú moje vidiny ešte desivejšie ako tie, ktoré mávam bez neho. Ježišikriste, tá bolesť je strašná!" Oprel sa hlavou o stenu a vyčerpané zatvoril oči.

„Ako dlho to už trvá?" spýtal sa Lucien.

„Dlho." Damien sa odmlčal. „Keď to začne, defiluje mi pred očami tvár každého vojaka, ktorého som v boji stratil a všetci chcú vedieť, ako je možné, že ja som sa vrátil domov živý, a oni hnijú pod zemou. Prečo mám ja dostať grófsky titul a prečo sa mne ušla sláva a vďačnosť celého národa, keď im sa ušiel len studený hrob v ďalekom Španielsku."

Lucien sťažka preglol. Bratove slová ním otriasli.

Damien uprel naňho zúfalý pohľad. Slzy na lícach mu už uschli, ale zostali po nich stopy, ktoré bolo vidno aj v mesačnom svetle. „Urob mi láskavosť, braček. Ak sa raz úplne pominiem na rozume, zbav ma tohto trápenia. Urobíš to pre mňa? Je mi celkom jedno ako. Otráv ma alebo ma zastrel. Len ma, prosím ťa, nestrč do blázinca, pretože tam človeka aj tak nevyliečia. Nechcem, aby sa na mňa chodili pozeráť ľudia pre zábavu a aby sa mi smiali. Zmierim sa s čímkoľvek, ale s ponížením nikdy."

„No tak, no tak," chlácholil ho Lucien a pevne ho objal. Dlho ho tak držal a v duchu sa zatúlal do dní, keď bolí ešte deti a Damien ho upokojoval po hrôze astmatického záchvatu.

„Nezblázníš sa. Nič také ti nehrozí. Len ti bude chvíľu trvať, kým si znovu zvykneš na normálny život. Bože, Démon, veď si sa zúčastnil na takmer každej väčšej bitke. Nemôžeš čakať, že by ťa to vôbec nepoznačilo. Ale všetka bolesť raz pominie, uvidíš," upokojoval ho Lucien.

„Dúfam, že máš pravdu."

„Chceš, aby som poslal po nejakých твоjich priateľov z regimentu?"

Po Sherbrooka? S ním sa vždy rád pohováraš."

„Len to nie! Nechcem, aby ma niekto videl v takomto stave." Damien si potichu vzdychol. „Co mám, dočerta, robiť?" spýtal sa po chvíli stoicky, ale jeho pokoj bol poznačený zúfalstvom. „Celé roky som konal svoju povinnosť a teraz sa vojna skončilo. Už nemusím nikoho zabíjať. Bohužiaľ, uvedomil som si, že na svete existuje iba jedno, čo viem poriadne robiť, a to je zabíjať."

Lucien si sadol na dlážku vedľa brata a ustarostené si obzeral jeho tvár. „Možno by si mal na nejaký čas odísť z Londýna. Chod' niekde, kde je ticho a pokoj. Možno by ti pomohlo, keby si strávil pár týždňov v Hawkscliffe Hall. Tam by sa ti hádam vyčistila hlava."

„Chceš povedať, že by som mal odísť, skôr ako niekomu ublížim?" Otvoril oči, pozrel na Luciena a cynicky sa zasmial. „Už to prešlo. Ale potrebujem sa s niekým vyspať. Dnes je na to mimoriadne vhodná noc. Všetky ľahké ženy sú v uliciach a lovia zákazníkov."

„Myslíš, že je to dobrý nápad?"

„Funguje to oveľa lepšie ako to prekliate ópium." S námahou sa postavil, zdvihol hlavu a striasol napätie z pliec.

Aj Lucien sa pozviechal z dlážky. Takmer videl, ako si Damien navlieka svoje duševné brnenie a mení sa na neohrozeného plukovníka, zoceleného v boji. Opäť bol hrdý, dokonale ovládal sám seba, aj svet okolo, akoby žiadny záchvat neexistoval. Nepáčilo sa mu to, aj keď bol rád, že Damien je opäť v poriadku.

Damien otvoril okno a niekoľkokrát vdýchol mrazivý nočný vzduch. Vyhybal sa Lucienovmu pohľadu. „Prosím ťa, povedz slečne Montague, že sa jej ospravedlňujem za svoju hrubosť."

„Nemusíš sa ospravedlňovať. Alice si želá len to, aby si bol v poriadku. A ja tiež." Lucien pokrútil hlavou. „Radím ti, odlož všetky zbrane, keď si v takomto stave. Sme dvojčatá. Mal som si uvedomiť, že niečo nie je v poriadku. Za normálnych okolností ani nemusím byť v tej istej krajine, aby som vedel, ako sa ti vodí. A teraz sme obidvaja v Londýne, dokonca pod jednou strechou, a ja som nemal ani tušenia, že je to s tebou také zlé."

„Nechcel som, aby si to vedel."

„Pretože sa na mňa hneváš?"

„Nehnevám sa na teba."

„Štítiš sa ma, akoby som mal lepru.“

Damien mu pozrel ostro do očí. „Pretože som chcel zatajiť svoj problém. Lenže pred tebou nedokážem ukryť nič. A to človeka dokáže poriadne rozčúliť.“

„Vážne? Naozaj si sa na mňa nehneval kvôli tomu, že som odišiel z armády?“

„Bol som rád, že si odišiel. Keby ťa boli zabili ako toľkých našich priateľov...“ nevládal dokončiť vetu a žiaľ zostal nevypovedaný visieť vo vzduchu.

Lucien vyzeral, akoby ho práve zasiahol blesk. Nechápavo krútil hlavou. „A ja som bol po celý čas presvedčený, že si ma za moje rozhodnutie znenávidel.“

„Vojna je špinavosť, ale ako hovoríeva Wellington, niekto bojovať musí. Povieť ti, Lucien, že som si ťa veľmi vážil za to, že si po bitke v Badajoze poslušchol svoje svedomie.“

„Ty darebák jeden,“ osopil sa na brata Lucien so smiechom. „A ja som si po celý čas myslel, že ma odsudzuješ!“

„Vážne? Tak to už je niečo, prejsť svojmu prefíkanému bračekovi cez rozum!“ uškrnul sa Damien, no vzápätí zvažnel. „Dúfam, že sa z toho dostanem.“

„Netráp sa, viem zachovať tajomstvo. Musíš sa prestať zhrýzať kvôli iným a začať myslieť na seba. Na rozdiel od všeobecnej mienky ani ty nie si nezničiteľný.“

„Tebe sa to ľahko hovorí, tebe nehrozí, že sa zblázníš,“ namietol a potom zmenil tému. „Dúfam, že si už dostal rozum, pokiaľ ide o Alice. Si šťastný muž, že si našiel ženu, ktorá ti je taká oddaná. Vieš, že odmietla moju ponuku? Otvorene mi povedala, že ľúbi iba teba a vždy ťa bude ľúbiť.“

Lucien sa šťastne usmial. „Ubezpečujem ta, že ten cit je vzájomný. Ožením sa s ňou. Ozaj, pôjdeš mi za svedka?“

Damien sa ironicky zaškľabil. „Ak nemáš nič proti tomu, že budeš mať za svedka blázna, bude mi čťou, braček.“

„Svojím spôsobom sme všetci tak trochu strelení, brat môj. Vďaka tomu je život zaujímavejší. Ak budeš niečo potrebovať, vieš, kde ma nájdeš.“

„Vďaka,“ zamrmľal potichu Damien.

Lucien sa pobral do svojej izby a znovu ho ovládla eufória z víťazstva. Keď otvoril dvere, zistil, že izba je osvetlená intímnyim svetlom sviečok a posteľ rozostlaná. Alice, oblečená len v tenkej mušelinovej spodničke, sa práve zohla, aby vyskúšala teplotu pariaceho sa kúpelá. Prekrásne zlaté vlasy jej zahalili tvár. Kým som sa rozprával s Damienom, pripravila mi liečivý kúpeľ, uvedomil si. Aké je krásne mať starostlivú ženu! Šibalsky sa usmial a hlasno zabuchol za sebou dvere, aby ju na seba upozornil. A zamkol ich. „To je ale nádherné prekvapenie!"

„Myslela som, že váš majordómus utrpí šok, keď som ho požiadala, aby mi ukázal tvoju izbu," smiala sa, červenajúc sa, kým si utierala ruku do uteráka. „Pokúšala som sa mu vysvetliť, že sme zasnúbení, ale očividne mi neveril."

Hľadel na ňu so srdcom prekypujúcim láskou. Miluje jej oči, miluje jej úsmev, miluje jej štíhle telo. Miluje jej nádherné členky, okolo ktorých sa ovíja okraj spodničky. Miluje jej pôvabnú chôdzu i to, ako jej zvlnené vlasy poletujú okolo pliec, keď sa ponáhľa k nemu.

Láska k nej ho pripravila o všetky slová. Pristúpila k nemu, stala si na špičky a pobožkala ho na pery. Potom si ho premerala ustarosteným ženským pohľadom a jej modré oči zvažnili.

„Ako sa cítiš?" spýtala sa súcitne.

„Som mokrý."

„To naozaj si. Čo sa stalo? Spadol si do rieky?"

„Niečo také."

„Poď." Zobrala ho za ruku a viedla k posteli. Potom ho prinútila, aby si sadol a začala ho vyzliekať.

„Máš neuveriteľne šikovné prstíky."

„Chcem ťa čo najskôr vyzliecť z tých mokrých šiat a strčiť do horúcej vane, aby si neprechladol."

„Iba ak pôjdeš so mnou."

Začervenala sa, ale odvážne súhlasila: „Prečo nie? Peg už uložila Harryho do postele, a tak ma máš len pre seba."

Zovrel ju do náručia a potom spolu klesli na posteľ. „Tak toto je moja predstava neba, anjel môj."

Epilog

Vzali sa o dva týždne neskôr na základe mimoriadneho povolenia v malom kostolíku v Basingstoke. Po sobáši nasledovala veľkolepá svadobná hostina v Glenwood parku. Alice ušili krásne svadobné šaty z bledomodrého saténu a Lucien celé dni behal po klenotníctvach, aby zohnal čo najväčší a čo najkrajší diamant na jej snubný prsteň.

Vďaka prípravám mali vojvoda z Hawkscliffu s manželkou Belindou dosť času, aby sa vrátili z Viedne spolu s lady Jacindou a slečnou Carlislovou.

Celá rodina Knightovcov, s výnimkou čiernej ovce rodiny lorda Jacka, sa zhromaždila v Glenwood parku v preplnenom salóne.

Noví švagrovia a švagríné Alice okúzlili.

Príťažlivý vojvoda Róbert a jeho očarujúca manželka Belinda oznámili, že na jar očakávajú požehnanú udalosť. Róbert ako hlava rodiny naháňal Alice trochu strach, hoci videla, že svoju manželku zbožňuje a vôbec sa tým netají.

Vtipnú a realistickú Bel obdivovala od chvíle, keď ju namiesto pozdravu objala a nazvala ju svojou novou sestrou.

Lucienova sestra lady Jacinda bola ako neposedný čertík. Líčka mala červené ako jabĺčka a tvár jej lemovali krásne zlaté kučery. Hoci jej do uvedenia do spoločnosti chýbal ešte celý rok, Alice neuniklo, že sedemnásťročná dievčina už ovláda tajomstvo flirtovania. Okamžite pobláznila všetkých päť Lucienových druhov.

Slečna Carlislová, spoločníčka lady Jacindy, bola plachá, vážna a veľmi dôstojná. Postávala pri stene, pripravená kedykoľvek podať pomocnú ruku, ak bude treba. Alice si všimla jej oddaný pohľad plný beznádejnej lásky, ktorý upierala na zlatovlasého lorda Aleca, najmladšieho z bratov Knightovcov.

Alec ešte nemal ani tridsať, bol švihák, ktorý rád vtipkoval s tými, ktorých mal rád, a správal sa s nadutosťou korunného princa voči tým, ktorých neznašal. Vyzeral ako Adonis a vďaka tomu dostal každú ženu, o ktorú prejavil záujem.

Pokiaľ išlo o Damiena, ten sa stal pred necelým týždňom grófom z Winterley, dostal starý kaštieľ a tisíc akrov pôdy v Berkshire. Úlohu Lucienovho svedka splnil s hrdosťou, ale, bohužiaľ, ešte stále ním zmietal nepokoj.

Alice sa v tejto chvíli rozprávala s Bel o všetkom, čo má niečo do činenia s deťmi. Z celého srdca sa tešila s vojvodkyňou z jej prvého tehotenstva. Dopodrobna preberali zariadenie detskej izby, vyberali mená, debatovali o tom, či zháňať dojku a ak nie, kedy prestať koiť, koľko detí by každá chcela mať...

Práve vtedy vtrhol do salónu Harry. Naháňal mačiatko, ktoré mu Alice na naliehanie Luciena napokon dovolila vybrať si spomedzi všetkých túlavých mačiatok, ktoré sa motali po ich záhrade v Londýne. Veľký saténový motýlik mu pri behu poskakoval pod bradou. Mača sa rozbehlo k divánu a vyškriabalo sa pánovi Whitbymu na nohu. Starý pán sa vyľakal, čím upútal Lucienovu pozornosť.

Ženich bol vyobliekaný do elegantného sivého obleku. Keď počul výkrik starého učiteľa, zasiahol práve včas, aby chytil malého nespratníka za kožu na krku a otočil sa k Harrymu, ktorý netrpezlivo poskakoval a prosíkal, aby mu mača vrátil.

Ale lord Alec chlapča schmatol, zdvihol a vyhodil do vzduchu. Hany sa schuti rozosmial. Potom ho Alec na jeho nesmiernu radosť otočil dolu hlavou a keď ho napokon posadil na diván, Harry zoskočil dolu a rozbehol sa späť k ujovi Alecovi s prosíkom, aby to urobil ešte raz.

„Som rád, že si si konečne našiel seberovného priateľa," podpichol ho Róbert.

Aleca jeho poznámka neurazila, hoci sa pár hostí stojacich okolo nich posmešne rozosmialo.

Lucien mal už znovu oči len pre Alice. Venoval jej cez celú miestnosť taký horúci pohľad, že sa okamžite začervenala. Očami ukázal na dvere a potom spýtavo nadvihol obočie. Prikývla očami.

O chvíľku neskôr sa zdvorilo ospravedlnila Bel a ostatným dámam, ktoré stáli v hlúčkiku neďaleko nich, a potom sa vzdialila, aby sa venovala svojmu milovanému manželovi.